

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

TONI BLAKE

Author of *All I Want Is You*

*"Intoxicating
and addictive."*
New York Times
Bestselling Author
ROBYN CARR

AVON
BOOKS

CHRISTMAS IN DESTINY

A DESTINY NOVEL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

TONI BLAKE

Author of *All I Want Is You*

"Intoxicating
and addictive."
New York Times
Bestselling Author
ROBYN CARR

AVON
BOOKS

CHRISTMAS IN DESTINY

A DESTINY NOVEL

TON BLAKE

CHRISTMAS
IN
DESTIN

BİR KADERİN ROMANI

AVON

An Imprint of HarperCollins Publishers

Çeviri Kitaplar

 Telegram

Adanmışlık

*Blair Herzog, Lindsey Faber ve Jacqueline Daher'e - kılık
değiştirmiş melekler.*

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası
İthaf

Önsöz

Bir İki
Üç
Dört
Beş
Altı
Yedi
Sekiz
Dokuz
On
Onbir
Oniki
On üç On
dört On
beş On altı
On yedi,
on sekiz,
on dokuz,
yirmi

Yirmi bir
Yirmi iki
Yirmi üç
Yirmi dört
Yirmi beş

*Sonsöz Teşekkür Toni
Blake'e Övgüler Yazar
Hakkında
Toni Blake tarafından
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında*

Önsöz

"Bu gece onun için çok önemli."

Franklin, *Harika Bir Hayat*

Shane Dalton babasının küllerini Mansfield, Ohio'nun dışındaki bir çiftlikte bulunan küçük, ıssız bir göletin üzerine serperken kar yeni yağmaya başlamıştı. Onun Babasının çocukluk evi ve "mutlu olduğum bir yer," demişti babası geçen ay ölümünden hemen önce. "Ve bunlardan çok fazla yoktu."

Shane durup etrafına bakındı; babasının ve kendisinin hayatını düşündü. İkisi de pek çok hata yapmıştı. Ve muhtemelen o da daha fazlasını yapacaktı; ne de olsa daha otuz dört yaşındaydı.

Buraya yakın bir yerde doğmuş, dokuz yaşına kadar burada büyümüşü ama hiç geri dönmemişti. Gelmek için bir nedeni olmamıştı. Bir yanı belki biraz oyalanması, etrafa bir göz atması gerektiğini düşünürken, diğer yanı düşündüm: Hayır, zaman kaybı. Sert bir kış rüzgârı içinden geçerek kararını doğruladı.

Bir sonraki durak: Miami. Hızlı arabalar, hızlı kadınlar ve Montana'da karla çevrili olmayan geçireceği ilk Noel. Noel'i zaten hiç sevmemişti, bu yüzden palmiye ağaçlarına asılmış birkaç ışık ona çok iyi gelecekti.

Onu bekleyen bir iş vardı. Gerçi tam olarak ne olduğundan emin değildi, elinde sadece bir adres ve telefon numarası vardı. Donnie V. adında bir adam ona iş ayarlayacaktı - bir arkadaşının arkadaşının arkadaşısı. Tek bildiği paranın kulağa hoş geldiğiydi. Ve hızlı arabalar ve hızlı kadınlar kulağa hoş gelmiyordu.

Kötü de değil.

Chevy pikabının direksiyonuna geri döndüğünde, cep telefonundaki GPS'i Miami'ye ayarladı ve ülkeler arası yolculuğunun bir sonraki ayağına başlamaya hazırды yeni bir hayata doğru yola çıkmıştı. Uzun zamandır doğruya doğru gidiyordu ama artık güneye dönme vakti gelmişti.

Kamyonu vitesine takmak üzereyken durdu. Bir dakika düşündü. Telefonu tekrar eline aldı.

Kendine rağmen, babasının ölmeden sadece bir an önce mırıldandığı yerin adını tuşladı. "Mansfield'dan sonra oraya git," diye mırıldanmıştı Shane'e. "Orada senin için bir şey var."

"Ne var? Orada benim için ne var?"

Saniyeler sonra babasının gözleri son kez kapanmadan önce babasından bu konuda daha fazla bilgi alamamıştı. Bu yüzden bunun ağrı kesici ilaçlarla kafayı yemiş bir adamın saçmalıkları olduğuna karar verdi.

Ve yine de kelimeler onunla kalmıştı. *Orada senin için bir şey var.*

Bu da ne demek oluyor?

Arama düğmesine bastığında, bu isimde bir kasabanın gerçekten var olduğunu ve sadece birkaç saat uzaklıkta olduğunu gördü. *Lanetleneceğim.*

Biraz ıssız bir yerdeydi ama bir daha ne zaman bu yoldan geçecekti ki?

Belki de hava kararmadan önce hızlı bir yan gezi yapmalıydı. Sadece mekânı kontrol etmek için. Bakalım babasının neden bahsettiğini anlayabilecek miydi? Eğer bir anlamı varsa bile.

Uzun sürmezdi. Sonra güneşe, eğlenceye ve paraya, asla yeterince sahip olamadığı üç şeye giden yola geri dönecekti.

Telefonu hâlâ elinde, GPS'indeki varış noktasını bir kez daha değiştirdi - Destiny, Ohio.

Bir

"Orada fırtınaya dönüşmek üzere olan bir fırtına var." Billy

Amca, *Harika Bir Hayat*

Karlı bir gecenin manzarayı, bir yerin tüm hissiyatını değiştirebilmesi ne

tuhaf. Candice Sheridan pencereden dışarı bakarken, Aralık ayının başlarında yağan karın pitoresk Mavi Vadi Yolu'nu ve diğer taraftaki gölü tanınmaz ve ıssız bir yere dönüştürdüğünü gördü.

Kar öğleden beri yoğun bir şekilde yağıyordu ve yakın zamanda da dinecek gibi görünmüyordu. Yolun yanındaki posta kutusunu

Ölçüm çubuğuyla yaptığı ölçümde, yerde şimdiden bir metreye yakın ıslak ve yoğun kar olduğu sonucuna vardı.

Kar küreme araçları sabah gelecekti ve eğer bir şeye ihtiyacı olursa, komşuları Mick ve Jenny Brody yolun yukarısındaki kulübelerinde sadece bir telefon uzağındaydı. Ve bol miktarda erzağı vardı. Ama böyle kış geceleri onu hep yalnız hissettirirdi. Evindeki yanıp sönen ışıklar bile Noel ağacı ve şöminenin üzerinde asılı durması, içine yerleşen boşluk hissini ortadan kaldırmadı.

Kendi seçiminizle kendinizi hayata kapatmak başka bir şeydi, doğanın bunu sizin için yapması başka bir şey.

Ateşin yanındaki rahat, aşırı doldurulmuş sandalyeye geri yaslandı, açık dizüstü bilgisayarına uzandı - ancak katı beyaz bir kedinin Klavye.

"Bu geceyi bitirmem gerektiğini söyleme şeklin bu mu Frosty?"

Kedi başını kaldırdı ama cevap vermedi. Her zaman ondan hafifçe sıkılmış gibi görünen bir kedi - tabii ki onu beslediği zamanlar hariç. O zamanlar tam bir miyavlama makinesiydi ama geri kalan zamanlarda çoğunlukla bir tür kedicik kralı gibi davranarak etrafta dolanırdı.

"Bazen seni neden evlat edindiğimi merak ediyorum," dedi, iki elini kullanarak onun sırtı gibi bedenini bilgisayardan kaldırıırken. Şaka yapıyordu elbette ama daha sevecen bir kediyi de umursamazdı.

Kasabadaki kitapçıyı işleten Amy Whitaker'ın sokak kedilerini alıp onlara yuva bulmak gibi bir alışkanlığı vardı; bu, onları evcil hayvan almak istemeyen insanlara vermek anlamına gelse bile. Frosty, Candice'in kitapçıya gelmesinden önce birkaç ay boyunca Under the Covers adlı dükkânda yaşamıştı.

Sonunda kendisi gibi kırsal bir bölgede büyük bir evde tek başına yaşayan ve çalışan bir kadın için bir kedinin iyi bir arkadaş olabileceğine karar verdi. "Peki sevgi ve arkadaşlık nerede?" diye kediyi azarlardı. Kedi Şöminenin önünde kıvrılıyor ve her zamanki gibi onu görmezden geliyordu.

Dizüstü bilgisayarını eline alarak işine yeniden odaklandı. Hayatını teknik yazar olarak kazanıyor, oyuncaklardan yazılım programlarına kadar her şey için kullanım kılavuzları ve kullanıcı el kitapları hazırlıyordu.

Şimdiki projesi: bir

İlkbaharda piyasaya çıkacak bir elektrikli süpürge için kullanım ve güvenlik kılavuzu.

Yine de kendini kar yağışı ya da daha çok kar yağışı fikriyle meşgul bulmuştu. Ne kadar yağacağını merak ediyor ve bunun bir insanın dünyasını nasıl bu kadar değiştirebileceğini düşünüyordu - en azından bir süreliğine. Birkaç satır yazdıktan sonra Frosty'nin ima ettiği tavsiyeye uydu ve bilgisayarın kapağını gece için kapattı. Ön cumbaya geri döndü ve soluk tülleri kenara çekerek beyaz bir denize ve gölün karanlık yüzeyi. Donup donmayacağını merak ediyordu. Normalde bu Noel sonrasına kadar gerçekleşmezdi ama sıcaklıklar Aralık ayı için alışılmadık derecede düşüktü ve kış kesinlikle bölgeye erken ve şiddetli esiyor gibi görünüyordu.

İçini çekerek ince perdeyi indirdi, ocakta sönmekte olan ateşi kontrol etti ve Frosty'nin göğsünü tırmalayarak, "Haklıymışsın, bu gecelik bu kadar," dedi. Ve birkaç yıl önce satın aldığı Viktorya dönemine ait görkemli evin eski ahşap merdivenlerini tırmandıktan sonra kırmızı-beyaz flanel gecelik. Kesinlikle pazen giyilmesi gereken bir geceydi.

Dört direkli yatağının üzerindeki örtüleri çekerken, yarın karın temizleneceğini ve hayatın yeniden başlayacağını hatırlamak onu yüreklendirdi

normale döndü. Ve bu kadar çok kar yağarken, daha ayın başındaydık.

ancak çok fazla erime gerçekleşmezse, Destiny'de beyaz bir Noel olacak gibi görünüyor.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Sarsıcı ses onu uyandırdığında Candice'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Bu da ne böyle? Hızla doğruldu ve karanlıkta yönünü bulmaya çalıştı.

Ses tekrar geldi. Bu sefer daha yüksekti. Ve yatakta otururken, oda sadece dışarıdaki beyaz tufan tarafından aydınlatılırken, birinin gecenin bir yarısı kapısını çalıyordu. Dışarıdaki havanın biraz daha korkunç olduğu düşünüldüğünde bu neredeyse imkansız görünüyordu.

Acımasız gürültü devam ederken kalbi hızla çarpıyordu. Kendini yataktan dışarı sürükleyip merdivenlere doğru yöneldiğinde bile uykusu-Bağımlı beyni dönmeye başladı. İzole bir bölgede yalnız yaşayan bir kadın olarak, özellikle cevap vermek istemiyordu. Ama ya Jenny ya da Mick'se - ya küçük oğullarının bir sorunu varsa?

Verandanın loş ışığını açarak gölgeli bir erkek figürü seçti ve bunun gerçekten de Mick olduğuna karar verdi. Bu havada, bu saatte dışarıda olması onu endişelendirmişti. Kapıyı hızla açtı.

Sonra nefesi kesildi. Mick

değildi. Hiç de Mick değildi.

Bunun kim olduğunu bilmiyordu ama adam korkunç derecede yersiz ve biraz da ürkütücü görünüyordu. "Wh-wh- . . ." Korkudan kelimeler kifayetsiz kalmıştı.

Uzun boylu, esmer yabancı, delici mavi gözleriyle ona baktı. "Bak, geç olduğunu biliyorum ama pikabım patinaj yaptı ve son virajda bir kar yığınınına çarptım." Sesi derindi ve omzunun üzerinden yolun genel yönünü işaret ederken tonu özür dilemiyordu. "Cep telefonum çekmiyor, o yüzden senin telefonunu kullanmam gerekiyor."

Destiny'de yabancılar gecenin bir yarısı verandalarda belirmezdi ve o da sanki kapısında duran bir hayaletmiş gibi ona öylece baktı. Bir tutam siyah saçı alnına düşmüş, çenesinde kalın, gölgeli bir sakal ve hatta sağ gözünün yanında küçük bir yara izi olan korkutucu türden bir hayalet. Gerçi hayaletlerin kapıyı çalmaya zahmet edip etmediğinden emin değildi.

"Kimi arayacaksın?" diye sormayı başardı. Sonra gözlerini kırptırdı. tekrar tekrar. Bu onun talihsiz bir alışkanlığıydı.

gergin.

Etraflarında soğuk bir rüzgar eserken eleştirel bir kaşını kaldırdı. Belki de hâlâ yarı uykulu olduğunu düşündüğünü ima eden bir ifade. "Bir çekici," dedi, sanki cevap belliymiş gibi telaffuz ederek.

Ama *onun apaçık olduğunu* düşündüğü bir konuda açıkça bilgisizdi. "Yolları gördünüz mü? Bu haldeyken buraya çekici gelmez. *Bu* gece buraya nasıl kamyon getirdiniz bilmiyorum. Ve biz Destiny'de zaten bir çekici var."

O anda kaşları havaya kalktı ama sesi neredeyse gerçekmiş gibi çıkıyordu. "Bana şaka yaptığını söyle."

"Yapamam."

"Yüce İsa" diye mırıldanırken ağır bir iç çekiş onu terk etti.

Adamın Noel'e gönderme yapmadığından emin olduğu için bunu görmezden geldi ve devam etti. "Crestview'den birinin gelmesi gerekecek," diye açıkladı. Sonra gözlerini kırıştırdı ve ekledi, "Ama yine de aramaya çalışacağım. Her ihtimale karşı. Burada bekle."

Sonra da kapıyı onun üzerine kapattı. Ve kilitledi. Neredeyse kar fırtınası vardı. Bu pek nazik ya da hayırsever bir davranış sayılmazdı ama bir kadın kendini korumalıydı. Ve aramaya gelince - ona söylediklerine rağmen, korkunç yabancıyı verandasından mümkün olduğunca etkili bir şekilde uzaklaştırmak için emin olmaya, denemeye değer olduğuna karar vermişti.

Telefona koştu, numaraya baktı ve hızlıca çevirdi. Sonra hemen diğer uçta zaten bildiği şeyi söyleyen bir kayıt duydu: Meffler's Towing sert hava koşulları nedeniyle kapalıydı ve çekiciye ihtiyacı olan herkesin fırtınadan sonra tekrar araması gerekiyordu. Ve bu durum için üzgün olduklarını Rahatsızlık. "Ben de," diye fısıldadı kimseye, telefonu kapatırken.

Sonra kendini toparladı ve ön kapıya doğru yürüdü.

Ne yazık ki kapıyı açtığında adam hâlâ orada duruyordu. Soğuk ve biraz karla kaplı görünüyordu, çünkü kar artık verandasını örten çatının altına bile ulaşmıştı.

Sadece başını salladı. "Kar durana kadar telefonlarına cevap vermiyorlar." Ancak o zaman aklına "Bu kar fırtınasında burada ne işin var?" diye sormak geldi.

"Kayboldum," dedi.

Ağırlığını karla kaplı bir iş botundan diğerine kaydırırken, ilk kez paltosunun soğuk için fazla ince olduğunu fark etti, ve onun bir ayak ıslak karda virajın etrafından dolaştığını düşündü

ve çılgınca bir nedenle ayaklarının kuru kalıp kalmadığını merak etti. Ayrıca gecenin bu geç saatinde, böyle bir havada ne tür bir insanın dışarıda olduğunu da merak etti. Kaçak mahkûmlar ve seri katiller aklına geldi.

"Bu gece için bir oda ararken yanlış yola sapmışım," dedi, "ama sanırım burada da motel bulmak oldukça zor olacak." O Belki de anlaşılabilir bir şekilde, bu düşünceden bıkmış gibiydi.

Ama sadece başını sallayabildi, kötü haberi vermek zorunda kaldığı için her ikisi adına da üzgündü. "Yarım Ay Hanı kilometrelerce uzakta."

Ağır bir iç çekiş daha onu terk ederken, neredeyse iradesi dışında, adamın tüm bu korkutuculuğunun altında belki de ... biraz ateşli olduğunu fark etmeye başladı. Sesi derin ve biraz hırıltılıydı ve ince paltosu geniş omuzlarını gizlemiyordu. Onunla ilgili içgüdüsel bir şey vardı - bir şekilde onun erkekliğini hissetti. İşte o zaman mavi bakışlarını ona dikti ve "Görünüşe bakılırsa bana mahkumsun" dedi.

Bu da göz kırpmasına neden oldu. İki kez. Tanrım, kesinlikle bunu önermiyordu. "Eğer düşündüğün buysa, *burada* kalamazsın." Korkunç hayalet, sıcak

Mahkûm. Burada çok şey oluyordu ama hiçbirini iyi görünmüyordu. Ya da güvenli.

Ağırlığını tekrar kaydırđı ve ona bitkin bir bakış attı. Ve az önce ne söylediğini fark etti. Bu da ona daha fazlasını söyleme ihtiyacı hissettirdi.

"Kaba olmak istemem," dedi ona, "ama ..." Ama ne? Gecenin bir yarısı ortaya çıkan korkunç adamlar için handa yer yok mu?

Onun bakışlarına karşılık verdi. "Ben de kabalık etmek istemem ama ikimizin de başka seçeneğı olduğunu sanmıyorum." Sonra nefesinin altından mırıldandı: "Tabii kamyonetimde donarak ölmemi istemiyorsan."

Candice bu fikir karşısında hazırlıksız yakalanarak hafifçe soludu. "Tabii ki bunu istemiyorum," demek için acele etti. "Sadece ... .. Seni tanımıyorum ve ..." Durdu, hâlâ kelimeleri bulamıyordu ve gözlerini biraz daha kırıştırdı.

Her saniye daha gerçek ve daha az hayalet gibi görünen kapıdaki seksi, korkutucu adam sinirli görünüyordu. Sanki bu *onun* suçuymuş gibi. Sonra dedi ki, "Belki gidip kocanı getirebilirsin. Onun yerine ben konuşsam belki daha iyi hissedersin."

Ve irkildi, omurgası dikleştı. Bu kavram bir kocası *olmasını* önerdi. Ve bir erkeğın bu konuda daha makul olacağını söyledi. "Ben evli değilim," diye tersledi onu.

"Ah." Belli ki bu onu şaşırtmıştı ve mavi bakışlarını bir o yana bir bu yana çevirerek sanki evin kapsamını inceledi. "Ben sadece bu kadar büyük bir yer olduğunu düşünmüştüm..."

Evet, evi satın aldığında çok büyük olduğunu biliyordu. Caroline Meeks Lindley evlendikten ve yeni kocasının yanına taşındıktan sonra. Ancak Candice hayatı boyunca bu eski büyük eve aşık olmuştu ve Caroline hızlı bir satış için evi uygun fiyatlı hale getirmişti. Candice evde çalışan ve zamanının çoğunu orada geçiren biri olarak ferah bir yerin iyi olacağını ummuştu. Kavernöz, ısıtması zor, temiz tutması cehennem gibi ve bir kedinin saklanabileceği milyonlarca nokta sunan bir yerin aksine.

"Yanlış tahmin ettiniz," dedi akıllıca. "Burada tek başıma yaşıyorum." *Oh, bu harika - korkutucu mahkûm yabancıya burada yalnız olduğunuzu söyleyin; olgun avlar; kolay av.* Birkaç kez göz kırparak bitirdi. Ve muhtemelen biraz korkmuş görünüyordu - çünkü duygularını saklamakta hiçbir zaman becerikli olmamıştı. Sonra tamamen içgüdülerıyla hareket ederek kapıyı tekrar onun üzerine kapatmak için bir hamle yaptı.

"Bak," dedi yumuşak bir sesle, kar fırtınasına rağmen eldivenleri olmayan ellerini kaldırarak, "ister inan ister inanma, buraya tecavüz ve yağma için gelmedim.

Burada olmamayı tercih ederdim, inan bana. Ve anlıyorum, yalnız kadın, garip Verandanda dostum. Ama uyuyacak bir yere ihtiyacım var. Yarın sabah buraya bir çekici getirir getirmez yakandan düşeceğim."

Candice sessizliğe büründü, bu ikilem yüzünden kendini biraz kapana kısılmış hissediyordu.

Ama o zaman yabancı, belki de bunu hissederek, ondan bir adım geri çekildi ve bu basit jest onun tüm bu erkeklik tarafından biraz daha az tehdit edildiğini hissetmesini sağladı. "Sizi rahatlatmak için ne yapabilirim?" diye sordu.

Adını söyleyin, ben de söyleyeyim."

Tam o sırada bir kürk fırçası ayak bileğinin yanından geçti ve Frosty yanından kayarak kapıdan çıkıp karların içine daldı. "Frosty! Bu da ne böyle?"

İkisi de döndü, gözleri fırlayan kediye takip ediyordu ama kedi o kadar çabuk derin karda kaybolmuştu ki. "Aman Tanrım," diye mırıldandı, anında dehşete kapıldı.

"O bir kedi miydi?" diye sordu, gözleri kısılmıştı.

"Evet!" dedi, hâlâ beyaz bahçede panik içinde beyaz kedisini arıyordu.

"O kadar hızlı geçti ki emin olamadım. Uzun zamandır kaçmaya mı çalışıyordun?"

Bakışlarını yabancıya çevirdi. "Hayır," diye cevap verdi dikkatle.

"Genelde halinden gayet memnundur. Ona ne olduğu ya da nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok." Kesik kesik bir nefes verdi, tam anlamıyla

alarm durumuna geçmişti. "Dışarıda donarak ölecek."

"Anlayabiliyorum," diye mırıldandı yabancı.

Ona bir kez daha baktı. Ama sonra dikkatini tekrar karda bir yerlerde duran zavallı, aptal Frosty'ye çevirdi. "Gel pisi pisi!" diye seslendi tiz bir sesle. "Buraya gel, kedicik! Geri gel, kedicik Kitty! Orada ölmeden önce!"

Ama yine de Frosty, bir kısmı öncekinden çok daha fazla etrafa saçılmış olmasına rağmen, karın içinde hiçbir yerde görünmüyordu. Sanki kedisi o kadar hızlı bir şekilde karın içinde kaybolmuş gibiydi.

Ve verandasındaki yabancıya tekrar baktığında, belki de daha cesur olması gerektiğini fark etti. Frosty'nin iyiliği için. O çılgın kedinin ne düşündüğünü bilmiyordu ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektiriyordu. Etrafta parlak zırhlı şövalyeler olmadığına göre, bu adamla idare etmek zorundaydı. "Onu aramama yardım edebilir misin?" diye sordu.

Korkunç yabancı bu istek karşısında tamamen şaşırılmış görünüyordu, kaşları şüpheyle kalkmıştı. "Ben mi?"

Başını salladı.

Yine de kuşkulu görünüyordu. Ve aniden yoruldu. "Bakın, yardım etmek istemediğimden değil ama kedi kurtarma hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Arayabileceğiniz bir itfaiyeci falan yok mu?"

Aslında, Amy'nin kocası Logan bir itfaiyeciydi ve Amy'nin Kedilere olan tutkusundan dolayı birkaç taneden fazlasını kurtarmıştı. Ve Jenny ile Mick'in hemen yanında yaşıyorlardı. Yine de Candice bir kez daha bariz olanı söylemek zorunda hissetti kendini. "Yine geçilmez yollar, kar fırtınası koşulları." Durdu, iç çekti. "Giyinip birkaç el feneri alacağım ve-" "Hayır, içeride kal."

Bir kez daha irkildi, şaşırılmıştı.

"Ben kediyi arayacağım, sen burada kal. Zaten yarı donmuş durumdayım, biraz daha donayım bari."

Gözlerini kırıştırdı - bu sefer gerginlikten çok Gariplik, şaşkınlık ve hatta biraz da beklenmedik bir minnettarlık. "Teşekkür ederim," dedi sessizce.

Kimseye belli etmeden mırıldanarak cevap verdi: "Bu gece gittikçe daha da güzelleşiyor." Sonra ona, "Peki bu kaçak kediyi tam olarak nasıl içeri çekmeliyim?"

Candice bunu düşündü ve birkaç dakika içinde ikinci kez, "Burada bekle," dedi. Sanki gidebileceği başka bir yer varmış gibi. Sonra

Kapıyı bir kez daha kapattı, mutfığa koştu, baş üstü dolabından bir kutu kedi maması aldı ve konserve açacağı kullanarak Kapağı çıkar. Umarım ton balığı kokusu -Frosty'nin en sevdiği- gece havasına nüfuz etti. Çekmeceden söz verdiği el fenerini de aldı.

Rüzgârın ve biraz karın antrede döndüğü açık ön kapıya doğru aceleyle geri dönerek teneke kutuyu ve el fenerini yabancıya uzattı. Adam soğuğa karşı yakasını kaldırdı, sonra her ikisini de ondan aldı, parmakları kısa bir süre birbirine değerken, görünüşe göre ondan çok kendi kendine, "Ben olsam

Kabus gördüğümü sanıyordum ama bu beynimin icat edebileceği her şeyden daha tuhaf bir hal almaya başladı."

Bunu duymazdan geldi ve "Onun adı Frosty ve beyaz" dedi.

"Beyaz bir kedi, karda kaybolmuş. Sadece benim şansım. Evet," diye mırıldandı, "uydurabileceğimden daha garip." Ve sonra verandadan aşağı, her an daha da sertleşiyor gibi görünen soğuk, karlı geceye doğru ilerledi.

Candice soğuğa ve çıplak ayaklarına rağmen verandaya çıktı, kollarını kendine doladı ve umutsuzca manzaraya baktı. "Gel pisi pisi," diye seslendi ve sıcak, korkutucu yabancıнын el fenerini yağın içinde döndürmesini izledi; kedinin yolunu takip etmeye çalışıyor gibiydi.

"Oh!" dedi uzun, soğuk bir an sonra. "Hareket! Gördüm Hareket!" Frosty'nin daha önce bahçeye yaptığı iki kaçışta sevdiği bir ağacın yönünü işaret etti - ki şu anda kaçış olarak düşünmeyi reddediyordu.

Yabancı ona doğru baktı, sonra ışığı ağaca doğru çevirdi; oradan belli belirsiz bir miyavlama sesi duyuluyordu. "Ağaçta!" diye bağırdı.

"Ben bir şey göremiyorum," dedi yabancı, el feneri tam kedinin üzerinde parlarken bile. Kuşkusuz, Frosty'yi seçmek zordu.

Candice ona, "Gözlerini gördüm," dedi. "Ve bir miyavlama duydum. İşte orada!"

Ama gece geç saatlerde gelen ziyaretçisi cevap vermeyince, onun yorgun ve üşümüş olduğunu ve kedi kurtarmaktan bıktığını hissetti ve belki de daha önce önerdiği şeyi yapması gerektiğini düşündü - giyinip kuşanmak, kar botlarını giymek ve yardıma gelmek. "Dinle," diye bağırdı, "eğer ona birkaç dakika göz kulak olabilirsen, ben de giyinip onu ikna etmeye çalışacağım."

"Ben yapacağımı ve senin olduğun yerde kalmanı söylemedim mi?" diye ona geri seslendi, şimdi kendisi ağaca doğru ilerliyordu. "Ayrıca, ona göz kulak olamam çünkü o görünmez."

Evet, bu adamda kesinlikle parlak bir zırh yoktu ama yardımını takdir edip gerisini boş vermeliydi. Böylece odağını tekrar kedisine çevirdi; kedinin ağlamaklı miyavlamaları, yaptığı hatanın farkına vardığını ve şimdi uygun bir şekilde korktuğunu ve muhtemelen donmuş, karlı tüylere sahip olduğunu söylüyordu. Doğaçlama kedi kurtarıcısı çıplak, karlı dağın dibine ulaştığında

Ağacın üstünü örterek, her zaman *kendini* beğenmiş kedisi için küçük bir dua gönderdi ve adama güvenmesini umdu - hala güvenmesi gerektiğinden emin olmasa bile.

Yabancıнын şimdi biraz daha yumuşak bir tonda şöyle dediğini duydu: "Hey İşte, kedi, aşağı gel. Senin için biraz kokulu kedi maması var. Burası dışarıdan çok daha sıcak ve kuru. Aşağı gelersen belki *ikimiz de* ısınırız." Kedi mamasını, Frosty'nin iki kedi arasındaki çukurda zar zor görülebilen tüylü bir topun içine girdiği yere doğru tuttu.

Adamın ulaşamayacağı dallar.

Onu duyabildiğini bilip bilmediğini merak etti. Kedisini kurtardıktan sonra ne olacağını merak ediyordu. Onu ne kadar sevse de Aptal kedi Frosty, şu anda iyi bir bekçi köpeği kadar kullanışlı görünmüyordu.

Uzun bir süre sonra, biraz daha ikna edildikten sonra kedicik harekete geçti ve dikkatlice yabancıнын kollarına doğru adım attı. Ve içinde bir şey kalbim genişledi. Sadece Frosty'nin güvende olduğu anlamına geldiği için değil. Aynı zamanda kedinin bir an önce düşündüğü şeyi yaptığını görmek de onu beklenmedik bir düzeyde etkiledi - ona güvenmek. Kendisinden daha fazla.

Ama bu onu harika bir adam yapmaz. İyi bile yapmaz. Bu onu kötü yapmasa bile. O hala mükemmel derecede korkutucu. Ve bilinmez. Yine de Frosty'nin daha fazla koruyucu ve daha az korkak olmasını diliyordu.

Yabancıнын, şimdi paltosunun içine sardığı kedisini diz boyu karda sürüyerek verandaya doğru taşımalarını izledi. Evet, hâlâ korkutucuydu. Ve Lanet olsun, hala sıcak. Olabilecek en kötü kombinasyon.

Savrulan karların serpiştirdiği siyah saçları ceketinin yakasına değiyordu ve yanağındaki kirli sakallar, onu en zor anlarında bile güçlü gösteriyordu. ön basamakları tırmanırken kar fırtınası.

"Al bakalım," dedi onu verandada karşılarırken, sonra da titreyen buz gibi kediyi ona uzattı. Garip, garip ve tuhaf kediyi görmezden gelmeye çalıştı.

ve ilk kez soğuk ve rüzgârlı havada geceliğinin içinden mahrem yerlerinin görünüp görünmediğini merak etti. *Tanrım, lütfen, hayır.* Bu düşünce onu daha da

rahatsız ve gergindi ve kediyi alırken gözlerini iki kez kırıştırdı.

Dönerek, kedisini ve kendisini ısıtmaya hazır bir şekilde hâlâ açık olan kapıdan içeri girdi. Doğruca kanepenin arkasındaki örtüye yöneldi ve tüylerinde hızla biriken buzu eritmek için Frosty'yi içine sardı. Yabancıasının onu eve kadar takip ettiği gerçeğini görmezden gelmeye çalıştı ve onu orada, arkasında *hissetti* - yine o erkeklik, o sade erkeklik. Sonra kediyi ve battaniyeyi kanepeye indirdi ve odanın öbür ucuna geçerek ocakta artık sadece köz haline gelmiş olan ateşi yakmaya başladı.

"Bunu yapabilirim," diye teklif etti.

"Zaten yapıyorum," dedi ona, arkasına bakarken, soba demiri hâlâ elindeydi.

"Benden bu kadar korkmuş görünmeyi bırakabilirsin," dedi. "Seni o sopayla öldüresiye dövmeyeceğim, söz veriyorum." Adamın sesi o kadar sinirli geliyordu ki, kadın kendini daha güvende hissetti. Adam doğruyu söylüyordu.

"İçim rahatladı," dedi. Hâlâ daha cesur hissediyordu. Sonra söylemesi gereken başka bir şey olduğunu fark etti. "Teşekkür ederim. Kedimi aldığın için."

Sesi yine ciddi bir hal aldı. "Kapınızda olmasaydım, dışarı çıkamazdı diye düşünüyorum."

"Ama orada durup seninle tartışmasaydım ve telefonumu kullanmana izin verseydim," diye karşılık verdi, "o da dışarı çıkamazdı."

Yabancı başını eğdi, bakışlarını ona dikti. "Kalabileceğimi söyleme şeklin bu mu?"

Kahretsin, yine o soru. Göğsü sıkışırken, ona tüm dürüstlüğüyle konuştu. "Donarak ölmeni gerçekten istemiyorum, ama ... . benim için hala bir yabancısın. Yani istediğin şey ... çok fazla. Her kadın böyle hisseder."

Yorgun bir iç geçirdi. "Bakın bayan, bunu anlıyorum, ama ben çok Kedinin beni şu anda dışarı çıkarabilecek kadar yorgun olduğunu. Beni kontrol etmek istiyorsan, işte telefonum, işte cüzdanım." Cüzdanından eşyaları çıkardı.

iki eliyle ceplerine soktu ve uzatarak ona sundu.

Ve bir yanı onları alıp onu kontrol etmek istiyordu ama bir yanı da ona daha fazla yaklaşmak istemiyordu ve bir şekilde onun vücut ısısıyla ısınan yıpranmış deri cüzdanını alıp içine bakmak istiyordu, onun içine

kişisel dünyası, tam olarak öyle hissettirecekti -yakınlaşmak. Bir dakika önce kediye aldığı gibi, onu elinden almak bile çok fazlaymış gibi hissettirdi. Çok fazla yakınlık.

"Beni bir odaya kilitleyin. Ya da istersen beni kanepene bağla," diye devam etti, sesi daha da bitkin çıkıyordu. "Sadece biraz uykuya ihtiyacım var. Peşinde olduğum tek şey bu, başka bir şey değil."

Önündeki adam şimdi yorgun görünüyordu . . . ve yalnız görünüyordu.

Ve barınak vermek temel bir insani nezaketti. Özellikle de Noel zamanı.

Bu fikirden ne kadar rahatsız olursam olayım.

Ama kanepede uyumak zorundasın. Ve uyandığımda sen ve bu Sabahki durum şimdiden kulağa garip geliyor. Ve lütfen, lütfen kaçak bir mahkum olma.

Tüm bu cevaplar beyninde uçtu ama onun yerine sadece "Tamam, kalabilirsin" dedi.

İki

"Bir adama yardım edecekseniz, onun hakkında bir şeyler bilmek istersiniz, değil mi?"

Joseph, *Harika Bir Hayat*

"Güzel. Teşekkürler," diye cevap verdi kısa bir baş sallamasıyla.

O da başını salladı. Ve üst katta bir misafir odası olmasına rağmen, kanepenin gerçekten de çok daha iyi bir fikir olduğu sonucuna vardı. Kedisini kurtarmış olabilirdi ve burada olmak gibi bir seçeneği olmayabilirdi ama yine de tam olarak bilinmeyen bir miktardı. Bu yüzden şöminenin yanından ayrılırken, "Gidip bir yastık ve battaniyeler."

Cevap vermedi ama eşyalarını tekrar ceplerine soktu ve odayı geçip ocağın yanındaki yerini aldı, ellerini ısıtmak için uzattı.

Üst katta, elbisesinin üzerine bir bornoz giymeyi düşündü ama bu noktada bunun aptalca görünebileceğine karar verdi. Umursadığından değil. Ama o bir yetişkindi, Yetenekli bir kadındı, öyle davranabilirdi.

Merdivenlerden inip oturma odasına tekrar girdiğinde, yeni yerleştirilmiş birkaç kütüğün etrafında taze bir alev yükseliyordu, demek ki ateşle ilgilenmişti

O yokken. Paltosunu çıkarmış, koyu renk bir tişört ve mavi kot pantolon üzerine ekose bir gömlek giymişti. Şimdi ocağın yanına eğilmiş, hâlâ içeri bakıyordu.

alevler. Frosty de iyileşmiş görünüyordu; battaniyesini bırakmış, sehpanın üzerine dalgınca konmuş kedi maması kutusundan bir şeyler yiyordu. Bu tuhaf hisli küçük sahnede her şey yolundaydı.

Kanepenin üzerine bir yastık ve battaniye koydu ve "Ne olmuş yani? seni Destiny'ye getirdi?" Bunu daha normal hissettirmek için bir çeşit çaba. Ve daha az huzursuz görünmesini sağlamak için.

Yukarı baktı. "Çoğunlukla yanlış bir dönüş." "Yani kasabada kalmayacak mısın?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, sadece Miami'ye giderken buradan geçiyordum."

Onu şömine demiriyle öldürmeyeceği gerçeği gibi, bu da rahatlatıcıydı. "Miami'de ne var?"

"Bir iş."

Başını salladı. Ne tür bir iş olduğunu sormayı düşündü ama sormamaya karar verdi. Samimi olmak istiyordu ama sonuçta kanka olmak da istemiyordu.

Yine de bir şey ona "Bir adın var mı?" diye sordurdu. Belki bir isim onu bir şekilde daha az korkutucu gösterirdi. Ve bunu cüzdanını araştırarak kendi başına da bulabilirdi, ama yapmadığı için ...

"Shane Dalton," dedi ona, ayağa kalkarak. "Öyle mi?"

"Candice Sheridan," diye kendini tanıttı.

"Candice," diye tekrarladı. "Bu biraz süslü bir isim gibi görünüyor."

Buna ne diyeceğini bilemedi. Ne için süslü? Böyle küçük bir kasaba için mi? Pazen gecelik giyen bir kadın mı? Kocasız olmayan büyük bir evde? Bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

Bakışlarını ona dikti. "Sana hiç Candy diyen oldu mu?" Kız başını iki yana salladı. "Hayır."

"Bir kız için Candy ismini her zaman sevmişimdir," diye bilgilendirdi onu. Birdenbire havadan sudan konuşmaya başladı.

"Hayır," diye cevap verdi. Gerçek şu ki, ilkokuldayken insanlar ona Candy demeye çalışmış, ama o buna bir son *vermişti*. Artık kimse bunu düşünmüyordu bile. Şey, bu adam hariç. "Çok şirin."

Kadının koltuğunun önündeki sedirin üzerine oturmuş, iş botlarını çıkarmaya başlamıştı. "Ne için?"

"Benim için," dedi. "Ciddiye alınmak hoşuma gidiyor."

Bağcıkları gevşetmekten başını kaldırdı, şimdi ateş ışığının parıltısıyla birlikte aydınlattığı mavi gözleriyle onu olduğu yerde sabitledi.

Noel ağacı. "Nedenmiş o?"

Bunun da tuhaf bir soru olduğunu düşündü -otuz üç yaşındaydı, bir yetişkindi ve hangi yetişkin kadın ciddiye alınmak istemezdi ki? "Sen de oldukça ciddi birine benziyorsun, bu yüzden anlayacağını düşünüyorum."

Omuz silkti. "Eğer ciddiysem, bu seçimden çok koşullardan kaynaklanıyor. Bu yüzden farklı."

Durumunuz nedir? Kaçak mahkûm aklına geldi. Ve bir şekilde sormak için can atıyordu, ama yine daha iyi düşündü.

Pozisyonunu savunmaya çalışabilirdi ama geç olmuştu ve yorgundu. Bu yüzden yüksek yolu seçti ve onun yerine botlarına doğru bakarak "Ayakların üşüyor mu?" diye sordu.

"Evet," dedi, botları çıkararak altlarındaki kalın, yünlü gri çorapları gösterdi. "Ama birkaç dakika içinde iyi olacaklar."

"Ateş seni ısıtacaktır," diye kabul etti. Ancak daha sonra Aniden geri çekilip buna bir son vermeliydi. Çünkü neden ayaklarının soğuk olduğunu soruyordu? Sanki umursuyormuş gibi. İnce bir çizgi vardı. Bir adama kedinizi kurtardığı için teşekkür etmekle ona aşırı ilgi duymak arasında çok fark vardır. Özellikle de bunun gibi bir adama. Bu yüzden ekledi, "İhtiyacınız olan her şeyi aldıysanız, teslim olacağım. Tekrar."

"Ben iyiyim. Ve hey-teşekkürler. Kalmama izin verdiğiniz için." Ses tonu pek de sıcak ve samimi değildi - konuşmasının geri kalanı gibi sert çıkmıştı. Ama yine de bir şeydi.

Bir kez daha başını sallayarak cevap verdi, sonra merdivenlere doğru döndü ve "İyi geceler" dedi.

"İyi geceler Candy," diye yanıtladı.

Bu sözler onu olduğu yerde durdurdu ve ona doğru bir bakış fırlatmasına neden oldu.

"Özür dilerim," dedi. "Sanırım kendime engel olamadım. Tam mevsimi." Sonra sehpanın üzerinde duran bir avuç şeker kamışını işaret etti. gülümsemeye en yakın ifadesini kullandı.

Candice başka bir şey söylemedi, sadece döndü ve yoluna devam etti.

Merdivenlerden inerken Frosty'nin geride kaldığını ve ateşin yanında kıvrıldığını fark etti. Hain.

Yatağının yanındaki saat 03:30'u gösteriyordu. Yatak odasının kapısını kapatıp kilitledikten sonra yorgun bir şekilde yorganın altına girdi.

Tüm bu heyecandan sonra umutsuzca uyumak istiyordu. Ama evinde garip, gizemli bir adam vardı ve o kadar yorgun olmasına rağmen gözünü bile kırpmayacağını biliyordu.

Shane kütük gibi uyumuştı. Bu onu şaşırtmıştı ama ateş sıcaktı ve oda rahattı. Ve lanet olası karda deli bir kadının kedisini kovalamak çok yorucuydu. Şimdiye kadar, Destiny, Ohio ile ilgili *her şey*

yorucu. *Beni bu cehennem gibi donmuş kasabaya göndermenin bir sebebi olsa iyi olur baba.*

Babasından gelen bu son tuhaf talimatı o zamandan beri pek düşünmemiştir. Belki de çok şey olduğu içindir. Cenaze, kayıp. İkisinin de hayatını toparlamak. Montana'da bildiği varoluştan tamamen yeni bir şeye, yeni bir başlangıca geçmeye karar vermek.

Ya da belki de üzerinde fazla düşünmemeyi seçmişti. Çünkü birdenbire ortaya çıkmıştı. Ve nasıl dilimlediğinin hiçbir anlamı yoktu.

Orada senin için bir şey var. Bu ne anlama geliyor olabilir?

Neredeyse babasının bunu söylerken kendisini başka biri sanıp sanmadığını, hatta zamanda, hayatında başka bir yere sürüklenip sürüklenmediğini merak edecekti.

Bunun babasının Ohio'daki gençliğiyle bir ilgisi olup olmadığını merak etmişti - Shane'i yükleyip batıya gitmeden önce Shane'den biraz daha büyük olana kadar bu eyalette yaşamıştı.

Ve gerçek şu ki, Shane buraya muhtemelen bir hiç uğruna gelmişti. Bu da kamyonetini bir hiç uğruna mahvettiği anlamına geliyordu. Ve şimdi kamyonu çektirip hasarın kozmetik bir şey olmasını ummak zorundaydı. Miami'ye kadar, kendi başının çaresine bakabilecek kadar yerleşene kadar. Bir hiç uğruna.

Mesleği kaportacılıktı, babası ona bu işi öğretmişti. Birkaç yıl öncesine kadar evlerinin arkasındaki garajda iş yapıyorlardı. Çok değil, sadece ek iş olarak. Babası o sırada başka ne işle ilgileniyorsa onun yanında. Shane bu işten zevk alıyordu ve yıllar içinde birkaç farklı kaportacıda da çalışmıştı ama babasıyla birlikte bu işten daha fazla para kazanmış olmayı isterdi. Babası bu işe onun kadar gönül vermemişti.

Babasının kalbi dağılmıştı.

Bazı insanlar babası hakkında pek iyi şeyler düşünmüyordu ama Shane onun hayatta kendisine verilenlerle elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyordu. *Çoğu* insanın yapabileceğinin en iyisini yaptığını düşünüyordu. Yeterince iyi olsun ya da olmasın. Diğer herkes.

Ve babası her zaman *onun* için doğru olanı yapmaya çalışmıştı, bunu hak etmediğinde bile. O her zaman bir belaydı, açık ve basit, ama babası onu yine de sevmişti. Eğer onu buraya gönderdiyse, mutlaka bir nedeni vardı. Kesinlikle.

Tabii ilk içgüdüğü doğruysa ve bu sadece anlamsız bir saçmalıktan ibaretse.

Orada yatarken, güneş pencereden içeri süzülürken iki şeyi fark etti: Ayaklarının dibinde kıvrılmış uyuyan bir kedi vardı ve kar bir noktada durmuş, hatta arkasında parlak, kış mavisi bir gökyüzü bırakmıştı.

Bu ona uzak Montana'daki benzer parlak kış sabahlarını düşündürdü. Ama bu ona kışı -sabahları ve diğer zamanlarda- daha sıcak bir yaşam için geride bırakmayı seçtiğini ve yollar açılır açılmaz güneye doğru ilerlemeye başlayabileceğini hatırlattı.

Merdivenlerden gelen ayak seslerini duyunca başını kaldırdı ve isteksiz ev sahibesinin antreden odaya girdiğini gördü. Dün geceki halinden farklı görünüyordu; rahat bir kırmızı kazak ve kot pantolon giymişti ve kumral saçları çok daha az çılgın görünüyordu.

At kuyruğu. Aslında çok tatlıydı. "Ciddiye alınmak isteyen" tavrı buna uysa da uymasa da.

"Günaydın," dedi, pencereden dışarı bakmak için beyaz tül perdeyi geri çekmeden önce sadece bir saniyeliğine ona doğru baktı. Onunla göz teması kurmaktan rahatsız olduğu belliydi ve dışarıya, kara bakmayı tercih ediyordu.

"Günaydın," diye cevap verdi. "Saban gelmiş olma ihtimali var mı?"

Gözleri hâlâ dışarıya odaklanmış bir halde alt dudağını düşünceli bir şekilde ısırırdı.

"Hayır, ama

Belki yakında. Burada yaşadığım birkaç kış boyunca, genellikle bize oldukça hızlı ulaştılar. Muhtemelen polis şefi eskiden yolun yukarısında yaşadığı ve kızı da hala orada yaşadığı içindir."

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

"Anlaştık," diye cevap verdi. Ama sonra "Kahvaltı ister misin?" diyerek onu şaşırttı.

Dün öğle yemeğinden beri bir şey yemediği düşünülürse, bu hoş bir teklifti. "Evet, iyi olur, teşekkürler."

Candice'in yabancıasına kahvaltı hazırlamak istemesinin nedeni onunla başka ne yapacağından emin olamaması değildi. İstenmeyen bir gece misafiri olmasına alışık değildi ve bu sabah kendini hiç olmadığı kadar garip hissetti.

bekleniyor.

"Krep mi?" diye sordu, Frosty'nin onunla birlikte kanepeye kıvrılmış olduğunu fark etti. Sanki arkadaş gibiydiler. Belli ki kedinin hiç sadakat.

"Krepler harikadır," dedi. Ses tonu tamamen işle ilgili olsa bile. Adamda inkar edilemez bir sertlik vardı, bu da onu gergin tutuyordu, hatta

Bunun kaybolması gerekiyormuş gibi görüldüğü anlar. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye eklediğinde bile.

"Teşekkürler ama hayır, ben hallederim" derken arkasına bakmadan mutfığa yöneldi. Teklif etmesinin hoş olduğunu düşündü ama Onun varlığını zaten çok fazla hissediyordu, bu yüzden en azından şu an için aralarında bir duvar olmasını tercih etti.

Bu durum, odadan geçerken onunla ilgili fark ettiği şeyleri hatırlamasına engel değildi. Kanepeye uzanmış, buruşuk ve seksi görünüyordu. Saçları dağınıktı, pazen gömleği üzerindeki dövmeleleri ortaya çıkaracak şekilde gitmişti.

Her iki kolu da tişörtünün kollarının altından görünüyordu. Ayakları da çıplaktı; çorapları kuruması için şöminenin perdesine asılmıştı.

Hamuru karıştırırken, ocaktaki ızgara ısınıyordu. Evinde fazlasıyla rahat görüldüğünü düşünmekten kendini alamıyordu; özellikle de aptal kedisi şimdiden onunla kucak kucağa bir ilişki içindeyken. Olabilirdi

O gittiğinde ve burada her şey normale döndüğünde çok mutlu oldum.

İlk krepleri ızgaraya dört tane sığdırmasına izin veren düzgün, hassas daireler halinde dökerek kar küreme aracı için dua etti. Sonra masayı iki kişilik hazırladı, bunu ... yani burada yaşadığından beri yaptığını sanmıyordu.

Adam mutfığa geldiğinde gömleğini giymiş olacağını umuyordu. ve çoraplarını da giymişti. Neden olduğundan emin değildi. Ama belki de sıcaklık faktörüyle ilgiliydi. O istemedi fark etmeye devam etmesini istiyordu. Ateşli yabancının ateşli olmaktan çok garip olmaya devam etmesini istiyordu.

Sonra o gittikten sonra gelecek günü düşünerek dikkatini dağıtmaya çalıştı. Yollar sürülmüş olsun ya da olmasın, bir kış fırtınası her *zaman* yaptığı şeyi yapmak için bir gün gibi görünüyordu - evde kalmak.

Hediyeleri paketleyebilir. Erken alışveriş yapan biriydi ve çoğuna zaten sahipti. Daha dün kasabadaki General Mercantile'den sehпасının üzerindeki şeker kamışlarını almıştı, aslında onları paket süsleri olarak kullanmak niyetindeydi. Ondan sonra elektrik süpürgesinin el kitabı üzerinde biraz çalışacaktı ve daha sonra da muhtemelen yürüyüş yolunu ve araba yolunu küremesi gerekiyordu. Ve belki, sadece belki, aptal kedisiyle oynayarak biraz zaman geçirebilirdi - eğer

Son on iki saatteki bazı korkunç ihlallerinden sonra herhangi bir sevgiyi hak ettiğine karar verdi.

İşte buydu, Candice Sheridan'ın hayatında heyecan verici bir gün daha. Ama belki de zaten yeterince heyecan yaşamıştı.

Kendisine her şeyin normale dönmesini istediğini söylememiş miydi?

Birkaç dakika sonra mutfak masasının ortasına uzun bir krep tabağı koyarak tereddütle misafirine kahvaltının hazır olduğunu söyledi.

"İyi görünüyor," dedi alçak sesle, odaya girerken. Saçları hâlâ dağınıktı. Ekose gömleği hâlâ üzerindeydi, dövmeleeri görünüyordu. Bir kolunda pazılarını çevreleyen kabile görünümlü bir bant, diğerinde ise pusuladaki noktaları andıran bir tür yıldız seçebiliyordu. En azından çoraplarını giymişti, ama ne yazık ki, kalın, kışlık çoraplar giymiş bir adamın ayakları hakkında bir şeyler düşündü.

davetkar bir şekilde rahat.

İkisi de yemeklerini yerken, keşke Noel müziği falan açsaydım diye düşündü, çünkü sessizlik öldürücüydü. Normalde sessizlikten hoşlanırdı ama şu anda sağır ediciydi. Tıpkı dün geceki gibi, kendini sohbet etmek. Elinde yeni bir konu olmamasına rağmen. "Seni tekrar Destiny'ye getiren şey ne demiştin?"

Peçetesini ağzında gezdirdi ve dikkatini yemeğine vermeden önce ona doğru hızlı bir bakış fırlattı. "Ben yapmadım."

"Yanlış yola saptım demiştin," diye hatırlattı ona. "Nereye gitmeye çalışıyordun?"

Şimdi onun bakışlarıyla biraz daha uzun süre karşılaştı. "Aslında emin değilim. Gerçek şu ki ... babam yakın zamanda öldü ve eğer bu bölgede olursam buradan geçmemi söyledi. Nedenini bilmiyorum ama sanırım bu dileği yerine getiriyorum."

"Baban için üzgünüm," dedi ona. Kendi babası küçüklüğünden beri hayatından çıkmıştı, bu yüzden genel olarak babalar hakkında pek iyi hislere sahip değildi, ama bazılarının iyi babalar olabileceğini biliyordu. Yine de *bu* adamın babasını hayal etmek zordu. "*Nereden* geliyordun?"

"Montana," dedi. Ve öylece bıraktı. Az konuşan bir adamdı.

"Orada mı yaşadınız? Ya da . . . ?"

"Dokuz yaşından beri. Ondan önce Mansfield'in kuzeyinde yaşadım ama orası hakkında pek bir şey hatırlamıyorum."

Bunu anlamaya çalışırken gözlerini kıstığını hissetti. "Yani kar fırtınasının ortasında bu bölgeyi kontrol etmek için iyi bir zaman olduğunu mu düşündün?"

Ona bir bakış fırlattı. Sonra krep yığınının büyük bir ısıruk koparmaya devam etti. "Buraya kar fırtınasından *önce* geldim. Çoğunlukla. Ama sonra bir şey yapmak için çok geç oldu, özellikle de telefonumun sinyalini kaybettiğimde. Lotta

Buralarda köy yolları var ve pek çoğu bir yere çıkmıyor gibi görünüyor."

Güldü, çünkü dışarıdan bakan birinin neden böyle düşündüğünü anlayabiliyordu. Destiny eyaletler arası yollardan oldukça uzaktı.

bir şehir gibi bir şey. Sonra ona, "Kader genellikle daha misafirperverdir," diye bilgi verdi.

"Kötü zamanlama, sanırım."

Cevap olarak başını salladı - tam da uzaktan gelen bir gümbürtü ona bunu söylerken, *Şükürler olsun*, kar küreme aracı geliyordu!

İkisi de başını kaldırıp baktı ve adam, "Bu düşündüğüm şey mi?" dedi.

"Evet!" diye cevap verdi, sonra çatalını hemen hemen bıraktı ve mutfağın hemen dışındaki bir bölmede bulunan telefona yöneldi.

Bu da yabancıнын kaşlarını çatmasına neden oldu ve yanından geçerken yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Benden kurtulmak için bu kadar acelen mi var?"

Açıkçası bunun neden bir sürpriz olduğunu merak etti ama "Miami'ye gitmek için acele edeceğinizi düşündüm" diyerek yürümeye devam etti. Sonra Meffler'ı aradı ve bir saat içinde bir kamyon göndereceklerine söz verdiler.

Yemeklerini bitirdikten sonra ikisi de oturma odasına, pencerelere doğru yöneldiler. Yaklaşan sabanın açtığı ilk çukur, tarlaların ne kadar Kar derinleşmişti. "Neredeyse bir metre olmalı," diye düşündü Candice.

"Kahretsin," dedi misafiri. "Çok hızlı yağdı."

Başını salladı ve onların ortak hayranlığını hissetti.

"Çekici firmasına şoförün önce sizi almak için buraya uğramasını söyledim," diye açıkladı, "böylece yoldan geri yürümek zorunda kalmazsınız."

"Teşekkürler," diye cevap verdi, bu küçük nezaket karşısında bile yine biraz şaşırılmış görünüyor, bu da ona pek çok insanın ona karşı nazik olup olmadığını ya da dün gece gerçekten de o kadar şirret biri gibi görünüp görünmediğini merak etmesine neden oldu. İkincisinden korkuyordu. Ama bir erkeği hoş karşılamamak için çok iyi bir nedeni olduğunu düşündü. kollarını açarak evine girdi. Sonra kanepeye oturdu ve çoraplarıyla birlikte ateşin yanında kurumuş olan iş botlarını tekrar giymeye başladı.

Çekici geldiğinde, gömleğini ve ceketini de giymiş ve kapıya doğru ilerliyordu. Garip bir şekilde, keşke atkısı ve eldivenleri olsaydı diye düşündü ama sonra onun büyük bir çocuk olduğunu ve kendi başının çaresine bakabileceğini hatırladı. Belki korkunç kar fırtınası koşulları hariç.

Ayrılmadan önce durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Burada iyi misin?"

Dudağını ısırdı ve düşük göz kapaklarının altından ona baktı, endişesi karşısında şaşırmıştı. "İyi olacağım" diye güvence verirken sesi amaçladığından daha yumuşak çıkmıştı.

Kısa ve hızlı bir baş sallama hareketiyle karşılık verdi, sonra da "İstemediğin halde kalmama izin verdiğin için teşekkürler, Candy Cane" dedi. Bakışları bir kez daha buluştu ve dün gece ona Candy diye seslendiğinde olduğu gibi, hoş bir ifadeye en çok yaklaştığı andı ama yine de tam bir gülümseme sayılmazdı.

"Kişisel bir şey değildi," diye açıklamaya çalıştı. "Yani, en azından tam olarak değil." Ugh. Garip. *Şimdi sessiz ol.*

Ama onu rahat bıraktı. "Biliyorum. Anlıyorum."

"Mutlu Noeller," dedi ona, sesi istemeden de olsa yumuşak çıkmıştı.

"Sen de öyle. Ben benimkini Miami'de kutlayacağım." Kapıyı açarken bir kez daha durdu ve sehpanın üzerindeki baston şekerleri işaret etti.

"Bunlardan birini yol için alabilir miyim?"

"Tabii ki hayır," dedi ve eğilerek bir tane aldı, sonra adamın durduğu yere doğru yürüdü. Ona uzatırken parmakları birbirine değdi ve kadın inkar edilemez bir farkındalık yaşadı. Onun sıcaklığının. Ve adamın gitmekte olduğunu.

"Nane şekerini severim," diye açıkladı. "Ve şeker kamışı benim zayıflığım."

Sonra da kapıdan çıkıp arkasından kapatmadan hemen önce ona bir göz kırparak onu şok etti.

Üç

"Beni endişelendiriyorsun ..."

George Bailey, *Harika Bir Hayat*

Üç saat sonra kapısı çalındığında Candice irkildi ve irkilerek başını kaldırdı; ateşin yanında kıvrılmış uyuyan ve bu kaba müdahaleden rahatsız olmuş görünen Frosty de öyle. "Kim bu toprak . . . ?" diye mırıldandı elindeki ren geyiği kaplı ambalaj kâğıdı rulosunu bırakıp ayağa kalkarken. Evinde ziyaretçi olmadan haftalar geçebilirdi ama görünüşe göre erken gelen bir kar fırtınası insanları topluca dışarı çıkarmıştı.

Yine de en azından gecenin bir yarısı değildi. Ve kapının diğer tarafında yabancıyı yerine Mick Brody'nin -bu sefer gerçekten- durduğunu görünce rahat bir nefes aldı. Bekle, *yabancı* değil, yabancı. Ne mutlu ki şimdi gitmişti, Miami'ye gitmişti, yolunu bir daha asla karartmayacaktı. Her şey artık neredeyse sadece kötü bir rüya gibi görünüyordu.

Kapıyı gülümseyerek açtı. "Mick-hi."

Sert komşusu yorgun ve üşümüş görünüyordu. "Fırtınayı atlatabildin mi?"

Omuz silkerken gülümsemesini korudu. "Aşağı yukarı." Kara kaşları sessiz bir soruyla kalktı.

"Her şey yolunda," diye güvence verdi ona. "Kedi olayın ortasında kaçtı, Hepsi bu. Ve bir adam karda mahsur kaldı ve geceyi burada geçirmek zorunda kaldı. -Ama artık gitti ve her şey yolunda."

Tereddüt etti. "Bir adam mı?"

Bir kez daha omuz silkti. "Evet, buralardan değil."

"Jenny bu sabah pencereden bir çekici gördüğünü sandı, o yüzden mi?"

Candice başını salladı. "Evet."

Mick bakışlarını ona dikti. "Arayabilirdin, biliyorsun."

"Sabahın dördüydü," dedi utangaç bir ifadeyle. "Ve eğer sen Ben bakmıyorken bir kar arabası almışsın, buraya nasıl gelebildin bilmiyorum."

Başını öne eğdi. "Yine de arayabilirdim. Sadece birileri bilsin diye."

"Gece beni parçalara ayırırsa diye mi?" diye sordu alaycı bir şekilde.

Gözlerini kısarak ona doğru sırttı ve sadece, "Bir dahaki sefere tatlım, ara. Bu arada, kar küreme makinesini getirip yürüyüş yolunuzu ve araba yolunuzu açtım. Az önce Bayan Ellie'ninkini de yaptım ve onu da kontrol ettim."

Mick yolun yukarısındaki yaşlı komşularının evini işaret etti, Candice onun muhtemelen haklı olduğunu fark edince kendini daha da utangaç hissetti; neler olduğunu birilerine haber vermeliydi. Ama birini o saatte rahatsız etme fikrinden nefret ediyordu. Ve aynı zamanda, bunu takdir ediyordu.

Komşuları ona göz kulak oluyordu. Blue Valley Road'a taşındıktan sonra Jenny ve Mick'i tanımaya başlamıştı ve çok yakındılar.

Kuzeni Tessa ve Amy ile de arkadaştı. Hepsinden birkaç yaş küçük olmasına rağmen, son birkaç yıldır onların çevresinin bir parçası olmuş ve kurmaya başladığı arkadaşlıklardan keyif almıştı.

"Bu çok cömertçe, Mick. Ama üşümüş görünüyorsun. Ben burada sıcak ve rahatken senden bunu yapmanı istemekten nefret ediyorum. Küreği daha sonra yapmayı planlıyordum."

Gerçekçi bir adamdı. "Bir metre kar var Candice. Ve üfleyicim var. Bak ne diyeceğim. Bana ara sıra bir fincan sıcak çikolata getir, ödeşelim."

Sözlerini göz kırparak bitirdi ve Candice bunun iyi bir anlaşma olduğunu kabul etti. Gerçi onun için daha iyiydi.

Söz verdiği gibi, hediyeleri paketlemenin arasında, bir gözü onun üzerindeydi. pencereden dışarı doğru ilerledi ve iki kez ona sıcak çikolata götürdü.

Ortalamadan daha uzun süren yol ve yürüyüş sonunda kardan temizlendiğinde, ateşin yanında birkaç dakika ısınması için içeri girmesi konusunda ısrar etti.

Kasaba meydanından çok uzak olmayan küçük bir evde yaşayan ve bu sabah telefonla kontrol ettiği annesini sordu. Jenny'yi ve küçük oğullarını sormuş, o da şu yanıtı vermişti: "Bu fırtına aslında benim için kılık değiştirmiş bir nimet. Jenny'nin bugün Noel kartı fotoğrafı çektiirmek için bizi -yani beni, Dustin'i ve kedi- ren geyiği boynuzlarıyla giydirmek gibi çılgınca bir planı vardı. Dustin hariç hiçbirimiz bundan pek memnun olmadık, o yüzden onun yerine biraz kar temizleme işiyle uğraşıp boynuzları çocuğa ve kediye bırakabilirim."

Gülümsedi ve "Eve gittiğinizde sivri boynuzlara dikkat edin" dedi.

"Ah, bu olmadan önce epey zamanım var," dedi ona ve buradan ayrıldıktan sonra şehre gideceğini açıkladı. "Hasarı duydun mu?" Ateşten başını kaldırıp kaşlarını kaldırdı.

Bakışlarının genişlemesine izin verdi. "Hayır. Ne hasarı?"

"Karın ağırlığı altında birkaç çatı çöktü." "Şaka yapıyorsun!"

"Hayır, keşke olsaydım. Cemaat binası, kilise ve eskiden kasabın olduğu boş bina. Kasap binası utanç verici, ama diğer ikisi kadar önemli değil. Hasarın oldukça kötü olduğunu duydum."

Candice'in yüreği ağzına geldi. Hayatınız boyunca bir yerde yaşadığınızda, binalar ve evler bile bir şekilde aileniz gibi hissettiriyordu. Daha önce de

Kasabanın kenarındaki sevimli eski kilisede sayısız düğün yapılmış ve bir zamanlar kendisi de bir gün orada evlenmeyi hayal etmiş. Cemaat binası ve kilise sırayla kasabanın yıllık düğününe ev sahipliği yapıyordu.

Her yıl Noel partisi. "Partiyi nerede düzenleyecekler?"

yüksek sesle merak ettim. Noel Baba'nın ziyaretiyle tamamlanan mevsimlik bir gelenektir.

Mick başını salladı. "Söylemesi zor. Ayrıca Walter ve Anita'nın düğünü de yaklaşıyor."

Candice irkildi, nefesi kesildi -hatırlıyordu. "Olamaz, zavallı Anita." Jenny'nin polis şefi olan babası, uzun zamandır aşık olduğu Anita Garey ile Noel arifesinde kilisede evlenecekti. Tüm kasaba davetliydi. Her ikisi de altmışlı yaşlarının başında olan çift, beklenmedik bir çiftti -Anita kasabanın dışındaki Dew Drop Inn'in sahibiydi ve Walter'ın muhtemelen hiç görmediği kadar çok parıltı takıyordu

Destiny'ye gelmeden birkaç yıl önce. Ancak o zamandan beri topluluğun sevilen bir üyesi haline gelmişti ve herkes düğün için heyecanlıydı. "Ne yapacaklar?"

Mick başını salladı. "Söylemesi zor ama duyduğuma göre plan, Noel arifesine kadar kiliseyi temizleyip onarmaya çalışmakmış. Resepsiyon da cemaat binası için planlanmıştı, bu yüzden endişelenecek bir şey daha var."

Mick tekrar ateşe baktı. "Yapılacak çok şey var, yapılacak çok şey anlamaya çalışıyorum. Bu yüzden Logan, Mike ve diğer bazı adamlarla buluşmak için oraya gidiyorum - bir plan yapmaya başlayın."

"Yapabileceğim bir şey olursa bana haber verir misiniz?"

Eldivenlerini tekrar giyip yola çıkmaya hazırlanırken başını salladı. "Sanırım temizlik çalışmaları yarın başlayacak ve eminim ortaya çıkan herkes işe koyulacak."

Shane, şehrin kenarındaki eski bir kül bloklu garajda küçük bir ısıtıcının yanında durmuş, kirli tulumlar giymiş Mo adında bir adamla konuşuyordu.

Mo onun yaşlarında görünüyordu ama dişlerinin sayısı oldukça azdı ve Üç Yardakçı'dan biri gibi görünebilirdi. Eğer üç kafadar Mayberry'e taşınmış olsalardı. Ve eğer Mayberry Kuzey Kutbu'nda olsaydı.

Mo, "Sana epey zarar vermiş evlat," dedi.

Evet, Shane de bu sabah kamyonetinin şeklini gördüğünde öyle düşünmüştü. Meğer çarptığı kar yığınının altında bir ağaç kütüğü varmış.

"Radyatörünü ve ızgaranın büyük bir kısmını söktüm evlat, sağ ön çamurluğun da kızarmış."

"Tamiri ne kadar sürer?" Shane sordu.

Mo ona, "Epey bir süre diyebilirim evlat," dedi. "Bazı aramalar yaptım ve bazı siparişler verebilirim, ancak bu yığından sonra tedarik yolları yavaş görünüyor.

Doğa Ana."

Shane, Mo'ya onun oğlu olmadığını söylemek istedi. Ama bunun yerine iç geçirdi ve "Ne kadar süre?" dedi.

"Söylemesi zor, söylemesi zor." Mo başını salladı. "Senin için elimizden geleni yapacağız evlat, ama en azından birkaç haftaya baktığını söyleyebilirim. Mekanik onarımı burada yapabiliriz ama sonra kaporta işi için Crestview'deki A1 Body'ye göndermemiz gerekecek."

Shane alçak sesle ve kuru bir sesle, "Sanırım Destiny'de bir kaportacınız yok," dedi.

"Hayır, kesinlikle yok. Ama A1 kaliteli iş yapar. Sizin için parça sipariş edeyim mi?"

"Başka seçeneğim var mı?" diye mırıldandı.

Mo sanki komik bir şey varmış gibi gülünce Shane'in çenesi hafifçe sıkıştı. "Pek sayılmaz, sanmıyorum. Crestview'de bir kamyon ve römork kiralayıp bir yere götürmek istemiyorsan olmaz. Ya da bir araba kiralayın ve kamyonunuzu bize bırakın, sonra hazır olduğunda gelip alın."

Cazip fikirlerdi ama ne yazık ki Shane ikisini de karşılayamazdı. Akciğer kanseri olan babasına baktığı küçük ev Montana'da satılıktı ama henüz satılmamıştı ve kredi kartının limiti cenaze ve ölü yakma masrafları için dolmuştu. Sigorta kamyonun tamiratını karşılayacaktı ama bunun dışında cüzdanında sadece Miami'ye gitmesine yetecek kadar para vardı. Donnie V. için çalışmaya başlayabilir ve yerleşebilirdi. Yani Destiny, Ohio'da sıkışıp kalmak ihtiyacı olan son şeydi.

"Parçaları sipariş et," dedi, "evlat." Sonra da Mo's adındaki eski usul küçük kasaba garajından çıkıp gitti.

Kahretsin. Şimdi ne yapacaktı? Dün gece birlikte kaldığı kadın yerel bir handan söz etmişti, ama bu kulağa pahalı geliyordu. kırıldı. Öğle yemeği vakti geçmişti ve kasabada bir lokanta görmüştü. Çekicinin Mo's'a giderken geçtiği kare, ama bu koşullar altında bir lokanta yemeği bile aniden lüks gibi geldi.

Soğuğa karşı yakasını kaldırarak ellerini ceplerine soktu ve meydana doğru olan kısa mesafeyi yürümeye başladı. Planının ne olduğundan emin değildi ama en iyi hamle bu gibi görünüyordu. Ve eğer o yararlı bir tavsiye alacak ya da kısa vadeli bir iş bulacaksa, bu muhtemelen Mo'dan olmayacaktı.

Kasabaya yaklaşırken, eski tarz bir binaya rastladı.

geniş bir ahşap verandada sallanan sandalyeler ve birkaç fiçı tente. Büyük bir kısmı kar tarafından gizlenmiş olsa da, ahşabın güneşte yıkanmış gri renkte olduğunu görebiliyordu ve kapının üzerindeki eski harflerle yazılmış büyük bir plaket ona buranın General Mercantile olduğunu söylüyordu. Pencerede bir *Açık* tabelası asılıydı ve Shane'in aklına buranın atıştırmalık bir şeyler almak için ekonomik bir yer olabileceği geldi - biraz kurutulmuş et ya da fıstık ya da başka bir şey.

Dükkânın içi de dışı gibi eski modaydı; tezgâhın üzerinde şeker kavanozları ve kile kile satılan paketlenmiş yiyecekler vardı. sepetler yan yatırılmıştı. Soğuk içecekler sağ tarafta bir soğutucuyu dolduruyordu ve onun yanında bir kahve makinesi, sıcak çikolata makinesi ve bir yığın kâğıt bardak duruyordu.

Mini mısır gevreği kutuları ve paketlenmiş çöreklerin bulunduğu rafları tespit etmek ve Kapının yanında kaya tuzu torbalarını görünce dünyanın en şirin bakkalına girdiğini fark etti.

"Yardım edeyim mi, evlat?"

Oğul kelimesi ahşap tezgâhın arkasındaki yaşlı adam için çok daha az rahatsız ediciydi. İri yarı adamın üzerinde yıpranmış bir tulum vardı.

gömlekli ve kalın beyaz bıyıklı bir adamdı. "Birkaç atıştırma arıyorum," dedi Shane. Sonra Mo'nun genel yönünü işaret etti çünkü

Böyle bir günde dışarı çıkan ve burada yaşamayan birine muhtemelen almaya geldiği şeyden daha fazla soru sorulacaktı. "Dün gece Miami'ye giderken bir kaza geçirdim. Kamyonum tamir edilene kadar bir süre burada kalacağım gibi görünüyor."

"Sanırım bu eldiven ve şapka eksikliğini açıklıyor," diye sözlerini tamamladı yaşlı adam.

Shane başını salladı ve yerel dilde konuşmaya çalıştı.

"Sanırım öyle." "Eldivenler şuradaki rafta." Yaşlı adam işaret etti.

Ama eldivenler şu anda Shane'in bütçesinde yoktu. Şu anda, hatta Yanlış harcanan beş ya da on dolar ona geri dönebilir ve bir süre soğuk ellerle idare edebilirdi. Çok daha sıcak bir yere gitmesine rağmen Montana'dan ayrılırken eldivenleri vardı ama dün gece kamyonunun hiçbir yerinde onları bulamamıştı. sayıldı.

"Teşekkürler ama ben böyle iyiyim." Bakışlarını yaşlı adamdan çalı sepetlerine kaydırarak, ani yoksulluğunun ortasında ne ve ne kadar alacağına karar vermeye çalıştı. Bu tamamen yabancı bir duygu değildi -hayatında para konusunda pek çok iniş çıkış yaşamıştı- ama lanet olsun, bir daha asla hissetmemeyi umduğu bir duyguydu.

"Mo'dan yeni mi geldin?" diye sordu yaşlı adam.

Shane başını salladı. "Evet." Ve gözlerini sepetlerden ayırmadı. Jerky, fıstık ezmeli kraker, kurabiye, fındık.

"Kalacak bir yerin var mı? İstersen Half Moon Inn'i arayabilirim. Eminim senin için bir odaları vardır. Orada birkaç iyi motel var. Crestview da, eğer tarzınız buysa."

Teklif Shane'in elini zorladı, onu dürüstlüğe teşvik etti. "Gerçek şu ki, bir odayı çok *isterdim* ama ödeyecek param yok. Mo burada kalacağımı söylediği sürece de yok." Başını salladı ve tekrar krakerlere baktı. "Bu planımın bir parçası değildi."

"Ne derler? Plan yaptığımızda Tanrı gülermiş?" Sonra yaşlı adam elini uzattı. "Adım Willie Hoskins. Ama buradaki çoğu insan bana büyükbaba der."

Küçük bir misafirperverliği geri çevirecek durumda olmayan Shane tezgâha yaklaştı ve elini sıktı. "Shane Dalton," diye kendini tanıttı, sonra da

biraz daha açıklamam gerekiyor. "Yeni bir işe gireceğim ama şu anda nakit sıkıntısı çekiyorum."

Büyükbaba denen adam Shane'i rahatlatan kısa bir baş hareketiyle, "Olur öyle şeyler," diye onayladı. Sonra gözlerini kısarak Shane'e baktı, sanki bir şey düşünüyormuş gibiydi. "Ne iş yapıyorsun?"

Güzel soru aslında. Donnie V. telefonda ona, "Arabalardan ve parçalardan anlayan birine ihtiyacım var," demişti. "Ve yapmasını istediğim her şeyi yapacak biri." Belki Shane daha fazla ayrıntı istemeliydi ama istemedi. Çünkü yeni bir başlangıca ve beraberinde gelecek büyük paraya ihtiyacı vardı. Shane, kaporta işine ek olarak, gençlik yıllarının çoğunu arabaları parçalara ayırıp tekrar birleştirerek geçirmişti, yani bu iş her neyse, o iş için yeterliydi.

Tezgâhın arkasındaki adama şöyle cevap verdi: "Çoğunlukla vücut işleri. Ama pek çok şeyde biraz deneyimim var - biraz mekanik, biraz inşaat, küçük elektrik."

Büyükbaba yaşlı başını öne eğdi. "Biraz ağır kaldırmaya karşı mısınız?"

Shane biraz daha dik durdu, gözlerini biraz daha açtı. Adam bir konuda yardım mı istiyordu? Ya da ona bir iş mi teklif ediyordu? "Hayır," dedi Shane. "Neden soruyorsun?"

"Dün gece esen fırtına yüzünden kasabada küçük bir felaket yaşadık. Yolun yukarısındaki bir kilisenin çatısı çöktü ve bizim cemaat binamızda da aynısını yaptı. Daha da kötüsü, Noel arifesinde kilisede bir düğünümüz var ve ardından resepsiyon topluluk binasında. Mutlu çift için daha kötü bir şans olamazdı. Çifte darbe."

Shane kabalık etmek istemiyordu ama yaşlı adamın ne sorduğunu hâlâ anlamamıştı. "Bu utanç verici ama... bunun benimle ne ilgisi var?"

Bu soru Willie'nin -ya da Büyükbaba'nın- ağzını bıyıklarının altından geniş bir sırıtışa çevirdiğinde şaşırdı. "Bir zamanlar Zaman zaman konuşmamda biraz saçmalıyorum, bu yüzden sadede gelen bir adamı takdir edebilirim." Sonra yukarı doğru baktı ve Shane tam da Cennet hakkında bir vaaz dinleyeceğinden korktuğu sırada Büyükbaba, "Dükkânın üstünde birkaç boş odam var. Fazla bir şey yok; katlanabilir bir kanepe, bir banyo ve en son fişe taktığımda çalışan bir buzdolabı. Eskiden kışın ara sıra orada kalırdım, doğru düzgün kar yağmadan önce Dükkânı kapatmak istemediğim zamanlarda. Hilton değil ama istediğin kadar kalmana izin veririm. Ve eğer karşılığında

Hasar gören binalarımızdaki temizlik çalışmalarına katılmaya istekli olun." Büyükbaba ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırды. "Ne diyorsun? İlgileniyor musun?"

Shane onun ilgilenip ilgilenmemesinin çok da önemli olduğunu düşünmüyordu - ona göre başka seçeneği yoktu. Ve bu tür şeylere pek inanmıyordu.

Noel mucizeleri ya da başka tür mucizeler, ama bu oldukça yakın görünüyordu. "Anlaştık," dedi Shane.

Ertesi gün büyük kiliseye girip hasarı gördüğünde Candice'in kalbi kırıldı. Çatı, sıva, ahşap ve diğer enkaz parçaları, karmaşaya neden olan karın altından çıkıyordu.

sıraların ve mihrabın üzerine serpiştirilmişti. Yukarı baktığımda beyaz kabarık bulutlarla bezeli mavi bir kış göğü gördüm; güzel bir gün görmek gerçeküstü bir duyguydu

Kilisenin içinden, kırık çatı ve tavan parçaları sarkıtlar gibi manzaranın etrafından aşağı sarkıyordu. "Bu korkunç," diye mırıldandı.

Jenny Brody onun yanında durup hasarı inceledi ve onaylarcasına bir iç geçirdi.

"Nasıl başlayacağız?" Candice usulca sordu. Bunu düzeltme görevi şimdi onu gördüğüne göre daha da ezici geliyordu.

"Yeni başlayanlar için, sigorta eksperleri gelene kadar çocuklar şimdilik çatıyı plastik muşambalarla örtmeye çalışacaklar. Mick, Lucky ve Duke bu kısmın sorumluluğunu üstlendi." Lucky Romo Mick'in uzun zamandır arkadaşı ve

Candice'in kuzeni, kuzeni Tessa'nın vahşi huylarını evcilleştirmeyi başardığı iri yarı bir motorcuydu. En iyi arkadaşı Duke, Lucky'nin kız kardeşi güzel Anna Romo ile birlikte yaşıyor ve birlikte Half Moon Inn'i işletiyorlardı. "Üstü örtüldükten sonra hepimiz içeri dalıp burayı temizlemeye başlayacağız ve

Sıraların, halının ve minberin ne kadar kötü olduğunu görün," diye devam etti Jenny. "Ondan sonra her seferinde bir adım sanırım. Cemaat binası biraz daha kolay olacaktır. Orada zarar görecekt halı ya da döşeme yok; sadece masalar ve muşamba zemin var. Mick ve çocuklar oranın çatısını da kapatacaklar."

Candice yine de sadece başını sallayabildi. "Bu nasıl oldu ki? Demek istediğim, topluluk binasının çatısının düz olduğunu ve karın onu ağırlaştırıp çökertebileceğini biliyorum, ama bu çatı öyle değil." Tipik bir

kemerli, beşik çatıydı ve önceki geceye kadar büyük kirişlerle desteklenmişti.

"Mick, kırıřlerden birinin zayıf ya da hasarlı olduđunu ve yol verdiđini dűřündüklerini sűyledi."

Candice gözlerini molozlardan ayırıp Jenny'ye baktı. "Anita ve baban bununla nasıl başa çıkıyor?"

Jenny içini çekti ve gözlerine tam olarak yansımayan bir gülümseme denedi. "Şey, babam her şeyi sineye çekiyor. Zaten büyük bir düğün için o kadar da heyecanlı değildi - hepsi Anita içindi, onun için özel olsun diye. Bu yüzden ona, onunla bir mısır tarlasında ya da bir ahırda evlenmekten mutlu olacağını, mekânın önemli olmadığını sűyledi. Ama Anita bunu uzun zamandır planlıyordu ve mükemmel olmasını istiyordu.

Babam kaçmalarını bile önerdi ama Anita buradaki insanların onun ailesi haline geldiğini ve bunu onlarla paylaşmanın önemli olduğunu sűyledi. Destiny'den başka bir yerde evlenmek istemiyor."

Biraz daha konuşunca Jenny ve Mick'in oğlunun bugün Anita'yla birlikte olduğu ortaya çıktı; Anita kilisenin ne durumda olduğunu görmek yerine büyükanneyi oynamayı ve düğün sorunlarını kafasından atmayı tercih etmişti.

Bu arada, kasaba liderlerinden bazıları Dolly's Main Street Caf'e'de bir plan üzerinde çalışmak ve yapılması gereken çeşitli görevler için bir kayıt listesi oluşturmak üzere toplanmıştı.

kiliseye giderek geniş fuayeden mobilya ve benzeri eşyaları taşımaya başladılar. "Hasar görmemiş her şeyi bodruma götürüyoruz," dedi Rachel Farris.

Candice ve Jenny başlarını kaldırıncı Romo açıkladı. "Onu tehlikeden uzak tutmak için." Rachel, Romo'nun bir başka kardeşiyle, bir polisle evliydi.

Mike, açıkça operasyonun bir kısmının sorumluluğunu üstlenmişti. Candice onların düğününe tam da bu kilisede katılmıştı. "Duvarlarda asılı olanlar da dahil, çivilenmemiş her şeyi almakta özgürsünüz."

Candice ve Jenny birlikte, uzak bir duvardaki haftalık katılım levhasına ve birkaç tabloya göz gezdirdikten sonra, daha az döküntü bulunan arka sıraların yanından onlara doğru ilerlediler.

"Ama unutmamalıyız ki," dedi Jenny, konuşmalarına devam ederken, "bugün Noel. Kasaba partisi için başka bir yer bulmamız gerekecek ve tüm bunlara rağmen geleneklerimizi sürdürmeliyiz."

Sonra durup Candice'e baktı. "Aklıma gelmişken, yarın Edna'nın evindeki kurabiye alışverişine geliyorsun, değil mi?"

Gerçek şu ki, Candice tüm bu heyecan içinde neredeyse unutmuştu. Edna Farris'in çiftlik evindeki bayanlar partisine davet edilmesi hakkında, Jenny ve Tessa'nın çevresi tarafından dahil edildiği birçok küçük yoldan

biri

arkadařlar. Bir yanı da eve kořarak gitmenin çok anlamsız olacađını dűřünüyordu.

Ama Jenny'nin haklı olduğunu düşünüyordu, Noel'i tamamen unutamazlardı.

"Elbette," dedi. "Orada olacağım - kızak çanlarıyla birlikte."

Jenny gülümsedi ama sonra ciddileşti. "Ve hey, neredeyse unutuyordum ama Mick bana geçen geceki ziyaretçinizden bahsetti. Ve bir daha böyle bir şey olursa bizi araman konusunda ısrar etti. Arayacaksın, değil mi?"

Candice başını salladı.

Ve Jenny daha da yaklaştı. "Kulağa biraz korkutucu geliyordu."

"Öyleydi," diye itiraf etti Candice. "*Öyleydi*. Yani, bir bakıma. Yine de en azından Frosty karda koşarken onu kovalayacak kadar kibardı."

Onun aynı zamanda seksi olduğu kısmını atlamış. Çünkü bu sadece kafa karıştırıcı olurdu. Hem onun seksi olduğunu düşünmek hem de ondan korkmak biraz kafa *karıştırıcıydı*. Bu yüzden bittiği için mutluydu.

Ateşli yabancının şimdiye kadar Miami'ye ulaşp ulaşmadığını belli belirsiz merak etti ama sonra onu bir daha düşünmemeye karar verdi. Ya da onunla geçirdiği bazı anlarda yaşadığı inkar edilemez farkındalığı.

Candice duvardaki büyük ahşap plaketi kaldırdı ve Jenny Dini boyama ve bodrum merdivenlerine açılan fuayeye doğru geri döndüler. Bazıları aşağıya bir şeyler taşıyan, bazıları da daha fazlası için yukarı çıkan insanlardan oluşan bir sıraya girdiler.

Büyük tahta parçasını merdivenlerden aşağı indirirken tahmin ettiğinden daha fazla zorlandı; etrafını zar zor görebiliyordu. Ve o zaman dibe ulaştığında bir köşeyi döndü ve birine çarptı. "Ah!" dedi derinden gelen bir ses.

"Ah!" Kısa bir süre geri çekildi, garip plaket hâlâ avucundaydı - sonra kiminle çarpıştığını görmek için tepesinden baktı.

Diğer taraftaki mavi gözlü adam onun bakışlarını karşıladı, bir tutam siyah saçı alnına düşüyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Şeker Kamışı."

Dört

"Bana sanki beni tanıımıyormuşsun gibi bakıyorsun." Mary Hatch, *It's a Wonderful Life*

Kara kaşlarından biri yukarı doğru kalktı. "Ama bir kilisede Tanrı'nın adını boş yere ağzına alman mı gerekiyor?" diye sordu. "Benden düşündüğümünden daha fazla nefret ediyor olmalısın."

Candice göz kırptı. İki kere.

Jenny de merdivenlerin dibinde durmuş, kafası karışmış görünüyordu. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Candice dişlerini sıkarak Jenny'ye doğru olabildiğince sessiz bir şekilde, "Korkunç yabancı," diye fısıldadı. Sonra aralarında bir ileri bir geri baktı ve fark etti ki ... "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Mick bizi birkaç saat önce tanıştırdı," dedi Jenny. "Shane temizlik işlerine yardım edecek."

Candice gözlerini tekrar katılım plakettinin üzerindeki Shane Dalton'a dikti.

"Kamyon parçaları sipariş edildi. Yeşil Noel'im için pek iyi görünmüyor," dedi ve kadının sorulmamış sorusunu olduğu gibi cevapladı. Sonra ona baktı eleştirel olarak. "Biraz sarsılmış görünüyorsun Candy, izin ver senin yerine ben alayım."

Tahta levhayı kollarından usulca kaldırdı, elleri kadının ellerinin üzerinde gezinirken hiç beklemediği bir anda kadının içinde bir farkındalık çırpıntısı daha yarattı. Ah canım. Aman Tanrım. Duygu- sadece kısa bir dokunuşla göğüslerine ve külotunun içine doğru uğuldadı. Hayatında ihtiyacı olan şey bu değildi.

Shane Dalton plaketi alıp bodrum duvarına yaslayarak uzaklaşırken "Um, um ..." diye mırıldandı. Adamın sırtını, yüzünü

Tişörtünden kürek kemikleri, kotundan poposu görünüyordu. Hepsi . . . bakması çok hoştu.

"Evinizin önünde kaza yapan adam Shane mi?" Jenny kocaman gözlerle fısıldadı.

Candice de karşılık verdi. "Evet."

"O kadar da korkutucu *görünmüyor*," dedi Jenny.

Candice çenesini indirdi. "Senin için söylemesi kolay. Gecenin bir yarısı kapınıza gelmedi."

Jenny, "Sadece biraz pürüzlü olabilir," diye ekledi. "Mick'in ilk tanıştığımızda olduğu gibi. Ve korkutucu biri olmadığı ortaya çıktı."

Candice şimdi komşusuna yan gözle bakıyordu. Bu karşılaştırma pek çok şeyi açıklıyordu. Jenny biraz sert görünen *bütün* erkeklerin Çünkü onlardan birini evcilleştirmişti. Tıpkı Tessa'nın Lucky'yi, Anna'nın Duke'u evcilleştirdiğı gibi. Ama bu o kadar basit değildi. Her sert adam evcilleştirilemezdi. Bunu bir zamanlar zor yoldan öğrenmişti. Ve bu onun hayatını değiştirmişti.

Ama cevap vermemeyi tercih etti çünkü düşünceleri paranoyakça gelebilirdi ve zaten bir önemi de yoktu. Ne de olsa Shane Dalton burada fazla kalmayacaktı. Konuşmayı biraz farklı bir yöne kaydırmaya ve biraz da pratik bilgi almaya çalıştı. "Nerede kaldığını biliyor musun? O buradayken mi? Half Moon Hill'deki handa mı?"

"Hayır, görünüşe göre General Mercantile-Grampy Hoskins'in üst katındaki odalarda, buraya yardım etmesi karşılığında onları teklif etmiş."

Candice bilgiyi özümseyerek başını salladı. Onun yerine Yarım Ay Hanı'nı seçmiş olmayı diledi; hem kasabadan hem de evinden daha uzaktaydı.

"Yani Noel'e kadar burada olmayı mı bekliyor?"

Jenny omuz silkti. "Sanırım bu kısım onarımlara bağılı olarak oldukça belirsiz."

Korkunç yabancısı yanından geçip merdivenlerden yukarı çıkarken Candice bir kez daha başını salladı. Belki durup bir şeyler daha söyler diye düşünmüştü. Ama durmadığına sevinmişti. En azından memnun olduğunu *düşünüyordu*. Adamın yakınlığı yüzünden kalbi göğsünde biraz daha sert atıyordu.

Bu da bir karar vermemi sağladı. "Yarına kadar büyük bir kurabiye partisi hazırlamam bekleniyorsa, muhtemelen eve gidip üzerinde çalışmaya başlamalıyım." Sonra tozları temizlemek ve burada işinin bittiğini belirtmek için ellerini birbirine sildi.

Jenny başını salladı, gülümsedi. "Tamam, yarın görüşürüz o zaman?" Muhtemelen Candice'in gidişinin kurabiyelerden daha önemli olduğunu biliyordu ama bunu söylemeyecek kadar nazikti, bu da Candice'in işine geliyordu. Aslında birinin *yakın* çevresinde, en derin güveninde olmamanın iyi yanları da vardı.

"Dediğim gibi, kızak çanları takıyorum." Candice zoraki bir gülümsemeyle sözlerini bitirdi ve Shane Dalton'ı bir daha görmeden merdivenlerden çıkıp kilisenin kapısından çıktı. Her ne kadar bir parçası neredeyse görmek istese de.

Sırtı ve poposu güzel görüldüğü için. Ya da belki de O mavi gözlerin parlaklığı, onun karanlık taraflarıyla -saçları, çenesindeki sert kirli sakal- tezat oluşturmaları. Ya da belki de sadece onun yanındayken hissettiği o garip duygu, o farkındalık. Belli bir Çek.

Cazibe. Olay buydu. Sade ve basit. Cazibe.

Belki de şimdi onu tedirgin eden rahatsız edici bir durumda yalnız olmadıkları için, tanıdığı insanlar onun kötü biri olmadığını düşündüğü için bunu kendine itiraf etmek daha kolaydı.

Yine de bu, kalbinde daha az temkinli olmasını sağlamadı. Aslında, arabasına bindiğinde adamın ellerinin onunkilere dokunuşu aklından çıkmıyordu ve eve dönerken düpedüz rahatsız ediciydi.

O buradayken ondan uzak durmalıyım, hepsi bu. Bu da General Mercantile'den uzak durmak demek. Ve kiliseden. Ve cemaatten. bina. Ve çalışmalara yardımcı olmak için sahada olmasını gerektirmeyen başka yollar bulmaya çalışıyordu.

Belki bu çok fazla çaba gerektiriyor gibi görünebilirdi ama buna değecekti. Çünkü bu onun hayatını daha basit tutacaktı, bu da onun gibi biri tarafından kalbinin son kez paramparça edilmesinden bu yana oldukça başarılı bir şekilde yapmaya çalıştığı bir şeydi.

Büyükbaba Hoskins, General Mercantile'deki tezgâhının arkasında her zamanki yerinde duruyordu. Görünüşe bakılırsa hayatının büyük bir bölümünde bu eski bakkalı işletmiş, o kadar uzun süredir bu noktada duruyordu ki döşeme tahtaları aşınmıştı.

Kapının üstündeki zil çaldı ve başını kaldırdığında kürklü bir kışlık ceket ve ısıltılı bir atkı giymiş olan Anita Garey'nin içeri girdiğini gördü. Üç yaşında bir çocuğun elini tutuyordu, giydiği kabarık parka ve şapka

tarafından neredeyse yutuluyordu.

"Görünüşe göre hepiniz sıcak kalıyorsunuz," dedi büyükbaba. "Dışarıda kardan adam mı yapıyordun, genç dostum?"

Jenny ve Mick Brody'nin küçük oğlu komplocu bir tavırla ona gülümsedi ve başını salladı. "Hayır. Ren geyiği arıyorum."

Büyükbaba güldü. Noel zamanını sırf bu yüzden severdi; çocukların gözlerine ışık saçtığı ve onların küçük tatlı hayallerini canlandıracağı için. kafaları. "Öyle mi? Hiç buldun mu?"

Dustin hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. "Ama Büyükanne 'Nita meydanda biraz bulabileceğimizi söylüyor."

Anita göz kırparak, "Yolda içimizi ısıtmak için sıcak çikolata almaya uğradık," diye ekledi. Küçük evi sadece birkaç blok ötedeydi, kasabaya yürüyerek gidilebilecek kadar yakındı.

"Yılın bu zamanında onları her yerde bulmak mümkün," dedi büyükbaba bilerek. "Her köşe başında olabilirler." Sonra çocuğa sır verir gibi tezgâhın üzerine eğildi. "Yine de gözünü dört açmalısın, gözden uzak durmaya çalışırlar. Ama çok dikkatli bakarsan bir tanesini görebilirsin."

Çocuk buna hiç şaşırılmış görünmüyordu. "Büyükanne 'Nita, Noel Baba'nın onları çocukların iyi olduğundan emin olmak için gönderdiğini söylüyor."

Büyükbaba ciddi bir şekilde başını salladı. "Büyükannen Anita bilge bir kadın. Eminim iyi bir çocuk oluyorsundur, değil mi?"

Çocuk başıyla onayladı. Ve sonra Noel şekerlerinin sergilendiği yere doğru yürüdü.

Anita, soğuk havalarda dışarıda tuttuğu sıcak çikolata makinesinden iki fincan alıp kasaya götürdü ve ödeme yapmak üzere yerine koydu. "Onun için de küçük çikolatalı Noel Babalardan bir tane ekle," dedi.

Büyükbaba, "Şeker bizden," diye cevap verdi ve sıcak çikolatanın fiyatını söyledi. Sonra tekrar ona bakmadan önce çocuğa bir kez daha baktı. "Onunla gerçekten iyi anlaşıyorsun."

Keskin yüz hatları olan bir kadındı ve cesur bir modası vardı. seçenekler. Omuz hizasındaki saçları şu anda çok koyu bir kırmızıydı ve bu, zaman içinde onda gözlemlendiği pek çok renk tonundan biriydi. Dew Drop Inn'i satın aldıktan bunca yıl sonra bile hala Destiny nakli gibi görünüyordu ama artık buraya uyuyordu ve insanlar cesurluğunu ve Altındaki iyi kalpli kadına parıltı. "Bu ufaklık benim hayatımda bir ışık," dedi, zeytin tenli çocuğa bakarak.

ve bir gün kadın katili olacaktı. "Bana o yaştaki halimi hatırlatıyor."

Yine de bu son kısım büyükbabayı hazırlıksız yakaladı. "Çocuğun olduğunu bilmiyordum, Anita."

Sonra yüzüne hiç beklemediği bir hüznün çöktü ve "Genelde bu konuda konuşmam, neden ağzımdan kaçtığını bile bilmiyorum" diye mırıldandı. Tezgâha baktı, elindeki parayı karıştırdı ama sonra gözlerini tekrar onunkilere dikti. "Onu kaybettim, oğlumu."

Odanın üzerine bir karabulut çökerken, Büyükbaba temkinli bir şekilde ilerledi. "Nasıl öldü?"

Ama hemen başını salladı. "Oh-hayır, ölmedi, Tanrı'ya şükür. Sadece babası onu alıp kaçtı. Daha küçük bir çocukken. O zamanlar Amber Alarmları falan yoktu." Yorgun bir sesle iç çekti. "Bazı günler buna inanmak benim için hâlâ çok zor.

Oğlumu küçüklüğünden beri görüyorum. Ve her gün onun için dua ediyorum, hayatın ona adil davranmasını ve alçak babasının onun tatlı beynini zehirlememesini umuyorum."

"Bu düpedüz korkunç bir şey, canım," dedi büyükbaba, elini sıkmak için uzanarak. Anita'ya daha önce hiç sevgi sözcüğüyle hitap etmemişti.

-Ama kadının en ufak bir zayıflık ya da sıkıntı içinde olduğunu da hiç görmemişti. Çok az kişiye gösterilen bir yönüne tanık olduğunu biliyordu.

Beklediği gibi, o zaman her zamanki cesur yüzünü geri kazandı ve gülümseyerek şöyle dedi: "Ama hayat devam ediyor. Ve kaybettiklerinizin yerine iyi şeyler getiriyor. Walter ve ailesi beni çok mutlu ediyor. Şanslı olabileceğimi hiç düşünmediğim kadar mutluyum. Onunla evlendiğim için şanslıyım." Tam o sırada Dustin koşarak Anita'nın yanına geldi, minik avucunda folyoyla kaplı çikolatadan bir Noel Baba vardı. Anita eğilerek onu kollarının arasına aldı. "Ve ren geyiği avlamak için bu afacana sahip olduğum için de şanslıyım!"

Küçük çocuk güldü ve Büyükbaba bunun Anita Garey'nin kalbinde yeni öğrendiği boşluğu nasıl doldurduğunu hissedebildi.

"Kiliseyle ilgili durum için gerçekten üzgünüm," dedi ona.

Uzun bir iç çekiş daha yaptı. "Ben de öyle. Her şeyin her zaman istediğim gibi gittiğini söyleyemem, bu kesin," dedi alaycı bir kahkaha atarak. "Walter'ımla düğünümün özel olmasını istediğimden emindim, o güzel kilisede

hayatı boyunca ikimizin de sevdiği insanlarla çevrili olarak yaşadı."

"Öyle de olacak," dedi büyükbaba. "Çatıyı onarmak ve evi yeniden güzel bir görünüme kavuşturmak için daha çok zamanımız var. Aynı şekilde

cemaat binasındaki şey. Her şey bir araya gelecektir; yeter ki biraz inancınız olsun."

Başını salladı, yine tanıdığı o yiğit kadın gibi görünüyordu. Ve şimdi onun nasıl bu hale geldiğini biraz daha iyi anlıyordu. Hayattaki kayıplar insanları sertleştirebilirdi. Walter'ın bu keskin kenarlardan bazılarını yumuşatmasına izin verdiği için mutluydu.

"Benim inandığım şey," dedi, "Destiny'nin tüm iyi insanlarıdır. I Walter ve benim için nasıl bir araya geldiklerini, bunun gerçekleşmesi için nasıl çabaladıklarını anlatamayacağım kadar takdir ediyorum."

"Destiny'nin anlamı budur, Bayan Anita," diye hatırlattı ona. "Biz her zaman birbirimiz için buradayız. Her zaman öyleydik, her zaman da öyle olacağız."

Küçük çocuğu tekrar yere indirdi, sonra ona kakao fincanını uzattı, sıcak olduğunu ve dikkatli olması gerektiğini hatırlattı. Sonra tekrar büyükbabaya baktı. "Söylememin sakıncası yoksa, tecrübelerinize dayanarak konuşuyor gibisiniz Bay Hoskins."

Gerçek şu ki, büyükbabam da hayattaki sıkıntılarını pek paylaşmazdı. Onları gizli tutmak istediği için değil, daha çok O kadar uzun zaman önce olmuştu ki, çoğu insan onun geçmişini merak etmeyi ya da sormayı hiç düşünmemişti. Bu onun duygularını incitmiyordu-Destiny, kendisinden çok daha yoğun ve aktif hayatları olan insanlarla dolu bir kasabaydı: arkadaşlar, romantizm, drama ve son zamanlarda, bu yaşam döngüsünü yeniden başlatan kendi çocukları.

Bu yüzden Anita'ya karşı dürüst olmaktan çekinmedi. Madem o sordu. "Sanırım benim de kayıplara karşı bağışıklığım yok, canım. Sevdığım karımı çok genç yaşta, bir araba kazasında kaybettim."

Anita başını öne eğdi. "Bunu bilmiyordum."

Birçok insanın bilmediğini sanıyordu. Kendisi bu kasabanın demirbaşı olsa bile.

"Ve benim oğlum, tek çocuğumuz," diye devam etti, "üniversiteye gittikten sonra taşındı. Chicago'da yaşıyor, tatlı bir kızı ve güçlü kuvvetli bir oğlu var, ikisi de büyüdü ama hiçbirini istediğim kadar göremiyorum. Eskiden her yaz bir süreliğine gelirlerdi ama artık pek gelmiyorlar. Bugünlerde hayat çok yoğun, biliyorum."

Kahretsin, bunu söylerken üzgün görüldüğünü düşünüyordu, bunu söylerken üzgün *olduğunu* tahmin ediyordu. Burada olabildiğince meşgul olmaya çalıştı, bunu çok fazla düşünmemeye çalıştı. Başkalarını üzen kederli yaşlı bir adam olmak istemiyordu. onun mutluluğundan sorumludur.

Bunların hiçbirisi Anita'nın başına gelenlerle aynı değildi ama öte yandan, kaybın kayıp, yalnızlığın da yalnızlık olduğunu ve herkesin bu duyguları bir şekilde bildiğini tahmin ediyordu.

Şimdi elini uzatıp sıkma işini Anita yapıyordu. "Bir dahaki sefere oğlunuz ya da torunlarınız şehre geldiğinde onlarla tanışmaktan onur duyarım," dedi.

"Ve sizi tanıştırmaktan büyük memnuniyet duyarım," diye cevap verdi.

Başını diğer tarafa doğru eğdi ve "Komik, sanırım insanlar sana büyükbaba diye seslenince, bir yerlerde saklı bir torunun olduğunu düşündüm" dedi.

Bu varsayım karşısında hafifçe kıkırdadı. "Aslında bunun nasıl başladığından ya da ne zaman başladığından emin değilim. Ama sanırım bir şekilde kendimi tüm kasabanın büyükbabası ilan etmiş olmalıyım, hoşlarına gitse de gitmese de."

"Sana sahip oldukları için hepsi çok şanslı," dedi. "Hepimiz sana sahip olduğumuz için şanslıyız."

"Hadi, Büyükanne 'Nita," diye yalvardı yanındaki küçük çocuk, ceketini çekiştirerek, "gidelim! Ren geyiklerini bulmak istiyorum!"

Her iki yetişkin de sadece güldü ve Anita, "Ren geyikleri öğle yemeği için ahırlarına dönmeden önce bununla yola çıksam iyi olacak," dedi. Dustin'le birlikte kar botlarıyla kapıya doğru yürürken büyükbabaya göz kırparak sözlerini bitirdi.

Büyükbaba, "Şef Tolliver güzel bir kadın oluyor," dedi.

Veda ederken gülümsedi ve Büyükbaba bu karşılaşma için kendini daha zengin hissetti.

Kasabanın iki binayı düğünü için zamanında onarabileceğini umuyordu; kız tam olarak istediği şeye sahip olmayı hak ediyordu. Ve bu birbirinin yanında olma ruhunun, kendisini bir şeyin parçasıymış gibi hissetmesini sağlayan şey olduğunu düşünüyordu. Bazen biraz yalnız kalsa bile.

Gerçi bu yalnızlık ... belki de sık sık yaşadığı bir şey değildi. kendine itiraf etti. Ama belki de yaşlandıkça bunu hissetmek daha kolay oluyordu. Birilerinin hayatına çok şey kattığını hissetmek o kadar kolaydı.

Birkaç dakika sonra kapı tekrar açıldı ve Shane Dalton içeri girdi. Çocuğun bu hava için daha sıcak bir paltoya ihtiyacı vardı. Ama Büyükbaba bunu söylemenin kendisine düşmeyeceğini düşünüyordu, özellikle de genç adamın koşup bir tane alacak durumda olmadığını bildiği için.

"Kiliseden ne haberler var?" diye sordu.

Shane, "Sigorta eksperi bu sabah geldi ve üzerine düşeni yaptı," dedi. "Ancak yılsonuna kadar onarıma başlamak için inşaat ekibi bulamıyorlar. Tatillerde. Şu anki planımız cemaat binasından ziyade kiliseye odaklanmak ve çatıda yeni yıla kadar yetecek geçici onarımlar yapmak. Ve Noel arifesindeki düğün için içerideki her şeyi zamanında onarmaya çalışmak."

"Tanrım," dedi büyükbaba. "Peki bu iş nasıl gidiyor?"

Shane bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Şimdilik yavaş. İnsanların getirdiği muşambalar kilisenin çatısındaki lanet deliği kapatmak için çok küçüktü. Biz de

Sabahı topluluk binasında bunları kullanarak geçirdim - bu bina için işe yaradılar ve inşaatçılar gelene kadar havayı dışarıda tutacaklar. Ocak ayında gelecek. Duke ve Lucky şimdi kilise için daha büyüklerini bulmak üzere Crestview'e gidiyorlar ve bu öğleden sonra bununla ilgileneceğiz - oraya biraz kontrplak getirene kadar üzerini örteceğiz."

Büyükbaba Shane'in şu anki ses tonunu beğenmişti; elindeki görevler için neredeyse enerjikti. Bu, onunla ilk tanıştığında hissetmediği bir şeydi. Shane hakkında en kötüsünü düşünmek kolaydı ama Grampy kuru dış görünüşünün altında iyi bir şeyler sezdiğini düşünmüş ve bir kumar oynamıştı.

"İçimi biraz ısıtmak için sıcak çikolata alabilir miyim?" Shane sordu.

"Hiç de bile," dedi büyükbaba. "Aslında ben daha iyisini yapacağım."

Shane başını kaldırıp tek kaşını büyükbabasına doğru kaldırdı.

"Madem birkaç saatiniz var, size Dolly's'de öğle yemeği ısmarlayayım, sonra da arkadaşım Edna'nın meyve bahçesine gidip buradaki dükkân için kök mahzeninden biraz elma alalım, ne dersiniz?"

Genç adamın yüz ifadesini okuyamadı - tepkilerini gizlemekte ustaydı. Ama sonunda, "Sıcak bir yemeği geri çevirecek değilim," diye cevap verdi. Sonra merakla büyükbabaya baktı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Kahretsin," dedi büyükbaba.

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" Sesi neredeyse şüpheci geliyordu. Büyükbaba da yüzünü hafifçe buruşturdu. "Bir adam sadece nazik olamaz mı?"

Shane biraz şüpheci görünüyordu. "Sadece... beni tanımıyorsun bile." Ve yeterince doğrudu -kalacak bir yer teklif etmenin yanı sıra, Büyükbaba onu Mo'nun evine götürmüş, birkaç spor çantası dolusu giysi ve başka şeyler almasını sağlamıştı ve şimdi de öğle yemeğini ısmarlıyordu. "Tecrübelerime göre, çoğu insan tanımadığı insanlar için kendi yolundan çıkmaz."

"Belki de yanımda birilerinin olması hoşuma gidiyordur," dedi büyükbaba. "Belki de yaşlı sırtımı karda elma taşımaktan kurtarmaya çalışıyorum. Ya da belki sadece yaşılanıyorum ve hüzünleniyorum."

"O kadar da yaşlı görünmüyorsun. Ya da hüzünlü. Şu ana kadar," dedi Shane. Sonra da büyükbabanın beklemediği hızlı bir göz kırpmayla bitirdi.

Öğle yemeği için kapıdan çıktıklarında, Büyükbaba belki de en basit nedenin oğulları olduğunu düşündü. Onun oğlu. Anita'nın oğlu. Bu adam birinin oğluydu. Ve şimdi tek başınaydı. Belki de büyükbaba oğlunu özliyordu ve yardıma ihtiyacı olursa biri ona verirdi.

Beş

"Sende hiç romantizm yok mu?" Bert, *It's a Wonderful Life*

Brenda Lee, Edna Farris'in eski pikabında "Rockin' Around the Christmas Tree" şarkısının biraz cızırtılı bir versiyonunu söylerken, Destiny'nin hanımları antika yemek masasının etrafında oturup küçük jambon ve çobanpüskülü ile süslenmiş tabaklarda hindili sandviçler, patates salatası ve çay kurabiyeleri. Kurabiye kutuları ve tenekeleri, öğle yemeğinden sonra yapılacak resmi kurabiye değiş tokuşu için bir tarafa yığılmıştı.

Candice konuşmalara katılmaktan keyif alıyordu ama çoğunlukla sadece dinliyordu. Günün en önemli haberi geçici bir süre için kilisenin çatısını onarıyor ve içeriği düğüne hazır hale getirmeye çalışıyor -Rachel, "Bu zamana karşı bir yarış olacak," diye açıkladıktan sonra sohbet hafifledi.

Candice, Sue Ann Simpkins'in şu anda on iki yaşında olan kızı Sophie'nin ortaokuldaki doğum oyununda Meryem olacağını ve Yusuf rolünün Adam Becker'ın ikiz oğullarından birine gideceğini öğrendi, ancak Sue Ann'e göre ikisi de pek ilgilenmiyordu. "Bugünlerde daha çok futbolla ilgileniyorlar ama Sophie onlardan birinin Yusuf olması için yalvarıyor, böylece sevmediği bir çocukla birlikte olmayacak."

Sue Ann ve Adam o kadar uzun süredir birlikteydiler ki Candice Henüz evlenmemiş olmalarına şaşırılmıştı. Ama ikisi de meşgul insanlardı - o bir peyzaj şirketi işletiyor, Sue Ann ise eski evleri yeniliyordu. Emlak işinde de çalışıyordu ve ilişkilerinde mutlu görünüyorlardı.

Jenny ve Mick'in küçük oğlunun dün Amy Whitaker'ın kasaba meydanındaki kitapçısının kapısından bir ren geyiği gördüğüne yemin ettiği konuşuluyordu. Rachel ve Mike'ın küçük kızı da

Noel Baba'yı yakında görmekten başka bir şey konuşmuyordu. "Anlaşılan Noel Baba'dan bir kedi daha isteyecek," dedi Rachel yorgun bir ifadeyle.

"Bizimki gibi kocaman bir tane

zaten yeterli değil. Mike'ın bir ineği olmak üzere, bir kedi onun için fazlasıyla yeterli ve bu Noel Baba/kedi meselesi konusunda ne yapacağımızdan emin değiliz."

"Holly'yi evlat edinebilirsin. Çok tatlı bir kız," dedi Amy masanın karşısından. Hepsi Holly'nin şu anda Under the Covers'ta yaşayan ve bir yuva bekleyen sokak köpeği olduğunu biliyordu.

"Bence Shakespeare muhtemelen onu ezerdi," dedi Rachel, herkesin Mike'ın ancak zar zor katlanabildiğini bildiği iri tekirleri için.

"Eğer bir kediye ihtiyacın varsa," diye ekledi Candice şakayla, "benimkini alabilirsin." "Dilini ısır," dedi Amy, dehşetle bakarak.

"Frosty inanılmaz bir kedi!"

Tabii ki Amy her kedinin harika olduğunu düşünüyordu. Ama Candice, "Şaka yapıyorum, o koca mankafayı kimseye vermem. Geçen gece kar fırtınasına kaçmış olsa bile. Kar fırtınasında beyaz bir kedi. Nereye varmak istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?"

Masanın etrafındaki tüm kedi sahibi kadınlardan toplu bir iç çekiş duyuldu. Sonra Candice'in kuzeni Tessa, "Bir keresinde Amy için Bay Knightley'e bakıcılık yapıyordum ve o kaçtı. Lucky ile böyle tanıştım."

Amy kafasını çevirip arkadaşına ters ters baktı. "Ne?"

"Kahretsin," dedi Tessa. "Sana bundan hiç bahsetmediğimi unuttuğum." Dudağını ısırıldı. "Ama yıllar önceydi ve Lucky günü kurtardı ve her şey yoluna girdi." Sözlerini gülümseyerek bitirdi ve Amy'yi affetmesi ve unutulması için sessizce cesaretlendirdi.

"Candice'in de geçen gece Frosty için yakışıklı bir kurtarıcısı vardı," diye ekledi Jenny parmaklarının arasında bir çay kurabiyesiyle.

Rachel'ın alıngan büyükannesi Edna, "Anlat," deyince bütün gözler Candice'e çevrildi.

Kardeşim. Candice Jenny'i öldürmek istiyordu. Bunu söyleme şekli romantizm önerdi. Var olmayan ve kesinlikle gerçekleşmeyecek bir romantizm. Yakışıklı ya da değil. Şimdi ona bir bakış fırlatan oydu. Komşu ama sonra kabartmaya çalıştı. Çünkü Shane Dalton'a olan ilgisizliği göz önüne alındığında, bunu geçiştirmek aslında yapılacak en dürüst şeydi. "Önemli bir şey değildi," dedi başını sallayarak odadakilere. "Sadece karda kamyonunu mahveden ve telefonu kullanmak için gelen bir adam."

"Peki, sonra ne oldu?" Sue Ann sordu.

Edna, "Yakışıklı kısmına gel," diye dürtükledi.

Candice de onlara, "Hepsi bu kadar. Frosty'yi ağaçtan indirdi, ertesi sabah çekiciyle götürüldü, hepsi bu."

Ne yazık ki Jenny hemen ekledi, "Hepsi bu *değil*. O burada sıkışıp kaldı. Kamyonu tamir edilene kadar General Mercantile'in üstünde kalacak ve kilisenin onarımına yardım edecek."

Edna bir fincan yumurta likörünü dudaklarına götürürken, "Ve hâlâ kimse yakışıklılık kısmına gelmiyor," diye homurdandı.

"Tamam, tamam," dedi Jenny. "Koyu renk saçları, geniş omuzları, güçlü bir çene hattı var ve ..."

"Ve güzel bir gülümseme?" Amy önerdi.

Rachel araya girerek, "Pek gülmüyor," dedi. Candice, onarım işlerinin çoğunu organize eden biri olarak onunla da tanışmış olmasının mantıklı olduğunu düşündü. "Tam bir iş adamı gibi. Ama Jenny haklı.

-Cehennem kadar seksi ve eğer herhangi biriniz Tek kelimeyle, eğer çok mutlu bir evliliğim olmasaydı, bunun için her şeyi yapardım."

Candice küçük bir jambonlu ve peynirli sandviçin son lokmasını da yuttuktan sonra kendi egnog'una uzanırken odadaki tüm gözlerin yeniden kendisine döndüğünü fark etti. "Ne?" diye sordu.

"Burada bekâr olan tek kişi sensin," dedi Sue Ann.

"Ben hariç," diye belirtti Edna. "Ama sanırım ben onun için biraz fazla yaşlı bir vatandaşım."

"Ve?" Candice kaşlarını kaldırarak sordu.

Jenny gözlerini ikna edici bir şekilde kocaman açarak, "Onun peşinden gitmelisin," diye önerdi. Bu da Candice'in çenesinin düşmesine neden oldu. "Ben mi? Oh-ho-ho hayır."

"Neden olmasın?" Amy sordu.

"Öncelikle, sadece birkaç hafta burada olacak," dedi akıllıca, onlara hatırlatarak. "Belki Noel'e kadar bile değil."

Sue Ann omuz silkti. "Tatil kaçamağı güzel olabilir. Benden söylemesi." Adam'la çıkmaya başladıkları günden bu yana başını bilerek salladı.

Noel zamanı. Ama Candice hayretler içinde kaldı çünkü farklı şeyler. "Bir ay sonra burada olmayacağını bildiğim bir adamla takılmamı mı istiyorsunuz?"

Bir sonraki şakacı omuz silkme Rachel'dan geldi. "Bununla ilgili bir sorunuz yok. Beni yanlış anlama -ilişkiler harikadır. Ama onların

ve şehre kısa süreliğine ateşli bir erkek geldiğinde biraz eğlenmenin yanlış bir tarafı yoktur."

Rachel'a, "Bu pek benim tarzım değil," dedikten sonra başını hızlıca salladı ve hepsine, "Ayrıca o benim tipim değil," dedi.

"Seksi erkeklerden hoşlanmıyor musun?" Tessa suçlayıcı bir şekilde sordu.

Bütün bunları o başlattığı için Jenny'ye yan gözle baktı. "Merhaba? Korkunç yabancı, hatırladın mı? Korkunç yabancıların yanında dikkatli olmalıymışız, gelen olursa seni ve Mick'i aramalıymışız. Bu sana bir şey çağrıştırdı mı?

Çanlar?"

"Bekle, burada neyi kaçırıyoruz?" Amy sordu.

Tıpkı Jenny'nin Candice'e dediği gibi, "Bu onunla tanışmadan önceydi. Mick iyi görüldüğünü düşündüm. Sessiz ama sıkı çalışmaya istekli ve işleri yapmanın en iyi yollarını bulma konusunda zeki görünüyordu. Ve belli ki büyükbabam onu seviyor, yoksa ona kalacak bir yer teklif etmezdi."

"Ve," diye ekledi Rachel, "ne olur ne olmaz diye, dün geç saatlerde Mike Mo'nun kamyonetine bir göz attı ve plakasını kontrol etti. Sabıkası yok, sadece birkaç kez hız yapmış.

O yüzden endişelenmenize gerek yok."

Candice sadece iç çekti. Göz kırpı. Sonra Amy'ye ve hepsine baktı. Bu işe bulaşmayı gerçekten istememişti ama artık başka seçeneği yoktu. "Ne oldu?

Seksi ya da değil, suçlu ya da değil, tanıştığımızda bana biraz ürkütücü gelmişti, kar fırtınasının ortasında verandamda beliriverdi. Gece kalmak zorunda kaldı ve-"

"Aman Tanrım," diye araya girdi Tessa, elini göğsüne götürerek.

Ama Candice devam etti. "Ve tüm bu süre boyunca rahatsızdım."

"Onunla ilgili bu kadar korkutucu olan şey ne?" Amy sordu.

Candice nasıl açıklayacağını düşünmeye çalıştı. "Şey, gözünün yanında bir yara izi var."

Sue Ann elini havada gezdirdi. "Yara izi, schmar. Karakter katıyor. Başka ne var?"

Candice tekrar düşündü. Ve sonunda şu sonuca vardı: "Kelimelere dökmek zor ama onda sert bir hava var. Bu sadece onun tavrı. Neden burada olduğunu somut bir şekilde açıklayamadı, bu da biraz şüpheli görünüyordu. Ve bela gibi görünüyordu."

"Bak," dedi Tessa, "nereden geldiğini biliyorum - eğer gezegendeki herhangi bir adamın her yerinde sorun yazıyorsa, o Lucky'dir."

"Mick de," diye ekledi Jenny. "Ama bak ikisi de nasıl sonuçlandı. Bir adamın yüzeyde kötü görünmesi, onun gerçekten kötü olduğu anlamına

gelmez.

altında."

"Kötü çocuklar iyi adam olabilir," diye ekledi Tessa bilerek.

Rachel göz kırparak ekledi, "Ve bu yapamasa bile, uzun süre burada kalmayacak ve kötü çocuklar da çok eğlenceli olabilir."

Bu noktada Candice kendini çeteleşmiş hissediyordu. Ve Shane Dalton'ın ona istediği hiçbir şeyi -sıcak ya da değil- sunamayacağına eskisi kadar ikna olmuştu. Bu yüzden kendi gerçeğini söyledi. "Bunu söylemek sizin için kolay," diye belirtti. "Hepiniz hayatınızın aşkını, iyiye dönüşen kötü çocuklarınızda buldunuz.

Ama unuttuğunuz gerçek şu ki, bazen kötü çocuklar sadece ... kötüdür."

Herkes sessizleştğinde, hepsinin sonunda geçmişini hatırladığını biliyordu. Hayatının aşkını. Ne kadar trajik olsa da. Ve şimdi bunu söyleyemeyecek kadar kibardılar. Onu aralarına kabul etmişlerdi ama o hiçbirine hiçbir konuda içini dökmemişti, hatta en küçük bir sır bile vermemiştir,

bunun kabul edilemeyecek kadar ağır olduğunu düşündü.

Deri ceket ve motosikletine kadar kötü bir çocuk Bobby.

Wayans onun kalbini defalarca kırmıştı. Ama onu değiştirebileceğine inanarak denemeye devam etti. Sonunda beş uzun, Tutkulu ama çalkantılı yıllar sonra onu en yakın arkadaşıyla aldatmış ve gece vakti şifonyerinden bir miktar para ve mücevher alarak ortadan kaybolmuştu.

Rahatsız edici bir sessizlikten sonra Edna nihayet söz alarak, "Eğer Wayans denen çocuğu kastediyorsan, o sadece kötü bir tohumdu. Haklısın, bazıları öyledir. Bir zamanlar ben de öyle bir adam tanıdım. O yüzden bu kızların tüm iyi niyetleriyle seni zorlamalarına izin verme, içgüdülerine güven, tatlım."

Tam o sırada Edna'nın verandasından eski moda kapı zili çaldı ve Rachel en yakın olduğu için kapıyı açmaya gitti. Bir dakika sonra Büyükbaba Hoskins ve Shane içeri girdi.

"Tanrım, bir partiyi böldüğümü fark etmemiştim," dedi büyükbaba, alışılmadık bir şekilde mahcup görünerek. "Hepiniz arabalarınızı göremeyeceğim bir yere park etmiş olmalısınız. Ama her neyse, onunla tanışmamış olanlar için söyleyeyim, bu Shane Dalton. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca kendi tamiratlarını beklerken bizim tamiratlarımıza yardım edecek." Sonra Edna'ya baktı.

"Biraz elma için gel."

"Kök mahzeninin anahtarı arka kapının yanındaki kancada Willie, bugün kendine yardım etmene izin vereceğim," dedi göz kırparak.

Onların girişiyle birlikte oda daha da belirgin bir şekilde sessizleşmişti. Candice bakışlarını Shane'den çekti, kurabiye alışverişindeki diğerk tüm kadınların ona genç bir kız gibi aval aval baktığını fark etti.

Bu kez garip sessizliğı bozan Büyükbaba oldu: "Buralarda hiç yakışıklı bir adam görmemiş gibi davranmayın, ne de olsa hepiniz *beni* hayatınız boyunca tanıdınız."

Odada hafif kahkahalar çınladı ve ardından Amy, "Tanıştığımıza memnun oldum Shane, Destiny'ye hoş geldin" dedi.

Bunun üzerine Sue Ann, "Onarımlara yardım etmen çok iyi oldu. Bir süre kasabada kalmayacağına emin misin?"

Ama tabii ki başını salladı. "Hayır, sadece geçiyordum." "Size yiyecek tatlı bir şeyler ikram edebilir miyim?" Edna sordu.

"Dolly's'deki öğle yemeğinden yeni geldik," dedi büyükbaba, geniş karnını sıvazlayarak.

"Tessa'nın balkabağı ekmeğinden ya da benim zencefilli öreğimden bir dilim almayacağına emin misin?"

Shane başını hafifçe salladı ve sessizce, "Hayır, teşekkür ederim, hanımefendi," diye mırıldandı. Hâlâ biraz kaba olmakla birlikte, Candice'in onu gördüğü en kibar davranıştı bu.

"Zencefilli kurabiyeni sevdiğimi biliyorsun Edna," dedi büyükbabası ona, "ama en iyisi ben almayayım, bayram partileri falan geliyor. Kızlığımı korumalıyım figürü." Sözlerini, usulca kıkırdayan kızlara göz kırparak bitirdi.

Edna kırmızı-beyaz şeker parçalarından oluşan bir tabağı uzandı ve "En azından biraz nane şekeri al," dedi.

Shane'in öne çıkıp birkaç parça seçmesi Candice'i neredeyse şaşırtacaktı; ta ki "Nane en sevdiğimdir," deyip ona doğru bir bakış fırlatana kadar.

Büyükbaba mutfağı açılan kapıya doğru ilerleyene kadar gözleri odanın diğerk ucunda buluştu - nedense kız kendi gözlerini ayıramıyordu, "şu anahtarı alıp arka kapıdan çıkacağız" dedi ve Shane de onu takip etti.

Herkes tekrar sessizliğe büründü, kimse tek bir kelime bile etmedi. Büyükbabanın sessizce "İşte burada," dediğini duydu ve arka kapı arkalarından sessizce kapandı.

Sonra Edna, "Evet, siz gençlerin de dediğı gibi bu ocuk çok ateşli," diye açıkladı. Sonra doğrudan Candice'e baktı. "Daha önceki tavsiyelerimi unut. Yerinizde olsam bu durumu araştırmaya açık olurdum."

Altı

"Eğer konuşan ben olmasaydım, senin kasabadaki en güzel kız olduğunu söyledim." George Bailey, *It's a Wonderful Life*

Derin karın içinden kök mahzenine giden **bir** yol açılmıştı. Oraya ulaşmak yeterince kolaydı ve neredeyse yere kadar düz olan ahşap kapılardaki kar bile temizlenmişti. Mahzeni açtıklarında Shane meyve bahçesinin etrafına bir göz attı, uzakta kar yağışı nedeniyle daha çok büyük beyaz mantarlara benzeyen ağaç sıralarını gördü. Ve buranın baharda, elmalar açtığında nasıl görüldüğünü belli belirsiz merak etti. Ağaçlar çiçek açarken ya da yazın, sık ve yeşilken ve kırmızı meyvelerle damlarken.

Büyükbabayı dar basamaklardan aşağı, serin ama hava koşullarına göre beklediği kadar soğuk olmayan bir alana kadar takip ederken, inişin yaşlı adamı her zamankinden daha yavaş hareket ettirdiğini fark etti ve elmaları yukarı taşımak için geldiğine sevindi. Büyükbaba istediği elmaları nerede bulacağını biliyordu; birer kile Red Delicious, Honeycrisp ve Jonathan.

Büyükbabanın eski kamyonetine geri döndüklerinde Shane, "Edna'yla anlaşmanız nedir?" diye sordu.

Büyükbaba direksiyonun arkasından baktı. "Ben ona elmalar için toptan fiyat ödüyorum, o da bana üç ayda bir fatura kesiyor."

Shane gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. "Hayır, demek istediğim, onunla ilişkiniz nedir?"

"Ah," dedi yaşlı adam, şimdi anlamıştı. "Edna mı? Şey, o benim en eski, en sevgili arkadaşım. Onu çok uzun zamandır tanıyorum."

"Ee, siz ikiniz takılıyor musunuz?" Neden sorduğunu bilmiyordu ama belki de büyükbabası ona yaşlanmanın nasıl bir şey olduğunu düşündürüyordu. Kendi babası altmış beş yaşına kadar yaşamamıştı. Ve babasını gerçekten tanımıyordu.

Büyükanne ve büyükbabası, Montana'ya taşınmadan önceki belirsiz, uzak anılarıydı. Bu yaşta biriyle çok fazla zaman geçirmemişti.

"Sanırım öyle diyebiliriz," dedi büyükbaba. "Birkaç haftada bir beni yemeğe davet eder. Dudaklarına değdirebileceğin en güzel elmalı turtayı yapar. Ve muhtemelen duymuşsundur, zencefilli çöreği de fena değildir."

"Evli mi?" Shane sordu.

"Kocası, Allah rahmet eylesin, uzun zaman önce vefat etti."

Shane bunu anladı, insanlar, seçimler, hayatta nereye varacağınız hakkında biraz daha düşündü. Kahretsin, belki de babasının ölümü ona bu tür şeyleri şimdiye kadar kabul ettiğinden daha fazla düşündürmüştü. Gerçek şu ki, iyi ya da kötü, babası onun temeli, hayatının köşe taşı olmuştu. Yol boyunca arkadaşları olmuştu ama onlar da gelip geçmişti; her zaman yanında olan tek kişi babasıydı. Ve şimdi o gitmişti.

Ama bu yüzden Miami'ye gidiyorsun. Yeni bir başlangıç. Yeni insanlar. Yeni bir hayat.

Daha iyi bir *hayat*. Belki de. En azından öyle umuyordu.

"Hatırladım da," dedi büyükbaba, "senin hakkında pek bir şey bildiğimi sanmıyorum. Bir ailen var mı, çocukların falan? Karın var mı?"

Shane önce yaşlı adama baktı, sonra da ana yola çıkan taş köprüden geçerken pencereden dışarı baktı. Altındaki dere eriyen karlarla hızla akıyordu. "Ben mi? Tabii ki hayır. Ben tek başımayım."

"Sanırım anlamalıydım - bunun kalkmayı çok daha kolay hale getirdiğini ve yeni bir yere gitmek." Büyükbabasına Montana'dan geldiğini, gideceği yerin Miami olduğunu ve babasının yeni öldüğünü anlatmıştı.

Büyükbaba, "Baban gittiğine göre artık bir ailen var mı?" diye sorduğunda Shane kolayca başını salladı.

Kahretsin, bunu söylemek kulağa acımasızca geliyordu ama bunu iyi bir şekilde ifade etmenin bir yolu yoktu. O yüzden basit tuttu. "Hayır."

"Büyükbabanız yok mu? Teyzeler ya da amcalar? Kuzenler?" "Yok."

"Sanırım bu hiç kolay değil," dedi büyükbaba.

Shane kısa bir kahkaha atıp, "Sanırım henüz bilmiyorum, bu fikre alışmaya çalışıyorum," diye cevap vererek kendini şaşırttı.

Büyükbaba da hafifçe kıkırdadı, sonra konuyu değiştirdi. "Nane şekeri yerken Candice Sheridan'la göz göze geldiğini gördüm mü?"

Bu, yaşlı adama bir yan bakış daha kazandırdı. "Göz göze gelmek mi? Hayır." Onu fark etmiş olabilirdi, bugün güzel görüldüğünü düşünmüş olabilirdi-ya da

Taze gibi bir şeydi; üzerinde kabarık, bembeyaz bir kazak vardı ve saçları yine canlı bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Ama göz göze gelmemişlerdi.

"Peki, neydi o zaman? Çünkü bana göz yapıyormuş gibi geldi."

Shane iç çekti. "Kamyonetim kaza yaptığında geceyi onun evinde geçirdim. Yani onu biraz tanıyorum, hepsi bu."

Büyükbaba kaşlarını kaldırdı, fazla ilgili görünüyordu. "Gece onunla kaldın, değil mi?"

Ama Shane savunmak için ellerini havaya kaldırdı. "Dur, dur, dur, öyle değil, inan bana. Aslında kız benden nefret ediyor."

"Ona ne yaptın?" Büyükbaba sinsi bir sırıtışla sordu.

"Hiçbir şey." Başını kısa ve kesin bir şekilde salladı. "Ama telefonunu kullanmak istediğim için bana baltalı bir katılmışım gibi davrandı ve hâlâ "Sanırım ben de onlardan biri olabilirim."

Bu durum büyükbabamı biraz daha güldürdü. "Candice erkeklere karşı biraz utangaçtır. Ya da en azından benim gözlemim bu yönde. Ve gecenin geç bir saatinde, kar fırtınasında kapısına gelmek muhtemelen onu tedirgin etmiştir."

"Onu sinirlendirdiğimi *biliyorum*. Ama ya onu sinirlendirecektim ya da bu lanet karda ölecektim." Sonra önüne baktı ve başını kısa bir süre salladı.

Shane bu kadar komik olanın ne olduğunu bilmese de büyükbaba kıkırdamaya devam etti. Sonra konuyu tekrar değiştirdi, ki bu Shane için gayet uygundu. "Yarın akşam kasaba meydanında yapılacak büyük ağaç yakma töreninden sana bahseden oldu mu?"

"Evet." Aslında neredeyse tüm insanlar bu konu hakkında konuşuyor gibiydi. Diğerleriyle birlikte temizlik ve çatı kaplama işlerinde çalışırken çoğunlukla sessiz kalıyordu ama kasabadaki devasa ağaçla ilgili her şeyi duymuştu.

Adam Becker'in peyzaj şirketi aracılığıyla her yıl sipariş edildiğini ve bu yıl onu ayağa kaldırmak için çok zaman harcadıklarını ve Logan Whitaker ve itfaiyenin geri kalanının

ışıklar ve süsler. Süslerin yerel okul çocukları tarafından yapıldığını öğrenmişti, ancak el yapımı olduğu sürece herhangi bir sakin de süs bağışında bulunabiliyordu. Bu konudaki gevezeliklerin bazılarını duymamaya çalışmıştı ama yine de beynine takılmıştı.

"Geliyor musun?" Kasabaya doğru geri dönerlerken büyükbaba sordu.

"Bedava sıcak çikolata ve müzik."

"Teşekkürler," dedi Shane, "ama ben almayayım."

"Nedenmiş o?"

Bakışlarını ön camdan ayırmadı. "Noel bana göre değil." "Noel *herkesin olayıdır.*"

Shane bunun çok büyük bir varsayım olduğunu düşünerek yaşlı adama bir bakış fırlattı. "Pek sayılmaz."

"Şimdi, Noel'e karşı neyin var?" Büyükbaba sordu.

Hâlâ çatısının kapatılmasını bekleyen hasarlı kilisenin yanından geçtiler ve yolun karşı tarafında iki genç çocuk kardan bir kale inşa ediyor gibiydi. Shane yaşlı adama yarım bir sırıtış atarak, "Belki de yıllar boyunca çorabama çok fazla kömür koymuşumdur," diye teklif etti.

"Bunu yapabildiğini bilmiyordum," dedi büyükbaba, sesi eğlenmiş gibi geliyordu. "Neyi yapabildiğimi?"

"Gülümse."

Shane kamyonun kabinine yan yan bir bakış daha gönderdi. "Sanırım bu alışkanlık haline getirdiğim bir şey değil."

Sonra büyükbaba konuya geri döndü. "Ağaç ışıklandırması en sevdiğim şeylerden biridir."

"Öyle mi?" Shane umursamaktan çok nezaketen dalgınca cevap verdi.

"Şuna bir baksana," dedi büyükbaba, pencereden dışarıya doğru meydanın önünden geçerken uzun bir ağaç. "Mütevazı küçük kasabamızda büyük ve görkemli bir manzara. İyi bir Noel ağacını çok severim. Son birkaç yıldır kendi evime bir tane bile dikmedim, bu yüzden kasabanın ağacını kendi *ağacım* olarak görüyorum."

Shane onu geri fırlattı. "Madem bu kadar seviyorsun, neden bir tane de sen koymuyorsun?"

Yaşlı adam içini çekti. "Ağaç dikmek güçsüzlere göre değil ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de sanırım her geçen yıl daha da güçsüzleşiyorum. Sırtım bu işi kaldıramıyor." Bir süre sonra büyükbaba kamyonetini dar bir alana çekti.

General Mercantile'in yanındaki araba yolu arkadaki küçük bir arsaya açılıyordu ve arabayı park etti. Sonra Shane'e baktı. "Güzel bir Noel ağacını gerçekten sevmiyor musun?" Sesi gerçekten şaşkıncı, sanki bunu anlayamıyormuş gibiydi.

Ama Shane sadece başını salladı. "Pek sayılmaz. Dediğin gibi, çok fazla iş var. Kurmak, indirmek. Hepsi birkaç hafta boyunca birkaç ışık için. Gerçekten cazibesini anlamıyorum."

Büyükbaba motoru durdurduktan sonra ikisi de indi, eski pikabın kapılarını çarptı ve Mercantile'in sıcaklığına doğru yola koyuldular.

"Bak ne diyeceğim," dedi büyükbaba, ön kapının kilidini açtıktan sonra İçeri girdiklerinde *kapalı* işareti *açık* oldu. "Neden benim evime gelmiyorsunuz?"

Yarın akşam yemeğinde evdeyiz. Bizim için tencerede jambon, taze fasulye ve patates pişireceğim.

köy yemeği var. Sonra ağaç ışıktandırmasına gideriz ve bakalım sizi etkilemeyecek mi?"

Shane, Büyükbaba Hoskins'e baktı. "Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi. "Bu ağaç şeyine gitmem için bana ev yapımı bir yemekle rüşvet veriyorsun."

"Tam olarak bu şekilde düşünmemiştim ama sanırım boyutu bu kadar."

Shane seçeneklerini tarttı ve "Lanet olsun, iyi bir rüşveti asla geri çeviremem" dedi.

Ertesi sabah Shane, bir zamanlar sadece ince perdelerle örtülü olduğunu düşündüğü pencereden giren güneş ışığıyla uyandığında kasları ağrıyordu. sarıydı ama şimdi beyaza daha yakındı. Yorganı geriye itti ve ayağa kalktı. Dik eğimli bir çatıya tırmanmak ve daha iyi günler görmüş yayları olan hantal bir çekyatta uyumak

Acı. Ama en azından dün öğleden sonra kilisenin çatısını kapatmışlardı.

Buzdolabına gitti, büyükbabasının ikramı olan sütü çıkardı ve yine büyükbabasının ikramı olan plastik kapaklı mısır gevreğinin üzerine döktü.

Büyükbaba aşağıdaki dükkândan. Çekmecedan aldığı beyaz plastik bir kaşıkla yemeği tamamladı ve pencerenin önünde durup gri boxer külotuyla karla kaplı Kader sabahına bakarak yemeğini yedi.

Kaldırımında yürüyen at kuyruklu bir kadın gördü ve bir an için onun Candy -ya da Candice, her neyse- olduğunu düşündü. yanıldığını hemen anladı.

Dün Edna Farris'in evindeki kızı fark etmişti. Önemli bir şeydi. Bir erkek bir kadından hoşlanmadan da onu güzel bulabilirdi. Kahretsin, kendisiyle hiçbir şey yapmak istemiyor gibi görünen birinden neden hoşlansındı ki?

Senin sorunlu olduğunu biliyor. O söyleyebilir.

Büyükbabasına hatun sadece paranoyakmış gibi davranmıştı ama aslında Shane, Bayan Şeker Kamışı'nı mesafesini korumak istediği için suçlayamazdı.

Bazı insanların kendisi hakkındaki gerçeği diğerlerinden daha hızlı görebildiğini tahmin ediyordu.

Hayat hakkında pek bir şey anlamıyordu ve bu durum daha da netleşecek gibi görünmüyordu. Onu bu kadar kötü bir çocuk yapan şeyin

ne olduğunu anlamıyordu.

Annesi onu istememişti. Neden yaşlı ve iyi bir adamın Bunu hak etmeyen birine karşı bu kadar nazik olmak. Ve nasıl olup da bu sakarin-tatlı küçük kasabada sıkışıp kaldığını anlamıyordu. sadece birkaç üzücü doları vardı.

Ama en azından bu sabah son sorunun cevabını bulmaya çalışacaktı.

Mısır gevreğini bitirdikten sonra siyah tişörtlü bir kot pantolon giydi ve üzerine sıcak tutan fermuarlı bir kapüşon taktı. Paltosunu da giyerek arka kapıdan çıktı ve kar küreğiyle yaptığı çalışmalara rağmen yer yer hâlâ kaygan olan ahşap merdivenden indi. Ellerini ceplerine sokarak Onları sıcak tutmak için kaldırımından kasaba meydanına doğru ilerlemeye başladı.

Destiny Ulusal Bankası'nı her yürüdüğünde ya da ama bu sefer kapıyı çekip açtı ve tek katlı tuğla binanın içine girdi.

Kısa boylu, kel bir adamın bugün kendisi için ne yapabileceğini sorduğu vezneye yaklaşan Shane, "Shane Dalton adına bir kiralık kasanız olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Ya da Gary Dalton." Babası.

Adam biraz şaşırmış görünüyordu, tıpkı bu bankaya giren herkes gibi kasaları olup olmadığını bilmem gerektiğini söyledi, ama bir bilgisayara döndü ve yazmaya başladı. Bir dakika sonra, "Hayır, korkarım yok. Kontrol etmemi istediğiniz başka bir isim var mı?"

Shane'in aklına hiçbir şey gelmedi. "Bu isimlerden birinin altında herhangi bir tasarruf hesabı ya da başka bir şey olduğunu da sanmıyorum."

Adam başını salladı. "Genel bir arama yaptım ve Dalton'a ait herhangi bir hesap yok. Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

Shane cesaretinin kırıldığını hissederek ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırды. Bunun bazı cevapları ortaya çıkarabileceğini umuyordu. Ama belki de bu yüzden gelmek için birkaç gün beklemişti - hayır cevabının bir hayal kırıklığı olacağını bilerek. "Bu şehirde başka banka var mı?" diye sordu.

Adam başını salladı. "Crestview'de birkaç tane var ama Destiny'deki tek banka biziz."

Kahretsin, insanların bahsettiği bu Crestview, kıyaslandığında bir metropol gibi görünüyordu ama babası onu Crestview'e göndermemişti; onu

Buraya, Destiny'ye. Yani onu bekleyen bir şey varsa, o da bu kasabadaydı, başka bir yerde değil.

Shane odun gibi bir sesle, "Yine de teşekkürler," dedi ve arkasını dönüp binadan çıktı.

Kilise kısa bir yürüyüş mesafesindeydi ve Shane de kiliseye girmek üzereydi. Bir sonraki adımda neye yardım edebileceğini görmek için yönünü değiştirdi ve meydanın karşısında, polis karakolunun ve toplum merkezinin yanında bulunan Destiny Kütüphanesi'ni gördü.

Bina. Eğlence olsun diye o tarafa yöneldi.

Babasının adını Destiny ile ilişkilendirmek için telefonundan Google'da biraz araştırma yapmıştı ama sonuç alamamıştı. Kütüphanedeki bilgisayarlardan birine yaklaştı ve bir kez daha denedi. Büyük bir Ekran daha kolaydı ve belki de daha önce bir şeyi gözden kaçırmıştı.

Arama sonuçlarını boşuna karıştırıyordu ki, minik Noel Babalarla süslenmiş kırmızı bir kazak giymiş orta yaşlı bir kütüphaneci ona yaklaştı ve şaşkın görüldüğünü söyledi. "Bir şey bulmanıza yardımcı olabilir miyim?"

Hoş bir gülümsemesi ve nazik bir tavrı vardı; tıpkı Bayan Candy Cane'e babasının onu hiçbir şey bulamadan buraya göndermesini açıkladığı gibi. Şimdiye kadar bulduğu bir yığın şey de cabası.

Onu kütüphanenin şecere bölümüne götürdü ve "Destiny'de Dalton ailesini hiç duymadım, ama neden bazı kitaplara bakmıyoruz? Emin olmak için referans kılavuzları."

Kadın yaptı, adam da onun yanında yaptı ama olmadı.

Kütüphaneci başını kaldırıp ona baktı. "Bakılacak başka aile isimleri olabilir mi?"

Shane bunu düşündü, biraz utandı ve sadece "Hayır, pek sayılmaz" dedi. *Pek sayılmaz çünkü ailem hakkında bile yeterince şey bilmiyorum.* Bu. Annesinin kızlık soyadını bilmiyordu. Babasının annesinin kızlık soyadını da bilmiyordu. Hiçbir şey bilmiyordu.

Yardımları için nazik bayana teşekkür etti ve çıkmaza girdiğini hissederek kapıdan çıktı. Evet, işte bu yüzden cevapları aramaya başlamak için acele etmemişti. Çünkü hiç cevap olmayacağından korkuyordu. Ve bu, bu kahrolası yere gerçekten de hiçbir şey için geldiği anlamına gelecekti. "Baba, şu anda hayatta ve iyi olsaydın," diye mırıldandı soğuk hava yüzüne çarparken, "kışını tekmelerdim."

Bunu kastetmemişti elbette ama bu çok sinir bozucuydu.

Tam o sırada cebinden bir ses geldi ve arayanın telefonu olduğunu fark etti. Bu bir sürprizdi çünkü onu kim arıyor olabilirdi ki? Yine de aynı hızla Rachel Romo ve Mick Brody'ye tamirat işleriyle ilgili iletişimde kalmaları için numarasını verdiğini söyleyince telefonu çıkardı.

Gezegende yakın zamanda bu konuda konuştuğu diğer bir kişinin adı: Donnie V.

Kahretsin.

Cevap vermek için düğmeye bastı. "Donnie V.," dedi selamlarken, arama konusunda hissettiğinden biraz daha neşeli görünmeye çalışarak.

"Neredesin lan sen?" Donnie V. kalın bir İspanyol aksanıyla sordu. "Şimdiye kadar gelmen gerekmiyor muydu?"

Lanet olsun. Miami'yi arayıp durumu bildirmesi gerekiyordu ama buraya sıkıştığından beri aslında çoğu zaman beklediğinden daha meşguldü. Yürümeyi bıraktı ve şu adresteki tabelanın altına geldi. Büyükelçi Tiyatrosunu ziyaret etti. "Bir aksilik yaşadım," diye açıkladı. "Ertelendi."

"Seni ne erteledi dostum?" Donnie V.'nin sesi hiç de biraz anlayışlıydı. Aslında, önceki konuşmalara göre sesi çok daha fazla eşek gibi geliyordu.

"Bir kaza geçirdim. Kar fırtınasında. Kamyonetim mahvoldu ve tamir edilmeyi bekliyor." Diğer adam bir şey söylemeyince Shane ekledi: "Ama yine de geliyorum. Elimden geldiğince çabuk."

Donnie V. uzun süre acı çekerek iç geçirdi. Anlaşılan Miami'deki kar fırtınalarına hiç sempati duymuyordu. "Mesele şu ki dostum, sana burada ihtiyacım var, sana güveniyordum. Anladın mı? Carl güvenilir olduğunu söylemişti ama şimdiden beni hayal kırıklığına uğrattığını görüyorum."

Shane'in çenesi hafifçe sıkıştı. "Bakın, bu benim kontrolüm dışındaydı ama bununla başa çıkıyorum. Korkunç bir kar fırtınasıydı."

"Kar fırtınası falan umurumda değil, bu benim işim değil. Problem. Benim sorunum bilgili bir parçacıya ihtiyaç duyan bir dükkan. Bana bunun sen olduğun söylendi."

Shane ona, "Benim," diye güvence verdi. Bir yanı Donnie'ye söylemek istese bile V.'yi değerli işine yapışabileceği bir yere koydu. Ama soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Ne de olsa iş buradaki son oyundu, en başta ülkeyi baştan başa dolaşmasının tek nedeni buydu. "Senin için sağlam bir iş yapacağım. Bu arada, işin tam olarak ne *olduğunu* bana hiç söylemedin."

"Biliyorsun, bu iş senin cebini dolduracak ve büyük bir hayat yaşamana neden olacak, yani bunun gerçekten bir önemi var mı?"

Lanet olsun. Ne zaman sorsa aynı türden cevapsızlıkla karşılaşıyordu. "Sadece merak ettim," dedi şimdi.

Donnie V. gülerek onu şaşırttı ve şöyle cevap verdi: "Yüksek kaliteli otomobil parçaları satıyoruz diyelim. Bu yeterince iyi mi?"

Shane bir iç geçirdi, midesinde küçük bir düğüm oluştu. "Evet, elbette," dediğini duydu, her ne kadar niyet ettiğinden daha sert çıkmış olsa da.

Çünkü gerçek şu ki, buranın sıradan bir tamirhaneye dönüşeceğinden endişelenmeye başlamıştı. Üst düzey araçlar için olsa bile, Miami'de bunlardan fazlasıyla vardı. Belki de bu yüzden bir cevap için daha fazla bastırmamıştı - yeni başlangıcının temiz bir başlangıç olmasını istiyordu. Onun gibi bir adamın sahip olabileceği kadar temiz.

Ve belki de hâlâ öyle olabilirdi - belki de oraya vardığında kötü bir kişiliğe sahip bir adam tarafından yönetilen tamamen kurallara uygun bir operasyon bulurdu.

Ve eğer bu sadece çılgınca bir hüsnükuruntu ise... bunu sonsuza dek yapmak zorunda değildi. Sadece biraz para kazanması gerekiyordu. babasının hastalığı onu zor durumda bırakmıştı. Biraz para ve Montana'daki ev satıldığında biraz daha para... ve her şey daha iyi olacaktı.

"Yani hâlâ var mısın?" Donnie V. ona sordu.

"Evet, varım."

"O zaman kışını ne zaman buraya getireceksin?"

"Fiziksel olarak mümkün olan en kısa sürede. Beni beklediğin için pişman olmayacaksın."

Hattın diğer ucundaki Donnie V. bir dakika sessiz kaldı ve sonunda şöyle dedi: "Dinle dostum, Carl sana kefil olduğu için ve zaten maaş bordromda olan pisliklerin hiçbirine burayı işletmek için güvenmediğim için ve sanırım kendimi Noel Baba gibi cömert hissettiğim için, Sihirli Şehir'e gitmek için Noel'e kadar vaktin var. Anladın mı?"

"Anladım."

"Ve 26 Aralık'ta, işe elveda." Bununla birlikte, diğer adam telefonu kapattı.

Shane önce telefonunu arka cebine, sonra da ellerini ön cebine soktu. Mo ile yaptığı son görüşmeye göre tamirat için tahmini süre hafta sonuydu. Bu da kaporta işlerinin yapılması için bir hafta ve daha fazla zaman demektir. Ve lanet şeyi sürülebilir hale getirdikleri sürece, bu şu anlama gelse bile boyanmadan önce ayrılıyordu, önemli olan tek şey buydu.

Noel'e kadar Miami'ye varabilirdi ve varacaktı da, ne olursa olsun.

Yedi

"Bu kasabanın gördüğü en büyük partiyi vereceğiz." Billy

Amca, *Harika Bir Hayat*

Kızlardan bazıları ağaç yakma töreninden önce Under the Covers'ta toplandı, çünkü burası kutlamalar başlamadan önce ısınmak için iyi bir yerdi. Candice, Jenny, Mick ve Dustin'le aynı anda geldi ve Jenny'yle birlikte iki oğlanı Mick'in arkadaşlarıyla birlikte kitapçıya girmeden önce. İçeride Amy tatil müziği çalıyordu - şu anda Elton John onları Noel'e adım atmaya davet ediyordu.

"Bu kim?" İçeri girdiklerinde Tessa Amy'ye soruyordu. Tessa, kapının yanındaki oturma alanındaki koltuklardan birinden küçük, soluk grimsi beyaz bir kediye -gerçekte bir yavru kediden biraz daha fazlası- kucağına almıştı. "Yüzü biraz Brontë'ninkine benziyor ama daha kabarık." Brontë, Amy'nin yıllar önce Tessa'ya rehin bıraktığı kedi idi.

"Bu Holly, kurabiye partisinde bahsettiğim yeni kedi," dedi Amy. "Onu ilk aldığımda sehpanın üzerindeki sahte çobanpüskülüne vurarak adını hak etti. Ve gördüğünüz gibi çok tatlı." Sonra gruba bir göz attı -Anna Romo ve Sue Ann de oradaydı- ve

"İkinci bir kedi isteyen var mı?" diye sordu.

Hepsi bir ağızdan "*Hayır!*" dedi.

Alınmış görünüyordu. "Bana karşı birlik olmanıza gerek yok."

"Kabul et," dedi Anna. "İş sokak kedilerini itip kakacak arkadaşlara gelince, tükendin. Yeni bir kurban kaynağına ihtiyacınız var."

Amy iç çekti. "Aklınıza güzel bir kedicikten hoşlanabilecek biri gelirse bana haber verin. Bunun Noel'e kadar bir yuva bulmasını istiyorum. Çünkü bilirsiniz, Noel'deyiz. Ve Noel'de herkesin bir evi olmalı."

Tam o sırada Rachel elinde panosuyla içeri girdi. Candice onu kurabiye alışverişi dışında, kar fırtınası ve ardından gelen hasardan beri panosuz görmemişti. Partide, Rachel onarım çalışmalarına öncülük ederken Edna'nın Rachel ve Mike'ın kızı Farris'e (Rachel'ın kızlık soyadı) bakıcılık yaptığını öğrenmişti.

"Hepinizin burada olmasına sevindim," diye açıkladı Jenny. "Çünkü harika haberlerim var."

"Şu anda Destiny'nin de işine yarayabilir," dedi Rachel, "o yüzden dökülün."

"Mick ve ben, kilise ve cemaat binası onarım aşamasındayken yıllık Noel partisini düzenlemek için mükemmel bir yer bulduk. Bayan Ellie'nin kulübesi! O da çoktan kabul etti."

İlerlemiş yaşına rağmen, ortak komşuları Candice kendini bildi bileli çeşitli Destiny etkinliklerine ev sahipliği yapıyordu. Hatta eğer Bayan Ellie'nin kızları Mary Katherine ve Linda Sue, uzun zamandan beri tüm asıl işleri yapıyorlardı. Bayan Ellie misafirperverliği severdi ve evindeki toplantılar kasabada uzun süredir devam eden ve çok sevilen bir gelenektir.

"Kış mevsiminde olduğumuz için bunun farklı olacağını biliyorum ama biraz yaratıcılıkla bunu başarabileceğimizi düşünüyorum!"

"Bayıldım!" Tessa söyledi.

"Ben de," diye onayladı Amy. "Bu mükemmel."

Kapının yanında duran Rachel başıyla onayladıktan sonra elindeki panoya baktı. "Şimdi tek ihtiyacımız olan bunu organize edecek biri. Her zamanki gönüllülerin hepsi dizlerine kadar temizliğe batmış durumda."

İşte o zaman Candice bir fırsat gördü ve "Ben yaparım" dedi. Hepsi ona doğru baktı ve Rachel, "Yapacak mısın?" dedi.

"Mantıklı, gerçekten. Ben onun en yakın komşusuyum, bu yüzden hazırlıklar üzerinde çalışmak benim için kolay olacak. Ve uzun zamandır Kader faaliyetlerine geri dönmek istiyordum, işte bu benim için bir fırsat."

Bir zamanlar, daha genç bir kadınken, toplum içinde daha dışa dönük biriydi. Bir zamanlar Bobby Wayans onu yok etmeden önce Kalbini. Bir süre kendine saklamak isteyeceği kadar büyük bir parçasına zarar vermişti ve ondan sonra bu sadece bir alışkanlık haline gelmişti. A devam etmesi değiştirmesinden daha kolaydı. Son zamanlarda, yine de biraz yalnız hissetmeye başlamıştı ve belki de hayatı biraz fazla sessizleşmişti. Artık o parçasını sonsuza dek geri almanın zamanı gelmişti.

Ve bir gerçek daha vardı ki, buradaki asıl fırsat gönüllü olabilmek, üzerine düşeni yapabilmek, ama bunu Shane Dalton'dan uzak duracak şekilde yapabilmekti. O ve çoğu insan kasabada, kilisede meşgul olurken, o şimdi birkaç mil ötede, sessizce kendi başına bir parti planlıyor olacaktı. Onunla karşılaşmayacaktı. Herhangi bir his sıçraması olmayacaktı. Geçmişteki kötü çocuk hatalarıyla ilgili eski anılar ve korkular ortaya çıkmayacak ve bunları tekrarlamak istemeyecekti. Bu, Destiny'nin kapısının eşiğini bir daha asla karartmamak üzere gidene kadar onunla arasına mesafe koymanın mükemmel bir yoluydu.

"Bu biraz büyük bir iş," dedi Rachel, "ama eğer üstlenmeye istekliyseniz, bu harika."

Candice başını salladı ve "Öyleyim. Aslında bu konuda heyecanlıyım ve söz veriyorum harika bir parti düzenleyeceğim."

Sue Ann, "Biz de size yardımcı olmak için buradayız," diye ekledi. "Çoğumuz birkaç büyük etkinlik planladık, bu yüzden tüm temellerinizi sağlamanıza yardımcı olabiliriz ve bazı görevleri üstlenin."

Jenny, "Mick de cemaat binasından ya da kilisenin bodrumundan ihtiyacınız olan masalar ve büyükbabamın Noel Baba sandalyesi gibi büyük şeyleri getirebilir," diye önerdi. Yılın 364 gününü bir depoda geçiren, kırmızı kadife döşemeli, taht benzeri büyük bir şeydi.

"Harika," dedi Candice gülümseyerek, her şeyin yoluna girmeye başladığını hissediyordu.

Birkaç dakika sonra hepsi toparlandı ve küçük sokak kedisi Holly'yi arkalarında bırakarak meydana doğru yola koyuldular. Amy'yi görmek açıktı

Kedicik için mama ve su koyup dükkânı kilitlemeden önce gece lambasının fişini takarken kendini kötü hissetti.

Soğukta dışarı çıkmak Candice'in titremesine ve parkasının fermuarını çekmesine neden oldu.

yol boyunca. Tessa ve Sue Ann'le birlikte, Sue Ann'in kızı Sophie ve birkaç ortaokul öğrencisi kız tarafından işletilen sıcak çikolata standına doğru ilerledi ve eldivenlerinin arasından dumanı tüten sıcak bir fincan alırken, Shane Dalton'ın hiç eldiven alıp almadığını merak etti.

Tanrım, kes artık. Neden umursuyorsun ki? O büyük bir çocuk ve kendi başının çaresine bakabilir.

"Bu partiyi planladığınız için çok heyecanlıyım," dedi Tessa ona.

Güzel kuzeninin bakışlarıyla karşılaştı. "Biliyorum, ben de." Tessa onu iyi tanıyordu ve bu konuda hiç konuşmamış olsalar da aile onun yıllar içinde ne kadar ekingenleştiiğini farkındaydı.

"Oh, işte Adam!" Sue Ann işaret etti ve üçlü Sue Ann'in Logan ve Mike Romo ile birlikte duran ve ağacı ısklıandırmanın son birkaç detayını koordine eden klasik yakışıklı erkek arkadaşına doğru ilerledi.

Diğerleri konuşmaya devam ederken Candice parti planlarını ve ilgili görevleri düşünmeye başladı. Partide masalar kurulacaktı. Bayan Ellie'nin ve Jenny'nin bahsettiği gibi Mick'in yardımıyla kiliseden ve cemaat binasından eşyaları taşımak - masa ve sandalyeler gibi büyük eşyaların yanı sıra sıcak çikolata ve kahve makineleri gibi daha küçük olanlar da olacaktı. Büyükbabanın her zamanki Noel Baba rolünü tekrar oynayacağını teyit etmesi gerekiyordu. Caroline Lindley'den de ilahiler için piyano çalacağını teyit etmesi gerekiyordu - neyse ki Bayan Ellie'nin zaten bir piyanosu vardı. Ayrıca kurabiye, şekerleme, kek, ekmek, eggnog ve biraz soda temin edecek kişileri de ayarlayacaktı. Çok kolay.

Kar ve soğuk bazı benzersiz zorluklar yaratacak olsa da, o bu zorlukları nimete dönüştürmeye karar verdi.

Onlar sayesinde özel bir parti.

Belki bu yıl buz pateni de olabilirdi. Belki Bayan Ellie'nin İngilizce dersinde ağaçlara ve çalılıklara ışıklar asabilir.

Bahçeye Noel Baba'nın sandalyesini koyabilir ve bir ya da iki portatif ısıtıcıyla birlikte çardakta oturabilirlerdi. Bunu şimdiye kadarki en iyi Destiny Noel partisi haline getirecekti.

"Her şey hazır mı?" Mick bir kalçasında oğlunu taşıyarak yaklaşırken diğer çocuklara sordu. "Bu çocuk şimdiden uykumu getirmeye başladı."

Adam Becker etrafına bakındı. "Gitmeye hazırız ama bu şartlar altında bu onuru Şef Tolliver ve Anita'ya vermeyi düşünüyorduk. İkisinden birini gördünüz mü?"

Mick başını salladı. "Bu gece gelmeyecekler. Walter daha önce aradı. Dew Drop'u işletmek, Noel'i bir araya getirmek ve düğün planlarını bitirmek arasında kalan Anita'nın zamanı daralmış."

Herkes başını salladı ve belki de kadının düğün mekanının gerçekten zamanında hazır olup olmayacağını merak ettiği için *ek* bir stres altında olduğunu söylemeye gerek yoktu. Kimse bu konuda fazla bir şey bilmiyordu.

Anita'nın geçmiş i biraz karanlık gibi görünüyordu ve kimse onun hayalindeki düğünü yaşamak istemesini yadırgamadı.

"Sanırım onlarsız devam edeceğiz," dedi Mike.

Birkaç dakika sonra belediye başkanı elinde mikrofonla ağacın yanındaki geçici kaideye çıktı. Müzik çalıyordu-Mariah Carey'nin

"All I Want for Christmas Is You"-ama sessizlik oldu ve Belediye Başkanı kalabalığa hitap ederek geldikleri için herkese teşekkür etti.

Son kar fırtınasından ve Destiny'nin zor zamanlarda nasıl hep birlikte hareket ettiğinden bahsederken Candice'in gözleri kalabalığın içindeki Shane Dalton'a takıldı. Büyükbaba Hoskins ve Edna ile birlikte yolun karşısında duruyordu. Hayır Eldivenler.

Ah, neden şimdi onu çekici bulmak zorundaydı? Neden onun şömüne başında kıvrılıp yatılacak kadar sevimli ve hoş görüldüğünü düşünmek zorundaydı? Adam ilk gece evine paldır küldür girdiğinde böyle hissetmemişti.

Yine de, eğer kendine karşı dürüst olsaydı, *bir şeyler* hissettiğini varsayıyordu. Sadece o zamanlar ondan korkuyordu - şimdi olduğundan farklı bir şekilde. Ve bu tür bir korku, onun güvenliği için, görünüşe göre keskin arzusun önüne geçmişti. Kalbi için duyduğu korku, görünüşe göre, o kadar da iyi bir iş çıkarmamıştı.

Tam o sırada Tessa tekrar onun yanına geldi. "Ne olursa olsun, Edna'ya katılıyorum."

Bir şeye takıldığını hisseden Candice bakışlarını telaşla büyük kuzenine çevirdi. "Ne demek istiyorsun?" Tessa'nın ne demek istediğini çok iyi bilmesine rağmen.

Tessa'nın tereddüt etmesi ve cevabının derin bir sesle gelmesi onu huzursuz etmişti. Ciddi. "Lucky'yle tanıştığımda çok gergindim. Beni ölümüne korkutuyordu. Tanrı aşkına, bir motosiklet çetesindeydi. Ama . . . Ona o kadar kapılmışım ki, bu işin bitmesine izin vermek istemedim. fırsat beni geçip gitti. Ne getirirse getirsin. Ben de peşinden gittim. Bunu yapmak benim için çok cesaret gerektirdi, inanın bana. Ama şimdiye kadar yaptığım en iyi hareketti."

Candice bunu anladı. Ve hikayesine sadık kalmayı, çekiciliğini inkar etmeyi, Shane'in hala bir çeşit erkek olduğunu düşündüğünü iddia etmeyi düşündü.

tehlikeli bir mahkum tipi. Gerçekten de, kimsenin onun hakkında ne kadar az şey bildiği göz önüne alındığında - temiz plaka kontrolü olsun ya da olmasın - bu makul, pratik bir argümandı.

Yine de Tessa şu anda ona karşı çok gerçekçi davranıyor, içini açıyordu - Candice genellikle *kimseye içini açmasa da* ... ama belki de açmalıydı. Bu yüzden dürüstçe cevap verdi. "Ya bu yaptığım en iyi hareket *değilse*? Ya temkinli olmakta haklıysam? Ya benimle hiçbir şey yapmak istemezse? Ya yaralanırsam?"

Tessa hemen cevap vermedi, düşündü. Sonra şöyle dedi: "Sanırım demek istediğim aslında bunun bir risk olduğuydu. Her zaman. Ve ne olursa olsun bunu kabullenmelisin. Ama ... eğer hiç denemezsen, eğer Kendinizi asla ortaya koymazsanız, asla şansınızı denemezseniz ... hayatı kaçırsınız. Ve senin için endişeleniyorum Candice. Hayatı kaçırdığından endişeleniyorum."

Sonra durdu, yere baktı ve başını salladı. "Özür dilerim, biliyorum Belki de bu beni ilgilendirmez ve burada ısrarcı davranıyorumdur. Ama buralarda flört havuzunun sığ olduğunu ve yeni insanlarla tanışmanın kolay olmadığını da biliyorum.

Hayatınız boyunca aynı küçük kasabada yaşadığınız insanlar. Ve birdenbire kasabaya yeni biri geldi. Dün Edna'nın evinde ikinizin arasında bir kıvılcım sezdiğimi düşündüm ve ..."

Candice ona, "Her şey yolunda," diye güvence verdi. Tatlı kuzeninin ilgi ve alakasını takdir ediyordu. "Sadece... şey, diğer sorunların yanı sıra, burada kalmıyor. Anlıyor musunuz? Yani ..."

Tessa başını salladı. "Evet, bunun neden bir sorun olduğunu anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Ama gerçekten iyi olan geçici bir şey bile buna değebilir. Ve hayat kısa. Tek söylediğim bu."

Candice, Belediye Başkanı'nın "Ve düğmeye basmak için," diye anons ettiğini duydu, "işte bizim Büyükbaba Hoskins."

Herkesle birlikte kalabalığın içinde duran büyükbaba, hafifçe geri çekilirken bu onur karşısında şaşırılmış görünüyor. Sonra Edna, "Devam et Willie," diyerek onu iyi huylu bir şekilde dürttü ve o da platforma doğru ilerledi. Anlaşılan Anita ve Walter hazır olmadıkları için onun yerine Grampy'de karar kılmışlardı ve yaşlı adam bundan son derece memnun görünüyor.

"Aman Tanrım, ne güzel bir sürpriz," dedi mikrofona. "Genç Shane'e -" ona doğru işaret etti "- kasaba meydanındaki ağacımızı kendi ağacım gibi gördüğümü söylüyordum, bu yüzden ışıkları sizin için yakmak çok güzel. Destiny özel bir yer, bu dünyada başka hiçbir yerde yaşamayı tercih ederim. Bu kısmen yuvarlanan tepelerimiz, çitlerimiz ve buradaki eski moda kasaba meydanımızla ilgili, ama çoğunlukla insanlarla ilgili. Ve topluluk ruhuyla. Burayı bu hale getirdiğiniz için her birinize teşekkür ediyorum. Ve her ne kadar işimiz bu lanet olası Walter ve Anita'ya hak ettikleri düğünü yapacağımızı biliyorum ve hepinize gerçekten mutlu bir düğün diliyorum. Noel!"

Candice, diğer herkes önlerindeki büyük ağaca odaklanmışken, gözlerinin neden Shane'e kaydığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Yani,

onunki hariç diğ er-

Çünkü adam da ona bakıyordu.

Yüzlerce parıldayan renkli ışık soğuk gece havasını aydınlatırken bakışları birbirine kenetlendi.

Kalabalıktan toplu bir "Ahhh" sesi yankılandı ve ardından alkışlar yükseldi.

İnsanlar ağacın güzelliği karşısında hayrete düşerken müzik yeniden başladı -Tüm kalabalık bir başka kasaba geleneği olan "O Christmas Tree" şarkısını söyledi.

Kalbi göğsünde çok hızlı atıyordu. İmkânsız olsa da, adamın gözlerindeki maviyi o kadar uzaktan bile gördüğüne yemin edebilirdi.

Ama sonra nihayet bakışmayı kesti, garip yoğunluğuna bir saniye bile dayanamadı ve uzaklaşmaya başladı.

"Nereye gidiyorsun?" Tessa şarkı söylemeyi bırakıp arkasından seslendi. Moral verici konuşmaya rağmen, kuzeninin tüm bu olanları kaçırdığından oldukça emindi.

Çünkü o da herkes gibi ağaç ışıktandırmasını izliyordu.

Candice omzunun üzerinden, "Tuvalet kafede," dedi ve hızla uzaklaştı, meydanı, karı, caddeyi geçip Dolly'nin yerine gitti.

Acı gerçek şu ki, Bobby'den beri kimseyle çıkmamıştı. Ve beş yıl geçmişti. Beş yıl. Bu korkunç bir şeydi, biliyordu. Ve hatta bunu düşünmesine, başkalarının fark edip etmediğini merak etmesine izin verirse biraz utanç vericiydi.

Ama kalp kırıklığını atlatması biraz zaman almıştı. Ve ondan sonra ... şey, çıkmak *istemediğinden değildi*. Tessa'nın da söylediği gibi, çiftlikler ve yamaçlarla çevrili küçük bir kasabada yaşarken pek fazla flört havuzu yoktu. Evde çalıştığı ve içine kapandığı düşünülürse -en azından son zamanlara kadar- nerede biriyle tanışabilirdi ki?

Bu yüzden romantizm olmadan yaşamaktan memnun oldu. Sadece kullanım kılavuzlarını yazmaktan ve kendi başına var olmaktan memnundu. Candice'in babasından beri romantizm olmadan yaşayan annesi Alice ile vakit geçirmekten memnundu.

gençken onları terk etmişti. Sessiz dostluklar kurmaktan ve sakin bir hayat yaşamaktan memnundu.

Ama vücudu da aynı şekilde mi hissediyordu? Romantizm ya da herhangi bir tutku olmadan memnun muydu?

Şimdiye kadar bu konuda oldukça başarılıydı. O talihsiz aşk ilişkisinden beri cinsel dürtüleri oldukça azalmış görünüyordu.

Belki Shane Dalton'a baktığı zamanlar hariç.

Silkin artık.

Tanrı aşkına, sadece birkaç haftalığına burada.

Ve o senin tipin değil. Tabii bir tipin varsa. Bobby de onun tipi olarak düşündüğü kişi değildi ve bu onun ilk hatasıydı - gizemli kötü çocuğa gitmek.

Dolly'nin yeri, ağaç yandığı için kahve içip ısınmak ve bir dilim turta yemek için gelen birkaç kişi dışında oldukça sessizdi. Geri çıkarken Birkaç dakika sonra kafenin cam kapısından gecenin içine girdiğinde, soğuk burnunu ısıırıyordu ve kahkaha sesleri ve daha fazla şarkı söyleniyordu.

meydandan gelen sesi duydu. Acı havadan korunmak için parkasının kapüşonunu yukarı çekti.

Geri dönmelisin. Arkadaşlarını bul. Eğlenin.

Ama Tessa'nın önerdiği şeyi yapabileceğini, yani Shane'le herhangi bir şeyin "peşinden gidebileceğini" sanmıyordu. Bunun kötü bir fikir olması için çok fazla neden vardı. Eğer romantizmi yeniden keşfetmesi gerekiyorsa, bu onunla olmayacaktı.

Ve bu karar geri dönmemeyi kolaylaştırdı. Tessa'ya gideceğini mesajla bildirmek, belki birileri fark eder diye. Arabasını bulup evine, kedisinin yanına gidecekti. Bu anti-sosyalliğe dönüş değildi. O sadece büyük bir kasaba partisi planlamak için gönüllü oldu. Ve hava soğuktu. Ve yorgundu. Eve gitmek iyiydi.

Eldivenlerinden birini çıkarıp telefonuna uzandı, sonra kuzenine yazacağı mesajı yazarak sessiz sokağı geçti ve kalabalığın çoğunu atlayarak kitapçıya yaklaşan kaldırım boyunca yürüdü. Biriyle sertçe çarpıştığında henüz Gönder'e basmıştı.

"Oh!" dedi ve ikisi de geri çekildi. Ve-oh

Tanrım. *Tabii ki* Shane Dalton'dı.

Gözlerini kısarak ona baktı. "Oradaki sen misin, Şeker Kamışı?"

Oh. Tanrım. Kapüşonunu takmak *zorunda* kalmıştı, değil mi? "Senden bir türlü kurtulamıyorum," diye mırıldandı - bunu yüksek sesle söylediğinin farkında değildi, ta ki adam bir kahkaha atana kadar. daha önce.

"Bak, fırtına gecesi seni rahatsız ettiğimi biliyorum, ama "Benden gerçekten hoşlanmıyorsun, değil mi?" Adamın bu düşünceden pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu ve kadın kendini aptal gibi hissetti, çünkü adam gerçekten de Ona vicdansız eski erkek arkadaşını hatırlatmaktan başka bu kadar kaba davranmaya devam etmesi için bir neden yoktu. "Sana bilmediğim bir şey mi yaptım?" diye sordu.

"Sevmediğim bir sürü insan var, o yüzden sen özel biri değilsin." Oh kahretsin. Bu hiç de istediği gibi çıkmamıştı. Gözlerini kırıştırdı. Ve ona karşı her zamanki tepkisini külotunun içinde hissetti.

"Kedin nasıl?" diye sordu.

"Kedim mi?" Neden onun kedisini soruyordu ki? "İyi."

"Daha dost canlısı bir sahip bulmak için başka kaçışlar planlıyor mu?"

Gözlerini devirdi. "Sahibiyle son derece mutlu, sizi temin ederim."

Shane omuz silkti. "Tartışmalı görünüyor ama neyse. Sizi huysuzluğunuzla baş başa bırakayım."

Adam gitmeye başladığında sırtı kaskatı kesildi, çenesi düştü.

"*Huysuzluğum mu?* Sen de pek Bay Kabarcıklı sayılmazsın."

Kadının sözleri onu durdurunca bir omuz silkme hareketi daha yaptı.

"Buraya isteğim dışında sürüklendim."

"Kim tarafından?"

"Büyükbaba Hoskins."

Ve hiç beklemediği bir anda, yaşlı adamın adının geçmesi onu rahatlattı. Ve biraz daha nazik olmasını sağladı. Herkes severdi

Büyükbaba. "İnandırıcı olmak gibi bir huyu var. Neden seni sürüklediler ki? Yani, bu güzel bir etkinlik. Ve daha iyi ne yapman gerektiğinden emin değilim."

Tamam, belki de son kısmı o kadar da nazik değildi - ve şimdi biraz kavgacı bir görünüm aldı, daha çok ondan alışkın olduğu gibi.

"Buradayken tamirat gibi işlere yardım etmekten mutluluk duyarım ama Noel bana göre değil." Başını kısa ve küçümseyici bir şekilde salladı.

Noel ona göre değil miydi? Ona kaşlarını çatı. "Ne kadar da Grinch'çesin. Umarım evimdeyken süslemelerim seni çok fazla rahatsız etmemiştir."

"Onları gerçekten fark etmedim."

"Bu senin için utanç verici," dedi akıllıca, "çünkü çok güzeller."

"Eğer bu tür şeyleri seviyorsanız." "Çoğu insan sever."

"Ben çoğu insan değilim."

"Orası kesin." Başını alaycı bir şekilde sallayarak sözlerini tamamladı.

Adam derin bir iç çektiğinde, aralarındaki ani sessizlikten dolayı onun varlığını daha da fazla hissetti. Bu bir ağırlıktı - ona duyduğu çekimin ağırlığı. Ahh.

"Eh, artık birbirimizin sinirlerini iyice bozduğumuza göre, sanırım görüşürüz Şeker Kamışı."

"Umarım çok yakında olmaz," dedi. Sinsi davranmaya devam etmek niyetinde değildi. Ama sözlerinde ciddiydi; adam ateşli olabilirdi ama ne kadar uzak durursa o kadar iyi olurdu. Ve birkaç dakika önceki bakışmalarına gelince... belki de *bu* yüzden sinsi davranıyordu. Onun bu bakışın bir anlamı olduğunu düşünmediğinden emin olmak için. Çünkü bir anlamı *olamazdı* - buna izin vermeyecekti.

"Bunu destekliyorum," diye bilgilendirdi onu. İyi, her neyse.

Tam o sırada Rachel gülümseyerek aralarında belirdi. "Hey, siz ikiniz." Kahretsin. Şimdi ikisinin de uzaklaşması garip olacaktı.

Candice'e baktı. "Partiye başlamanıza yardımcı olmak için bazı planlar yaptım bile. Mick ve Logan partinin dış kısmı için Bayan Ellie'nin bahçesindeki karı temizleyecek ve kapıya giden yolları açacaklar."

Candice, "İskeleye de lütfen," diye rica etti. "Buz pateni yapacağımızı düşünüyorum."

Rachel'ın yüzü aydınlandı. "Bu çok hoş!" Sonra tekrar iş. "Ve Mike Shane'e kamyonetini ödünç verecek ve Shane, Noel Baba sandalyesini ve ziyafet masalarını Bayan Ellie'ye getirebilir ve Candice'e yardım edebilirsin. her şeyi ayarlayıp yerine koyalım." Sonra gülümseyerek aralarında bir ileri bir geri baktı. "Bir planın bir araya gelmesi hoşuna gitmiyor mu?"

Sekiz

"Sen delisin ve beni de delirtiyorsun." George Bailey, *It's a Wonderful Life*

Candice göz kırptı. İki kere. "Wh-wh-wh-"

Shane, "Sanırım cesedinin üzerinden geçmek gibi bir şey söylemeye çalışıyor," diye gönüllü oldu.

Candice sesini bularak, "Hayır," diye tükürdü. Sonra Rachel'a baktı. "Sadece . . . Mick'in yapacağını söylediğini sanıyordum. Ve yolun hemen yukarısında yaşadığı için bu daha mantıklı. Sence de öyle değil mi?"

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Rachel. "Mick, Mick'in hayatında ayrılmaz bir rol üstlendi.

kiliseyi onarıyor. Tuğla örme işi kışın yavaşladığından ve karlar eriyene kadar zaten neredeyse imkansız olduğundan, sahada çalışabilir.

tam zamanlı olarak çalışmakta, işleri koordine etmekte ve ilerlemesini sağlamaktadır. Çalışanların çoğu da normal işlerinin yanı sıra tatil ve aile işleriyle de uğraşıyor. Dolayısıyla Shane, istekli olduğu sürece ekstra bir konuda yardımcı olmak için mükemmel bir seçim."

"İstiyorum," dedi, sesi alçaktı. "Büyükbabama buradayken ne gerekiyorsa yapacağımı söyledim ve bunda ciddiydim."

Rachel gülümsedi. "O zaman anlaştık."

Candice köşeye park ettiği arabasına doğru yürürken, savaşılan duygularıyla mücadele ediyordu.

Bir yanı soğuk olsun ya da olmasın ağaç yakma törenine geri dönmek, ilahiler söylemek ve son birkaç yıldır arkadaş olduğu insanlarla takılmak istiyordu. Ama başka bir yanı, lokantadan ayrıldığı zamanki gibi,

eve gitmek, pazen pijamalarını giymek ve hoşuna gitse de gitmese de sevecen olmayan kedisine sarılmak istiyordu.

Bir yanı Shane Dalton'dan olabildiğince uzakta olmak istiyordu. Böylece içinin kıpır kıpır, ağır ve sıcak olduğunu hissetmekten vazgeçecek, böylece vücudu Shane Dalton'ın bir şekilde yeniden yarattığı eski ihtiyaçlarla zonklamaktan kurtulacaktı. Ama başka bir parçası daha fazlasını istiyordu.

Tehlikeli şeyler. Öpüşmek gibi. Ve dokunmak.

Onun için bir erkekle fiziksel yakınlık kurmak gerçek bir yakınlıktı. Bunu hafife almazdı ve bu Bobby'yle ilgili bir şey değildi; ondan önce bile bunu *asla* hafife almamıştı.

Bir erkeğin yanında rahat olmalıydı ve arzuya yenik düşmenin bazı risklerinin her zaman farkındaydı: Bir kez içine girdikten sonra o kişiyle nasıl hissettiğinden, dokunuşlarla ilerlemekten ve Öpüşmek mi? *Size* dokunmanın ve öpmenin nasıl bir his olduğunu severler *miydi*? Siz de aynı şekilde öper miydiniz? Ya her şey doğal olmaktan çok garip ya da tutkudan çok çaba gibi gelseydi?

Ama Bobby'yle aralarındaki kimya o kadar güçlüydü ki, tüm bu riskleri bir kenara itmişti. Öpüşme, dokunma ve seks; tatlı, ateşli seks -Nefes almak kadar doğaldı. Onunla ilgili risklerin tamamen farklı olduğu ortaya çıkmıştı.

Ve şimdiden Shane'le de aynı şeyin olacağından korkuyordu ... şüpheleniyordu ... *biliyordu* .... Nefes almak gibi. Denemek yok, sadece yapmak.

Arabasına binip kontağı çalıştırdı, kaloriferi sonuna kadar açtı ve kendini güvende hissetti. Koza gibi. Bu duyguyu evinde ve hatta işinde de aramıştı. Yalnız olmanın, tamamen rahat olmanın, o tek başına rahatlığa sarılmış olmanın güvenliğini.

Ama arabayı vitese takıp çamurlu caddede yavaşça ilerlerken, Meydanın ışıklarından ve enerjisinden uzaklaşırken, o yöne doğru belirli bir geri çekilme yaşadı - yine iki zıt yöne gitme mücadelesi verdi ve bazı değişiklikler yapma zamanının gerçekten geldiğini anladı.

Yine de değişimin Shane Dalton olması gerektiğinden emin değildi.

Birkaç hafta içinde onu bir daha asla göremeyecekti. Ve tutku, seks, onun için duygularla birlikte geliyordu. Ve neden sadece kısa bir süre hayatında olacak biriyle -özellikle de bu şekilde- ilişkiye girmek istesin ki?

Sonra sana zarar veremez.

Kelimelerin nereden geldiğinden emin değildi ama sanki biri kulağına fısıldamış gibiydi.

Ve bu sözlerin ne kadar doğru olduğunu anladı - eğer bir şeyin sınırları olduğunu biliyorsanız ve ona gözünüzü dört açarak giriyorsanız, belki de bu sonun iyi olmasını sağlıyordu. Ne de olsa, biri onu sadece bir ya da iki haftada ya da burada ne kadar kalacaksa o kadar incitebilirdi?

Ama sen ne düşünüyorsun?

Sen gecelik ilişkileri olan bir kadın değilsin. Herhangi bir ilişkisi olan bir kadın değilsin. Bir erkeğe nasıl hamle yapacağınızı bilmiyorsunuz ve bilseniz bile, ya sizi reddederse?

Tamam, bu her şeyi çözdü. Blue Valley Yolu'na saptığında, kimyası uysun ya da uymasın, Shane Dalton'ın kendisi için kötü bir fikir olduğuna kesin olarak karar verdi.

Rachel'in onları bir araya getirmekte ısrar etmesi ve büyük kaçınma planını tamamen mahvetmesi gerçeğine gelince... bunu olduğu gibi kabul edecekti. Bir, belki iki günlüğüne Bayan Ellie'nin evinde kalacaktı. Yaşayacaktı. Sonra da gidecekti. Ve hayat -ve Noel- Destiny'de onsuz da gayet güzel devam edecekti.

Birkaç gece sonra Shane, Büyükbaba Hoskins'in eski Formika mutfak masasında oturmuş yine akşam yemeği yiyordu. Bu gece eski usul tavuk ve Crock-Pot'tan erişte, kış gecesi için iyi.

Büyükbaba onu davet etmişti, o da kabul etti - aç bir adam Gerçekten de reddetmeye gücü yetmedi. Ama yaşlı adamın iyi bir arkadaş olduğu da ortaya çıktı; dükkânın üstündeki odalarda tek başına oturmaktan çok daha iyiydi.

Shane taze tereyağlı bisküvisini ısıtırken, "Edna'nın seni bazen yemeğe çağırdığını söylemiştin," dedi. "*Onu hiç buraya davet ettin mi?*"

Büyükbabanın kalın beyaz kaşları çatıldı. "Burası mı? Hayır." Sanki saçma bir fikirmiş gibi konuşmuştu.

"Sadece söylüyorum - yaşlı bir adam için oldukça iyi bir aşçısın."

Büyükbaba iltifatı elinin tersiyle itti. "İşi yavaş pişirici yapıyor, ben değil."

Shane sadece omuz silkti. "İyi yemek, işi kim yaparsa yapsın," Shane ona, "Belki Edna da kendi yapmak zorunda olmadığı bir ev yemeğine aldırılmaz," dedi.

Büyükbaba kaşlarını kaldırdı. "Birdenbire sana ne oldu böyle?"

Shane biraz daha dik oturdu. "Ne demek istiyorsun?"

Büyükbaba ona merakla baktı. "Beni yanlış anlama ama sen bana öyle oturup başkalarının neyi sevip sevmeyeceğini düşünecek biri gibi gelmiyorsun."

Shane bunu kafasında evirip çevirdi. Belki de babasına bakmak onu bir süreliğine böyle yapmıştı, biraz daha düşünceli olmuştu ama sonra durmuştu. Ve büyükbabasının gözlemi doğrudu; bu Shane'in doğasında yoktu.

Çünkü o kötü biriydi. Büyükbabasına dedi ki, "Haklısın. Buradaki tüm iyi insanlar bana bulaşmış olmalı. Söylediklerimi unut."

"Çürük yumurta" olduğu neden aklına gelmişti ki?

Ama, ah, şimdi hatırladı - babası bir keresinde ona annesinin bunu söylediğini itiraf etmişti. Montana'ya giderken. *Annen gitmeni istiyordu, Shaney, tıpkı benim gitmemi istediği gibi. Senin sadece kötü bir yumurta olduğunu, içinde iyilik olmadığını düşünüyor. Ama bu benim için önemli değil Shaney, seni hala seviyorum. Ve ben de o kadar iyi biri değilim, bu yüzden sen ve ben birlikte kalacağız. Sen ve ben dünyaya karşı, ha? Yeni bir başlangıç yapacağız, sadece ikimiz.*

Ve bu her zaman böyle olmuştu. Bir yetişkin olarak geriye dönüp baktığında Shane, babasının ona pek fazla değer atılamadığını görebiliyordu.

Babası onları Montana'ya o zamanki işvereni olan ve kasada kendisine çok fazla güvenen bir lastikçi dükkanından çaldığı parayla getirmişti.

Ama Shane, annesinin artık onu istemeyecek kadar yük olduğunu öğrendiğinde korkmuş ve incinmiş olduğu kadar sevinmişti de. Sevindi *Biri* onu seviyordu. Babası onları geçindirmek için her zaman oradan buradan bir şeyler çalmış olsa bile. Shane'e bir şey almanın sorun olmadığını öğretmişti.

Sizden daha fazla parası olan insanlardan - "çünkü onlar muhtemelen başkasından almışlardır" derdi babası.

Shane bunun doğru olmadığını şimdi anlıyordu. Büyümek ona göstermişti ... ve ona da *babasının* bazı açılardan hiç büyümemiş olabileceğini gösterdi. Ve bu yüzden dürüst bir hayat kazanmaya çalıştı.

Mümkün olduğunca hem kendisini hem de babasını ayakta tutmaya çalıştı.

Yanlış bir şey yapmayı kolaylaştıran bir kalabalıkla birlikte koşarlardı, ama Orada dengeyi bulmaya çalışmıştı - en azından on yaşına bile gelmeden bela olarak görülen bir adamın yapabileceği kadar iyi.

Belki de Montana'dan Ohio'ya o uzun dönüş yolculuğunu yapmak "Çürük yumurta" gibi diğer yöndeki sürüş anılarını bir şekilde geri getirdi.

"Hiç yemek yapar mısın?" Büyükbaba sordu.

Shane başını salladı, sonra da bir çatal dolusu tavuk ve erişteyi ağzına attı. "Hayır."

"Crock-Pot ile düşündüğünüzden daha kolay. Belki de gideceğin yere vardığında kendine bir tane almayı düşünmelisin."

Shane bir an için bu fikri düşündü ama Miami sıcaktı ve böyle bir yemek orada pek anlamlı olmazdı. Zaten muhtemelen çok meşgul olacaktı. Hızlı arabalar ve hızlı kadınlar falan. Gerçi ... belki de Donnie V.'den gelen son telefondan sonra tüm bunlar kulağa biraz daha az heyecan verici gelmeye başlamıştı.

Yemekten sonra, Edna'nın zencefilli çöreğinden tatlı olarak yemek için kutup ayıları ve kardan adamlarla kaplı bir tatil tenekesini açtılar. Büyükbaba'ya ağaç ışıklandırma galasında verildi. "Vay canına, bu çok güzel," dedi Shane. Daha önce hiç zencefilli kurabiye yememişti - zencefilli kurabiyeler ve evler ama gerçek zencefilli kurabiye değil.

"Edna'nın iyi bir fırıncı olduğu kesin," dedi büyükbaba.

Shane başını öne eğdi ve büyükbabaya uzun zamandır düşündüğü bir şeyi sordu. merak ediyorum. "Edna hakkında - sana ondan biraz getirmeyi hiç düşündün mü?"

Büyükbaba şaşkın görünüyordu. "Neyin bir kısmı? Zencefilli ekmeği mi? Zaten biraz var." Elindeki dilimi biraz salladı.

Bunun üzerine Shane küçük bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. "Demek istediğim bu değildi. Demek istediğim ..." Bunu söylemenin daha eski moda bir yolunu buldu. "Onunla çıkmayı hiç düşündün mü?"

Bunun üzerine Büyükbaba dikkat kesildi, bu öneri karşısında bir öncekinden daha fazla şok olduğu belliydi. "Neden, hayır. Sana söyledim, Edna benim en sevgili, en eski arkadaşım."

"Belki de demek istediğim budur. Onunla iyi anlaştığını zaten biliyorsun. O bekâr bir kadın ve sen de bekâr bir erkeksin, yani ben sadece hesap yapıyorum."

"Ama rahmetli kocası Eddie benim en iyi arkadaşımdı. Bu yüzden doğru gelmiyor." "Öleli ne kadar oldu?" Shane sordu.

"Tahminen yirmi beş, hatta belki otuz yıl oldu." Shane gözlerini kırptırdı. "Dostum. O zamanlar küçük bir çocuktum."

"Yani?"

"Yani çok uzun zaman önceydi. Bence ikinizin takılması sorun olmazdı. Yani eğer isterseniz."

Masanın karşısındaki Büyükbaba bir an sessiz kaldı, bunu düşünüyor gibiydi.

Sonunda Shane sordu: "Bana bunu daha önce hiç düşünmediğini mi söylüyorsun? Bunca yıldır?"

Büyükbaba başını salladı. "Benim gibi olduğunu söyleyemem."

Shane içini çekti. "O zaman belki de kötü bir fikirdir. Ona karşı böyle duygular besliyor olsaydın şimdiye kadar aklından geçerdin."

Büyükbabanın elini kaldırıp şöyle demesi onu çok şaşırttı, "Pekala, şimdi bir dakika bekleyin ve bunu düşünmeme izin verin."

Bu da Shane'i tekrar güldürdü ve ona şu bilgiyi verdi: "Bence ondan hoşlanıyorsun ve bunun farkında bile değilsin. Neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Şu anda yüzünde daha önce görmediğim bir şey var, gözlerinde küçük bir ışık. Sanırım Edna'dan hoşlanıyorsun, dostum, ve şimdi çözmeye çalışıyorum."

Bunun üzerine yaşlı adam beyaz bıyıkları ve sakalları arasında dudaklarını büzdü. "Şimdi, arabayı atın önüne koyuyor olabilirsin. Belki de içimde neler olup bittiğini anlamaya çalışırken bana bakmayı bıraksan iyi olur. Ama dediğim gibi, bırak da biraz düşüneyim."

Ve birden Büyükbaba Hoskins biraz gergin göründü. İlk kez aşık olan bir çocuk gibi. Shane kendisi şahit olmasaydı buna inanmazdı ama bu neredeyse sevimli bir şeydi. Yine de

Shane en son ne zaman bir şeyin sevimli olduğunu düşündüğünü hatırlayamıyordu.

Şey, küçük bayan şeker kamışı dışında. En azından bazı anlarda.

Özellikle de onun dünyanın pisliğiymiş gibi davranmadığı zamanlarda.

"Hazır buradayken," dedi büyükbaba, "kızığımı bahçeye çıkarmamda bana yardım etmeye ne dersin?"

Shane gözlerini kıstı. "Senin neyin?" Bir şeyler mi duyuyordu?

Büyükbaba sadece güldü ve sandalyesinde arkasına yaslanıp tulumunun önlüğünün altından karnını okşadı. "Kızığım. Ahırda gerçekten güzel bir tane var." Omzunun üzerinden işaret etti ama Shane büyükbabasının evine sadece hava karardıktan sonra gittiği için bir ahır *olduğunu* bilmiyordu.

"Onu ön bahçeye koydum."

Her yıl Noel dekorasyonu - ağaç dikmeyi bıraktığımdan beri bile, hala kızağı getiriyorum. İnsanlar bundan hoşlanıyor, bu bir Kader geleneği."

İki adam birlikte paltolarını giydi ve Büyükbaba çekmecedan bir çift el feneri alarak zaten karda iyice aşınmış olan patikada ilerlemelerine yardımcı oldu. Oraya vardıklarında bir kürek kilidini açtı, ahşap bir kapıyı açtı ve içeride ve dışarıda loş ışıklar yanana kadar birkaç düğmeyi çevirdi.

Shane'in önünde Noel Baba'ya layık parlak kırmızı bir kızak duruyordu. "Vay canına," dedi. "Güzelmış."

Montana'dan geldiğinden, yıllar boyunca oraya buraya bağlanmış birkaç kızak görmüştü ama bir tanesine bu kadar yaklaşma fırsatını hiç bulamamıştı ve kendini bir Noel kartının içine girmiş gibi hissetti. "Çalışıyor mu?"

diye sordu. "Yani, hiç kullandın mı? Şarkılarda bahsedildiği gibi bir kızak gezintisi yaptınız mı?"

"Tabii ki," dedi büyükbaba, cevabın şiddetiyle onu şaşırtarak. Sonra Shane'e doğru bir bakış fırlattı. "Sakin bana daha önce hiç kızakla gezmediğini söyleme?"

"Um, hayır."

Büyükbaba sanki bu bir eksiklikmiş gibi başını salladı. "Hayatın basit zevklerinden biri, evlat."

"Kulağa soğuk geliyor," diye düşündü Shane yüksek sesle.

"Tanrı işte bu yüzden battaniyeler ve şapkalar yarattı," dedi yaşlı adam. onu. Sonra sırtıttı. "Hadi atı bağlayalım ve onu tepede bir tur attıralım."

Shane şaşkın şaşkın baktı. "Bir atın mı var? Ve bir sırt?"

Büyükbaba ona yavaşmış gibi baktı. "Evet, bir atım ve bir tepem var."

Shane genişleyen gözlerle kendini savundu. "Buraya hiç gün ışığında gelmedim, nereden bileyim?"

Bir süre sonra Büyükbaba, Shane'i karda iyi yürünen başka bir patikadan geçirerek içinde bir atın bulunduğu başka bir ahıra -aslında daha büyük bir ahıra- götürdü. At *kokusuyla* birlikte. "Bu Charley. Anladın mı? Charley Horse."

Oldukça iri ve güçlü bir attı, kalın kahverengi bir kışlık kürkü vardı ve alnında beyaz bir yıldız vardı. Büyükbaba Shane'e uysal hayvanı nasıl koşumlayacağını ve kızağa nasıl bağlayacağını adım adım gösterdi. Shane bunun Miami'de ihtiyaç duyacağı bir beceri olduğundan şüphelenmiyordu ama büyükbabasının bunu öğretmekten keyif aldığını anlayabiliyordu, bu yüzden öğrenmekten keyif alıyormuş gibi yaptı.

Büyükbaba Shane'e arka ahır kapısının Charley'nin daha iyi havalarda otladığı bir çayıra açıldığını ve sulanmak ve beslenmek dışında çoğunlukla kendi başının çaresine baktığını anlattı. "Ama tahmin edebileceğiniz gibi, fırtına çıktığından beri zamanının büyük bölümünü içeride geçiriyor."

Büyükbaba kısa süre sonra kızağın siyah deri koltuğuna tırmandı ve Shane'e ona katılmasını işaret etti.

Shane ceketinin altına fermuarlı bir kapüşon giymişti ve Büyükbaba yumuşak bir sesle, "Kalk," deyip dizginleri kırarken kapüşonu yukarı çekti. Şimdiden onun haklı olduğundan emindi - bu soğuk olacaktı. Ellerini ceketinin içine soktu.

Cepler.

Ama çok geçmeden onları orada tutamayacağını fark etti; ağırbaşlı, sessiz bir ihtiyar olduğu için onların hayata tutunmalarına ihtiyacı vardı, Büyükbaba bu şeyi cehennemden çıkmış yarasa gibi sürüyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Shane, düz bir yolda hızlanırlarken nefesinin altından. Büyükbaba'nın sırtında yolu aydınlatan tek şey karın üzerinde parlayan aydı ve bu cehennem kadar tehlikeli görünüyordu.

"Bir şeylere tutun ve pısrık olma evlat," dedi büyükbaba. "Ben pazar şoförü değilim."

Shane kendisine söyleneni yaptı, elleri soğuk olsun ya da olmasın. Bir eliyle koltuğu, diğer eliyle de önündeki küçük parmaklığı kavradı. Soğuk hava yüzünü ısıtırken

Büyükbaba dizginleri daha sert çekti ve "Hyah!" diye bağırdı. Sanki lanet bir fiçı yarışçısı gibiydi.

Charley hızını artırdıkça, burada daha az derin görünen karda -belki de tepedeki rüzgârdan- kızak uçar gibi oldu ve hatta bir iki kez biraz havalandı. Shane canlanmalı mıydı yoksa hayatı için korkmalı mıydı emin değildi ama sonunda ilkini seçti ve sıkı sıkı tutunmaya devam etti.

Çok geçmeden kendini gülerken buldu - tüm bu lanet şeye. Şimdiye kadar Miami'de olmayı beklerken, kendini ıssız bir yerin ortasında, dizginleri yaşlı bir adamın elinde olan bir kızakla gece boyunca süzülürken bulacağı kimin aklına gelirdi? Ve bundan gerçekten zevk alacağını kim düşünebilirdi? Yanındaki büyükbabanın da yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve Shane yaşlı adamın eğlendiğini görmekten memnundu.

Tempolu ve vahşi birkaç dakikanın ardından büyükbaba dizginleri çekti ve sonunda atı durdurdu. Evden ve ahırlardan o kadar uzaklaşmışlardı ki, tepelerindeki kış ayı ve yıldızlar dışında hiçbir ışık görünmüyordu. Büyükbaba hiçbir şeye benzemeyen sinsi bir bakışla ona döndü.

Shane onun yüzüne daha önce de tanık olmuştu. "Sanırım benim çamura batmış bir moruk olduğumu düşünüyorsun, ama şimdi çamura batmış olan kim, evlat?"

Shane buna itiraz edemezdi.

İşte o zaman büyükbabanın aklına harika bir fikir gelmiş gibi görünüyordu. "Bizi geri götürmek ister misin?"

"Pek sayılmaz."

Shane'i şaşırtan bir şekilde, büyükbaba sadece güldü, sonra da dizginleri Shane'in eline tutuşturdu. "Sana nasıl sürüleceğini göstereyim."

"İstediğimden emin değilim-"

"Sus ve dinle," dedi büyükbabası. Sonra da öğrenmek istese de istemese de ona kızağı nasıl yönlendireceğini öğretti.

Shane dinledi, yaşlı adamın dediklerini yaptı ve kısa süre sonra Charley'le birlikte az önce oydukları patikadan yavaşça geri dönmeye başladılar.

sırt. "İşte oldu," dedi büyükbaba usulca. "Başardın. Şimdi devam et. Biraz hızlanmaktan da korkma, burası park yeri değil."

Shane yaşlı adama sadece eğlenen bir uyarı bakışı attı, sonra kızağı sürmeye alışırken önündeki yola yeniden odaklandı.

"Sen ve Sheridan kızı?" Büyükbaba birdenbire umutlu bir sesle sordu.

Bu, büyükbabaya bir yan bakış daha kazandırdı. "Hayır, hâlâ benden nefret ediyor."

"Çok yazık," dedi yaşlı adam. "Çok güzel bir kız. Çok da tatlı." "Ve yarın," diye bilgilendirdi Shane onu, görevine konsantre olurken "Kasabadaki Noel partisi için hazırlık yapmasına yardım etmem gerekiyor."

"Destiny'deki en büyük parti ve her zaman en iyisi," dedi büyükbaba, sonra da kendinden memnun bir sesle ekledi, "Noel Baba'yı ben çalacağım. Claus."

Shane dizginlerin arkasından ona bir bakış fırlattı. "Senin dizine oturmayacağım, ihtiyar."

Büyükbaba buna bir kakhaha attı. Bir süre daha sessizce yol aldılar ve sonra sordu: "Eğer senden nefret etmeseydi, sen de . . . sana da biraz almak ister miydin?"

Şimdi gülen Shane'di. Büyükbaba anlamaya başlamıştı.

Sonra düşündü ve kabul etti, "Belki."

Dokuz

"Ne hissettiğini biliyorum. Kimseye söylemeyeceğim. Ölmeyi umuyorum,
söylemeyeceğim." George Bailey, *It's a Wonderful Life*

Candice'in bir planı vardı. Geçmişte Bayan Ellie'nin evinde zaman geçirmişti. Birkaç gün boyunca partiyi kafasında planladı, parçaların bir araya gelmesine izin verdi. Listeler ve şemalar yaptı. Jenny'yi arayıp Mike ve Logan, söz verdikleri gibi, ikramların organize edilmesine yardımcı oldular. Dün kar temizleme işinde onlara talimat verirken Mike biraz homurdanmış olsa da Logan cana yakın bir tavır takınmış ve Mike'a "Kapa çeneni ve hanımefendi ne derse onu yap" demişti.

Mike bir keresinde annesine hız cezası keserek onu ağlatmıştı. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, annesi berbat bir şofördü. Ve Mike, tüm seksiliğine rağmen, muhtemelen sadece onun kadar güçlü bir kişiliğe sahip bir kadın için biraz sert biri olabileceğinden, her ikisinin de homurdanmasına izin vermeye karar vermişti.

Rachel'inki bununla yaşayabilirdi ve Candice bütün erkeklerin Şu anda çok çalışıyorlar, normal işlerini yapıyorlar ve onarımlara yardım ediyorlar. Ayrıca Noel zamanının getirdiği ekstra aktiviteler ve görevlerle de başa çıkıyordu.

Son iki gündür parti alanında olmak, aynı zamanda, duyma güçlüğü çeken Bayan Ellie ile vakit geçirmek anlamına da geliyordu. Başka türlü birlikte olmak hoştu. Doksanlı yaşlarındaki bir kadın için her zaman neşeli ve güler yüzlüydü. Ve kulübesinde parti vereceği için heyecanlı görünüyordu. Candice ilk geldiğinde yaşlı kadın, "Buna yıllar önce başlamalıydık!" diye haykırmıştı. "Teşekkür ederim. organize et, canım!"

Shane bugün kiliseden ve cemaat binasından parti malzemeleri getirecekti. Tüm masaları henüz Bayan Ellie'nin evine kurmayacaklardı ama bahçedekileri kurabilir, alanı boşaltabilirlerdi.

Belediye meclisinin etkinlik için satın aldığı ısıtıcılar ve genel olarak bu şekilde önceden alınabilecek her şey hazırlandı.

Ve bu sefer ona karşı daha kibar olacaktı. Çünkü o haklıydı; ona sebepsiz yere bir suçlu gibi davranmıştı. Ya da, *şey, onun* bir ama "bir milyon yıl önceki ezik eski erkek arkadaşımın aynı kötü çocuk tavrına sahip" cümlesinin aptalca olduğunu düşündü. Bu ona ne kadar güçlü gelirse gelsin, artık peşini bırakması gerekiyordu. Bu, Tessa'nın tavsiyesine uyup adama asılacağı anlamına gelmiyordu ama ona karşı samimi olabilirdi. Normal.

Bayan Ellie'nin Noel ağacı çoktan dikilmiş ve evin geri kalanıyla birlikte süslenmişti.

Noel buluşması için mükemmel bir ortam. Şimdi Shane'le birlikte gerisini halletmeleri gerekiyordu.

Tam Bayan Ellie'nin ocağında ikisi için sıcak çikolata ısıtmıştı ki, garaj yoluna bir aracın girdiğini duydu. Bayan Ellie'nin kupasını ona uzatırken kendini çelikleştirdi ve kapının çalınmasını bekledi. *Bunu yapabilirsin. Sadece onun seksi ve korkutucu olduğunu görmezden gel. Korkutucu olması bir süreliğine olsa bile.*

Şimdi farklı bir sebep - o korkutucu çünkü bir parçanız kesinlikle ona asılmak istiyor. Evet, bunu görmezden gel. Kasabanın iyiliği için, partinin iyiliği için. Genelde olmayı başardığın normal kadın ol. Kalbin şu anda çok sert atıyor olsa bile.

Kapı çalındığında neredeyse kendi kupasını havaya fırlatacaktı, geleceğini bildiği halde bir şekilde şaşırmıştı. Ve kalbi hâlâ daha sert atıyordu. *Bu çok saçma. Neden beni bu kadar Gergin misin?*

Fincanını bir örtünün üzerine bıraktı ve cevap vermeye giderken bir, iki kez gözlerini kırıştırdı, nedense kendini en son kar fırtınası sırasında evinin yolunda olduğu kadar huzursuz hissediyordu. Belki de şimdi adamın seksiliği -seksi gözleri, siyah saçları ve sessiz erkeksiliğiyle ilgili bir şey- çok açık olduğu için

Onu. Bu daha önce nasıl bir soru olmuştu ki?

Korku. Ve şok. Bunlar her şeyi değiştirdi.

Ama şimdi sadece seksi görünüyordu. Kışa özgü, sevimli bir şekilde. Koyu renk saçları, arkadan sarkan kapüşonlu ceketinin yakasına değiyordu ve çenesindeki koyu renkli kirli sakal, kadının beklenmedik bir şekilde ona dokunma isteği duymasına neden oldu. Onunla birlikte parmak uçları. Bunu düşünmek bile nefesini kesmesine neden oldu.

Bir şey söyle. "Merhaba."

Şaşırmış görünüyordu. Belki de onun basit hoşluğu karşısında. "Merhaba."

"İçeri gel," dedi, gözlerini biraz daha kırptırdı ama sonra açık kapıdan uzanıp adamın ceketinin kolunu çekiştirecek kadar ileri gitti. *Ne yapıyorsun sen? Kes şunu.*

Adamın gözleri kızın kolundaki parmaklarına kayınca, kızın onun hissettiği gibi şaşırdı. "Bu, en son çaldığım kapıyı açtığın zamandan çok farklı." Sonra kafasını temizlemeye çalışır gibi salladı. "Ben Rüya mı görüyorsun? Bir şey mi kaçırdım?"

Ukalalık yapıyordu. Ama bunu hak ettiğini düşünüyordu. "Sorunum her neyse onu aştım. Gecenin bir yarısı kapımda bir yabancıнын olması sadece sarsıcıydı."

"Evet. Anladım. Açık ve net."

"Ama herkes senin iyi bir adam olduğunu söylüyor, bu yüzden . . . Bu konuda bana yardım edeceğin için mutluyum."

Adam sadece göz kapaklarının altından küçük bir gülümsemeyle birlikte ona baktı. Kadın bir şekilde bunu külotunun içinde hissetti ama hissetmemeye çalıştı. "Beni şımartıyorsun. Her an uyanmayı bekliyorum."

"Bu bir rüya değil, söz veriyorum," diye onu temin etti Bayan Ellie'nin küçük fuayesindeki örgülü oval halıya adımını attığında. "İyi biri olabilirim, normal bir insan." *Şu lanet göz kırpmayı durduramam bile.* Yine göz kırptı.

Yanıt olarak kısa bir baş sallama hareketi yaptı ve hâlâ biraz şüpheli görünse de, "Ben de yapabilirim," dedi.

"Güzel. Bu işi çok daha keyifli hale getirecek." Odanın diğer ucundaki kulübenin sahibine baktı. "Şimdi gel ve Bayan Ellie'yle tanış. Ve sakın Duyma zorluğu çekmesine aldırma, idare et." O anda elinin yine adamın kolunda olduğunu ve onu kolundan çektiğini fark etti. Ama dudaklarını büzdü ve onu odanın içinde yavaşça sürüklerken başka tarafa baktı, *bunu* da normalmiş gibi karşılamaya çalıştı.

"Bayan Ellie," dedi yüksek sesle, "bu Shane! Partiye hazırlanmamıza yardım etmek için geldi!"

"Bunda utanılacak ne var ki? Daha çok bir lütuf gibi görünüyor. Göze de hoş geliyor!"

Nedense son bölüm Candice'in kızardığından korkmasına neden oldu. Sanki aynı fikirdeymiş gibi. Bu yüzden, Bayan Ellie'nin işitme hatasını kabul etmek istemesine rağmen Shane'e bakamadı.

Ama onun yerine tekrar denedi. "Hayır, onun *adı* Shane. Shane Dalton."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Shame," dedi. "Bu oldukça sıra dışı bir ama Destiny'ye hoş geldiniz!"

Candice tekrar denemeye başladı, "Hayır, Bayan Ellie, bu-"

Ama şimdi Shane uzanıp elini onun bileğine dolayarak yumuşak bir sesle, "Sorun yok," dedi. Ve sonra Bayan Ellie'ye, "Tanıştığımıza memnun oldum, hanımefendi."

Candice onun gerçekten de kendisinden daha iyi idare ettiğini fark etti. Ve *bu*, onun daha da kararlı olmasını sağladı. Onunla birlikte. Bugün. Her şeyiyle. Şimdiye kadar olduğundan daha iyi.

"Sıcak çikolata?" diye sordu ona, gözlerini tekrar kırıştıtararak. Gerçek şu ki, hâlâ ona bakmaya alışmaya çalışıyordu. Tüm o yakışıklılığa ve ateşli. Ve bir tarafında küçük bir yara izi olan o mavi, mavi gözler. Adam az önce ona dokunduğunda koluna yayılan karıncalanma hissini hâlâ sindirmeye çalışıyordu.

"Kulağa hoş geliyor," dedi.

Hâlâ eldiven olmadığını fark etti. Parmakları teninde serindi ama yine de bir şekilde onu çok sıcak hissettirdi. Mutfığa kaçtığı için mutluydu, adam geride kaldığında ve onun kibarlık yapmaya çalıştığını duyabildiğinde mutluydu konuşma. "Parti için güzel bir yer."

Bayan Ellie'nin, "Ne kadar çekicisiniz, değil mi?" diye cevap verdiğini duydu. "Ben Gururum okşandı ama bugünlerde yüzüm ne bir parti ne de başka bir şey için özel. Şimdi gençken seni çok şaşırtabilirdim genç adam, inan bana."

Shane, "Size inanıyorum hanımefendi," diye cevap verdi ve onun yaşlı kadına karşı bu kadar nazik olduğunu duymak Candice'in kalbini biraz ısıttı.

Ama sonra onu kurtardı ve odaya tekrar girerek ona dumanı tüten bir kupa uzattı. Bir yudum aldı ve "Dışarıda bir kamyon dolusu malzeme var Candy, hepsini nerede istediğini söyle yeter" dedi.

Başını salladı ve birkaç dakika sonra birlikte çalışmaya başladılar. Ve sonunda tedirginliği, göz kırpmalarıyla birlikte, şükürler olsun ki azaldı.

Bazı masaları, partiden bir gün önce mutfak ve oturma odasına yerleştirilmek üzere Bayan Ellie'nin yan verandasına katlanmış olarak bıraktılar. Diğerlerini ise ve yıl boyunca sürekli olarak orada ikamet eden daha küçük olanları kardan temizledi.

Çalışırlarken Shane, "Güzel bahçe," diye yorum yaptı.

Candice etrafına bakındı ve sonra şöyle dedi: "Kışın çok güzel oluyor. Ama yazın çiçekler açtığında ya da ilkbaharda ağaçlar çiçek açtığında görmelisiniz."

"Onunla nasıl ilgileniyor?" diye sordu.

"Çoğunu kızları yapıyor," diye açıkladı Candice. "Ama zaman zaman başkaları da yardım ediyor. Bu neredeyse bir topluluk projesi."

"Buranın demirbaşı gibi görünüyorsun," diye yorumladı süpürgeyle küçük ferforje kafe masasını ve ona bitişik iki sandalyeyi kardan temizlerken. "Sanki sen herkesi tanıyorsun ve herkes de seni tanıyor. Yani, buraya iki yıl önce taşındığınız için."

Sanırım bu konuda ona karşı istediği kadar açık olamamıştı. "Hayatım boyunca Destiny'de yaşadım. Evime sadece birkaç yıl önce taşındığımı kastetmiştim."

Başını geriye eğdi ve "Ah, bu çok daha mantıklı. Sanırım nasıl bu kadar hızlı bir şekilde olayların bir parçası haline geldiğini merak ediyordum."

Belki de bu gözlem onu şaşırtmamalıydı ama şaşırtmıştı. Burada doğup büyümüş olmasına rağmen, kendisini toplumda çok aktif biri olarak görmüyordu - gerçi bunun böyle olmasından memnundu değişiyor. O da ona basitçe şöyle dedi: "Kader böyledir. Biz insanları kucaklarız. Kasabada birlikte çalıştığınız bazı kişiler aslında o kadar da uzun süredir burada değiller ya da uzun yıllar önce ayrılıp geri döndüler."

"Yani tüm ailen burada mı yaşıyor?"

Çardağa giden tuğla yoldaki karları süpürmek için ikinci bir süpürge kullanırken vereceği cevabı düşündü. "Sadece annem ve ben varız. Ama Lucky'nin karısı Tessa benim kuzenim, dolayısıyla o, teyzem ve amcam da burada."

Başını salladı. "Baban öldü mü o zaman?"

Soru onu hazırlıksız yakalamıştı. Hiç kimse ona babasını sormamıştı. Çünkü kimsenin bilmesine gerek yoktu. Herkes babasını zaten biliyordu. Bu eski, çok eski bir konuydu. Ve hakkında konuşmaya alışık olduğu bir konu değildi.

Başını salladı, süpürmeye devam etti. "Onu tanımıyordum. Ben küçükken bizi terk etti."

Yine de adamın yüzünde şefkate benzeyen bir şey görecektense kadar uzun süre kafasını kaldırdı. "Özür dilerim," dedi.

Bu basit kelime ona yakın zamanda babasını kaybettiğini hatırlattı. Gerçi şimdiye kadar babasına sahipti, bu yüzden çok farklı bir şey gibi görünüyordu.

farklı türde bir kayıp. Ama yine de bu durum onu sorgulamaya itti. babam ölür mü?"

"Akciğer kanseri."

Kanser ölümleri zordu. Bunu anlayacak kadar çok insan tanımıştı.
"Üzgünüm, bu çok zor."

Sadece başını salladı. "Olur böyle şeyler. Her zaman olabileceğini düşünmüşümdür. Adamın pek çok kötü alışkanlığı vardı ve sigara da bunlardan biriydi."

Onun gerçekçi yanıtını nasıl karşılayacağından pek emin değildi. Ama sonra, birbirlerini çok az tanıyorlardı ve bu kişisel bir konuydu - belki de sadece cesur bir yüz takınıyordu.

"Yani sadece ikiniz miydiniz?"

Başını salladı, hâlâ çalışıyordu.

O da çalışmaya devam etti.

Sessizlik içinde o kadar uzun bir süre geçti ki, adamın daha fazla gönüllü olması onu şaşırttı. "Babanın yaptığı gibi o şekilde terk edilmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Göğsü daraldı. Çünkü o da oldukça cesur bir yüz ifadesi takındığını düşünüyordu ama belki de hâlâ hissettiğini görmüştü. Terk edilmişliği.

Hâlâ merak ediyordu - bir adam bunu nasıl yapar ve arkasına bakmazdı? Artık bunu çoktan aşmış olması gerektiğini düşünüyordu ama belki de aşmamıştı. Küçükken annesinin uzun yıllar boyunca verdiği mücadeleyi izlemişti. Acıya tanık olmuştu. Ve kendi acısını da hissetmişti.

Cevap vermesi birkaç saniye sürdü ve o zaman bile sadece tek bir kelime söyleyebildi. "Nasıl?"

"Annemi küçüklüğümden beri görmedim," dedi. "Beni babamla birlikte Montana'ya gönderdi."

"Seni gönderdi mi?" Belki de açıklığa kavuşturulmasını istemek için korkunç bir şeydi ama sözlerini koruyamayacak kadar şaşkıındı.

"Sanırım oldukça kötü bir çocuktum," dedi. "O sadece ... gitmemi istedi." Bu kısmı da hafif göstermeye çalışmıştı ama işe yaramamıştı.

Ve Candice nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Nasıl cevap vereceğinden emin değildi.

onunla böyle kişisel bir sohbete bile girmiştim. Ne de olsa bunun bir iş görüşmesi olması gerekiyordu.

Ama birdenbire derin bir şeyin içine fırlamışlardı ve az önce söylediği şeyi o da hissetmişti. Kendi babası yüzünden. Babası onu terk ettiğinde daha küçüktü, yürümeye yeni başlamıştı; onunla ilgili çok az anısı vardı. Ama babasının

hisleri aynıydı. Yanlış bir şey yaptığını, bir şekilde sevilmediğini düşünüyordu.

Ve bu yüzden bu dönüşten tamamen memnun olmasa bile Konuşma uzadıkça, sempatik bir şeyler söylemek zorunda kaldı.

Anladığını biliyordu. "Sizi en çok istemesi gereken kişi tarafından istenmemek korkunç bir şey," dedi usulca.

Tabii ki bu çok hüznü ve iç karartıcı bir düşünceydi. Verdiği cevap karlı bahçeye daha derin bir soğuk düşürmüştü gibiydi. *Tanrım, Candice, mutlu Noeller.*

Shane bir süre daha çalışmaya devam etti ama sonra garip bir şekilde neredeyse gülümseyen bir bakış fırlattı. "Kim derdi ki sen ve ben ortak bir noktamız var mı Candy?"

Bu ifadenin nedeni buydu. Çünkü doğrudu ve bir bakıma komikti.

Yine de bir şey onu hâlâ kızdırıyordu. "Bil diye söylüyorum," dedi ona, "senden daha çok hoşlanıyorum ama bana Candy demeyi bırakmalısın."

Tek kaşını kaldırarak ona meydan okudu. "Ya yapmazsam?"

Ve buna söyleyecek bir şey bulamadı - "Artık sıcak çikolata yok" dışında.

Yüzü hiç değişmedi. "Korkudan tir tir titriyorum."

Bakışlarını ona doğru kaldırdı ve ciddiyetle, "Sanırım başının üzerinde tutacak fazla bir şeyim yok," dedi.

"Hayır," diye kabul etti ve işine geri döndü. Yine de bir an sonra, "Sana pazarlık yapabileceğin bir şey verebilirim," dediğinde onu tamamen hazırlıksız yakaladı.

Ve bu önerideki bir şey onu tedirgin etmiş olacak ki süpürme işlemini durdurarak gözlerini kırıştırdı ve "Ne?" diye sordu.

Shane ona bir cevap vermek yerine büyük kırmızıya doğru baktı. döşemeli Noel Baba sandalyesini daha önce indirmiş ve beyaz bahçe kapısının yanına koymuştu. Burada neler olduğundan emin değildi. Bayan Candy Cane'e annesinden bahsetmişti. Bu konuda kimseyle konuşmazdı. Ama yine de anlatmıştı.

Şimdi konuyu değiştiriyordu ama bu daha önce yapmadığı bir şeydi. henüz tam olarak düşünmemişti. Büyük boy sandalyeyi işaret etti, onu çardağa taşımaya hazırды. Sandalyeyi birlikte kaldırıp belirlenen yere doğru taşıyana kadar da sessiz kaldı. "Büyükbaba Hoskins'e bir Noel ağacı götürmeyi düşünüyordum."

Kadın sandalyenin arkasından ona geyik boynuzu büyüttmüş gibi bakınca, adam kararsız da olsa devam etti. "Bilirsin, süslersin, onunla onu şaşırtırsın."

Sandalyeyi taşımaya devam ederken başını eğerek, "Noel'i ya da Noel eşyalarını sevmediğini sanıyordum," dedi. Sanki onu bir anda yakalamış gibi bir şey.

Beyaz çardağa çıkan iki basamağı manevra yaparak çıkarken, "Ben bilmiyorum," diye güvence verdi. "Ama *onun var*. Ve sanırım bir ağaçtan hoşlanacaktır."

"Zaten bir tane olmadığını nereden çıkardınız?"

"Evine gittim. Evi yok. Bana bir tane olmasını özlediğini ama fiziksel olarak bir tane koymanın onun için zor olduğunu söyledi."

Yüz ifadesi yumuşadı, gözleri biraz hüzünlendi ve sonunda, "Çok nazıksınız," dedi. Bunu itiraf ederken sesi neredeyse acı çekmiş gibi çıksa da.

Yine de Shane bunu nazik olmak için yapmıyordu - tam olarak değil. Sadece yaşlı adamın ona büyük bir iyilik yaptığını düşünmüştü. İyilik. O yüzden sadece omuz silkti.

Ancak büyük sandalyeyi yerine yerleştirdiklerinde şüpheci bakışlarına geri döndü. "Ama bunun benimle ne ilgisi var?"

Her zaman onun kendisini bir şeyle suçladığını hissediyordu, şimdi bile. "Merak etme Candy, hâlâ tecavüz ve yağma işleriyle ilgilenmiyorum. Sadece bu konuda biraz yardıma ihtiyacım olabileceğini düşündüm. Bu tür şeylerin büyük bir hayranı olmadığım için nasıl yapacağımı pek bilmiyorum."

Kız hemen cevap vermeyince de onu rahat bırakmaya karar verdi. "Yine de kendi başıma çözebileceğime eminim."

"Yardım etmeyeceğimi söylemedim," diye hemen cevap verdi. "Sadece hâlâ sindirmeye çalışıyordum. Ayrıca pazarlık kozunun ne olduğunu da merak ediyorum."

"Sana Candy demeye devam edersem, yardımı geri çekebilirsin."

"Satıldı," dedi ona hiç vakit kaybetmeden. "Bunu yapmaktan mutluluk duyarım."

Gülümsemiyordu ama *sesi* neredeyse mutlu geliyordu. Birkaç dakika önce söylediği gibi, neredeyse ondan hoşlanmaya başladığını düşünmesine neden olabilirdi, ancak hala ondan her zaman çok dikkatli davranmaya devam ediyordu. Bu da neydi böyle?

"Yarın boş musun? Belki o dükkânda çalışırken bu işi halledebiliriz diye düşündüm."

"Evet, yarın yapabilirim," diye kabul etti. Sesi yine biraz çekingen çıksa da.

Ama her neyse. Yüksek yolu seçti. "Teşekkürler."

"Rica ederim," dedi usulca. Ve adam onun yüzündeki rengi fark etti.

Yanakları soğuktan yanıyordu ve bu onu bir şekilde sıcak tutmak istemesine neden oluyordu. Ama onun gibi bir kadını nasıl ısıtacağını bilmiyordu.

"Biraz ara vermek ister misin?" diye sordu. "Üşümüş görünüyorsun."

Başını iki yana salladı. "Ben mi? Ben iyiyim. Eldiven bile takmamışsın. Ne tür bir adam karda çalışırken eldiven giymez?"

"Kendini kaybeden türden. Zaten Miami'ye gittiğini sanıyordu," diye hatırlattı ona. Ve evet, elleri her zamanki gibi çok soğuktu. Hem Mick Brody hem de büyükbabası farklı zamanlarda ona bir çift eldiven önermişlerdi ama o reddetmişti - ihtiyacı yokmuş gibi davranmıştı, çünkü ... nedeninden emin değildi. Belki de kesinlikle alması gerekenden daha fazla hayırseverlik istemiyordu. Barınak. Yemek. Bu kadarı yeterliydi. Elleri iyi olacaktı.

"Donmuyorlar mı?" diye sordu - tam da adam onları biraz ısıtmak için paltosunun ceplerine sokarken.

"İyiler," diye iddia etti. Bunu kaldırabilirdi. Çok şey kaldırabilirdi. Bunu Destiny'de ortaya çıkmadan önce de biliyordu ama bu kadar şanssız olmak ... şey, bunu sadece bir başka zor durum olarak görmeye çalışıyordu. Miami'den önce atlatılması gereken bir hayat yaması. Eğlence ve güneşten önce. Ve paradan. Sonunda iyi para. İyi bir iş yapmak. *Dürüst bir iş olup* olmadığından emin değildi ama yine de *iyi bir iş* olacaktı - yapabileceğinin en iyisi.

"Sen öyle diyorsan," dedi. Her zamanki gibi şüpheliydi. Ve sonra, "Hepsi bu kadar." Anlamamıştı. "Neymiş o?"

Bahçede etrafına bakındı. "Senden yapmanı istediğim her şey buydu. Yani işin bitti, gidebilirsin."

Başıyla kısa bir selam verdi. "Oh. Tamam." Dışarısı soğuk olduğu ve elleri donduğu için garip bir şekilde hayal kırıklığına uğradığını hissetti ve buraya getirdiği kamyonete binip kaloriferi açmaktan çok daha mutlu olmalıydı.

Sonra kulübenin yan verandasında duran, henüz açılmamış beyaz ışık kutularını işaret etti. "Bunlar burası için mi?"

Başıyla onayladı. "Evet, onları ağaçlara ve belki de çardağın çatısına koymanın güzel olacağını düşündüm."

"O zaman işim bitmedi."

Ona karşı çıkma fırsatı vermeden verandaya doğru ilerledi ve ışıkları kutusundan çıkarıp uç uca takarak ağaçların arasına dizmeye başladı.

Gerçek şu ki, daha önce hiç ağaçlara ya da çalılara Noel ışıkları koymamıştı. Tüm hayatı boyunca. Ve bir başka gerçek de, neredeyse hoşuna gidiyordu. Nedenini tam olarak kestiremiyordu -tamamlanması gereken bir iş daha vardı sadece- ama bahçenin her bir telin yükselmesiyle biraz daha kış harikalar diyarına benzediğini inkâr edemezdi.

Candy -yüzüne karşı olmasa bile kafasında ona hâlâ böyle seslenebiliyordu- onları çatının etrafında ve çardağın direkleri boyunca yerinde tutan klipsler ve bahçe kapısından Noel Baba sandalyesine kadar ışıklı bir yol oluşturmalarını sağlayan, yere saplanan diğerleri satın almıştı.

Shane'in çocukken Noel Baba'yı ziyaret ettiğine dair çok az anısı vardı ve bunlar Montana'dan önce olmalıydı çünkü babası

Bir tür babaydı, ki bu ona çok uygundu. Ama orada durup el işlerini hayranlıkla seyrederken, bunun muhtemelen çok güzel bir his olacağını düşünmeden edemedi

Küçük bir çocuğun büyük adamı görmek için bu patikadan koşarak gelmesi korkunç bir sihir.

Ve tartmadan dedi ki, "Büyükbaba kızağıyla gelmeli." "Ha?" Candy yan taraftaki bir çalılıkta son ışıklarla oynarken sordu durduğu yerde.

Ona doğru baktı. "Büyükbaba partiye Noel Baba kostümüyle ve kırmızı kızağıyla gelmeli."

İşte o zaman Küçük Bayan Şeker Kamışı bakışlarını onunkilere dikti ve o güne kadar duyduğu en yumuşak, en güzel nefesi verdi, bir eldiveni ile ağzını kapattı.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Bu harika" dedi, gözleri etraflarındaki ağaçların ışıkları gibi parlıyordu. "Mükemmel. Bayıldım."

Ve kendini onun dudaklarını incelerken buldu, soğuktan her zamankinden daha kırmızıydı ve yumuşak, kadınsı ve öpülecek bir şey gibi görünüyordu. Ve bu konuda ne yapacağına karar vermeye başladığında zamanda biraz donmuş hissetti ve birdenbire o kadar da üşümedi.

On

"Yıldızı yukarı koyabilirsin. En tepeye." Mary

Bailey, *It's a Wonderful Life*

Gözleri buluştu ve adam onun gözlerinde de aynı dürtüyü gördüğüne yemin edebilirdi. Ta ki kadın gözlerini indirene, gözlerini kırıpıştırana ve bir adım geri çekilene kadar. "Peki, Operasyon Büyükbaba Tree yarın?"

O da bir adım geri çekildi. Bir çeşit içgüdü devreye giriyor. Biri senden uzaklaştığında sen de ondan uzaklaşırsın. "Evet," dedi. Ve sonra yeni keşfettiği yoksulluğunu bir kez daha hissetti. "Seni almayı teklif ederdim, ama ..."

Nazıkçe gülümsedi. Ve adam onun gülümsediğini daha önce hiç görmediğini fark etti. Hoşuna giderdi. Bu onu olduğundan daha güzel yapıyordu. "*Ben seni alırım*. Saat 1'e ne dersin?"

"Güzel." Kısa ve öz bir şekilde başını salladı. Ve ona kilisede çalışacağını söylemeyi düşündü, ama belki de Bayan Şeker Kamışı her şeyin ortaya çıkmasını istemezdi.

Onun gibi bir adamla takıldığını düşündüğü için. Onun çok korkutucu biri olduğunu düşündüğü için. "Seninle Mercantile'de buluşuruz. Ya da ... daha iyisi, kasaba meydanının köşesine kadar yürümeme ne dersin - böylece büyükbabam görmez ve ne olduğunu merak etmez."

Gerçi yaşlı adamın şüphelenmesini engellemek mantığının sadece bir parçasıydı. Ayrıca büyükbabanın ne olduğu hakkında sorgulamasına da ihtiyacı yoktu.

artık Candy'yle arasında da bir şey olmuyordu. Özellikle de ... birdenbire kendisi de yüzde yüz emin olamadığından beri.

Son model bir sedanla yanaştığında Shane köşede durmuş, elleri ceplerinde onu bekliyordu.

Oradan, yılın bu zamanlarında Noel ağacı satıldığını öğrendiği Becker's Landscaping'e gittiler ve karlı ağaç koridorları boyunca yürüyerek seçenekleri incelediler. Shane ve babası Küçükken birkaç kez ağaç dikmişti ama hiç canlı bir ağaç dikmemiştir, dolayısıyla bu onun için yeni bir deneyimdi. Oysa Candy bir Noel ağacı gibi görünüyordu. uzman, çam iğneleri, dalları ve boyutları hakkında artı ve eksilere işaret ediyor.

Kız bir tane seçtikten ve Adam da yeterince güzel görünen bir ağaç olduğu için kabul ettikten sonra, ağacı Adam Becker'ın yardım ettiği arabasına götürdü.

onu çatıya bağladı. Candy Adem'e ağacın kimin için olduğunu açıkladığında, "Gerçekten mi? O zaman benden. Ve aslında ..." Bir parmağını kaldırdı. "Burada bekle." Bir dakika sonra elinde sulamak için yapılmış bir ağaç sehпасıyla geri döndü ve bunu da bedavaya verdi.

"Bu gerçekten çok hoş, dostum," dedi Shane, biraz şaşırılmış bir halde. Geldiği yerde kimse size hiçbir şeyi bedava vermezdi. Her şeyin bir bedeli vardı - şu ya da bu şekilde. "Teşekkürler." Bunu içtenlikle söylemişti, çünkü bu büyük planı yaparken ağacın paralı olacağını unutmuştu. Yani Adem'in cömertliği bildiğinden çok daha anlamlıydı.

"Büyükbaba için her şeyi yaparım," dedi Adam. Sonra da göz kırparak ekledi: "Biz burada birbirimizi kollarız."

Shane ve Candy arabaya geri döndüklerinde, Candy ona gülümseyerek, "Bir sonraki durak Edna'nın evi," dedi.

Bu da ona şaşkın bir bakış atmasına neden oldu. "Neden?"

"O büyükbabamın en iyi arkadaşı, bu yüzden ağacını nasıl süsleyeceğim konusunda tavsiye almak için onu aradım."

Shane gözlerini kırptırdı, kafası hâlâ biraz karışık. "Nasıl?"

"Ne tarz bir dekorasyon," diye açıkladı. "Yani, bir milyon tane Bir ağacı süslemenin farklı yolları var ve biz de bunu sevmesini istiyoruz. Onun zevkinin eski moda ve geleneksel olana yöneleceğinden şüpheleniyordum ve haklıydım.

Ama daha da iyisi, Edna kendi ağacına sığdırabileceğinden daha fazla süs ve ışığa sahip olduğunu söyledi, bu yüzden onlardan bir kutu hazırlamayı teklif etti.

onun zevkine uygun."

Bir ağacı süslemenin milyonlarca farklı yolu olduğu gerçeği Shane'e haber verdi ve ona karşı dürüst davranarak, "İyi ki senden yardım istemişim. Bu iş düşündüğümde daha karmaşık olmuş."

Edna'nın meyve bahçesine giden güzel taş köprüyü geçtikten sonra,

Onları ön kapıda sıcak çikolata fincanıyla karşıladı. Kahretsin, insanlar

Burada çok fazla sıcak çikolata içerdi. Ama aalık alan onları oldukça uşutmuştu, bu yüzden kabul etmekten çok mutluydu.

"Willie için yaptığın şey güzel evlat," dedi ona, küçük çiftlik evine tamamen girdiklerinde.

Ama Shane omuz silkti. "Bana karşı hep iyi oldu."

"O aptal adamın aa dikmediğini bilmiyordum. Birine söyleseydi eminim bütün kasaba yardıma koşardı. Ama söylemediğine göre, senin devreye girip bunu yapman çok iyi oldu."

Edna yemek masasının üzerindeki karton kutuyu açtı ve onlara gönderdiği ss eşyalarından birkaçını gösterdi. Biri ahşap bir sallanan at, diğeri ise beyaza boyanmış bir am kozalağından yapılmış bir kardan adamdı. "Torunlarımın kklklerinden kalma," diye açıkladı. "Hepsini kullanamamak bana acı veriyor ama bir ömür boyu anlamlı süsler oluyor. Bu yüzden elimden geldiğince değıştiriyorum. Bu," dedi, bir paket açarak Shane'e -beklenmedik bir şekilde- çok uzun zaman önce kendi büyükanne ve büyükbabasının Noel ağacını hatırlatan camdan yapılmış eski görünümlü bir aa, "Kentucky'de küçük bir kızken benim aile ağacımdaydı. Bu zel bir aa, o yüzden Willie'ye dikkatli olmasını söyle."

Tüm bunlar Shane için yeni bir keşifti; insanların Noel süslerini ömür boyu biriktirdiklerini ya da onlara bu kadar değeri verdiklerini hiç bilmiyordu. "*Ben* de dikkatli olsam iyi olur. Aslında-" bakışlarını onunkilere kaldırdı "-bunu bizimle göndermek istediğine emin misin? Belki de sende kalmalı."

Edna'nın gülmesi ve hatta omzunu sıvazlaması onu şaşırttı. "Hayır, sana güveniyorum. Ve dediğim gibi, birinin bundan zevk almasından mutlu olacağım -Willie'de özellikle."

Shane bakışlarını tekrar yaşlı kadınınkilere çevirdi ve gözlerini okumaya çalıştı. Neden zellikle Willie'yi merak ediyordu. Ona karşı hiç ifade etmediği romantik duygular beslemesinin mümkün olup olmadığını merak ediyordu.

Hayatlarını kendisinden daha iyi düzene sokmuş gibi görünen iki ihtiyarı düzeltmek için neden bu kadar istekli olduğunu bilmiyordu.

Belki de ona mantıklı geldiği içindir. Sanki bu zihinsel sıçramayı yapmak kolaydı, yleyse neden onlar yapmamıştı? Kendi hayatındaki hiçbir şey

Özellikle kolay, bu yüzden belki de bu kadar bariz bir şey gördüğünde, bunu yapmak için Miami'ye kadar gitmek zorunda kalmadan düzeltebileceği, düzeltebileceği bir şey gibi hissetti.

"Şimdi, ihtiyacınız olan diğer her şeyi aldınız mı?" Edna süsleri tekrar kağıt mendile sararken onlara sordu. "Çelenk için ne yapacaksınız?"

Shane sadece Candy'ye baktı, çünkü elbette onun hiçbir fikri yoktu. Ne yazık ki o da ilk kez bu kadar şaşkın görünüyordu. "Ben yapmadım Bunu bir düşün," diye itiraf etti. "Ama sanırım marketten biraz alabiliriz."

Yine de Edna hoşnutsuz görünüyordu. "Sorun nedir?"

Shane sordu.

Yaşlı kadın burnunu kıvırdı ve yüzünü buruşturdu. "Eski süslerimin mağazadan alınmış sade bir çelenkle birlikte ağaca asılması fikri hoşuma gitmiyor."

Sonra Candy de burnunu kıvırmaya başladı. "Başka bir seçeneğimiz olduğundan emin değilim."

Edna kısa ve öz bir baş hareketiyle, "Elbette," dedi. "Biraz kızılcık ve patlamış mısır dizmeye ne dersin?"

Candy'nin gözleri parladığında, Shane onun bakışlarındaki açıklanamaz heyecandan dolayı kasıklarında bir sancı hissetti ve biraz daha fazla şaşkınlık yaşadı.

insanlar gerçekten böyle şeyler yapardı. Ne de olsa eski zamanlarda insanların patlamış mısırı ipe dizdiğini duymuştu ama bunu hâlâ yapan birileri olduğunu bilmiyordu.

Yine de sessiz kaldı ve tepkilerinin hiçbirinin belli olmamasını umdu.

"Bak ne diyeceğim," dedi Edna. "Biraz mikrodalgada patlamış mısırim var ve

Şükran Günü'nden kalan kızılcıklar var. Bugün Farris yok, o yüzden sizinle Willie'ye gitmemin bir sakıncası yoksa, her şey üzerinde çalışabiliriz.

Bunu onun evinde birlikte yapalım. Ağacı diker, ışıkları yakar, çelenkleri takarız ve her şey kısa sürede tamamlanır."

"Elbette," diye yanıtladı Candy. "Yardım işimize yarayabilir."

Ve bir açıdan Shane'e çok mantıklı geliyordu -özellikle de Edna ve Büyükbaba'yı düzeltmek için yaptığı küçük arayış söz konusu olduğunda. Ama bir başka açıdan da

biraz hayal kırıklığına uğramış hissetmesine yardımcı oldu. Belki de öğleden sonrayı küçük Bayan Şeker Kamışı'yla, sadece ikisiyle geçirmeyi dört gözle bekliyordu.

Şimdiye kadar bunu tam olarak bilmiyordu, ama kahretsin, işte oradaydı, sevimli yüzündeki sevimli küçük burun kadar açıktı.

Bu yüzden bir kutu süs eşyasını Candy'nin arabasına taşıırken, yarım saat önce hissettiğinden biraz daha az hevesliydi.

Yine de otoyola çıktıklarında, Edna küçük bir pikapla arkalarından

gelirken, kendini topladı. Ne de olsa, o neydi ki
Düşünüyor muydun? Sadece geçici olarak buradaydı. Ve Candy öyle bir kız değildi.

Kiminle kaçamak yapacağını bilmiyordu. Bunu ona hiç söylememişti ama söylemesine de gerek yoktu, her yerinde bu yazıyordu. Ona karşı samimi olmayı kabul ettiği için kendini şanslı saymalıydı.

Edna'nın da projeye katılmasının faydası olduğu ortaya çıktı. Büyükbaba onu davet etmemesine rağmen, gerektiğinde çekmecelere ve dolaplara girip ışıklar için uzatma kabloları ve patlamış mısır ve kızılıcıklar için kaseler bulmakta rahat görünüyordu. Hatta eski bir konsol müzik setinin üzerine bir yığın eski Noel albümü koydu; bu da Shane'e büyükannesi ve büyükbabasının -annesinin ailesinin, bundan emindi- evinde geçirdiği zamanları hatırlattı.

hayatın çok erken dönemlerinde.

O ilk yıllara dair pek bir şey hatırlamadığını düşünüyordu ama arada sırada hiç beklemediği bir anda radyodaki bir şarkı, bir tür koku ya da ... bir

cam Noel süsü veya konsol müzik seti.

Büyükbabanın ocağında bir ateş yaktı, sonra Candy ile birlikte ağacı sehpaye diktiler ve Edna ağaçları dizmeye başlarken ışıklarla uğraştılar. Evinden getirdiği dikiş malzemeleriyle çelenk yaptı.

Çapraz ışık şeritleri onları birden fazla kez güldürdü, Candy sırtarak ona takıldı, "Sana inanmaya başlıyorum," dedi.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmediğim için üzgünüm." Ağacı koydukları büyük resim penceresinin dışına kar yağmaya başladığında Nat King Cole'un ona mutlu bir Noel geçirmesini söylediğini duydu ve ışıklar yerleştirildikten sonra

Edna'nın kapıdan girer girmez onlar için hazırladığı bir fincan sıcak çikolataya uzandı. Ve o da

aşağıya doğru hafifçe sürüklenen kara ve eski çiftlik evinin ön bahçesini süsleyen kırmızı kızağa bakarken içinde bir şeylerin ısındığını hissetti.

Neredeyse tanıması zor bir duyguydu, parmağını üzerine koyduğu sıcaklık. Fiziksel olmaktan öte, bir çift eldivenin sağlayabileceğinden çok daha fazlasıydı. Belki de sadece böyle yerlerin ve insanların var olduğunu bilmek güzeldi. En azından eski filmler ya da hikâye kitapları dışında. Ve belki de -kendisini çok şaşırtacak şekilde- bir şekilde gerçekten bunun bir parçası olmak.

Bu - eski bir evde durup iki kişiyle Noel ağacı dikmek Sadece biraz daha iyi tanıdığı yaşlı bir adamı memnun etmek için çok az tanıdığı kadınlar Shane'in kendisi için hayal edebileceği bir şey değildi.

Hayal gücünün herhangi bir uzantısı. Ama daha da şaşırtıcı olan şey, buranın çok iyi ve kolay bir yer gibi hissettirmesiydi.

Sakin ol. Hayatında bundan pek yoktu. Ama bu oldukça kolaydı. Çapraz ışık telleri ve hepsi.

"İyi ilerleme kaydediyoruz," dedi Edna, bakışlarını kanepede oturup kızılıkları bir iğneye düzenli bir şekilde geçirdiği yere çekerek. "Ama Çelenk dizmek biraz zaman alıyor, bu yüzden en iyi yolun patlamış mısır üzerinde çalışmanız olduğunu düşünüyorum. Size birkaç iğne taktım ve mutfak tezgahında bir kase patlamış mısır var."

Ve böylece Shane kısa süre sonra kendini, bu ağaç fikrini ortaya attığında bekleyebileceği en son şeyi yaparken buldu - parmaklarının arasında bir dikiş iğnesi tutuyordu. Ve onunla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Kahretsin, erkekçe, nasıl yapılacağını bildiği bir şey yapmayı tercih ederdi. Gidip biraz odun kesmek ya da bir araba üzerinde çalışmak gibi. Ama bunun yerine kendini, yanındaki koltukta oturan Candy'nin bir elinde tuttuğu iğneyi diğer elindeki kabarık patlamış mısır tanesine nazıkçe batırmasını izlerken buldu.

Edna biraz daha sıcak yemek yapacağını söylediğinde çikolata alıp odadan çıkarken, Shane Candy'nin hareketini taklit etmeye çalıştı ve patlamış mısır parçasını kırdı.

Parçalarını kaseye geri bırakıp bir tane daha aldı ve aynı sonucu elde etti. "Kahretsin," diye fısıldadı.

Ve Candy ona baktı. "Neyin var?"

Kendini beceriksiz ve garip hissediyordu. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti.

Kızın uzanıp kot pantolonundan, kalçasından iki küçük kırık patlamış mısır parçası koparması onu çok şaşırttı. Ona tam olarak dokunmamıştı ama elinin orada olması, dokunmaya bu kadar *yakın* olması bile yukarı doğru bir başka sıcak sancı. "Endişelenme, hatalarını yiyebilirsin," dedi rahat bir gülümsemeyle.

Sakin ol. Tekrar. Ve kim bir zamanlar soğuk olan Bayan Şeker Kamışı'ndan kolay olmasını beklerdi ki?

"Ama şu ana kadar *hepsi* hata," dedi alçak bir sesle ve ona küçük bir yarım sırıtışla karşılık verdi.

"İğneyi patlamış mısıra batırırken nazik bir dokunuş gerekiyor," diye açıkladı ve kısa bir süre adamın bakışlarıyla buluştu. Sonra kucağının üzerinden diğer tarafındaki kâseye uzandı ve bir parça yakaladı. "Ve patlamış mısırın içine

İğneyi yumuşak bir bölgeye batır." Sesi bu kısımda alçaldı, elini iğnenin üzerinde nazıkçe onunkinin üzerine kapattı, parmakları onunkileri birleştirdi ve koluna bir his şeridi gönderdi. Sonra iğneyi tuttuğu çekirdeğin hassas beyaz bir kısmına batırdı. Ve adam onun ne demek istediğini hissetti.

-İğnenin patlamış mısıra nazıkçe girmesi, onu kırmaması.

Bakışlarını ellerinden kızın gözlerine çevirdiğinde, kızın yüzü fark ettiğinden daha yakındı. Ve ona yumuşak noktaları düşündürüyordu. Onlara doğru bastırmak. Ve ateşten ya da çevresinden gelen sıcaklıktan daha fazlası olan ısıyı. Sonra gözlerini onun dudaklarına dikti; yumuşak, Kızılıclıktan farklı olmayan zengin bir renk. Ve o sıcak, tanıdık çekime maruz kaldı - o bağlanma, öpüşme dürtüsü.

Tam o sırada Edna iki elinde taze fincanlarla odaya yeniden girdi. O ve Candy daha dik oturdular ve Candy patlamış mısıra yeniden odaklanarak, "Şimdi *sen* dene," dedi. Normal görünmeye çalışıyordu. Ama tam olarak değil. Ve bu, bacaklarının arasında yatan şeyi biraz daha sertleştirdi, çünkü Candy'nin tam orada onunla birlikte olduğunu, hazır olduğunu, istediğini, aynı şeyi hissettiğini biliyordu.

Shane şu anda patlamış mısır dizmeye zor konsantre olabiliyordu ama denedi. Ağırdan aldı, yumuşak noktaları düşündü, bazıları daha çekici Diğerleri. İğneyi çekirdeğin beyaz kısmına hafifçe bastırdım ve sorunsuz bir şekilde geçirmeyi başardım.

Ve Candy'nin fısıltıyı biraz aşan bir sesle, "İşte, başardın," demesini dinledi. Yine de tam olarak gülümsemedi. Çünkü hâlâ öpüşmeye çok yakın oldukları anın etkisindeydi, o kadar yakındı ki neredeyse dudaklarında tadını alabiliyordu ama yeterince iyi değildi elbette.

Edna odanın öbür ucundaki cinsel gerilime aldırmadan, "Bu ağaç çok komik," dedi. "Hepimiz Willie'yi çok iyi tanıyoruz, ama yeni birinin Noel'ini özel kılmak için bir yol düşün."

Shane yine de başını sallayarak konuyu geçiştirdi. "O kadar da büyük bir şey değil."

"Düşündüğünden daha büyük olabilir," dedi akıllıca, dumanı tüten iki fincanı önlerindeki sehpa indirirken. "Sanırım bizim Büyükbaba senden çok hoşlandı. Burada biraz daha kalmak istemediğine emin misin?"

Ve Shane her zamanki cevabını verdi. "Ah, hayır, yapamam. Sadece buradan geçiyordum. Miami'ye gidiyorum."

"Çok yazık," dedi Edna.

Shane buna nasıl cevap vereceğini bilemiyordu çünkü babası ve belki de birkaç kadın dışında, onun etrafında olmasını önemseyen pek fazla insan hatırlamıyordu. Bu yüzden hiçbir şey söylemedi ve patlamış mısırına döndü.

Müzik çalmaya başladı ve çelenkler dizildi. Shane'inki diğerlerinden çok daha kısaydı ama sıra hepsini ağacın etrafına dolamaya ve süsleri eklemeye geldiğinde bunun pek bir önemi kalmadı.

İşlerini henüz bitirmişlerdi, üçü de arkalarında durup yaptıkları işe hayranlıkla bakıyorlardı ve Edna, "İyi iş çıkardık çocuklar," diyordu. Shane kapıyı duyduğunda büyükbabanın General Mercantile'deki gününden döndüğünü fark etti.

İçeri girdi, tanıdık yüzler görünce rahatladığı belliydi. "Lanet olsun, arabaları ve yanan ışıkları gördüm ve neredeyse doğru yerde olup olmadığımı merak ediyordum-"

İşte o zaman durdu ve ağacı gördü. Beyaz ışıklarla parılıyordu ve tepesinde parlak altın bir yıldız vardı. Geri kalanı basitti. -ev yapımı çelenkler ve eski moda süsler- ama Shane ortaya güzel bir şey çıktığını inkâr edemezdi.

"Ne oluyor? ?" Büyükbaba afallamış görünüyordu.

Candy ona, "Shane'in fikriydi," diye bilgi verdi. Yine de herkesin bunu neden bu kadar büyüttüğünü bilmiyordu.

Büyükbaba ona baktı. "Evlat, ne kadar güzel bir jest. Burada kendimden geçtim." Sonra tekrar ağaca döndü. "Ve ne güzel bir Bir. Hepiniz ne güzel bir iş çıkardınız." Hâlâ anlamaya çalışıyormuş gibi görünerek başını salladı. "Hepinize ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu kesinlikle Noel sezonumu daha parlak hale getirecek, size o kadarını söyleyeyim. Hayatımda böyle nazik insanlar olduğu için kendimi şanslı saymalıyım."

Shane, "Bütün süsler Edna'nın," diye gönüllü oldu. "Bunu öğrenir öğrenmez yardım etmek için atladı." Büyükbabanın onu anlamasını umuyordu. O ve Edna hakkında.

Büyükbaba bakışlarını Edna'ya çevirdi ve "Teşekkür ederim sevgili dostum," dedi.

Ve Shane gözlerini devirmek istedi. *Arkadaş değil. Ona arkadaşım demeyi bırak.*

Çok geçmeden ağacın etrafında Edna'nın lezzetli zencefilli kurabiyelerinden yiyorlardı ki Shane iltifat etti, ardından da büyükbaba geldi. "Mmm mmm, Edna, senin zencefilli kurabiyene doyamıyorum."

Edna sadece güldü. "Yaz ve sonbaharda elmalı turtalarım için de aynı şeyi söylüyorsun."

"Her mevsimde iyi bir şey vardır, kadın."

Büyükbabanın konuyu anlamamış olma ihtimaline karşı -ki Shane anladığından oldukça emindi- birkaç dakika sonra yanından geçerken nefesinin altından, "Bence yine de bundan biraz almalısın," dedi.

Büyükbabanın yüzü kıpkırmızı oldu ve Shane başını sallayarak belki de yaşlı adam için hiç umut olmadığına karar verdi. Ne de olsa bir atı suya götürebilirdiniz.

Ve belki de Shane bu harika fikri bulduğunu düşünerek kibirli davranıyordu - belki de olması gereken buysa, çoktan *olmuştu*.

Ama öte yandan, yaşlı adam için bir ağaç dikmek aklıma geldi, değil mi?

"Büyükbaba," dedi Candy, Shane birkaç boş tabağı mutfak lavabosuna götürdükten sonra odaya yeniden girerken, "Shane'in aklına harika bir fikir daha geldi."

Büyükbaba Shane'e bu kez biraz daha temkinli bir bakış attı. "O da ne?"

"Bayan Ellie'deki partiye kızağınızla gelmenizi önerdi." Gülümsedi.

"Bence bu mükemmel! Çocuklar Noel Baba'nın her zaman duydukları gibi parlak kırmızı kızağıyla geldiğini görecekler! Onlara sadece Ren geyikleri dinleniyor ve bir ara at onların yerini alıyor." Göz kırptı ve Shane kendisine rağmen bunun çok sevimli olduğunu düşündü.

Edna, "Bu tam bir dâhilik," dedi. "Öyle değil mi, Willie?"

Büyükbaba Hoskins bakışlarını üçünün arasında gezdirdi ve itiraf etti: "Gerçekten çok iyi. Gerçekten de çok iyi." Sonra Shane'i işaret etti.

"Omuzlarının üzerinde iyi bir kafa var, evlat."

Ve şimdi göz kırpan Shane'di. "O zaman belki de diğer önerilerimi de dinlemelisin."

"Neden bahsediyor bu?" Edna sordu.

Büyükbaba da hemen, "Özel bir şey yok, sadece işleri nasıl yürütmem gerektiğine dair bir sürü fikri var, o kadar," dedi. Hepsi bu." Sonra da Shane bir kez daha sertçe baktı. "Ki bunu düşünüyorum." Gerçi daha çok "*Kapa çeneni*" der gibiydi.

Shane kendini beğenmiş bir şekilde kaşlarını ona doğru kaldırdı.

"Kızaktan bahsetmişken," dedi büyükbaba, "onu bağlayalım ve sonra Candice'i gezintiyeye çıkaralım. Tüm çabalarınız için küçük bir kutlama

Bugün çalış."

Shane ona bir bakış attı ve belki de tek kişinin kendisi olmadığını düşündü burada birini düzeltmeye çalışıyordu. Ve gerçek şu ki, Shane yorgundu. Hava kararal çok olmuştu ve sabahtan beri kilisede temizlik yapıyordu. Bu öğleden sonra tüm bu ağaç işinden önce. Ama yine de her şey düşünüldüğünde bu ona kötü bir fikir gibi gelmiyordu.

Özellikle de Candy, "Daha önce hiç kızağınıza binmemiştim." dediğinde. "Öyle olmadığını söyle!" Büyükbaba haykırdı. "Peki, o zaman, elbette hallederiz. Charley'i alıyoruz ve ikinizi tepede bir gezintiye gönderiyoruz."

Candice muhtemelen reddetmesi gerektiğini düşündü. Muhtemelen geç olduğunu ve Shane'i eve bırakması gerektiğini söylemeli, hatta belki de Edna'dan onu bırakmasını istemeliydi, çünkü Mercantile Candice'inkinden çok onun yolu üzerindeydi.

Ama yine de yapmamıştı.

Daha önce aralarında hissetmiş olduğu sıcaklığa rağmen.

Belki de aralarında hissettiği sıcaklık *yüzünden*. Sıcaktan da öte, ateşin sınırındaydı.

Ve Candice ateşle oynayacak kadar aptallaşmayalı uzun zaman olmuştu.

Şimdi karanlıkta, kırmızı bir kızağın içinde Shane'le -korkunç, ama bir o kadar da yabancı- birlikteydi ve gece soğuktan ama o yine de İçerisi oldukça sıcak.

Ekose bir battaniye kucaklarına serilmişti ve Edna bir termos sıcak çikolata hazırlamakta ısrar etmişti, bu da nedense Shane'i güldürmüştü.

Kalkışları biraz sarsıntılı olmuştu ve Charley tam olarak kooperatif, ama o zamandan beri yolculuk daha yumuşak hale geldi. Ay yeni bir beyaz örtünün üzerinde parlıyor, daha önceki kar yağışı zaten var olanın üzerine bir inç kadar daha düştükten sonra durduğu için yollarını aydınlatıyordu.

"Çok kızak sürdün mü?" diye sordu merakla.

"Sadece bu," dedi, gözleri görevdeydi. "Büyükbabam bana öğretmek için ısrar etti."

Sonra biraz sohbet ettiler, gün hakkında, büyükbabanın minnettarlık, Edna'nın fırıncılığı, bu öğleden sonra yağın kar ve

Kasabadaki hasarlı çatılar şükürler olsun ki kapatıldı - kiliseninki şimdi resmi olarak geçici onarımdan geçiyordu. Aralarındaki kısa süreli rahat sessizliğin ardından Shane, "Kızak gezintilerine ne dersiniz?" diye sordu.

Ona baktı, kafası karışmıştı. "Peki ya onlar?"

"Partide," dedi Shane. "Büyükbaba Noel Baba kostümüyle ortaya çıktıktan sonra, bu konuda benden daha deneyimli biri insanları kızakla gezdirebilir."

Candice de gülümsemekten kendini alamadı. "Bu fikre bayıldım!" dedi. Zaten buz pateni yapmayı planlıyordu ve atlı kızak gezintilerini de eklemek başka bir fikir olabilirdi.

ilginç bir kış aktivitesi. Başını eğdi ve neredeyse istemese de itiraf etmek zorunda kaldı: "Büyükbabam haklıydı, omuzlarının üzerinde iyi bir kafa var."

Yakışıklı da biriydi. Ama bu kısmı kendine sakladı. Ve onun hakkında biraz daha fazla şey merak ettim. Onu harekete geçiren neydi? Sırları nelerdi? Montana'daki hayatı nasıldı? Miami'ye gittiği ama hiç bahsetmediği bu iş neydi?

Yine de tüm sorularının temelde tek bir şeyi merak etmekten ibaret olduğunu düşünüyordu: Shane Dalton yaramaz mıydı yoksa uslu mu?

Büyükbabanın sırtının çok gerisinde, Shane dizginleri çekerek atı ve kızağı durma noktasına getirdi. Candice gecenin sessizliğini içine çekerken Shane'e, "Şunu dinle," dedi. "Hiçbir şey duymuyorum," dedi ona.

"Demek istediğim de bu. Saf sessizlik." Kış sessizlik getirdi. İçinde Yazın, böyle kırlarda olsanız bile, sesler vardı. Çimenlerde cırcır böcekleri, ağaçlardaki yaprakların arasından süzülen bir esinti, uzaktan gelen bir köpek havlaması, bir ineğin böğürmesi ya da bir kuşun sesi. Ancak böyle bir kar örtüsü, başka hiçbir şeyin yapmadığı ya da yapamayacağı bir sessizliği manzaranın etrafına sarmış gibi görünüyordu.

"Montana'da bazen böyle sessiz olur," dedi ona. "Geniş açık alanlar. İçlerini dolduran pek bir şey yok."

"Bir zamanlar bu tür bir sessizlik bana kendimi ... yalnız hissettirirdi," diye itirafta bulundu - neden paylaştığını merak ederek Bu kadar kişisel ve belki de onu onun karşısında daha savunmasız bırakan bir şey.

"Peki ya şimdi?" diye sordu.

Ona yan gözle hızlıca bir bakış attı ama sonra bakışlarını tekrar yukarıdaki aya çevirdi. "Şimdi güzel olduğunu düşünüyorum. Şey, güzel olan

Zaten bunu paylaşacak biri var," diye ekledi yumuşak bir kahkaha atarak.

Bu noktada sesinin neredeyse romantik çıktığını dehşetle fark etti. Sanki bir randevuda olduklarını düşünüyordu. Yani, göz kırparak Birkaç kez sinirli bir şekilde Edna'nın gönderdiği fincanlara sıcak çikolata doldurmakla meşgul oldu.

Ona bir tane uzatırken, her zaman olduğu gibi ellerinin ne kadar soğuk olabileceğini düşündü. Ve onun ellerini fincanın etrafında ısıttığını görünce, hiç düşünmeden, "Ellerinden birini bana ver," dedi.

Bakışları sorgulayıcıydı, biraz şaşırılmıştı, hatta belki de meraklanmıştı. Ama fincandan yavaşça bir tane çekti ve ona uzattı.

Onu kendi ellerinin arasına, giydiği kırmızı eldivenlerin arasına aldı ve "Isıtmak için" dedi.

Ve kendine rağmen, eldivenlerin içinden bile ona bu şekilde dokunmanın, elini kendi elinin içinde tutmanın verdiği his hoşuna gitti. Farkında olmadan burada bir şey başlatmış olabileceğini fark etmesine yetecek kadar, gözlerini indirmesine ve bir, iki kez daha kırpmasına neden olan bir şey.

"Peki ya diğeri?" diye sordu, sesinde biraz flört havası vardı.

"Fincanını yere koyarsan *ikisini de* ısıtırım" dedi.

O yaptı ve kadın onun ellerinden birini kendi ellerinin arasında tuttu. Ve bu *onu* sıcaklığa rağmen bir şekilde daha sıcak hissediyorum.

"Sanki artık benden nefret etmiyor gibisin," diye takıldı ona.

Yine de bu onu kötü hissettirdi. Kar fırtınasının olduğu gecedен sonra bile ona karşı oldukça kötü davranmıştı. Elbette kendine göre nedenleri vardı ama bunu bilemezdi ve bunlar onun suçu değildi. "Senden asla nefret etmedim," diye açıklamaya çalıştı. "Sadece düşündüm ki..."

"Ne düşündün?"

Göz kırptı. Ve dürüst davrandı. "Sen . . . bela gibi görünüyordun."

Parmaklarını onun eldivenli tutuşundan kurtararak karşılık verdi, bağlantıyı değiştirdi, böylece şimdi onun ellerini kendi ellerinde tutuyordu. Ve daha yakına eğildi,

"O kısmı doğru anlamışsın Candy," derken bakışlarında biraz hınzırca bir şey vardı.

Nefesini içine çekti.

"Çünkü gerçek şu ki, ben senin baş edebileceğinden daha fazla belayım." Ve sonra onu öptü.

On bir

"Onu öpmemi ister misin, ha?"

George Bailey, *Harika Bir Hayat*

Dudakları sert ve sıcak bir şekilde onunkilerin üzerine indi. Uzun süredir soğukta kalmış bir adam için, şu anda onunla ilgili her şey katı bir sıcaklık gibi geliyordu ve dudaklarının onunkilere dokunuşu vücudunu sıcaklıkla doldurdu.

Onu öptüğünde ilk başta kendini garip hissetti - öpülmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ama tanıştıklarından beri ona karşı hissettiği yasak çekim, bunu çabucak geçersiz kılacak, öpüşme eylemini düşünmeyi unutturacak ve sadece öpüşmesini sağlayacak kadar güçlüydü. Sadece öpülmek. Düşünmeyi bırakıp sadece hissetmesine izin verdiğinde, öpücük tüm benliğini sararken ağzı zahmetsizce, içgüdüsel olarak onunkine doğru hareket etti ve onunla birleşti.

Kalbi daha sert atıyordu ve neredeyse bunun olmasına izin verdiğine inanamıyordu -kendisi hakkındaki korkularını doğrulayan bir adama yenik düşmesine izin veriyordu.

Yine de duramayacak kadar iyi hissettiriyordu. Zaten yavaş yavaş gardını düşürmüyor muydu? Birdenbire onun iyi biri olduğuna karar verdiği için değil.

ama . . . çünkü zamanı gelmişti. Saklanmayı bırakmanın. Kaçmayı bırakmanın. Çünkü Tessa haklıydı, hayat kısaydı ve burada ateşli, seksi bir adam vardı.

Bir nedenden dolayı ona eşit derecede çekiliyordu ve belki de endişelerini bir kenara bırakmayı denemeliydi. En azından bu an için.

Bir noktada, elleri onunkileri bıraktı, biri parkasının altından kalçasına doğru kayd, diğeri omzuna dolanarak onu daha yakına çekti. Kendi ellerinden biri plansız bir şekilde ceketinin açık fermuarının arasından göğsüne doğru yükseldi ve eldiveninin ve gömleğinin içinden bile onun erkekliğini hissedebildi. En başından beri ondan yayılan o keskin erkeklik ilk tanıştıkları an, şimdi dokunmak zorunda.

Bir öpücük başka bir öpücüğe dönüştü, sonra bir başkasına. Sıcak ve acil bir his, birkaç dakika içinde gevşeyerek hâlâ sert ama daha yavaş, daha tatlı bir şeye dönüştü. Daha rahat öpüşüyorlardı, sanki ağızları birbirini tanımış gibiydi.

Candice'in kalbi hâlâ göğsünde deli gibi atıyordu, bunun heyecanından, uzun zaman sonra bir erkekle bu şekilde bağ kurmanın enerjisinden, ama artık daha kolay hale gelmişti ve hiç düşünmeden onu öptü.

Bittiğinde ve geri çekildiğinde, gözleri ... belki de yaramazlıkla doluydu. Ya da ... az önce olanlardan ikisinin de hoşlandığını ve onu aksi yönde ikna etmek için dünyada söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını bilmenin verdiği tatmin duygusuydu.

Sessizlik onu tekrar garip hissettirdi ve boşluğu doldurmaya itti. "*Bu beklenmedik bir şeydi.*" Gergin bir sesle çıkmıştı. Ve gözlerini kırptığını hissetti.

Ancak cevabı hiç de gergin görünmüyordu. Hatta daha meydan okuyucuydu. "Öyle miydi?"

Cevap vermek için ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Kalbi çarpmaya devam etti.

O da devam etti. "Çünkü bana öyle geliyor ki bu bir süredir geliyordu." Hatta bir kaşını kaldırıp ekleme cüretini bile gösterdi. Benden gerçekten korkuyordun, değil mi Candy? Sen sadece *bundan* korkuyordun." Parmağını aralarında bir ileri bir geri salladı.

Ve onun tutkudan, öpüşmekten ya da tam olarak neyi kastediyorsa ondan korktuğunu ima etmesinden hiç ama hiç hoşlanmamıştı. Ama ne yazık ki bunun gerçek olduğunu düşünüyordu.

Yine de, "Sana söylediğim gibi, dikkatli olunması gereken biri gibi görünüyordun," dedi. Yine de bunu söylemeye devam etmekten, onu bu konuda suçlamaya devam etmekten nefret ediyordu. Ve en çok da, onun kendisine bir kez daha böyle davrandığını söylemesini duymak istemiyordu.

Çünkü haklı olmak istemiyordu. Bu yüzden aceleyle başka bir konuya geçti. "Bu arada bana yine Candy dedin."

"Büyükbabanın ağacıyla işimiz bitti," dedi ona sinsi bir göz kırpışla. "Bana karşı tutabileceğin başka bir şey yok."

"Ellerini sıcak tutmayı bırakabilirim." *Ne yapıyorsun? Onunla flört mü ediyorsun? Şimdi mi?*

"Sen *çoktan* bıraktın."

"Ben bırakmadım, sen onları taşıdın." "Daha iyi yerlere."

Kelimelerdeki bir şey onu yeniden ısıttı. Onunla öpüştüğü için zaten oldukça sıcak olsa bile. Omuz silkti. "Senin seçimin, senin hatan."

O da güldü. Sonra kızın eldivenli ellerini iki eliyle kavradı. "Tüm Doğru, *Candice*. Ellerimin sıcak tutulması hoşuma gidiyor, bu yüzden seni tekrar kabul ediyorum. Candy sana daha çok yakışsa bile." Durdu, Candice'in bakışlarıyla buluştu, gözleri ay ışığında bile mavi mavi parlıyordu. "Artık seni öyle düşünüyorum. Kafamda."

"Beni mi düşünüyorsun?" Kelimeleri durduramadan ağzından çıktı, çok yumuşak, çok kız gibi.

Ama fark ettiyse de belli etmedi. "Evet."

Ona yandan bir bakış attı. "Çok mu?"

"Gerçeği bilmek istiyorsan oldukça fazla."

Nefesini içine çekti. Bu onu heyecanlandırdı. Ve hâlâ biraz tedirgindi. Onun hakkında. Her şey hakkında. "Gerçeği bilmek istiyorum."

"Gerçek şu ki seni öpmekten daha fazlasını yapmak istiyorum." Az önce söylemişti. Bu kadar açık. Sanki hiçbir şey değilmiş gibi.

"Ama sen bela mısın?" diye sordu. Belki de bu sefer farklı bir cevap vermesini, ona duymak istediği şeyi söylemesini umuyordu.

Onun yerine, "Hayatım boyunca Noel Baba'nın yaramazlar listesindeydim" demekle yetindi. Ve başka bir göz kırpmayla bitirdi.

Ve bir şekilde bu onay onu ayılttı. Ona hatırlattı. Pratik hayat meselelerini. "Bela, ihtiyacım olan son şey."

"Yine de burada, tam yanında oturuyorsun."

Evet, işte buradaydı. Ortadan ikiye bölünmüş hissediyor, arzu ve ona sağlıklı, mantıklı bir endişe gibi görünen şey arasında parçalanıyordu. Sırf Yayıdığı erkeklik, ellerinden aşağıya ve onun içine, neredeyse karşı konulmaz bir şekilde çekirdeğine doğru yayıldı. Neredeyse.

Ellerini bıraktı.

Önüne, berrak, karla kaplı geceye baktı.

"Bu güzeldi ama büyükbabam ve Edna'nın yanına dönsek iyi olacak."

Şaşırtıcı bir şekilde, adamın yüz ifadesinde neredeyse bir eğlence duygusu vardı. Belki de bu kez sessiz de olsa bir başka itirafta bulunduğu için, daha önce de söylediği gibi, ona fazla gelmişti. "Tamam, Şeker Kamışı," dedi ona.

İsmi duyunca, ona doğru azarlayıcı bir bakış fırlattı.

Ama o kendini savundu. "Hey, artık ellerimi sıcak tutmuyorsun. Bütün bahisler kapandı."

"Sanırım öyleler," diye mırıldandı.

Ve dönüş yolculuğu boyunca, bir şeyi, alması gereken bir şansı kaçıırıp kaçırmadığını merak etti.

Tessa öyle düşünürdü. Ve belki de haklı bile olabilirdi. Yine de ... bir kız kendini korumalıydı, değil mi? Bir kız kalbini korumalıydı. Ve geri kalanını da.

Eve döndüklerinde her şey daha normal gelmeye başladı. Shane, kızağı tekrar süs olarak bahçeye park edeceğini ve büyükbabanın atı çözüp kaldırmasına yardım edeceğini açıkladı.

"Bir sürü atı bir kenara bıraktın, değil mi?" diye sordu kadın soğukkanlılıkla. "Sadece bunu," dedi. "Büyükbaba-"

"Israr etti," diye bitirdi onun yerine. Ve hafif bir gülümsemeyi paylaştılar.

Vedalaşıldı ve daha fazla teşekkür edildi. Edna yanında birkaç kutu bayram atıştırmalığı getirmişti ve Shane'e kalan nane kabuğunu alması için ısrar etti. "Senin de sevdiğini bildiğim için," diye ekledi.

Kasabaya dönüş yolunda daha çok sohbet edildi. Aslında Candice bunu sürdürmek için uğraştı, çünkü bu şekilde çok daha az garip hissettiriyordu. Ve

Shane burada ne kadar uzun süre kalırsa, aslında tartışılacak o kadar çok konu vardı. O da artık olayların bir parçasıydı.

Kasabada gerçekleşen onarımlar hakkında daha fazla konuştular. Parti hakkında daha çok konuştular. Neredeyse kolaydı - son birkaç gündür onunla olduğu gibi.

Kısa bir süre önce birkaç dakika öpüştüklerini ve onun dokunuşunu hala dudaklarında hissettiğini hatırlaması dışında... ve onun ...ve kalçalarını.

Soğuk bir kış gecesinde boş olan, kasaba meydanından çok da uzak olmayan sessiz Destiny caddesindeki Mercantile'a yaklaştıklarında, "Bugünkü yardımınız için teşekkürler," dedi. Sesi samimi ve ciddiye.

"Rica ederim, ben de seve seve yaptım," diye cevap verdi. "Yapılacak iyi bir şeydi."

Kadın arka taraftaki park alanına giden yola girip arabayı durdurduğunda, adam loş ışıktaki ona baktı

"Benimle içeri gelmek ister misin Şeker Kamışı?" dedi.

Aman Tanrım. *Bunun* olacağını tahmin etmemişti. Hem de hiç.
Ve vücudu, vücudu onu istiyordu. Gerçekten de özlemle mırıldanıyordu.
Ama geri kalanı yapamadı.

Başını salladı, hızlıca bir kez göz kırptı, adamın gözleriyle tam olarak buluşamadı. "Oh-hayır, yapamam."

Kısa bir süre başını salladı, ifadesi yumuşadı. "Tamam. Her ihtimale karşı sorayım dedim-ve ... . Anlıyorum. Bu sadece birkaç öpücüktü. Ve sıcak

Birkaç dakikalığına ellerini. Ama güzel ellerdi, Şeker Kamışı. İyi geceler."

Ve arabadan inip etrafından dolaşarak ondan uzaklaşıp dükkânın üstündeki odalara çıkan merdivenlere doğru yürürken Candice beklenmedik bir şekilde onu durdurma dürtüsüne kapıldı. Uzaklaşmasını. Tamamen. Camını indirdi.

Sesi duydu ve arkasına baktı.

"Perşembe akşamı Creekside Park'ta yapılacak kar kedisi yarışmasına benimle gelmek ister misin?"

Gözlerini kısmış, tamamen şaşkın görünüyordu. "Hangi kedi yarışması?"

"Kar kedisi."

"Kar kedisi de ne?"

"Kardan yapılmış bir kedi." Bu çok açık değil miydi? Ama adam hâlâ kafası karışmış bir şekilde ona bakınca, kadın açıkladı: "Son birkaç yıldır burada bir şey haline geldi. Bazen insanlar kardan adam yerine kardan kedi yapıyor. Arkadaşım Amy -muhtemelen tanışmışsınızdır, kendisi Logan'ın karısı-

yeni bir tatil etkinliği olarak düzenledi."

"Bu biraz tuhaf," dedi, yüz ifadesi tekrar eğlenmeye dönmüştü. "Eğer gelirsem, bir tane inşa etmek zorunda mıyım?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Seyirlik bir spor olabilir. Sadece etrafta dolaşıp sıcak çikolata içebiliriz."

Güldü. "Sıcak çikolata tabii ki."

Bakışlarını kısmıştı. "Sıcak çikolatanın nesi bu kadar komik?"

"Hiçbir şey," dedi, hâlâ hafifçe sırıtarak. Sonra birkaç adım attı arabaya doğru döndü, pencereye yaklaştı ve çenesini indirerek kızın gözleriyle buluştu. "Bana çıkma mı teklif ediyorsun Candy?"

Dürüsttü. "Bilmiyorum. Belki." Görmemesini umduğu bir göz kırpması daha.

O da dedi ki, "Tamam, tabii. Seninle kar arabası yarışmasına geleceğim." Sonra pencereye doğru eğildi, bir avucuyla yanağını kavradı ve dudaklarına küçük ama yoğun bir öpücük kondurdu. Duygu dalgalandı Külotunun içine doğru.

Sonra tekrar ayağa kalktı ve "Belki ellerimi tekrar sıcak tutarsın" dedi. Ve uzaklaşmak için dönmeden önce ona göz kırptı.

Birkaç gün sonra Candice kendini Under the Covers'ta buldu, Shane'in ellerini tuttuğu eldivenlerden birini çıkarıp romantizm bölümündeki bir rafta oturan sokak kedisi Holly'nin önünde sallandırdı. Küçük, grimsi kedi-kediler dünyasında bir tür ergen, o Candice ona gülümserken hafifçe vurduğunu düşündü. Sonra Amy'nin köşedeki kasada Jenny ve Mick'in oğlu Dustin'e şekerleme ikram ettiğini duydu.

Ve Shane Dalton'ın hayalleri kafasında dans ederken iç çekti.

Geçen gece ne düşünüyordu? Onu kar kedisi yarışmasına davet etmek mi? Delirmiş miydi? Kızakla gezerken çılgınlığı durduracak kadar akıllıydı, tutkunun onu alt etmesine izin vermeyecek kadar akıllıydı ama onu tekrar görmenin bir yolunu bu kadar çabuk mu bulmuştu?

Bana çıkma mı teklif ediyorsun, Candy? Adamın derin sesinin sözcüklere dolandığını hâlâ duyabiliyordu. Ve hâlâ emin değildi. Ama bu kesinlikle bir randevu gibi *görünüyordu*. Hem endişeli hem de biraz heyecanlı olduğu bir randevu.

Köşeyi dönünce Amy Jenny'ye, "Bu gece görüşürüz çocuklar! Sabırsızlanıyorum! Duyduğuma göre bütün kasaba geliyormuş!"

İşte o zaman Candice'i vurdu. Korkunç, seksi yabancısına sadece çıkma teklif etmekle kalmamış, ona tüm Destiny kasabasının katılacağı bir randevu da teklif etmişti. Aman Tanrım. Gözlerini kocaman açarak kediye fısıldadı, "Ben ne yaptım?"

Kedi cevap vermedi, sadece patisini eldivene doğru tekrar kaydırды.

Candice birkaç dakika sonra hediye etmek üzere birkaç kitap seçmiş olarak raflardan çıktığında Jenny gitmişti ama şimdi Amy, Tessa ve Rachel'la birlikte duruyordu. "Hey," dedi Tessa ona, "bu gece Rachel ve benimle parkta takılmak ister misin?"

Candice başını öne eğdi. "Mike ve Lucky gitmekten vazgeçmek için konuştular mı?"

"Tam tersi," dedi Rachel. "Romo kardeşler, eğer gitmeleri gerekiyorsa -ki gerekiyor- Mike'ın tüm kar kedilerini sona erdirecek kar kedisi olacağını iddia ettiği şeyi inşa etmek için bir araya gelmekte ısrar ettiler. Bu yüzden Tessa ve ben gitmeye karar verdik. birlikte."

Destiny'nin en iyilerinden biri ile Destiny'nin en iyilerinden birini hayal etmek komikti.

Candice'in gözleri hafifçe kısıldı. "Bunun daha çok çocuklara yönelik bir yarışma olduğunu sanıyordum. Öyle değil mi?" Bir ileri bir geri baktı. diğer kadınlar.

Amy başını salladı. "Bir çocuk bölümümüz, bir genç bölümümüz ve bir de yetişkin bölümümüz var."

"Kulağa karmaşık geliyor," diye düşündü Candice. Hiçbir fikri yoktu.

Amy omuz silkti. "Eğer bir kar kedisi yarışması düzenleyeceksem, bunu doğru dürüst yaparım."

"Var mısın?" Tessa sordu.

Ve Candice göz kırptı. İki kez. "Teşekkürler, ama başka biriyle plan yaptım."

Diğerleri sadece ona baktı ve devam etmesini bekledi. Çünkü onlar hemen hemen tüm sosyal çevresini oluşturuyordu ve bunu biliyorlardı.

"Alice Teyze'yi de getiriyor musun?" Tessa sordu.

"Hayır, annem kiliseden bazı hanımlarla birlikte gidiyor."

Sonra hepsi bakışlarını beklenti içinde ona diktiler, hâlâ daha fazlasını bekliyorlardı -Sonunda müzikle yüzleşti. "Shane Dalton'la geliyorum." "Gerçekten mi?"

Amy gözleri parlayarak sordu. Uzun bir geçmişi vardı Destiny'de çöpçatanlık yapıyordu ve romantizm kavramı her zaman hoşuna gitmişti. "Vay canına!"

Tessa "Şükürler olsun!" dedi, Rachel da "Geçen günkü tavrından çok farklısın. Parti düzeni *gerçekten* iyi gitmiş olmalı."

Sanki normalmiş, önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalıştı, sanki her zaman yabancılarla çıkıyormuş gibi. "Evet, sanırım o kadar da kötü biri değil.

onu tanıdığınızda." *Dikkat edilmesi gereken biri olduğunu kabul etmesini saymazsak.*

"Tavsiyemi dinlemeye karar vermene çok sevindim," dedi Tessa, kendini beğenmiş bir memnuniyetle.

Amy de ellerini kalçalarına koydu. "Hey, buralarda kim çöpçatanlık yapıyor ki?"

Tessa omuz silkti, hâlâ aynı gururlu ve mesafeli bakışını takınıyordu.

Ama Rachel hemen devam etti: "Buralarda birilerinin bu fırsattan yararlanıyor olmasına sevindim, çünkü o çok seksi. O Bir kış gecesi yanında rahatça eğlenebileceğin bir adama benziyor. Mesela çıplak."

Diğer kadınlar gülmekle yetinirken Candice gözlerini birkaç kez daha kırptırdı. "Kendimizi fazla kaptırmayalım," dedi. "Bu sadece bir dostça bir buluşma, daha fazlası değil."

"Sadece söylüyorum," diye ekledi Rachel göz kırparak, "senin yerinde olsam daha fazlasını *yapardım*."

"Şey ..." Candice bir kez daha gözlerini kırptırarak nasıl cevap vereceğini düşünmeye çalıştı.

Ve göz kırpmayı da bırakmaya çalıştı. "O sadece geçici olarak burada, biliyorsun."

Yine de Rachel sadece omuz silkti. "Karmaşa yok, yaygara yok. Dağınık bir ayrılık ya da karmaşık duygular yok."

Tamam, Candice soğukkanlı davranmaya çalışıyordu - beş yıldır kimseyle çıkmamış bir kadın ne kadar soğukkanlı davranabilirse o kadar soğukkanlıydı - ama bu noktada dürüst olmak zorundaydı. "Eğer daha fazlasını yapsaydım, karmaşık duygulara sahip olurdum. Ben böyle biriyim."

"Rachel'a aldırma," dedi Amy, bir elini havada gezdirerek. "Hepimizin karmaşık duyguları var. Onun bile. Mike'la tanıştığında - aman Tanrım, ne dramdı ama."

"Ama bu hayatta bir kez olur," diye ısrar etti Rachel, kabartarak. "Anlaşmayı bilerek, ciddi bir yere varamayacağını bilerek girersen, o zaman sadece ... küçük bir tatil neşesi olabilir. Ne eksik ne fazla." Sözlerini sırtarak bitirdi.

*Küçük **bir** tatil neşesi.*

Bu sözler eve dönüş yolu boyunca Candice'in aklından çıkmadı. Aldığı kitapları paketleyip ağacın altındaki hediyelere eklerken de aklından çıkmadı. Ateşin yanında, ayak bileklerine battaniye gibi sarılmış beyaz bir kediyle elektrikli süpürge'nin kullanım kılavuzu üzerinde çalışırken de aklında kaldı.

Bazı kadınlar sekse böyle bakabiliyordu ve belki de şu anda Candice onlardan biri olmayı diliyordu. Ama değildi işte. Bu yüzden Shane'le olan ilişkisinin daha da ileri gitmesine izin verirse, bunu *bilerek yapacaktı*. Sonunda bağlanacağını. Ve incineceğini.

"Yani yapamam," dedi Frosty'ye.

Küçük bir miyavlama çıkardı. Eğer doğru okuyorsa, şöyle diyordu:
Kimin umurunda? Sev beni.

Kar kedisi yarışmasına giderken ne giydiğinin çok da önemli olmadığını düşünüyordu, zira tüm yarış boyunca üzerlerinde paltoları olacaktı. hazır olmasına rağmen, yine de pırıltılı beyaz ile güzel pembe bir kazak seçti. işlemeli kar taneleri. Genellikle saçlarını at kuyruğu şeklinde toplasa da bu gece saçlarını açık bırakmıştı. Kız gibi ve belki biraz da güzel olma düşüncesiyle. Eğer bir randevuya çıkacaksa -herhangi bir tatil neşesine yol açmasına izin vermeyi planlamasa bile- güzel görünmeyi deneyebilirdi.

Shane'in numarası ondaydı ve mesajlaşarak onu saat beşte General Mercantile'dan alması için anlaştırmışlardı; etkinliğin kar kedisi yapımı kısmı hâlâ devam ediyordu ve jüri saat yedide toplanacaktı. Kasabaya doğru ilerlerken kendine bir moral konuşması yaptı.

Bu sadece arkadaşça bir buluşma, kızlara söylediğin gibi. İnsanlar sizi dışarıda gördükleri için mutlu olacaklar ama kimse bunu büyütmeyecek. Sadece iki kişi.

Birlikte bir kar arabası yarışmasında dolaşmak, daha fazlası değil. Belki ellerini yine sıcak tutarsınız ama hepsi bu.

Ya da belki size iyi geceler öpücüğü vermesine bile izin verirsiniz. Ama işlerin burada biteceği kesin.

Çünkü kendini çok iyi tanıyorsun. Ve incinmek istemezsin. Kesinlikle bir beş yılını daha bir erkeğin özlemini çekerek geçirmesine izin vermezdi, ama ... neden bu riski göze alsın ki? Ve eğer biriyle yakınlaşırsan Yine mantıklı biri olmalı. Yarım yamalak bir geçmiş ve aslında yarım yamalak bir geleceği olan bir adam değil. Sadece bir gün en fazla birkaç hafta hayatında olacak. Hayır, sadece arkadaşça bir buluşma.

Arabasını Mercantile'in yanındaki arabanın önüne çektiğinde kendini iyi hissediyordu. Kolay, keyifli bir akşam olacaktı, belki biraz el ısıtacaktır, o bile olabilirdi. Ne de olsa cepleri vardı, belki de onları kullanmalıydı.

Tam o sırada Shane, Mercantile'in arkasında belirdi ve kalbi onu hazırlıksız yakalayan bir sıçrama yaptı. Arabanın kapısını açıp içeri girdiğinde, sabun ve erkeklik kokuyordu ve hala Tıraş olmuş, çenesindeki koyu renkli kirli sakal hafif bir sakala dönüşmeye başlamıştı. "Merhaba Şeker Kamışı," dedi o derin sesiyle.

Ve bunu külotunun içinde hissetti.

Ve kendine rağmen, tatil neşesini düşündü.

On iki

"Sen etrafta olduğunda ateş b6ceği gibi parlıyor." Bayan

Bailey, *It's a Wonderful Life*

Lanet olsun, Candy ile arabaya binmek bile bir çeşit elektriklenme yarattı. Shane'in içindeki tepki. Onu g6rmek bile Shane'i geçen geceye, kızakta onu 6ptuğu ana geri g6t6rd6. B6t6n g6n aralarında bir şeyler yaşanmıştı. Sonunda onunla yalnız kaldığında, 6p6şmek doğal bir şeymiş gibi gelmişti. Ve hayal ettiğinden bile daha iyi hissetmişti.

"Merhaba," dedi, sesi ona çıkma teklif eden bir kadından beklenenden biraz daha çekingendi.

O da biraz çekingen 6pm6ştu ama belki de bu adamın hoşuna gitmişti. En son ne zaman çekingen bir kadına bağlanmıştı ki... asla. Ve belki de 6p6c6kteki bu teredd6t onu tahrik etmişti. 6nk6 kadın teredd6t etse de etmese de onu yine de 6pt6. Ve sonra utangalığını tamamen bırakmıştı - en azından birkaç sıcak, tatlı dakika için. Ve bu bir 6d6l gibi hissettirmişti. Bir 6d6l gibi. Herkesle yapmadığı bir şey gibi.

"Onarımlar nasıl gidiyor?"

"S6yleyebildiğim kadarıyla tamam," dedi ona. "Mick, Noel arifesinde gerçekleşmesi beklenen d6Đ6ne kadar bitirmeyi hedeflediğimizi d6ř6n6yor gibi g6r6n6yor."

Başını salladı, g6l6msedi. "Bu harika. Duyduğuma g6re Anita buna g6veniymiş, başka planlar yapmak istemiyormuş." Arabayı geri çevirip caddeye çıkıyordu ki ona bakıp, "Anita ya da şef Tolliver'la tanıştın mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi başını sallayarak.

Kışın alçak, geç g6n ışığında bile g6z g6ze gelmeleri o elektriğin bir kısmını yeniden canlandırdı. B6y6kbaba'nın partiye kızağıyla gelmesini 6nerdiği zamanki soluk soluğa kalışını hatırladı.

Duyduklarının en güzeliydi. Ama onu ilk öptüğünde - hayır, ortaya çıktı ki *Bu* şimdiye kadar duyduğu en güzel nefes alışı.

"Düğüne gelmelisin," diye önerdi. "Madem kilisenin hazırlanmasına yardım ediyorsun."

Ama o başını salladı. "Onları tanımıyorum bile. Davet beklediğimden de değil."

"Buralarda düğünler her şeyi kapsar ve siz de hoş karşılanırsınız. Her ikisi de bunun gerçekleşmesi için katkıda bulunan herkese minnettar."

Ama tanımadığı birinin düğününe gitmenin ona tuhaf gelmesinin yanı sıra, reddetmek için daha büyük bir nedeni vardı. "Zaten gelemem. Noel arifesine kadar güneye gitmem gerekiyor, yoksa işim olmayacak."

Kasaba meydanına yaklaştıklarında, parlak ışıklı ağaç görüldüğünde, "Ne tür bir iş bu?" diye sordu. Ama sesi kararsızdı, sanki bir şekilde bunun normal, günlük bir iş olmayabileceğini biliyor, seziyor gibiydi.

"Arabalar üzerinde parça ve kaporta işleri yapıyorum," dedi. "Bu bir parça işi." Ve öylece bıraktı. Daha fazlasını bilmediği için. Hâlâ durumun düzeleceğini umuyordu. Gerçek şu olsa bile... şey, iş

Montana'ya dönüp planlar yaparken kulağa hoş geliyordu, ama bu son Donnie V. ile yaptığı telefon görüşmesi onu bazı şüphelerle baş başa bırakmıştı. Ve bu konuda daha fazla soruyu teşvik etmek istemiyordu.

Birkaç gün önce, onun ya da buradaki herhangi birinin kendisi hakkında kötü düşünmesi umurunda bile olmazdı ama şimdi bunu istemediğini fark etti. Tam olarak kavrayamadığı bir nedenden ötürü, buradaki insanlar ondan hoşlanıyor gibiydi. Ve o da

Sanırım onların hayallerini bozmak için bir neden göremiyordu.

Yollarına devam ederlerken sessiz kaldı, belki de cevabını tam olarak almamıştı. Belki de sesi pek inandırıcı gelmemişti.

Bu da onu o öpücüklere geri götürdü. gerildi ve kendini geri çekti. Şansını denediğinde ve onu içeri davet ettiğinde anlamıştı - evet, bunu *gerçekten* yapmıyordu, öpüşmeyi ya da başka bir şeyi, herhangi biriyle.

Ve bu bir hayal kırıklığıydı. Aralarında gerçekten iyi olabileceğini düşünmüştü. eğer rahatlar ve olmasına izin verirse. Ama bu aynı zamanda ona kiminle uğraştığını da hatırlatmıştı: birbirlerini tanıdıkları süre boyunca ona baltalı bir katılmış gibi davranan kadınla.

Bu yüzden kızın ona seslenmesi onu çok şaşırtmıştı, Onu bu kar olayına -ya da kedi olayına; her ne haltsa- davet etti. Ve bu onu meraklandırdı ... belki de derinlerde bir yerde rahatlamak *istiyordu*, rahatlamasına *yardım etmesini* istiyordu. Ve bu fikir onu da tahrik etti.

Normalde sadece fikirlerden tahrik olmazdı. Ya da ilkel kadınlardan. Ama Candy'de onu sürekli fark etmesine neden olan bir şey vardı. Belki de küçük, şımarık atkuyruğuydu - gerçi bu gece saçlarını açması hoşuna gitmişti. Ya da belki gergin olduğunda kızarıp gözlerini kırpmasıydı. Ya da ... belki de görmediğini sandığı birden fazla durumda onu kendisine bakarken yakalamasıydı. Ve o kızak Öpüşmeler, onun da en az onun kadar kendisinden hoşlandığını doğrulamıştı.

Birbirlerine uymuyor gibi görünseler bile.

Belki de işin eğlenceli kısmı buydu, şu anda arabada onun yanında giderken bile biraz sertleşmesine neden olan kısım.

"Yani şu gideceğimiz şey," diye sordu. "Bana açıkladığını biliyorum, ama ... neydi o?" Gözlerini hafifçe kıstı.

"*Kar kedisi yapma yarışması*," dedi yavaşça, sanki biraz kalın kafalı olabilirmiş gibi. "İnsanlar şu anda kar kedisi yapıyorlar, sonra değerlendirilecekler ve ödüller verilecek."

"Kar kedileri," diye tekrarladı. "Anladım." Sanki bu normalmiş gibi.

Edna'nın meyve bahçesinin yakınındaki Creekside Park'a vardıklarında Park yeri tıklım tıklımdı ve Shane, Destiny, Ohio'da kar arabalarının normal *olduğunu* fark etti. Ya da en azından kalabalık çekiyorlardı.

Tabelalara göre etkinliğin sponsorluğunu Under the Covers kitabevi üstlenmişti. Dışarı çıkıp karda açılmış yollardan etkinliğe doğru yürürken, iki binadan oluşan çok sayıda ekiple karşılaştı ... evet, kardan yapılmış kediler.

Büyük kediler ve küçük kediler, ayakta duran kediler ve uyuyan kediler vardı, çizgi film kedileri ve çok ciddi görünümlü kediler. Kedilerin yanı sıra, Destiny Bulldogs tarafından işletilen sıcak çikolata standının yanı sıra huni kek satın almak için bir stant ve satılık unlu mamullerle dolu bir masa da vardı

Amigolar. Parktaki küçük çam ağaçları rengârenk çiçeklerle süslenmişti. Yol boyunca uzanan geçici aydınlatma direklerinden sarkan ışıklar ve daha büyük beyaz ampul şeritleri.

"Shane, dostum, ne haber?" Logan Whitaker yanından geçerlerken sordu. Sonra Candy'ye seslendi. "Bu adamı hizada tutuyor musun, tutmuyor musun?"

Yanındaki Candy gözlerini kırıştırdı. "Hımm-ya da ne," dedi kararsızca ve yumuşak başlı Logan güldü.

"Büyükbabam için ne yaptığını duydum, ona bir ağaç götürmüşsün. İyi adam," dedi ve Shane'in sırtını sıvazladı.

Shane, Logan'a iyi bir adam olmak için bundan daha fazlasının gerekebileceğini hatırlatma isteğini bastırdı ve bir de baktı ki Duke Dawson da onu fark etmiş. "Hey, işte Shane." Yanında bir "Tatlım, Shane Dalton'la tanıştın mı? Kasabada yardım ediyor."

Hoşbeş ettiler, Duke kız arkadaşı Anna'yı tanıtırken Candy de sohbete katıldı - ve sonra Amy Whitaker da katıldı parlak gözlü ve heyecanlı görünüyordular. "Harika değil mi çocuklar? Bu katılıma inanabiliyor musunuz? Ve insanların yaptığı kedileri gördünüz mü?

Hepsi çok sevimli!"

Çok geçmeden küçük kalabalık dağıldı ve Shane ile Candice sıcak çikolata standına yöneldi - Shane ödemeyi yapmayı ihmal etmedi - ardından kar kedisi inşaatına bakmaya başladılar. Amy'nin haklı olduğunu inkâr edemezdi, bazı kediler çok etkileyiciydi. Adam

Becker ve Shane'in kız arkadaşının kızı olduğunu öğrendiği genç bir kız, kendisi kadar uzun bir kedi yapıyorlardı. Candy, Becker tarafından yapılan Adam'ın ikiz oğulları. En az iki düzine kedi kardan oyuluyor ve şekillendiriliyordu; Mike ve Lucky Romo bile Adam'inkine taş çıkartacak gibi görünen bir kedi inşa ediyordu.

Yürüdükçe, daha önce tanıştığı -ve tanışmadığı- birçok insan onları selamladı, sanki Destiny'nin ömür boyu sakinleriymiş gibi onu da aralarına aldılar.

Bazen bu yer -ya da buradaki insanlar, özellikle- onu şaşırtıyordu. Neden bu kadar iyilerdi? Neden bu kadar güveniyorlardı? Tek bildikleri, onlar uyurken onları soyup soğana çevirebileceğiydi. Bildikleri tek şey, Candy'nin endişelendiği şeyin o olduğuydu.

O gece kar fırtınasında dikkatli olunması gereken biriydi. Ama kimse ona bu şekilde davranmadı.

Boş sıcak çikolata bardaklarını attıktan sonra Soğuktan üşüyen ellerini ceplerine sokarken yanındaki kadına, "Ellerimi yine sıcak tutacak mısın, Şeker Kamışı?" diye sordu.

Ona en iyi ihtimalle tedirgin görünen yan bir bakış attı, sonra bakışlarını kaçırdı ve gözlerini kırıştırdı. "İnsanlar konuşur," dedi ona.

Ona doğru bir sırıtış attı. "Ne derlerdi?"

"Randevuda olduğumuzu düşünürler. Bir çift olduğumuzu."

Omuz silkti. Gerçek şu ki, bu topluluk her ne kadar birbirine sıkı sıkıya bağlı görünse de, kadının bunu neden istemediğini anlıyordu. Bu yüzden, "Yeterince adil. Ama kim

Belki daha sonra senin eldivenlerinle şansım yaver gider. Bu gece pembe, görüyorum." Gözlerini tekrar onunkilere dikti. "Kaç çift eldivenin var?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Oldukça fazla. Eldivenleri severim."

"Sana çok yakışmış," dedi ona. Şeker Kamışı'nda hemen hemen her şeyin sevimli olduğunu düşünüyordu.

"N'aber oğlum?" diye arkasından selam verdi büyükbaba ve Edna'nın yanında duran ve yüzünde kocaman bir gülümseme olan yaşlı adamı görmek için döndü. "Bunlar benim Noel ağacı dağıtım ekibim değil mi, yine hepsi bir arada."

Bir kahkaha attı ve dört kişilik grup ağaç ve kar arabaları hakkında biraz sohbet etti - ta ki Edna ve Candy birkaç gün sonra Bayan Ellie'nin evindeki büyük partiden bahsetmeye başlayana kadar. O da Büyükbabayı birkaç adım öteye çekip "Edna'ya asıldınız mı?" diye sormak için bir fırsat.

Shane onun bu konuda oldukça sessiz olduğunu düşünse de, büyükbabası "Sus oğlum, sessiz ol," dedi.

"Peki, sen?"

"İlle de bilmek istiyorsan, hayır," diye cevap verdi büyükbaba, sesi ona biraz kızmış gibi çıkıyordu. "Hem bu konuda neden bu kadar kararlısın? Yanlış anlama evlat ama kasabaya geldiğinden beri seni hiçbir konuda bu kadar hevesli görmemiştim."

"Belki de babam öldüğünde," dedi Shane yaşlı adama, "hayatın kısa olduğunu görmemi sağladı. Ve görünüşe göre burada çok fazla zaman harcamışsın."

"Öyle mi?" Büyükbaba sordu. "Çünkü ben o şekilde gördüğümünden emin değilim. Demek istediğim şu. Edna'nın arkadaşlığını ve dostluğunu her zaman olduğu gibi sevmişimdir. Bu yüzden, eğer ... eğer ... olup olmadığını bile bilmediğim mükemmel bir durumla uğraşmak isteyip istemediğimi bilmiyorum."

"Eğer ne?"

Büyükbaba sesini biraz daha alçalttı. "Eğer ona karşı bir şeyler hissediyorsam."

Shane bunu iyice düşündü. Ona göre bu hâlâ ya hissettiğin ya da hissetmediğin bir şeydi, kesin ve netti. Ama belki de uzun süredir devam eden bir ilişkisi olan büyükbabası için bunu anlamak daha zordu. O yüzden, "Onu öpmek ister misin? Bu fikir sana bir şey ifade ediyor mu?"

Büyükbabanın kaşları çatıldı. "Onu öpmek mi?"

"Evet, öp onu. Öpücüğün ne olduğunu unutacak kadar yaşlı değilsin herhalde? Ya da birinden öpücük istemenin nasıl bir his olduğunu."

Büyükbaba tedirgin bir ifadeyle Edna'ya baktı, Edna da Candy'ye zencefilli evle ilgili bir şeyler anlatıyordu.

"Eee?" Shane dürttü.

"Şey... belki de bunu biraz düşünmeme izin vermelisin," dedi Büyükbaba, tamamen kararsız olduğu konusunda kararlı bir şekilde başını sallayarak.

Shane sadece içini çekti, çünkü bu konuyu her tartıştıklarında büyükbabanın cevabı düşünmek gibi görünüyordu. "Evet, acele etme ve birkaç yılın daha geçmesine izin ver."

Tam o sırada mikrofondan Amy'nin sesi duyuldu. "Herkesin dikkatine! Öncelikle, Destiny Kar Kedisi Yarışması'nın açılışına geldiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim. Sanırım tüm katılımların muhteşem olduğu konusunda hemfikiriz - gerçek kar sanatı eserleri!" Durakladı ve insanların alkışlamasına izin verdi.

Çocuk ve gençlik kategorilerinde kazananları açıkladıktan sonra yetişkin kategorisine geçti. "Üçüncülük ve 25\$ değerinde hediye çeki Farris-Romo Ailesi Elma Bahçesi'nden yapılan alışverişler Dan ve Caroline Lindley, sevimli kedi ve fare tasarımları için. İkincilik ödülü, Ambassador Sineması'na altı sinema bileti ile birlikte, Mike ve Lucky Romo'nun, sanat açısından eksikliğini özgünlükle telafi ettikleri, motosikletli nefis kedilerine gitti."

"Hey!" Mike yakınlardan bir yerden homurdandı ve kalabalıktan hafif kahkahalar yükseldi.

"Ve birincilik, Dolly's Main Street Café'den çok cömert bir 50 dolarlık hediye kartıyla birlikte Adam Becker ve Sophie Simpkins'e gidiyor! Buna ne dersiniz, millet? On iki yaşında bir çocuk yetişkinlerle yarışacak kadar cesur ve birincilik ödülünü alıyor!"

"Benim için sürpriz olmadı," dedi Candy, Shane'e soğukkanlılıkla. "Adam ve Sophie, Sophie küçüklüğünden beri her yıl onun ön bahçesinde bir kar kedisi inşa etmeyi gelenek haline getirdiler. Kazanmamış olsalardı *daha da şaşırtıcı* olurdu."

Tabii ki, Shane hala bu konuda *gerçekten* çok edici olan tek şeyin, herkesin kar kedisi inşa etmek gibi davranması olduğunu düşünüyordu. sıradan bir şeydi ama çenesini kapalı tuttu. Bunu burada yapmayı öğreniyordu, en azından bazı açılardan. Bu küçük kasaba pek çok açıdan eşsizdi ve bu da onlardan sadece biriydi.

İnsanlar ısınmak için arabalarına doğru ilerlemeye başladığında Shane etkinliğin bittiğine gerçekten üzüldüğünü fark ederek biraz şaşırdı. Destiny'de bekleme modundaydı, sadece zamanını bekliyor ve ayrılmayı bekliyordu - burayı gerçekten sevmeye başlayacağını hiç beklemiyordu. Ve bunun etkinliğin kendisinden mi yoksa oradaki insanlardan mı ya da kadından mı kaynaklandığından emin değildi. yanında ışıltılı pembe eldivenler giyiyordu ama gecenin bitmesine henüz hazır değildi.

Bu yüzden Candy geçici olarak "Eğer istersen Dolly'nin yerinde turta falan yiyebiliriz" dediğinde, "Kulağa hoş geliyor Şeker Kamışı" demekte gecikmedi.

Normalde herhangi bir Destiny etkinliğinde, Büyükbaba kendini sohbete kaptırırdı. Ne de olsa kasabadaki herkesi tanırdı ve birçoğunu doğduklarından beri tanırdı. Noel ağacı ışıktandırması ve bu kar kedisi kutlaması gibi etkinlikler - ona ne kadar tuhaf gelse de - hayatının en önemli olaylarından biriydi ve doğrusu uzun zamandır da öyleydi. Belki de çok uzun zamandır.

Ancak şimdi, kendini gece için kapanan huni kek standının yanında sessizce tek başına dururken buldu, yakında evinin sessiz yalnızlığına gideceği için biraz melankolikti.

Shane ve hanımların ona getirdiği Noel ağacıyla çok daha neşeli bir hale geldiğine hiç şüphe yoktu. Onu duygulandıran ve genç adamda iyi bir şeyler görmekte haksız olmadığını gösteren bir jestti bu.

Ama ev yine de sessiz ve hareketsiz olurdu. Belki de kışın, yeryüzü buzla kaplandığında daha çok hissedilen bir duyguydu bu. Kar. Noel zamanını severdi ama bir kış gecesinin kasvetli bir havası olabilirdi.

Sue Ann ve Adam, yanlarında çocukları olduğu halde yanlarından geçerken, Adam kendisinin ve Sophie'nin birincilik kupasını sırtarak havaya kaldırırken elini sessiz bir şekilde salladı. Sue Ann'in Holly Lane'deki, General Mercantile'den çok da uzak olmayan evine gidip, şöminenin etrafında kurabiyeler ve yumurta likörüyle kutlama yapacaklarını hayal etti. Ve bu, uzun zaman öncesinden bir sıcaklığı geri getirdi - karısı Dory ve oğullarıyla geçirdiği Noellerin anıları gençken.

"Bunun aklını başından almasına izin verme Mike, yoksa aklını başına getirmek zorunda kalırım."

Tanıdık ses bakışlarını Edna'nın Mike ve Rachel Romo ile bu akşamki galibiyeti hakkında konuşup güldüğü sağ tarafa çekti. Mike ve Rachel meyve bahçesinin mülkiyetini Edna'yla paylaşıyor ve onun işletmesine yardımcı oluyorlardı, bu yüzden Mike'ın şu anda kalçasında taşıdığı küçük kızlarına kadar birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir gruptular. Farris ikincilik kupasını tutarken Mike alaycı bir şekilde, "Bunu Büyük Büyükanne Edna'dan saklasak iyi olur yoksa çalabilir. Sanırım kıskanıyor."

Göz kırparken Edna, "Evet, kafana girmiş," dedi. Rachel iyi huylu bir tavırla, "Onun için fazla bir şey gerekmiyor," diye ekledi.

"Kendine güvenen bir adam olmasaydım benden hoşlanmazdınız," diye cevap verdi.

"Edna büyük bir otoriteyle, "Rachel'ın gezegende seninle ve tüm benliğine başa çıkabilecek tek kadın olduğu herkes tarafından biliniyor," dedi.

Güvence, Michael Romo. Geldiği zaman çok şanslısın."

"Merak etme Edna, bu konuda eminim. Bunu unutmama asla izin vermez." Sözlerini eğilip Rachel'ı yanağından öperek bitirdi.

Büyükbaba Edna'yı yanağından öptüğünü hayal etti. Ya da ağzından. Shane'in önerdiği gibi.

İşte o zaman içinden bir ürperti geçti. Dag nab- burası daha da soğuyor olmalı. Sonra kafasını temizlemek için biraz salladı. Kafa karışıklığını. Sevgili eski dostunu öpme fikri karşısında hissettiği şeyin bu olduğunu tahmin ediyordu.

İşte tam o anda Edna onu gölgelerin içinde gördü ve ona doğru yöneldi. Yıllardır giydiği pratik mavi parkasını giymiş, başında da üzerinde top olan tüylü bir şapka vardı. Gri saçları kenarlarından kıvrılmıştı ve tanıdık soluk mavi gözleri ona gülümsüyordu. "Neden burada saklanıyorsun? Az kalsın seni bir yabancı sanıyordum."

Başını bir kez daha salladı. "Sanırım sadece yorgunum. Benim için çok fazla kar aracı heyecanı."

Kıkırdadı. "Çocuklar Farris'i sıcak çikolata ile ısınması için evime getiriyorlar. Ben ve Farris zencefilli kurabiye ev üzerinde çalışıyorduk ve hazır başlamışken onu da bitirebiliriz.

Yemek için de taze zencefilli kurabiye. Genelde sevmediğiniz bir zencefilli çörekle karşılaşmadığınızı görünce, bize katılmak isteyebileceğinizi düşündüm."

Nedense Büyükbaba bu davet karşısında olduğu yerde donup kaldığını hissetti. Edna'dan gelen davetler alışılmadık şeyler değildi; yıllar boyunca onunla ve ailesiyle bu tür pek çok buluşma gerçekleştirmişti. Edna ile rahattı. herkes hakkında.

Ve az önce sessizce yalnızlığından yakınmıyor muydu, neredeyse bu gece yapacak böyle bir şeyi olmasını dilemiyor muydu?

Bu yüzden, "Sorman çok hoş Edna, ama yorgunluktan bitap düştüm, eve gidip Noel ağacının tadını çıkaracağım," dediğini duyduğunda hiç de mantıklı gelmedi. Hatta gülümsedi bile.

Ve tabii ki eski dostu da ona gülümsedi. "Peki o zaman, sen eve git ve dinlen, Cumartesi günü partide görüşürüz."

Ve bununla birlikte, döndü ve yorgun, yaşlı bedenini arabaya doğru yürüttü. park yeri. Eklemleri kaskatı kesilmiş, kemikleri soğuktan ağrıyordu. Kamyonetine tırmanıp anahtarı çevirdiğinde ve ardından kaloriferi en yükseğe getirdiğinde, yakında tekrar ısınacağını bilmek iyi hissettirdi.

Ama bu dünyada birden fazla sıcak tür vardı ve o sadece bir tanesini -hiç de iyi bir nedeni yokken- es geçmişti. Creekside Park'tan çıkıp eve giden yola saparken, belki de yalnız kalmayı *hak* ettiğini düşündü.

Candice ve Shane yürümek için meydanın uzak tarafına park ettiler. Kafeye giderken uzun, ışıklı ağacın yanından geçti. Tıpkı bir öncekinde olduğu gibi, bu davetin de nereden geldiğinden emin değildi ama henüz eve gitmeye hazır olmadığını fark ettiğinde ağzından çıkıvermişti. Artık onunla birlikte olmaktan çok hoşlanıyordu. *Bu ne zaman olmuştu?*

Bayan Ellie'nin bahçesini mi süslüyorsun? Büyükbabanın ağacı için patlamış mısır dizerken? Kızakla gezerken ona daha lezzetli öpücükler verdiğinde

Edna'nın hazırlayabileceği herhangi bir tatil ikramından daha mı iyi? Emin değildi; tek bildiği bu duygunun giderek büyüdüğü, her yere yayıldığı ve peşini bırakmak istemediği bir şey haline geldiği idi.

Şimdi kaçmak için iyi bir zaman. Bitir şu işi. Turta davetini geri al, yorgun ya da hasta falan olduğunu söyle.

Çünkü son bir iki gün içinde bir şeyler değişmişti. Bir şeyi aşmıştı. belli bir çizgi. Arzu çizgisi. Geri dönüşü olmayan. Geri alınamayan, ortadan kaldırılamayan ya da kapatılamayan bir istek. Kendini çok iyi tanıyordu ve bu

Bunca zamandır kendini korumaya çalıştığı duygu tam da buydu. Ama şimdi işte buradaydı.

Onu buna ittiği için Tessa'yı suçlayabilirdi. Suçlayabilirdi Rachel'ı geçen gün onu Bayan Ellie'ye gönderdiği için. Pervasızca cesaretlendirdikleri için *tüm* kızları suçlayabilirdi. Ama elbette içten içe bunun tek sorumlusunun kendisi olduğunu biliyordu. Çünkü o daha iyi biliyordu.

Kendinizi bir kez oraya, arzuya bıraktığınızda, bunun bir daha olmayacağını biliyordu. geri çıkmak. Dipsiz bir kuyu gibiydi, bir kere girdin mi bir daha çıkamazsın.

Ve tabii ki, şimdi onun daha yumuşak taraflarını görüyordu. göstermek istemişti. Ne de olsa büyükbabasına bir Noel ağacı vermek istemişti. Ve onun gibi sert bir adamın patlamış mısır dizmeyi öğrenmesini izlemek kalbini ve aynı zamanda diğer yanlarını ısıtmıştı. Ona biraz babasından ve küçükken annesinin onu terk etmesinden bahsetmiş, bir şeyler hissettiğini anlatmıştı. Sevgi vermeyi ve almayı pek bilen bir adama benzemiyordu, muhtemelen babası hariç, ama ... .

Belki de bu onu daha çok sevgiye muhtaç gösteriyordu.

Ona aşık olduğundan değil - aşkı daha çok daha geniş anlamda. Ama şimdi onda kendisini ona çeken bir şey görüyordu - her geçen saat daha da fazla, öyle görünüyordu.

Ağacın yanından geçerlerken ona "Ellerim üşüyor," dedi ve başını çevirdiğinde onun kendisine doğru hafif sinsi, şakacı bir bakış attığını gördü.

"Son baktığımda ceplerin hâlâ çok iyi durumdaydı," diye alay etti.

"Ama onları eldivenlerinin arasında sıcak tutmak daha eğlenceli."

"Peki," dedi ve eldivenli elini uzatıp onunkini tuttu. Ve yolun geri kalanını el ele tutuşarak yürüdüler.

Ancak Dolly'nin evine varmadan hemen önce Candice kısa bir süre durdu. Yandaki kuyumcunun önünden geçerken, birkaç hafta önce fark ettiği bir madalyonun hâlâ orada olup olmadığını görmek için vitrine baktı. Oradaydı.

Eli hala Shane'in elinde, yoluna devam etmeye başlamıştı ki Shane, "Gözün orada ne arıyor Candy?" diye sordu.

Boştaki eliyle eski moda, oval şekilli bir masayı işaret etti. madalyon. "Eskiden sahip olduğum bir madalyona çok benziyor," diye açıkladı. "Anneme küçükken babam tarafından hediye edilmişti ve içinde babamın bir resmi vardı. Annem onu saklamış ve onu hatırlamam için bana verdi."

Tabii ki bu, arkadaşının soru dolu bakışlarını üzerine çekti ve şöyle dedi:

"Biliyorum, biliyorum. Sana onun bir pislik olduğunu söyledim ama yine de bu parçaya değer verdim.

ondan mücevher." Başını iki yana salladı. "Bunu gerçekten açıklayamam, ... belki de tutunacak küçük bir parçası varmış gibi hissetmesi dışında." Sonra omuz silkti. "Ama bir yaz onu kaybettiğimde, gitmesi gerektiğini anladım. Ve onu gerçekten özlemedim. Bunun dışında... bu vitrinde görüldüğünden beri sürekli onu kontrol ediyorum, acaba değiştirsem mi diye. Madalyonu gerçekten çok sevmiştim."

Ona söylemediği şey, aslında onu kaybetmemiş olduğuydu. Bobby'nin ondan çaldığı mücevherler arasındaydı. Duygusal bir parçanın çalınması yaraya tuz biber ekmişti.

Lokantaya girdiklerinde birkaç masa doluydu ve Candice onu diğer müşterilerden mümkün olduğunca uzak bir masaya götürdü. Johnny Mathis hoparlörlerden yılın en güzel zamanı olduğunu söylerken iki dilim balkabağı turtası sipariş ettiler.

"Kamyonun nasıl?" diye sordu ikisi de turtaya yumulurken.

İlk lokmayı ağızına attı ve ona "Dün itibariyle kaportacıda. Motor ve ızgara onarımları tamamlandı, bekledikleri parçalar geldi. Yani Noel'e kadar Miami'ye varmamız iyi görünüyor."

Noel. Artık bir haftadan biraz fazlaydı. Ama Shane'in gidişini düşündükçe, kendi Noel'inin pek de neşeli geçmeyeceğinden korkuyordu. Umuyordu ki

"Harika" diyerek örtbas etmeye çalışırken yüzünde belli etmedi.

"Güzel turta," dedi.

O da başıyla onayladı. "Dolly's harika turta yapar. Peki bu iş," diye devam etti söze girme zahmetine girmeden, "Miami'ye kadar gitmeni gerektirecek kadar özel olan nedir?"

"İyi ödüyor," dedi basitçe, hâlâ yemek yiyordu.

Yüksek sesle düşünürken onun işiyle fazla ilgileniyormuş gibi görünmemeye çalıştı, "Pek çok iş iyi para kazandırıyor. Görünüşe bakılırsa Sizi bu kadar ileriye götürecek oldukça olağanüstü bir şey."

"Belki de yeni bir başlangıç yapmak istedim -daha önce hiç olmadığım kadar farklı bir yer. Belki de mesele sadece para değildir. Sizi bilmem ama ben bu kar olmadan da yaşayabilirim." Ağzındaki peçeteyi sildi.

Ve başını eğip düşünmeye başladı. "Sanırım dört mevsimin de olmasını seviyorum. Ve Noel'de kar güzeldir."

Omuz silkti. "Noel insanıysanız, sanırım."

Adam yemeye devam etti ve kadın onu inceledi.

Kendine izin verse Noel'i düşündüğünden daha çok kutlayacaktı.

"Noel'den hoşlanmayan biri için kendini Noel'e adadığın kesin.

Bahçeleri ve ağaçları süslüyor, patlamış mısır diziordunuz. Tanrı aşkına, tek atlı açık bir kızak bile sürdün. Yani, bundan daha fazla şingirdayan bir şey olamaz."

Güldü. "Sadece yardım ediyordum, hepsi bu. Ama o filmi seviyorum."

"Hangi film?"

"*Jingle All the Way*."

Candice şaşkınlıkla ona baktı. "Bir Noel filmi olarak meraklısı olarak, buna Arnold Schwarzenegger'in gelmiş geçmiş en kötü oyunculuk işi diyeceğim."

Shane kaşlarını kaldırdı. "Hiç mi? Hadi canım? Adam oldukça kötü bir aktör, o yüzden bu çok cesur bir ifade. Ve içinde bir sürü komik şey var. Çılgın postacı Sinbad? Kaçak ren geyiği? Kafası yanan tahta bilge adam. Carolers? Harika bir film."

Candice ona sadece bir bakış attı. Ondandır ne kadar etkilendiyse ve onun bir an önce Miami'ye gitme konusundaki sarsılmaz kararlılığından ne kadar hayal kırıklığına uğradıysa, film zevkinin bu olduğunu duymak onu biraz hayal kırıklığına uğratmıştı.

Belli ki bakışı her şeyi anlatıyordu, çünkü ona "Tamam, madem bu kadar Noel filmi otoritesisin, en sevdiğin hangisi?" diye cevap verdi.

"Sakin ol. *It's a Wonderful*

Life." "Hiç izlemedim."

Gözleri kocaman açıldı ve çatalı havada durakladı. "Ne? *Şahane Hayat'ı* hiç izlemedin mi? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Kendi çatalını bıraktı ve ellerini kaldırdı. "Çünkü öyle. Herkes her filmi izleyemez."

"*Bunu* görmeniz gerek. İnanılmaz bir şey. Hiç eskimiyor. Her yıl izliyorum."

Kaşları tekrar havaya kalktı. "Her yıl mı?"

"Mutlaka. Noel'im onsuz tamamlanmış sayılmaz."

Adamın ona bakışı, belki de daha heyecanlı bir hayat kurması gerektiğini ima ediyordu. Bu yüzden çenesini kapatmış olmayı diledi. Ama öte yandan, eğer o da bunu görseydi anladığını söyledi. "Bu benim," dedi

ona. "Hiç şaşırmadım."

"Ve cidden izlemeniz gerekiyor."

Masanın üzerinden hafifçe öne doğru eğildi. "Beni davet mi ediyorsun, Candy?"

"Evet," dedi.

"Ne zaman?"

"Hemen şimdi."

On üç

"Sanırım dışarı çıkıp bir kız bulacağım ve biraz tutkulu bir sevişme yaşayacağım." George Bailey, *It's a Wonderful Life*

Tıpkı kar kedisi yarışmasına davet gibi, Candice bunu da enine boyuna düşünmemişti. Daha kelimeleri düşünmeden kendi ağzından duymuştu. Ve evine doğru giderlerken, burada oyuna soktuğu şeyin ağırlığını hissetti.

Az önce evine bir adam davet etmişti. Hava karardıktan sonra. Bir adam Geçenlerde onu öpmüştü ve o da onu itmişti. Ama şimdi davetiye çıkarmaya devam ediyordu. Kar kedisi yarışması, turta, film - her biri onu biraz daha kendi alanına, dünyasına çekiyordu. Eğer onu seks için davet ettiğini düşünüyorsa, bunun mantıksız bir varsayım olduğunu düşünmüyordu.

Arabanın karanlığında kendi kendine, "Sadece film için," dediğini duydu.

Onun ne demek istediğini anlamamış gibi davranmadı. "Sen ne istersen o olabilir Candy."

"Bu sadece film için," diye tekrarladı. O da güldü.

Elbette, bunu sadece film için yapma seçeneğinin *olmadığını* biliyordu.

Tessa, Rachel ve diğer kızlar bunu kesinlikle onaylayacaktır.

Ama gidiyordu. Yakında. Gerçekten yakında. Ve o, bir gecelik bir ilişkiden daha fazlasını hak ediyordu. Bu yüzden araba yoluna döndüklerinde

arzunun o görünmez çekimini hissettiğinde, bunun yine de sadece film için olacağına karar verdi. Çünkü kalbini korumak mantıklıydı. Mantıklı değil miydi?

Daha önce de orada bulunmuş olması, onun tekrar orada bulunmasını başka türlü olacağından daha rahat hale getirdi. Özellikle de aptal kedisi onu eski bir dost gibi karşıladığında, oturduğunda hemen kucağına atladığında

kanepeye uzandı. "Selam Frosty," dedi. "Bugünlerde kardan uzak duruyor musun?"

Candice kedi adına "Evet," diye cevap verdi. "Daha önce de gördüğünüz gibi, kar ve Frosty birbirine karışmaz. Ya da ... çok iyi karışıyorlar sanırım." Odanın içinde dolaşp ışıkları yaktı, sonra Shane'e atıştırmalık bir şeyler almak için mutfığa gideceğini söyledi.

Kadın geri döndüğünde, adam ayağa kalkmış, eğilmiş, ocakta ateş yakıyordu.

"Teşekkürler," dedi ona usulca, poposunu izleyerek. Bütün gece paltosunu giymişti ama şimdi çıkarmıştı ve kıpırdanışına, hareket edişine ve

Bükülme, kot pantolonunun o kısmının üzerinde nasıl kıvrıldığını görmemesini zorlaştırıyordu. Düzeltirken farkında olmadan onun poposunu birden fazla kez fark etmişti.

Büyükbabanın ağacı da. *Eğer ayakkabılarını çıkarıp tekrar kalın ve rahat çoraplar giymeye başlarsa, ben gidiciyim.*

Ateş yanmaya, çatırdamaya ve alevlenmeye başladığında, odaya geri döndü. Kanepe. DVD'yi takmış ve hazır bir şekilde sıraya koymuştu. Noel kurabiyeleri ve şekerlemelerden oluşan bir tepsi, dumanı tüten iki fincanla birlikte sehpanın üzerinde duruyordu.

"Dur tahmin edeyim," dedi, tekrar onun yanına oturarak. "Sıcak çikolata." "Tabii ki."

Güldü.

"Cidden, sıcak çikolatanın nesi komik?"

"Hiçbir şey," dedi. "Ama Destiny'ye geldiğimden beri hayatım boyunca içmediğim kadar sıcak çikolata içtim."

Omuz silkti. "Kış mevsimindeyiz. Ve biz sıcak çikolata severiz. Ne olmuş yani?" Sonra tepsiyi işaret etti. "Sue Ann'in kurabiyelerinden denemelisiniz." Yıldız, ağaç, çan ve ren geyiği şeklinde kesilmiş ve süslenmişlerdi. "Çok lezzetliler, eski bir aile tarifinden. Amy'nin buckeyes da çok lezzetli." Yöresel ikram, çikolataya batırılmış fıstık ezmesi karışımından oluşuyordu. "Ve bunları ben yaptım." İçine ezilmiş şeker kamışı kırıntıları karıştırılmış damla kurabiyelerdi.

Doğruca onlara yöneldi, bir tane aldı ve büyük bir ısırık aldı. "Mmm mmm," dedi onaylarcasına, sonra ona düpedüz için için yanan bir bakış attı. "Sana şeker kamışlarının benim zayıf noktam olduğunu söylemiştim."

Bakış tüm vücudunu dolaştı ve bunun görmezden gelinmesi gereken iyi bir şey olduğuna karar verdi. "Filmi başlatmaya hazır mısın?" diye sordu, uzaktan kumandaya uzanırken televizyona doğru baktı.

"Şu ışıklardan bazılarını söndürebilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette," dedi, bunun kesinlikle korkunç bir fikir olduğunu düşünmesine ve elbette çok iyi bir nedenden ötürü onları *tahrik etmiş* olmasına rağmen.

Neyse ki, odanın içinde dolaştıktan sonra bile

Birkaç lamba ve tepedeki kubbe, ateş ve Noel ağacı odayı en azından biraz aydınlatıyordu - sıcak bir şekilde. Loş olsa bile

Aydınlatma neredeyse şöminenin yanındaki halının üzerine kıvrılmış olan kedinin üzerine düşmesine neden oluyordu.

Gerçi kanepeye döndüğünde Shane ayakkabılarını. Altına da sıcacık, gri çoraplar giymişti. Bakışları adamın seksi gözlerine yöneldi ve onun kendisine sıcak, baştan çıkarıcı bir bakış attığını gördü.

bakışlarını çoraplara geri çevirdi. Şu anda hiçbir yer bakmak için güvenli görünmüyordu. *Birdenbire çoraplarla aranda ne oldu? O zamandan beri Çorapları ne zaman bu kadar tahrik edici buldun? Saçmalıyorsun.*

Ancak tekrar oturup filme başladığında fark etti ki sorun şuydu: Birinden gerçekten hoşlanmaya başladığınızda onunla ilgili *her şey* seksiydi. Çorapları bile.

"İşte başlıyoruz," dedi ona film başlarken, evrende yanıp sönen iki yıldız George Bailey hakkında tartışıyorlardı, bu gecenin onun kritik gece. Ve hikâye ilerledikçe, bu gecenin *kendi kritik* gecesi olup olamayacağını düşünmeden edemedi. Çok farklı bir şekilde de olsa. Ve kimsenin onu kurtarmak için bir melek göndermeyeceğinden emindi. Burada ne olacağı tamamen kendisine bağlıydı, iyi ya da kötü.

İlk başta, Shane'in tüm bu senaryoyla sessizce alay ettiğini hissetti. Melek Clarence, siyah-beyaz filmin eski moda havasına kapıldı. Ama tıpkı her yıl izlediğinde olduğu gibi, kısa sürede hikayenin içine çekildiğini, George'un hayatının ortaya çıkışını, sevinçlerini ve hayal kırıklıkları da aynı şekilde.

Gerginlikten Sue Ann'in kurabiyelerinden birkaçını kemirdi - sadece onun burada olmasından, onunla aynı kanepede bulunmaktan dolayı. Ama *o* hiç gergin görünmüyordu, uzanıyor ve kendini evindeymiş gibi hissediyordu. Bu hareket onu Sue Ann'den biraz daha uzaklaştırdı ama bacaklarını uzatıp ayaklarını bileklerinden çaprazlayınca, Sue Ann'in yanına çektiği kendi ayaklarına tehlikeli *bir şekilde* yaklaştı.

Mary "Evinize hoş geldiniz Bay Bailey" dediğinde George ile düğün gecesi, Shane'in ayakları onunkilere değiyordu. Sadece birazcık.

Adamın fark etmemesini umarak televizyon ekranına göz kırptığını hissetti. Sonra başka bir kurabiye uzandı.

Kendini yeniden konumlandırmayı, ayaklarını onun rahat sıcaklığından uzaklaştırmayı düşündü - ne kadar basit olsa da, bir şekilde bacaklarından yukarı ve karnına doğru dalgalanıyordu. Ve oldukları gibi kalmak, onu hoş karşılamak demektir. Gönderdiği mesaj buydu. Bu da muhtemelen onun ayaklarından daha fazlasına dokunmak istediği anlamına geliyordu. Ve belki her erkek *bu* sıçramayı yapmazdı ama *bu* adamın yapacağına dair bir his vardı içinde.

Bu yüzden ayaklarını hareket *ettirmesi* gerektiğini biliyordu. Biraz daha uzaklaşmalıydı.

Ve yine de ... ya bunun olmasına izin verirsiniz? Her şeyin? Ya tamamen bırakırsanız ve şehvetinizin ve arzunuzun burayı ele geçirmesine izin verirsiniz?

Muhtemelen yaralanacaksın, olan bu.

Bu Bobby'den çok farklıydı. *Fark şu ki, artık biliyorsun. Anlıyorsun. Neyin içinde olduğunu anlıyorsun.*

Ve hala bunu düşünüyor musunuz?

Evet. Düşünüyorum. Düşünüyorsun.

Çünkü belki de Tessa haklıydı. Ve Rachel, ve hepsi.

Kişisel olarak seks gibi mahrem bir şeyi asla tatil neşesine indirgemezdi ama ... belki de sadece bir gece ya da iki, ya da üç, işlerin nasıl gittiğine bağlı olarak - bir şekilde ... ona yakın acıyı buna değecek bir şey verecek miydi?

Böyle çalışmasa bile. İstediği bu değildi. Onun için işe yarayan bu değildi.

Belki de onun için *başka* bir şey yapmayı düşünmenin zamanı gelmişti.

Tessa'nın dediğini yapmak ve şansını denemek.

Belki de daha sonra hissedeceği acının, şimdi hissedeceği sevinç için buna değeceğine karar verdi.

Sevincin acıdan daha büyük olacağına inanarak.

George Zuzu'nun çiçeğinin yapraklarını saklarken Candice Shane'e bir bakış attı. Shane'in kirli sakallı çenesini, omuzlarının genişliğini, koyu renk saçlarının gömleğinin yakasına dokunuşunu inceledi.

Kendi kendine açıklaması zordu ama daha şimdiden, bu kadar çabuk, onunla, onunla ilgili tüm o küçük şeylerle ilgili belirli bir rahatlık hissetti ve bunların hepsi, onunla bu kadar çabuk yatma fikrini oluşturan şeylere eklendi.

Mümkün.

Kimya. Tuhaf bir şeydi. Normal, hatta ilkel bir kadının, çok az tanıdığı birine dokunma fikriyle aniden rahat hissetmesini sağlayabilirdi. Daha önce hiç dokunmadığı birine.

Candice dokunma konusunda her zaman seçici davranmıştı. Bazı kadınlar gündelik seks konusunda rahattı ve bu, vücudunuzu ve bir başkasının vücudunu en açık, ham ve samimi şekilde paylaşma konusunda rahat olmak anlamına geliyordu.

Ama bu kadar çok insanın nasıl bu kadar kolay bunu başardı. Belki de bu yüzden kendini büyük evinde saklamak ve talimatlara odaklanmak konusunda daha rahattı.

Kılavuzlar. Kılavuzlar. Nasıl yapılır. Belki de yazdığı şeylerin kılavuzlarının hepsi nihayetinde bir başkasına samimi bir şekilde dokunma eyleminden daha basitti.

Bobby tüm hayatı boyunca bu şekilde hissettiği tek anormallik olmuştu. Elbette ondan *önce de birileriyle çıkmıştı*. Ondan önce de erkeklerle öpüşmüş, sevişmişti. Ama onlar bir süredir tanıdığı erkeklerdi. Ya da önce birkaçıyla çıkmıştı. Bobby onun tek sevgilisiydi. Ve her şey çok hızlı olmuştu. Sihirli bir şekilde. Mükemmel bir şekilde. Onu defalarca *yaralamıştı*.

Ama yatakta, birlikte mükemmeldiler.

Ve bu kadar mükemmel bir şeyin sadece bir kez olabileceğinden hep emin olmuştu. Cinsel açıdan bu kadar uyumlu, dokunma ve sevmeye açısından birbirine bu kadar bağlı iki insan hayatta sadece bir kez bir araya gelebilirdi. O büyüğü yakalamıştı ama uzun sürmemişti. Başka bir fırsat bulamayacaktı. Böyle bir şey olmadı. *Olamazdı*.

Sadece . . . kimyanın olayı buydu. Kimya, olabileceğini düşündüğünüz şeyi, olmasını *istediğiniz* şeyi değiştirebilirdi. Kimya yeni korkular yaratırken bile bazı korkuları silip atabilirdi. Kimya neredeyse onu yeniden sihre inandırabilirdi.

Ve böylece ... ayaklarını başka yöne kaydırmadı.

Basit bir hareketti - o kadar basitti ki aslında hareket değildi. Yine de jestteki bir şey hesaplanamayacak kadar cesur hissettiriyordu.

Belki ona çıkma teklif etmek cesurca gelmişti. Belki onu buraya, evine davet etmek de cesurca gelmişti. Ama Candice için daha büyük cesaret Sadece çorapla kaplı ayaklarının arasında olsa bile bu küçük, sıcak dokunuşu kabul ediyor ve sessizce, sessizce karşılık veriyordu.

Ve bu küçük, sıcak bağlantı ... iyi hissettirdi. Elini tutmak gibiydi ama bir şekilde daha kişiseldi.

Ve filmin geri kalanında da bu şekilde kaldılar. Ta ki o mükemmel sona, Clarence'ın kanatlarını aldığı ana kadar. Ve sonra *The End* ekranda parladı ve aynı küçük neşe patlaması ve Hikâyeden her zaman aldığı tatmin duygusu içine aktı ve bunu biriyle paylaştığı için daha fazla hissetti.

Bu yüzden Shane'e doğru utangaç bir bakış fırlattı ve onun da kendisine baktığını gördü. "Ee?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Bayıldım" dediğinde rahatlamıştı. Ve onun bunu kastettiğini biliyordu. Sesi özellikle duygusal olduğu için değil, Shane açık sözlü ve dürüst olduğu için.

"Sevindim," dedi, kelimeler amaçladığından daha fısıltılı çıkınca üzüldü. Ama şu anda ona bakma şekli, ayakları hala birbirine sokulmuşken, aslında nefesini biraz çalmıştı.

"Ben de memnunum," dedi. "Beni davet ettiğine sevindim." Gözlerinde seks vardı.

Ve bunu tam bacaklarının arasında hissetti.

Bunu yeniden hissetmek onu hâlâ şaşırtıyordu - uzun zamandır böyle hissetmemişti. Hayatına bunu istemesini sağlayacak kimse girmemişti. Şimdiye kadar.

Adamın ayaklarını çekip ayağa kalkması ve ateşe doğru yürümesi onu biraz şaşırttı. Fiziksel bağlantıyı hemen özlemişti. Ayaklarının onun için bu kadar erojen bir bölge olduğunu hiç düşünmemişti. Ama belki de sadece Shane ile böyleydiler.

Filmi kapatmak için uzaktan kumandayı kullandı, sonra bakışlarını adamın durduğu yere kaydırды, maşayla alevlere hafifçe vurduktan sonra bir kenara bırakıp başka bir kütük koydu. Kıvılcımlar uçtu ve kendisi de ayağa kalkıp onun durduğu yere doğru yürüme dürtüsüne uydu.

"Sıcak mı?" diye sordu. "Mercantile'de mi? Uyuduğun yer?" Tuhaf, ona karşı yumuşamaya başladığından beri, onun sıcak kalması konusunda endişeleniyordu.

Bakışlarını ateşten ayırmadı. "Bir ısıtıcı var." "Bir ısıtıcı her zaman fazla ısı yaymaz." Omuz silkti.

"Sorun değil. Bir sürü battaniyem var."

"Ellerinin soğuk olmasından endişeleniyorum," dedi. Yine de bu itirafı yaptığı anda pişmanlık duydu.

Ve adam ona seksi bir sırıtış fırlattığında, ne kadar yakın durduklarını fark etti. Yüzleri sadece birkaç santim ayırdı. Adamın kokusunu alabiliyordu; ne olduğunu anlayamadığı basit, erkeksi bir koku.

"Biliyorum," dedi, onu biraz utandırarak. "Ama iyiler."

"Sana inanmıyorum," diye fısıldadı. "Kızakta eldivenlerimden soğuk hissettim. Ve bu gece erken saatlerde."

İşte o zaman iki elini birden kaldırıp kızın yüzüne dokundu. "Şimdi üşüyorlar mı?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Ilık. Sıcak." Ateşten kaynaklandığını fark etti. Ama sıcaklık bütün vücuduna yayılmıştı. Adamın gözleri gölgelenirken, bakışları dudaklarına düşerkenki bakışıyla birlikte.

Kimya. Ağızları birbirlerine doğru hareket ederken, yavaşça ama kesinlikle, çekilen mıknatıslar gibi damarlarında kalın ve sıcak akıyordu Birlikte.

Adamın öpücüğü kadınınkıyla buluştuğunda, kadının bedenini sıvı bir sıcaklık kapladı. Gözleri öpücüğü daha da fazla hissetmek istercesine kendi iradesiyle kapandı. Ve hissetti de. En güçlü şarap kadar sarhoş ediciydi; tek bir tadımla kendini bu hissin içinde kaybediyor, yumuşak bedeni onun sert erkekliğine gömülüyordu.

Ağzı onunkinin üzerinde hareket ederken ellerini yüzünde tuttu, öpücükler yavaş başlıyordu ama şimdi daha da derinleşiyordu. Dili dudaklarının arasına girdiğinde, kalçalarının arasındaki hassas noktaya bir zevk şimşegi çıktı.

Ve bununla birlikte tam teslimiyet geldi. İçinde. İsterse bundan kaçabilirdi. Onu itebilirdi. Arzusuyla savaştıracak gücü olmadığından değildi. Bunu istiyordu.

Birçok nedenden dolayı mükemmel bir adam değildi. Mükemmel değildi. bir durumdu. Ama bunu risk alacak kadar istiyordu; her şey bittiğinde ve o çoktan gittiğinde nasıl hissedeceğini bilememe riskini. Tekrar yalnız kaldığında, belki de onun dokunuşu, öpücüğü ya da sadece varlığı için yanıp tutuşurken nasıl hissedeceğini bilememe riskini.

Elleri yüzünü terk edip onu kendine çekmek için etrafına dolandığında, göğüs göğüse, kalça kalçaya, içindeki tüm bastırılmış tutkuyla onu öptü ve bunun olmasına izin vermeye ne kadar hazır olduğundan başka hiçbir şey düşünmedi.

Kısa süre sonra öpücükleri ağzından boynuna doğru inmeye başladı, öpücüklerin verdiği zevk kollarına ve göğüslerine doğru yayılıyordu. Kadın eğildi

Duygu, kadının içinde lezzetli bir şekilde dalgalanırken ona daha iyi erişim sağlamak için başını geriye attı.

O zaman kendini ona dokunurken buldu; parmakları kalın, siyah saçlarında geziniyor, elleri geniş omuzlarını, kollarını keşfediyordu.

Öpücükleri tekrar yanağına yükseldiğinde, sesi kulağında derin bir

şekilde tısladı. "Neden artık benden korkmuyorsun?"

Soru karşısında nefesini tuttu ve sonra ona gerçeği söyledi. "Öyleyim."

Adam hafifçe geri çekildi, ona baktı. "O zaman neden ... ?"

İçinden daha fazla dürüstlük döküldü. "Sanırım ... .. Bunu senden korktuğumdan daha çok istiyorum."

Shane başını eğdi ve bakışlarını onun gözlerine dikti. "Bu kadar korktuğun şey nedir, Şeker Kamışı?" Neredeyse bu aptal ismi duymayacaktı.

Artık onun da bilmediğini düşünüyordu, çünkü soruyu tamamen ciddiyetle sormuştu.

Cevaba gelince, ne söyleyeceğinden, nasıl açıklayacağından emin değildi. Bu yüzden belirsiz tuttu. "Sadece ... kötü şeyler."

"Sana ne oldu tatlım? Babanla mı ilgili?" "Hayır."

"Sonra ne olacak?"

Candice dudağını ısırdı. Muhtemelen bir şeyler uydurmalıydı. Bu konuşmayı hiçbir şeyden korkmadığını söyleyerek bitirmeliydi. Ama yine de... birlikte geçirdikleri bu kadar az zamanda bile, onun bunu anlayacağını hissediyordu. Şimdiye kadar ona karşı gerçek yüzünü göstermişti. En azından ona kötü davranmayı bıraktıktan sonra. Ve şimdi bunu değiştirmek zor görünüyor, hatta belki de yanlış geliyordu.

"Sadece ... birlikte olduğum son adam bir pislik çıktı ve ben incindim. Ve bunun seninle ya da şu anla bir ilgisi olmadığını biliyorum..." Biraz utanarak gözlerini indirdi ve neredeyse bu kadar açık olma kararından pişmanlık duyacaktı. O adamın yıllar önce olduğunu ve şimdiye kadar yattığı tek kişi olduğunu kesinlikle söylemeyecekti. Bu düşünce birden kendisini geri kalmış, olgunlaşmamış hissetmesine neden oldu. Ve belki de üzgün. Bunu tekrar hissetmek, bunu tekrar istemek bu kadar uzun sürmüştü. Tüm bunları bir kenara ittiği için üzgündü.

normal, insani, kadınsı duygulara sahip olmak.

Kendini zorlayarak gözlerini onun gözlerine dikti ve onu Anlıyorum. "Ve ... başının belada olduğunu kendin söyledin. Sanırım tüm bunlar beni temkinli olmaya itti."

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve ona, "Ben bir belayım, ama ... bu konuda endişelenmene gerek yok. Çünkü sana hiçbir söz veremem Candy, sorun olsun ya da olmasın. Kamyonum hazır olduğunda gitmek zorundayım. Bu bir seçim bile değil, işe ihtiyacım var."

"Bunu biliyorum," dedi. "Ama neden korktuğumu sordunuz, ben de size söyledim."

"Bunu biliyorsun," dedi, gözleri hafifçe kısılmıştı, "ve hala... bunun olmasını mı istiyorsun?"

Daha fazla dürüstlük, bu sefer tam anlamıyla. "O kadar çok istiyorum ki zar zor nefes alabiliyorum."

Bunun üzerine kaşları kalktı. "Geçen gece çok hızlı hayır dedin. Birkaç kez. Bu büyük bir değişim gibi görünüyor."

"Belki de o zamandan beri biraz düşündüm. Ve belki de bana mükemmel bir Noel hediyesi verebileceğine karar verdim."

On dört

"Kıyafetlerin olmadan biraz daha yaşlı görünüyorsun."

George Bailey, *It's a Wonderful Life*

Vücutları son birkaç dakika içinde hafifçe ayrılmıştı ama şimdi Shane bir elini Candice'in kalçasına indirdi ve onu talepkâr bir şekilde kendine doğru çekti, pelvis pelvise. Candice'in boğazından küçük bir inilti çıktı Shane'in oradaki hissiyle - bacaklarının arasındaki yumuşak, muhtaç yerle birleşen sertlikle.

Kimya. Yine, bunu iyi yapan şey kimyaydı. Normalde Çok iyi tanımadığı bir adama karşı bu kadar yakından ezilme fikri onu tamamen soğuturdu ama bu öyle olmadı. Bu sadece iyi, doğru ve daha fazlasını istediği bir şey gibi hissettirdi. Şimdi.

Bu yüzden adam başka bir şey söylemediğinde, onu daha fazla sorgulamadığında memnun oldu.

Adam onu öpmeye devam ettiğinde memnun oldu. Adamın ağzı onunkini kavradığında, dili tekrar içeri girdiğinde mutlu oldu. Fiziksel hisler bir anda onu tekrar tükettiğinde, tüm bunları alıp götürdüğünde mutluydu. Düşünmek ve konuşmak ve sadece hissetmek ve yapmak için yer bırakmak. Düşünmek *istemiyordu*. Bunu çok yakından incelemek istemiyordu. Kendini tamamen ona vermek istiyordu.

O da öyle yaptı.

Göğüsleri onun dokunuşu için ağrıyordu, bu yüzden bir elini yukarı doğru Başparmağını süveterinin ve sütyeninin üzerinden bir meme ucunda gezdirmek için belini okşadığında, öpüşmeleri sırasında bile nefesi kesildi. Ve sonra elindeki yumuşak ete şekil ve kalıp vermeye, masaj yapmaya başladı, her okşaması onun içinden ve doğrudan külotuna şok dalgaları gönderdi.

Tanrım, bu kadar uzun süre beklememeliydi - bunu neredeyse çok fazla hissediyordu. Her dokunuş tenindeki ateş gibiydi, içinde çalkantılı depremlere yol açan bir ateş.

Tepkilerini saklamayı hiç düşünmemişti bile. Rol yapmakta hiçbir zaman iyi olmamıştı ve şimdiye kadar Shane'e karşı hiçbir şey yapmamıştı, şimdi bunu neden değiştirsin ki? İstese bile yapabileceğini sanmıyordu. Bu yüzden öpücükleri tekrar boynuna indiginde, nefes nefese kaldığını ve iç çektiğini duydu

Hararetle, bunu içinde tutmak, ona verdiği zevki ifade etmekten geri durmak hiç aklına gelmedi.

Elleri kazağının alt eteklerine inip altından geçtiğinde, avuç içleri yanlarından yukarı kayarak sütyeninin kaplarına ulaştığında, neredeyse düşünmeyi tamamen bırakmıştı. Onunla seks yapmak için bu büyük kararı verdiğinde, sonuna kadar içindeydi, hiçbir şüphesi ya da Pişmanlık ya da endişe duymuyordu ve şimdi sadece bu deneyimin her yönüyle tadını çıkarmak istiyordu.

Her iki eli de kızın göğüslerinin üzerinde tamamen kapandı ve kızdan kısık bir inilti yükseldi

Boğazını. Bu gece seçtiği sütyen ince, dantelli bir sütyendi ve başparmakları gergin meme uçlarını okşamaya başladığında, başparmaklarının uçları

Oyalanıyor, onlarla oynuyordu, ağlamamak için dudağını ısırarak zorunda kalıyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu, bu tür dokunuşların ne kadar tüketici olabileceğini unutmuştu.

Çok geçmeden adam kazağını başından çıkarmak için uzandı ve kadın kollarını kaldırarak kolaylıkla çıkarmasına yardım etti. Şimdiye kadar onun yanında kendini çekingen ve neredeyse çocuksu hissetmişti.

korku türleri çekiciliklerinin önüne geçer - ama şu anda, Ateş ışığında sütyeniyle onun karşısında dururken, teninde dans eden gözlerinin hareketini izlerken, kendini tamamen cinsel bir kadın gibi hissediyordu.

"Kahretsin Candy," diye mırıldandı. "Küçük, güzel bir şey olduğunu biliyordum ama ..."

"Ama ne?" diye nefes aldı.

"Ama bu kadar *ateşli* olduğunu bilmiyordum."

Kelimeler içinden geçip varlığını doyururken nefesi bir kez daha kesildi. Onu sıcak *hissettirdiler*. Onu ateşli *hale getirdiler*.

"Daha da ateşliyim," diye çekingen bir şekilde başladı ama sonra çekingen olma dürtüsünü geri itti ve devam etti, "kıyafetlerimin geri kalanı çıkarılmışken."

Ve ilk kez boğazından alçak bir inilti yankılandı. Ve onun arzusunun tam ölçüsünü de hissedebiliyordu; gözlerindeki karanlık, gölgeli bakışta, çenesinin gevşek duruşunda. Ve "O zaman neyi bekliyoruz tatlım?"

deyişinde.

Dudağını ısırđı. Gerekli olan tek soruyu sordu. "Sende ... .. var mı? ?"
Bir prezervatif.

Ama bu kısmı dile getirmesine gerek kalmadı, çünkü adam hemen "Asla onsuz evden çıkma" dedi.

Bu ifade korkunç bir hatırlatma getirdi. *Çok fazla seks yapmış. Bir sürü kadınla.*

Ama bunu düşünmeyin; bunun sizi korkutmasına izin vermeyin. O da başıyla kısa bir selam verdi ve "Güzel" dedi.

Sonra antreye, Viktorya döneminden kalma büyük evin merdivenlerine doğru baktı. "Yukarı çıkmak ister misin?"

Ve usulca dedi ki, "Hayır, çok uzakta. Burası."

Bunun üzerine tekrar yaklaştı ve mavi kot pantolonunun düğmesine uzanarak düğmeyi açtı.

Daha sonra düğmeleri çözülmüş gömleği adamın omuzlarından itti, omuz silkmesini izledi, sonra giydiği koyu renk tişörtün alt kenarına uzandı. Tişörtü yukarı kaldırdı, gözlerini adamın karnındaki yağsız kaslara dikti ve *kendi* karnındaki kaslar bu manzara karşısında dalgalansa da ürpermemeye çalıştı.

Ve belki biraz daha korkuyla. Şimdi bunun nasıl bir şey olacağından korkuyordu. Başarabilecek miydi? Gerginliğinin eski izleri ortaya çıkacak mıydı?

Aşağı it, aşağı it.

Öyle yaptı. Sonra tişörtü yukarı doğru iterken bakışlarını tekrar ona çevirdi. Kalbini titreten geniş, kaslı bir göğsün üzerinde ve başının üzerinden koparmasını izledi.

Ve sıcak hakkında konuşmak. Kendi iradesiyle dili üst dudağına dokunmak için dışarı çıktı. Onu üstsüz görmek nefesini kesti.

Ve sonra daha önce hiç yaşamadığı bir şeyi yaşadı, Bobby'yle bile. İğrenç bir aciliyet.

Kalbi aniden daha hızlı atmaya başladı. Erimiş lav damarlarından fışkırıyor gibiydi. Zar zor konuşabiliyordu ama konuşabildiğinde de küçük bir kelime söyledi. "Acele et."

Ve sonra işler hızlı ilerledi, ki şu anda istediği de buydu, hem de çok. Hiç tereddüt etmeden önce kot pantolonunun düğmesine, sonra da fermuarına uzandı. Kot pantolonu kalçalarından iterek rahat, seksi, siyah boxer külotunu ortaya çıkardı

Altından kot pantolonunu kalçalarına kadar itti ve pembe kar taneleri baskılı beyaz külotunu ortaya çıkardı.

"Tanrım, çok tatlı," diye mırıldandı alçak sesle.

Ama şirin bir ruh hali içinde değildi, o yüzden sadece "Çıkar şunları üzerimden" dedi.

Shane'den önce ikisi de aceleyle kot pantolonlarını çıkardılar. ellerini tekrar kalçalarına koyarak onu geriye, kanepeye doğru yönlendirdi.

Uzun zamandır hiçbir şeye hazır olmadığı kadar buna hazır bir şekilde üzerine uzandı ve adam tam üzerine çıkacağı sırada geri çekilip ayağa kalktı. "Kahretsin," diye mırıldandı. Sonra aceleyle kot pantolonunu kaptı ve yıpranmış kahverengi deri cüzdanını çıkarıp içinden kare şeklinde folyo bir paket aldı.

Onun bakışlarıyla tekrar karşılaşan adam, *kesinlikle* Noel Baba'nın yaramazlar listesine girdi. "Beni o kadar heyecanlandırdın ki, o kadar çabuk unuttum."

Dudağını ısırdı, sırtı bir kedi gibi istemsizce kamburlaştı. "Beni daha fazla bekletme, Shane."

Ve yapmadı. Onun yanında diz çökerek, kar tanesini yumuşak bir şekilde çizdi. külotunu indirdi ve çıkardı. Sonra kendi iç çamaşırını silkerek çıkardı, prezervatifi takmadan önce kızın onu bir süre incelemesine izin verecek kadar uzun süre oyalandı.

Ve sonra onun ayrılmış kalçalarının arasındaydı, kendini konumlandırı, ona doğru bastırdı, beklentiyle nefesini tutmasına neden oldu - ta ki itene kadar,

İçine girene kadar nazıkçe, nazıkçe ama çok sert bir şekilde sürüyordu. Gözleri kapanırken yüksek bir zevk iç çekişi onu terk etti.

Tanrım, iyi hissettirdi, doğru. Onunla dolmak.

Başka hiçbir şeye benzemeyen bir his yarattı.

Ve ona sonsuza dek bu şekilde bağlı kalmak istiyordu.

Onun üzerinde nefesi kesildi. Heyecandan, tahrikten. Bu hoşuna gitmişti. "Çok sıkı," diye homurdandı.

Bu, kendi nefesini de kesik kesik ve biraz tırtıklı hale getirdi. "Uzun zaman oldu," diye itiraf etti.

Kızın kulağına alçak sesle ve seksi bir şekilde konuştu. "Demek iyi bir kızsın. Ben de öyle düşünmüştüm. Noel Baba'nın iyi listesindesin," diye ekledi kıkırdayarak.

"Bu gece olmaz," diye söz verdi ona.

Bunun üzerine hınzırca sırtarak, "Bana patlamış mısır dizmeyi öğretirken iğneyi yumuşak noktaya batırmakla ilgili söylediklerini hatırlıyor musun?" dedi.

"Mmm hmm," diye onayladı.

"O zaman bunu düşünüyordum, nasıl hissettireceğini merak ediyordum." Nefesini içine çekti. "Ve?"

"Patlamış mısır dizmekten çok daha iyi."

Ve sonra adam onun içinde hareket etmeye başladı. Ve kadın onun

hamlelerine karşılık verdi, vücutları Noel ağacının ısıltısında zaman kadar eski olan o ilkel ritme büründü.

Candice'in bir kısmı bunun olduğuna inanamıyordu - neredeyse gerçeküstü. Ama geri kalanı bunun tadını çıkardı. *Gerçeküstü hissettiriyor çünkü kendini bir erkeğe tekrar vermek için çok uzun süre bekliyorsun.* Ve bir gece daha beklemediği için mutluydu. Bu gerçekten de mükemmel bir Noel hediyesiydi.

Shane, Candy'nin boynuna, göğsüne öpücükler yağdırırken kışını avuçladı, Henüz sütyenini çıkarmaya fırsat bulamamış olsalar da, düzeltmesi gereken bir ihmaldi bu.

Bu yüzden ellerini kızın arkasına koydu ve kancayı yavaşça çözdü; sütyen kızın etrafında gevşerken ve kız kollarını serbest bırakırken heyecanla bekliyordu boynundan narin danteli çekip çıkarmasına izin verecek kadar uzun süre ayırdı.

Kadının dolgun göğüslerini ve büzülmüş dudaklarını görünce boğazından kısık bir ses çıktı. pembe meme uçları. Altında yatan mükemmel kremi bir Noel fantezisi gibi görünüyordu, her zamanki tatlı yüzü şimdi tutkuyla kazanmıştı, vücudu o kazaklarının altında sakladığını hayal bile edemeyeceği mükemmel bir tatil ikramıydı.

Hiç vakit kaybetmeden ağzını alçaltarak onun tadına baktı-öptü, yaladı, sonra önce sertleşmiş bir tepeyi, sonra diğerini emdi. Üstünden onu biraz çıldırtan, boşalmak istemesine neden olan titrek nefesler yaydı.

Kahretsin, genelde bundan daha fazla kontrolü vardı. Gerçi onun için de bir süre geçmişti. Onun kadar uzun olmadığından şüpheleniyordu ama Babasının ölümü ve onu takip eden hastalık nedeniyle bir süredir bu tür bir eğlence için dışarı çıkmamıştı.

Yine de, verdiği tepkinin bununla ilgili olduğunu düşünmüyordu. *Onunla ilgili* olduğunu düşündü. Her zamanki tipi değildi. Noel Baba'nın iyi listesi Genelde kızlar için alışverişe giderdi. Ve onunla bu şekilde birlikte olmak - yakın zamana kadar ona bir suçlu gibi davrandığı düşünülürse- onu ... ne hissettiriyordu?

Güçlü mü?

Bir şekilde özel mi?

Ne olduğundan emin değildi ama Candy'nin kendini iyi hissetmesini istiyordu.

Ve bu yüzden henüz boşalmak *üzere* değildi - her ne kadar kendini bırakıp olmasına izin vermek istese de. Ama bunun için geri çekilmesi, ondan uzaklaşması gerekiyordu.

Geri çekilme karşısında hafifçe nefes aldı, gözleri endişeyle doldu. "Ne-ne-neden?"

Kahretsin, çok üzgün görünüyordu. Ve bunu kabul edemezdi. Bu yüzden onu rahatlatmak için acele etti. "Merak etme tatlım, hiçbir yere

gitmiyorum."

"Ama ben istiyorum. İstiyorum ..."

Sırıltısı muhtemelen hınzırlık sınırındaydı çünkü onun ne istediğini *biliyordu*. Onu tekrar içine almak. Ama onun yerine aldığı şeyden hoşlanacağını da biliyordu. Bu yüzden sadece "Şşt..." dedi ve sonra eğilip onu öptü.

tatlı, yuvarlak göğüslerini biraz daha okşadı ve sonra aşağı inerek ağzını kızın solgun, ince karnına bıraktı.

O zaman nefesi kesildi, belki de karın öpücüklerinden çok, gelecek olanı ima ettikleri için. Ve düşüncelerini bir kez daha düzeltmek zorunda kaldı - çünkü hayır, *bu* şimdiye kadar duyduğu en güzel soluktu.

Aşağıya doğru öpüşürken, gözlerinin onunkilerle birleşmesine izin verdi, içindeki açlığı görmesine izin verdi, ona ne yaptığını.

Sonra ellerini kullanarak bacaklarını biraz daha araladı ve onu sıcak ve ıslak olduğu yerden öptü.

"Oh!" diye seslendi. Ve yanıtla ilgili bir şey - güçlü ve Kontrolsüz bir şekilde onu sert ve hızlı bir şekilde doruğa çıkarmaya teşvik ediyordu. Daha sonra acele etmeyebilirlerdi -onu kızdırabilir, eşiğe getirip tekrar geri döndürebilirdi- ama şu anda sadece onu oraya götürmesi gerekiyordu.

Bu yüzden dilini bacaklarının arasındaki sıcak et yumrusunun üzerinde gezdirdi ve onun güzel dudaklarından kopan tatlı, tırtıklı iniltiyi dinledi. Onu tekrar tekrar yaladı, ta ki kız parmaklarını iki yanındaki kanepe minderlerine geçirene kadar, açıkça çıldırmış bir halde.

Durmadı, onu boşaltmaya o kadar hazırdı ki tadını alabiliyordu - ta ki bedeni onun etrafında titreyene ve ağzına doğru itilene, haykırana, orgazmını haykırana, onu tatmin olmanın sıcaklığıyla doldurana kadar onu salladı.

Adam geri çekilip otururken, ona zirveden inmesi için bir an verirken ve adam onun güzel çıplaklığına bakarken, ağaçtaki ışıklar mavi, kırmızı gölgeleri yansıtırken güzel iç çekişleri havayı doldurdu, "Vay canına Şeker Kamışı, Noel'i çok daha eğlenceli hale getiriyorsun." derken bir kez daha yaramazca sırıtmaktan kendini alamadı.

Ona gülümsedi, memnuniyeti gözlerindeki pırıltıdan anlaşılıyordu. "Sen de öyle," dedi. "Şimdi içime geri dön."

"Benim için zevkti" derken göğsü daraldı. Ve vücudunu bir kez daha onunkinin üzerine eğerek, ikisi de sıcak iç çekişler çıkarana kadar o rahat sıcaklığa geri döndü.

Ve onun içinde hareket etmeye başladığında, onunla çok uzun bir süre bu şekilde kalabileceğini düşündü - ama tam o anda

Onun tatlı yumuşaklığına dalmak onu daha önce çok yaklaştırmış olduğu sınırın ötesine itti. Ve bu sefer kendi isteğiyle kendini bıraktı.

-Kadın tekrar zevk çılgınlıkları atarken kendini sertçe, sertçe, sertçe onun içinde patlattı.

Ve adam bitkin bir halde yavaşça üzerine yığılırken, "İşte ben buna mutlu Noel derim" diye fısıldadı.

Saatler sonra Candice yatağının yorganının altında çırlıçıplak yatıyordu. Shane Dalton'ın kaslı kolları. Bunun nasıl olduğundan emin değildi. Tek bildiği adamın güzel koktuğu, sıcak misk ve soğuk nane karışımı bir kokusu olduğu ve bunun nasıl bir his olduğunu unutmuş olduğuydu. Bu şekilde tutulmak.

Tenini bir erkeğin sert ve zayıf vücuduna bastırmak. Ona sahip olmak. Avuç içi sert, çıplak bir erkek göğsüne dayanmış, parmak uçları göğsün üzerinde çok lezzetli bir şekilde serpiştirilmiş koyu renk saçlara gömülmüştü. Bir kekin üzerindeki serpintiler gibi. Şahane bir erkek keki.

Tanrım, böyle düşüncelere sahip olduğuna göre Rachel ve diğer kızlarla çok fazla takılıyormuş.

Ya da belki de bu kadar uzun süre mahrum kalmasına izin vermesinin doğal bir sonucuydu.

Ama fazla seçeneğin yoktu. Sığ randevu havuzu ve hepsi.

Her ne kadar vücudu bundan hoşlansa da, her dokunuşu ve öpücüğü suyla doluymuş ve kendisi kuru bir süngermiş gibi emse de, belki de kalbi ve zihni için yoksunluk bir bakıma akıllıca olmuştu. Belki de, İçten içe, uzun bir süre boyunca bu yola girmemeyi seçtiğinde ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Çünkü vücudu çarşafların altında onunkine karşı çok sıcaktı, bacakları çok rahat ama samimi bir şekilde birbirine dolanmıştı. Çünkü asla hareket etmek, ikisinin de bu yataktan ayrılmasını istemiyordu. Buna tutunmak istiyordu, bundan çok, çok daha fazlasını istiyordu. Ona sonsuza dek böyle bağlı kalmak istiyordu.

Bu çılgınca uzun bir süreydi ve daha da çılgınca bir düşünceydi. Ama hangi kadın bunu hissetmemişti ki? Ve bu ... bu belki de farkında olmadan kendini koruduğu şeydi. O kontrol edilemeyen duygu patlaması, kimyanın vahşileşmesi ve derinleşmesi ve tehlikeli bir şekilde kurtulamayacağı bir bağlanma gibi hissetmesi.

Ama Őimdi bunu dűŐűnmeyin. Risk aldın, buna deęeceęine karar verdin. Daha sonra, o çoktan gittięinde bunun için űzűlebilirsin, ama Őimdilik, Onunla sahip olduklarınızın tadını çıkarın. En iyi Őekilde deęerlendir. űnkű bu geçici. Sahip olabileceęiniz tek Őey bu, olabildięince iyi, o yűzden kıymetini bilin.

"Tanrım," diye mırıldandı Shane o zaman.

Yatak odasının yűksek pencerelerinden içeri sızan sabah gűneŐi onu uyandırmıŐ olmalıydı. "Ne?" diye fısıldadı, endiŐeliydi ve aynı zamanda BaŐını kaldırdı ve gűzlerini yataęın ayak ucundan odanın karŐısındaki eski bir Őűmineye doęru takip etti.

"Kediniz bize bakıyor."

Doęrusu, Frosty Őűmine rafının űzerinde baŐka bir ıvır zıvır parçası gibi durmuŐ, gűzlerini dikmiŐ onlara bakıyordu. "Bunun için űzgűnűm." Gerçek Őu ki, Frosty'yi dűn gece seks yapmalarından beri gűrmemiŐti ve Bir kedisi *olduęunu* bile neredeyse unutmuŐtu.

"Sorun deęil," dedi Shane. "Sadece uyanmak için űrkűtűcű bir Őey."

Hafifçe kıkırdadı ve sonra kendini parmak uçlarıyla onun gűęsűnde ileri geri kűűk yaylar çizerken buldu. Bűyle olması onu ŐaŐırtmıŐti. Onunla bu Őekilde bu kadar hızlıyken rahattım ama belki de bisiklete binmek gibiydi.

Buna karŐılık olarak, iŐaret parmağının ucunu kızın elinden aŐaęı ve kolundan yukarı doğru gezdirdi, diğer kolu hűlű kızın etrafında sıkı ve rahat bir Őekilde sarılıydı. Sonra onun bakıŐlarıyla buluŐtu. "PiŐman mısın, Candy?"

"Hayır." Bu doęruydu. Artık onun gidiŐiyle műcadele edeceęini bilse bile; duygularını, hayatını -űnkű duyguların yoksa hayat neydi ki- çok daha karmaŐık hale getirdięini bilse bile.

"Gűzel," dedi. Sonra tek kaŐını kaldırdı, bakıŐı sadece saf bela olan bir adamın yapabileceği bir bakıŐtı. "Tekrar yapmak ister misin?"

Uyluklarının arasında taze bir arzu alevlenirken dudağını ısırđı ve "Ah evet" dedi.

On beş

"Benimle vahşi bir şekilde sevişiyor."

Mary Hatch, *Harika Bir Hayat*

Ellerini kalçalarına koyan Shane onun içine doğru itti. Ve mmm, evet, bekle-hayır, *bu* şimdiye kadar duyduğu en güzel nefes alışı.

Bir yanı, o ve Küçük Bayan Şeker Kamışı'nın bu hale geldiklerine inanamıyordu. Meğer onun da hiç beklemediği ateşli, yaramaz bir tarafı varmış. Ve bu onu ona daha da bağladı.

Ve dürüsttü. Kendini tutmaz, bir şeyleri saklamaya ya da maskeleyemeye çalışmazdı. Her şeyi tamamen kontrol altına almış gibi davranmaya çalışmadı.

Kontrol. Böyle pek fazla insanla tanışmamıştı ve bundan ne anlam çıkarması gerektiğinden emin değildi ama belki de onun bu yönünü seviyordu. Belki de her zaman bu kadar gerçek olmak isteyen birinin her şeyi kontrol altında tutabileceğini düşünüyordu.

Ama onun içinde hareket ederken, sert ve derin bir şekilde iterken, zevk ve tutkunun aşınmasını izlerken düşündüğü tamamen farklı bir kontrol türüydü.

kendilerini yüzüne. Şu anda, onun her şeyini kontrol etmek istiyordu.

ve onun her arzusunu yerine getirmek. Çok tecrübeli değildi.

söyleyebilirdi. Ama o aldırmadı. Çünkü çoğunlukla onun kontrolü ele *almasına*, yönlendirmesine, göstermesine, vermesine izin veriyordu.

Kıçını sıkıca kavrayarak, "Kollarını boynuma dola" dedi ve sonra Üstüne çıkana kadar sırt üstü yuvarlandı. Bunun ona hissettirdiği farklı duyguyla bir nefes verdi ve bu onun da hoşuna gitti. Sonra ona bir talimat daha verdi. "Şimdi bana bin, tatlım."

Ve yaptı da. Kontrolü biraz olsun geri aldı ve bunu yaparken çok güzel görünüyordu. Kadın ona doğru dik otururken, adam ellerini kaldırarak göğüslerinin yumuşaklığını kavradı, onun ritmiyle şekillendirdi ve masaj yaptı

hareketler. Sert, büzülmüş uçlarını cımbızladı, pembe renklerine dikkat etti.

sabah ışığında. Babasının onu neden Kader'e gönderdiğini hâlâ bilmiyordu ve bunu anlamaya çalışmaktan çoktan vazgeçmişti ama O anda kader, Tanrı ya da her kimse onu buraya getirdiği için çok mutluydu.

Onu iyi tanımıyordu, tanımayacaktı da. Ve ona da söylediği gibi, bu sadece seksti, olabilecek tek şeydi. Ama hayatının bu an için daha zengin olduğunu biliyordu. *Tüm* bu anlar için. Onunla birlikte. Yatakta ve dışarıda.

Onu izledi, dürttü. İçine soktu; okşadı ve keşfedildi. Gözleri buluştu, o anda odadaki, dünyadaki diğer her şeyi sildi ve kadın hıçkırarak, inleyerek, gözleri kapanarak, başı geriye düşerek geldi.

Ve tüm bunları içine çekerken, bakışlarının kızarmış yanaklarından solgun göğüslerine, vücutlarının birleştiği noktaya düşmesine izin verirken, bambaşka bir tür kontrol resme girdi - az önce kaybettiği türden, kendi doruk noktası bir anda gelgit dalgası gibi üzerine hücum etti, onu yüksek ve sert bir şekilde ona doğru sürmeye zorladı, kendini oraya boşalttı.

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey duymamış, görmemiş, sadece coşkunun insanı ele geçirdiği o yere gitmişti. Ve geri döndüğünde kendini yabancı bir yatakta, yabancı bir kasabada, yabancı bir varoluşta bu tatlı, seksi, çıplak kızıl saçlıyı kollarında tutarken bulduğunda, beynine tek bir düşünce nüfuz etti. *I*

asla bu şekilde kontrolünü kaybetme. Asla.

Ama bir kadınla yatağa girmeyeli uzun zaman olmuştu. Ve hayat son zamanlarda pek de normal ya da kolay değildi.

Yani hiçbir anlamı yok.

Bunun dışında, bu tahliyeye ihtiyacınız olduğu açık.

Sonra ürkekçe ona baktı, yeşil gözleri kristaller gibi parlıyordu. Sesi de en az ifadesi kadar yumuşaktı. "Bu güzeldi."

"Evet, öyleydi."

O zaman gerçekten planlamadan onu öptü. Belki de dudakları birbirine dizdikleri kızılıkların rengine olduğu için. Belki de öpülmek *ister gibi* görüldüğü için -yaptıkları şeyin onun da hoşuna gittiğine dair bir güvence olarak. Ya da belki de onunla tüm bu dokunuşlar ve öpüşmeler bir şekilde kolay gelmiş, doğal gelmişti.

Tam o sırada beyaz kedisi yanlarındaki yatağa sıçrayarak geldi ve doğruca Shane'e doğru ilerleyerek sıcak bir şekilde diğer yanına yerleşti.

Kucağındaki kadın gözlerini devirdi. "Ve kankalık devam ediyor."

Adam ona eğlenen bir bakış fırlattı. "Kıskandın mı?"

"Senden mi yoksa ondan mı?"

Sadece güldü. Ve ona göz kırparak dedi ki, "Eh, sen daha iyisin *ona*. *Benim* gibi adamlardan uzak durmalısın."

Onun bakışlarıyla karşılaştı, şimdi biraz daha cesur görünüyordu, neredeyse meydan okuyordu. "Bu kadar büyük bir sorun yumağı olduğun için mi?"

İfadesini hafif ve rahat tuttu. "Evet hanımefendi."

Ve başını güzelce eğdi, soluk kumral saçlarının kıvrımlı bir tutamı yanağına düştü. "O kadar da kötü birine *benzemiyorsun*."

Ona hınzırca bir sırıtma daha fırlattı. "Beni henüz o kadar iyi tanımıyorsun." "O yara izini nereden aldınız bayım?" diye sordu sonra, parmak ucuyla

gözünün yanındaki ize hafifçe dokunmak için. Artık kendisiyle ilgili neredeyse hiç fark etmediği küçük bir şeydi bu. "Bar kavgası mı? Yoksa daha kötü bir şey mi?"

Ve Shane ilk kez, konuşmanın doğası gereği, neredeyse bir bar kavgasında almış *olmayı* diliyordu. "Aslında," dedi, "bu bir bisiklet kazasında oldu."

"Motosikletin var mı?" diye sordu.

Sadece iç çekti. Sonra kendi kendine biraz güldü. "Hayır, bisiklet demek istedim. On iki yaşındayken gidondan aşağı atıldım."

Bu da ondan hafif bir kahkaha tufanı kopardı. "Evet, *çok* sert ve kötüsün. Ben de o yara izinin, iddia ettiğin gibi bir beladan kaynaklandığını düşünüyordum. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bu konuda sana pek inanmamaya başlıyorum."

Yine de cevap olarak omuz silkti. Biraz daha kasvetli bir hal aldı. "Bir erkeğin başını belaya sokmak için barlarda kavga etmeye gerek yok. Eminim bunu biliyorsundur Candy."

"Evet," dedi usulca, neredeyse özlemle. "Seviyorum." Sonra başını düşünceli bir şekilde eğdi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Muhtemelen." Yine kıkırdadı ama bu seferki soru bir öncekinden biraz daha ciddi olacak gibiydi. "Yani, önce sorman gerekiyorsa Sana söylemek istemeyebileceğim bir şey var, değil mi?"

Ancak buna cevap vermek yerine doğrudan şu soruya geçti Soru. "Annenin gitmeni istediğini ve senin kötü biri olduğunu düşündüğünü söylediğin zamanı hatırlıyor musun? Bunu nereden bildiğini merak ediyordum. Yani bunu sana gerçekten söyledi mi?"

Kahretsin. *Bunun* olacağını tahmin etmemişti. Ve aniden o tuhaf Bayan Ellie'nin bahçesindeki açıklık anı. Candy'nin ona yaptığı buydu - onu rahatlatmıştı, belki de fazla rahatlatmıştı.

Annesinden bahsedildiğinde yüzündeki hafif ifadeyi korumak mümkün değildi, o yüzden bunu denemedi bile. Ve bunu tartışmak da istemiyordu. "Ne fark eder ki?"

"Sadece merak ettim. Yani bana sürekli ne kadar kötü bir adam olduğunu söylüyorsun ve bunu destekleyecek neyin var merak ediyorum. Ya da nereden geldiğini."

Sadece ona baktı. Onu bir şekilde affetmek mi istiyordu? Kendini ona gösterdiğinden daha iyi bir insan olduğunu öğrenmek mi istiyordu? Daha güvenli bir bahis olsun diye mi? Şu anda onunla yatakta olması daha mantıklı olsun diye mi?

Bunu yapabilirdi. Ne de olsa yakında yola çıkacaktı; ayın yirmi beşine kadar Miami'ye varmak istiyorsa bir haftadan az bir süre kalmıştı. Ve A1 Kaporta Atölyesi'nden kamyonunun kaporta işlerinin bittiğini ve boyamaya hazır olduklarını söyleyen bir telefon almıştı, yani artık uzun sürmezdi. Onu kendisi hakkında daha iyi fikirlerle baş başa bırakabilirdi ve bunun hiçbir zararı olmazdı.

Ama o *neyse oydu*. Ve kim olduğu konusunda ona karşı çok açık ve dürüst *olduğu* için ... burada gerçekleri saklamamanın iyi bir şey olduğunu düşünmüyordu.

"Bak tatlım," dedi, "nasıl kesersen kes, ben Beyaz Atlı Prens değilim. Sana bir ömür boyu beyaz atlı prensle kaçma hikayeleri anlatabilirim. ve kötü işlere bulaştım. Bu şeytan olduğum anlamına gelmiyor ama yakın zamanda kanatlarımın çıkmasını da beklemeyin." Göz kırptı. "Ben ikinci sınıf melek değilim, hatta üçüncü ya da dördüncü bile değilim."

Kızın yüz ifadesini okuyamadı -hayal kırıklığına mı uğradı, ikna mı oldu, hiçbir şey anlayamadı- "Annenle ilgili kısmı cevaplayacak mısın? Senin gitmeni istediğini söyledi mi?"

Bunun üzerine Shane tekrar düşündü. Cevabın büyük bir önemi yoktu. ama belki de daha önce hiç düşünmediği bir soruydu bu.

Ve bir ömür önceymiş gibi hissettirse de, şimdi bambaşka bir dünya, görüntüler aklına geldi. Okulda başının belaya girdiği ve öğretmeniyle konuşması için çağrıldığı zamanlar. Ev işlerini yapmadığı ya da

Komşu çocuğuna zorbalık yaptığında, kızın değer verdiği ve en başta elini sürmemesi gereken bir cam heykelciği dikkatsizce düşürdüğünde. O gün Gerçek şu ki, annesinin ona kötü olduğunu *söylemesine* gerek yoktu. Geriye dönüp baktığında, ele avuca sığmaz biri olduğunu görebiliyordu; anne babasının boşanmasına kızmıştı. Ve şimdi nedenini bilmesine de *annesini* suçlamıştı.

"Hayır, bana gerçekten söylediğini hiç sanmıyorum. Ama başım çok derde girdi."

"Pek çok çocuk başını belaya sokar. Bu, annelerinin onların gitmesini istediği anlamına gelmez."

Onunla paylaştığı ve beynine kazınan sözler
Uzun zaman önce söylenen bu sözlerin söylendiği zamana geri dönmesine neden oldu. Babasıyla Montana'ya yaptıkları araba yolculuğuna. Düzlükten geçiyorlardı,

Her yöne sonsuza dek uzanıyor gibi görünen çorak topraklar, Shane'e dünyanın sonuna yolculuk ediyor olmaları gerektiği hissini veren topraklar. Ve babası ona her şeyin daha iyi olacağına dair güvence veriyordu. Çorak topraklardan daha iyi. Ve evdekinden daha iyi.

Candice'e, "Babam söyledi," dedi.

"Baban sana annenin senin kötü biri olduğunu ve gitmeni istediğini mi söyledi?"

Başıyla kısa bir selam verdi.

Ve beklenmedik bir şekilde öfkeli görünüyordu, kaşları çatılmıştı. "Özür dilerim ama bunu neden yapsın ki? Neden *bir* ebeveyn çocuğuna bunu söyler? Doğru olsa bile - neden çocuğunuzu bu kadar incitici bir şeyle yüklersiniz?"

Hah. Bunu daha önce hiç düşünmemişti ama belki de onu görebilirdi. nokta. Yine de bu bir şeyi değiştirmede, bu yüzden sadece omuz silktili. "Tamam, babam küçük bir çocuğa ne söyleyeceği konusunda iyi bir karar verememiş olabilir. Ama bu onun söylemediği anlamına gelmez."

"Bu onun yaptığı anlamına da gelmez."

Shane içini çekti; unutmayı tercih ettiği bir zamana ve yere geri dönmüştü. Ve Candy'nin burada oldukça büyük bir varsayımında bulunduğunu düşündü. Bir fiske vurdu ona doğru bir bakış attı. "Ve tekrar soruyorum, bunun ne önemi var? Ve neden bunun hakkında konuşuyoruz ki?"

"Bu bana, kötü bir boşanmanın ardından ebeveynlerden birinin diğeri hakkında söyleyeceği türden bir şey gibi geliyor."

Bunu anladı ve kafasında evirip çevirdi. Kadın onun babasının annesinden intikam almak için ona zarar vereceğini düşünüyordu. Ve ikisini de tanımıyordu bile, bu yüzden çok küstahça olmasının yanı sıra, onu kızdırmanın da eşiğindeydi. "Babam bir aziz değildi ama bana karşı olabileceği en iyi babaydı, beni severdi."

Kız onun yanında hafifçe gerildiğinde, biraz sert konuştuğunun farkına vardı. Ve artık bu işin peşini bırakacağını umuyordu. Ama onun yerine sessizce, neredeyse "Belki de seni çok seviyordu. Belki de seni sadece kendine istedi."

"Lanet olsun kızım," diye mırıldandı. Dudağını ısırmaya çalışıyordu. Ona kendi işine bakmasını, neden bahsettiğini bilmediğini, babasının onu umursayan tek ebeveyn olduğunu, bu yüzden bu konuda çenesini kapatmasını söylememeye çalışıyordu.

Ama içten içe onun iyi niyetli olduğunu biliyordu. İçten içe onun sadece bir ebeveynin çocuğunu terk etmesi fikrinden hoşlanmıyordu - çünkü o da o yollardan geçmişti. "Candy, tatlım, kendin için düzeltemediğin bir şeyi benim için düzeltmeye çalışmadığına emin misin?"

Kafası karışmış görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Unutma, bana geçmişini de anlatmıştın."

O zaman gözleri değişti, belki de unuttuğunu söylüyordu. Ama başını salladı ve şöyle dedi: "Hayır, konu bu değil. Bu gerçeklerle ilgili, hepsi bu. Benim için gerçekler, babamın bir gece dükkana gitmesi ve asla geri gelmedi. Kes ve kurut. Olabildiğince basit. Senin için gerçekler o kadar net görünmüyor - kendinle ilgili bu fikre sahiptin ve ben sadece bunun nasıl oluştuğunu, nereden geldiğini merak ettim. Ve bana annenden çok babandan gelmiş gibi geliyor." Sonra sesi kesildi, belki o da sustu, suçlamanın büyük olduğunu ilk kez duydu. Son kısmı fısıldadı. "Hepsi bu kadar."

"İşte size bir gerçek ve bu konuda gerçekten önemli olan tek gerçek Sonunda," dedi. "Beni almasına izin verdi. Bir daha ne aradı, ne yazdı, ne de ondan haber aldı." Sonra yorganı geriye itti, hem onu hem de kediye hafifçe sarstı ama şu anda umurunda değildi. "Şimdi senin için de uygunsa, gidip bir duş alacağım."

Candice yatağında Frosty ile uzanmış, Shane'in koridorun sonundaki banyoya doğru çıplak adımlarla ilerleyişini izliyordu. Kafasında iki düşünce savaşıyordu. Adamın harika bir poposu vardı. Ve Tanrım, neden onu bu şekilde sorgulamıştı?

Ama adam kapalı bir kapının ardında gözden kaybolur kaybolmaz ve kadın suyun aktığını duyar duymaz, ikinci düşünce üzerine çöktü.

Bu kadar kişisel bir konuda bu kadar ısrarcı olmak istememişti. *Fazla izole olursanız böyle olursunuz; hassas anlarda sosyal olarak beceriksizleşirsiniz.* Ugh.

Belki de bir bakıma haklıydı; belki de bu onun kendi sorunlarıyla ilgiliydi. Bir ebeveyn tarafından terk edilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Ama onunki terk ettiğinde

kendisi hakkındaki temel fikrini oluşturmamıştı. Annesi kendi kalp kırıklıklarına rağmen çok çalışmıştı - bir kötü çocuk daha; hep gidiyorlardı - ona hem anne hem de baba olmak için. Ve kendisini normal, sevilen ve bütün hissetmesini sağlayan bu sıcak, sevgi dolu topluluğa sahipti.

Ve evet, elbette, yine de bir yara izi bırakmıştı. İçten içe, bu durumdaki her çocuk, bir ebeveynin bunu nasıl yapabildiğini ve bunun *Onlar* mı? Ama yine de, bu onun hayatını yönetmemişti. Belki o da Shane'in hayatını yönetmesini istemiyordu.

Belki de bunun için çok geçti. Ve onu ilgilendirmez.

Ve Tanrım, ya uzun zamandır başına gelen en güzel şeyi alıp dikkatsiz analiziyle paramparça etseydi?

Duyarsızlığı karşısında başını sallayarak yattı.

Ayaklarının dibinde uzanmış yatan Frosty'ye usulca, "Bunu düzeltmem gerek," dedi.

"Her *neyse*" der gibi kuyruğunu salladı.

"İlginiz için teşekkürler," dedi ona ve sonra gözlerini devirdi.

"Muhtemelen onu sadece kendine istiyorsun."

Ve *o* zaman onu ne kadar çok istediğini anladı. İlle de Kendisi. Ama onun yatağında. En azından o Destiny'den ayrılana kadar birkaç gün. Bir gece yeterli olmamıştı. Ve bir kez duygusal bir bağ kurduğunuzda -o kadar temkinli davrandığı şey- iki gecenin, üç gecenin ya da on gecenin de yeterli olmayacağını biliyordu. Ama en azından ona sahip olabildiği sürece onu istiyordu. Sorun olsun ya da olmasın.

Bu yüzden yataktan fırladı ve üzerine bir şeyler giydi.

Duş ya da banyo malzemeleri olmadan olabildiğince güzel görünmeye çalışıyordu. Ve hemen aşağıya inip ona, mutfağında birlikte yaptıkları ilk garip kahvaltıdan daha romantik bir kahvaltı hazırlamaya karar verdi.

Yirmi dakika sonra odaya girdiğinde -Tabii ki Ayaz da sadık bir şekilde onun peşindeydi- ocaktan elinde bir tabak yemekle ona doğru döndü. Izgaradan yeni aldığı krepler.

"Bunları özür krepleri olarak düşünün," dedi ona. "Bu son konuşmayı unutup eğlenceli şeylere geri dönme şansımız var mı?"

Gülümsemedi. Bunun yerine tek kaşını kaldırdı ve "Eğlenceli şeyler mi?" dedi.

Ona doğru yürüdü ve parmak uçlarında yükselerek kirli sakallı yanağından öptü, sonra tabağı bir kez daha kaldırdı. "Öpüşmek mi? Flört mü? Krep mi?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Biraz daha ateşli seks ekle ve anlaşalım, Şeker Kamışı."

On altı

"Bir çeşit düşmüş meleksin, değil mi? Kanatlarına ne oldu?" George
Bailey, *It's a Wonderful Life*

Destiny kasabasının Noel partisi yarındı ve bu da Telefon görüşmeleri ve e-postalarla geçen bir sabah ve öğleden sonra Bayan Ellie'nin evindeki son dekorasyon ve kurulum işleri. Shane televizyon izledi ve kediyle oynadı - gerçi bu kısımdan hoşlanmadığını söylüyordu - Candice sabah işlerini hallederken o da öğleden sonraki işlere yardım etti.

Candice, evini kullanmalarına izin verdiği için Bayan Ellie'ye tekrar teşekkür etmeyi ihmal etmedi. "Burası parti için gerçekten mükemmel bir yer," dedikten sonra bodruma birkaç boş kutu indirmekte olan Shane'e baktı. "Shane'in de küçük bir yardımıyla sanırım her şey hazır."

Bayan Ellie her zamanki gibi Candice'in ne dediğini tam olarak duymadan, "Yağmur yağacağını ya da senin ıslanacağını sanmıyorum, tatlım," dedi. "Ama yağarsa, seni sıcak tutması için şu Shame denen adamı getir, çok yakışıklı biri."

Candice yanaklarının ısındığını hissedince şaşırdı ama bunun Bayan Ellie'nin önünde utanmaktan çok Shane'in dün gece onu nasıl sıcak tuttuğunu hatırlamakla ilgili olduğunu hemen anladı.

İkili ayrılmaya hazırlanırken, yaşlı kadın pencereden ön bahçesine baktı ve "Bir kardan adam" dedi.

Candice ve Shane birbirlerine baktılar ve Candice nazikçe, "Bahçenizde bir kardan adam yok, Bayan Ellie," dedi. Yaşlı kadın hayal mi görüyordu? Bayan Ellie uzun zamandır ağır işitiyordu ama ilerlemiş yaşına rağmen hiç bunamamıştı.

İşte o zaman Bayan Ellie ona baktı ve mantıklı bir şekilde, "Tabii ki yok. Sen ve Shame bir tane yapmalısınız. Bu hoş bir ekstra dokunuş olur." Kısa ve öz bir baş sallamayla sözlerini bitirdi, belli ki bu konuda kararlıydı.

Candice ve Shane tekrar bakiştılar ve bu kez Shane, "Var mısın şeker Kamışı?" dedi.

Yine de dün gece onu ne kadar sıcak tutmuş olursa olsun, gözleri ellerine kaydı. "Eldivenlerin yok."

Göz kırptı. "İyi ki sert bir adamım."

"Bahse girerim Bayan Ellie'nin koridordaki dolabına girersem bir çift bulabilirim." Ön pencerenin yanındaki koltuğunda oturan yaşlı kadına doğru baktı.

"Bayan Ellie, hiç eldiveniniz var mı? Bir erkek için?"

Bayan Ellie biraz şaşırmış, sonra da düşünceli görünüyordu. "Harvey ölmeden önce ona karşı büyük bir sevgi besliyordum. O harika biriydi. kocası." Sonra o da Shane'in ellerine baktı. "Sana ihtiyacın olacak Bize bir kardan adam yapacaksan eldiven almalısın, Shame. Koridordaki dolaba bak."

Shane yaşlı kadına gülümsemekle yetindi ve birkaç dakika sonra, bir zamanlar Harvey'e ait olduğu tahmin edilen eski bir çift kahverengi eldivenle geri döndü. "Teşekkür ederim, Bayan Ellie," dedi eldivenli elini kaldırarak.

"Biraz kullanılmaları iyi oldu," dedi. "Kullanılmadan öylece duran şeyler eskiyor. Sanırım kullanıldıkça daha önemli hale geliyorlar."

Candice kendini yaşlı kadının sözlerini düşünürken buldu. Shane toparlandı ve dışarı çıktı. Bir şekilde ona kendini düşündürüyorlardı. Romantik olarak, cinsel olarak. Yıllar içinde içinde bir şeyler durgunlaşmış, belki de neredeyse körelmişti. Unuttuğu tüm bu duyguların içinden akıp gitmesi onu yeni ve taze bir şekilde canlı hissettiriyordu. Yine damarlar.

Birlikte Shane kadar uzun bir kardan adam yaptılar. Zor bir işti ama yine de eğlenceliydi. Candice en son ne zaman bir kardan adam yaptığını hatırlamıyordu.

Vücudun alt kısmında birlikte çalışırken Shane eğilip onu öptü ve soğuşa rağmen bu his tüm vücudunu karıncalandırdı. O Onu tekrar öpmek için durdu - bu sefer daha uzun süre - şekli oyup düzeltirken. Bayan Ellie'nin dolabından aldığı bir çift kulaklığı da kardan adamın kafasına yerleştirdikten sonra onu bir kez daha öptü. Ve o kardan adamın boynuna lacivert bir atkı bağlarken onu bir kez daha öptü.

Ona gülümsemekten kendini alamadı - burnu soğuktu ve parmakları eldivenlerinin altında neredeyse donmuştu, ama bu öpücükler onu içten dışa ısıtmaya yardımcı oldu.

"Noel'den hâlâ nefret ediyor musun?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Ona seksi, flörtöz bir sırıtış attı. "Sanırım her şeye rağmen iyi yanları da var."

Birkaç dakika sonra nihayet Bayan Ellie'nin evinden çıktıklarında Candice bundan sonra aralarında ne olacağından emin değildi. Bu yüzden, "Şey... sanırım

Hazırlanmayı bitirdik. Şimdi geriye kalan tek şey parti."

Arabada onun yanında başını salladı. "Beni kasabaya götürmende bir sakınca yoksa, kiliseye uğrasam iyi olacak. Mick birkaç dakika önce bana mesaj atarak bu öğleden sonra biraz insan gücüne ihtiyaçları olduğunu söyledi.

karanlıkta, Noel arifesindeki son teslim tarihine yetişmeye çalışıyorum."

Tamam, Candice'in umduğu şey bu değildi ama kesinlikle anlıyordu. "Elbette," dedi arabayı kendi evinin önünden kasabaya doğru sürerken. "Sence başarabilecekler mi? Düğün için zamanında?"

Shane başıyla onayladı. "Zor olacak ama Mick'e göre tüm sistemler hâlâ çalışıyor. Ve kilise yerine tamamen kiliseye odaklandığımız için kilisenin bodrum katında vermeyi planlıyorlar.

-Çünkü o zamana kadar üst kattaki sıralar ve eşyalar boşalmış olur."

Mavi Vadi Yolu'nda bir virajı dönerlerken Candice başıyla onayladı. "Güzel, bu harika. Her şeyin yolunda gitmesine çok sevindim."

Birkaç dakika sonra kasabadan geçerken General Mercantile'in ve meydandaki büyük ağacın önünden geçtiler, kısa süre sonra da kilisenin önünde durdular. Shane'in kapı koluna uzanışını izledi ve ellerinin yine çıplak olduğunu fark etti. "Eldivenleri takmamışsın."

Omuz silkti. "Onlar Harvey'nindi. Onları öylece alamazdım. Yola çıkmadan önce onları içeride bıraktım."

Kız cevap olarak ona bir bakış fırlattı. "Evet, sen gerçekten kötü bir adamsın- Bir ya da iki gün kullansanız bile kimsenin özlemeyeceği geri dönen eldivenler. Düpedüz alçaklık."

Bu onun küçük bir kahkaha atmasına neden oldu. "Bana hemen o kanatları vermeye kalkma Candy." Sonra kapıyı açtı ve ona dönerek, "Sanırım yarın görüşürüz? Partide."

Oh. Yarın. Bu gece değil.

Candice sadece başını salladı. Veda ettiği için kendini biraz üzgün ve boş hissediyordu. Ne de olsa bunun devam edeceğini ummuştu. Ve bunun çoktan bittiği, tam da istemediği şeyi, tek gecelik bir ilişkiyi elde ettiği düşüncesi göğsünü sıktı. Peki ya bu sabah barışırken pazarlık ettiği daha fazla seks?

Ve bu konuşmanın anısıydı onu bu kadar riske sokan ve sonunda kendini aptal ya da reddedilmiş hissetmeyeceğini ummasına neden olan.

"Tabii ... soğukta dışarıda kaldıktan sonra, daha sonra yemek için ocağa bir tencere acı biber koymayı düşünüyordum. Eğer biraz istersen."

Arabanın içinden ona sırtıttı. "Ben de biraz istiyorum."

Birden adamın sadece acı biberden bahsetmediğinden emin oldu ve gülümseyerek karşılık verdi.

"Mick'e beni sonra bırakmasını söylerim."

"Görüşürüz o zaman," dedi, çok fazla gülümsememeye ya da çok sevinçli görünmemeye çalışarak.

Öyle olsa bile.

Blue Valley Gölü'ne doğru geri dönmeye başladığında fark etti ki Bir şeyler. *İnsanlar artık bilecek. Mick'ten onu götürmesini istediğinde etrafta kim varsa. Mick de Jenny'ye söyleyecek. Ve yarına kadar tüm Destiny kasabadaki yabancıyla resmen bir kaçamak yaptığımı öğrenecek.*

Ve hiç umurunda değildi. Tedbiri tamamen elden bırakmıştı. İki ayağıyla birden ateşe atlamıştı. Ateş hiç bu kadar Daha önce çekici.

Bobby ateş gibiydi. Çekici bir ateş.

Ama onu Bobby ile kıyaslamayı bırak.

O Bobby değil. Aynı adam değiller.

Kanatları olsun olmasın, Shane şu anda tam olarak istediği ve ihtiyaç duyduğu şeydi ve bunu kimin bildiği ya da daha sonra nasıl hissedeceği umurunda değildi. "Mutlu Noeller *bana*," dedi kimseye yüksek sesle ve arabayı sürerken kocaman bir sırıtış takındı.

Mercantile'e yaklaşırken, otoparka doğru ani ve plansız bir sağa dönüş yaptı. Artık ateşin içinde olduğuna göre, eve gitmeden önce alması gereken bir şey vardı, bir Noel hediyesi daha.

Shane daha önce hiç Candy gibi bir kadınla birlikte olmamıştı. Onu koltuğa yatırıp mavi kot pantolonunu külotuyla birlikte indirmeye başladığında ereksiyonu neredeyse canını acıtacak kadar sertleşti. Kadın onu bu kadar heyecanlandırmıştı.

Belki de Noel Baba'nın listesinde zıt taraflarda yer almalarıyla ilgili tüm o şey yüzünden. Daha önce hiç bu kadar iyi, nazik ve saf bir kadınla birlikte olmamıştı. Ve yine de onun eşit derecede iyi olan bir yanını görmeye başlamıştı.

Güzel olduğu kadar yaramazdı da; Destiny'de başka hiç kimsenin onun sahip olabileceğini hayal bile edemeyeceğini bildiği bir yanıydı bu. Bundan tahrik olmamak elde değildi.

Ama belki daha fazlası vardı. Belki de onun hayatına girmesine izin vermesiyle ilgiliydi. Hayatına. Yatağına. Ondaki bir şey onu kazanmıştı. arzularını korkularından daha büyük hale getirdi. Bundan tahrik olmamak da zordu.

İşin garibi, kazağını başından sıyrıp çıkarırken, sonra da elleriyle sutyeninin kaplarını iterek yemyeşil göğüslerinin arasında bir iz bırakırken, bundan bu kadar hoşlanabileceğini hayal bile edemezdi.

Çok fazla.

Hoş bir kız. Eski moda bir evde. Küçük, şirin bir kasabada. Hiç de onun tarzı değil. Ve Tanrı biliyor ya, birkaç hafta önce biri ona böyle bir kadınla birlikte olmanın onu bu kadar heyecanlandıracağını söyleseydi, deli olduklarını düşünürdü. Ama işte buradaydı, bir tuğla kadar sertti, prezervatifin üzerinde yuvarlanıyordu, kasıkları kendini onun içine sokma ihtiyacıyla ağrıyordu.

Dün geceki gibi Noel ağacı odayı aydınlatıyor, ocakta kısık bir ateş çıtırdıyor ve tıslıyordu. Yapışkan beyaz kedisi onun yanında uyuyordu. Ve o anla ilgili her şey hoşuna gitmişti, hem de kendisinin de emin olduğu nedenlerden dolayı.

anlayamadım.

Tabii ki en çok hoşuna giden kısım, onun için bacaklarını açtığı, istekli ve arzulu olduğu ve sıcaklığının içine doğru rahatça ittiği zamandı. Karnının alt kısmındaki kaslar içeri girerken zevkle kasılırken boğazından kısık bir inilti yükseldi. Ve onun sıcak, seksi, kadınsı küçük nefesi ona tam orada onunla birlikte olduğunu, mükemmel bir senkronizasyon içinde olduklarını, her ikisinin de bağlantının her bir sıcaklığını, şehvetini ve zevkini emdiğini söyledi.

teslim edildi.

Adam onun içinde hareket etmeye başladığında, yavaş ve derin başlayan her itişte haykırdı, ona tamamen, en dolu şekilde daldırmaya ulaştı, ama sonra daha sert, daha hızlı, daha güçlü oldu. Ona hissettirmek, hissettirmek, hissettirmek istiyordu.

Kızın çığlıkları ve iniltileri, ayarladığı sıcak ritimle birlikte arttı - ta ki böyle devam ederlerse boşalacağını fark edene kadar. Ve o buna hazır değildi.

yakın bile değil. Ve sadece kendisi için değil, onun için de. Bunu aceleyle getirmek istemiyordu, ona *her şeyi* hissettirmek istiyordu.

Adam kızın içinden çıktığında, kız hayal kırıklığına uğramış bir iç çekti ama adam

"Sorun yok tatlım, sadece kendini iyi hissetmeni istiyorum." "Öyleydin," dedi vurgulayarak.

"Daha da iyisi," diye söz verdi ve sonra kanepenin yanında dizlerinin üzerine çöktü, onu kendine doğru çekti, ellerini çıplak, solgun kalçalarına koydu ve dilini nemli kıvrımlarında gezdirmek için eğildi.

Vücudunun titreyiş şekli, ondan kaçan titreşim, düzensiz nefesi yankıladı. Kadının tadı aynı anda hem tatlı hem de tuzluydu ve adam onun ağzında daha fazla nemle kabardığını hissettiğine yemin edebilirdi.

Kadının o yumuşak, en hassas noktasını öptü ve dilledi, ağzı kısa süre sonra onun heyecanının kalbinde yattığını bildiği narin ama şişmiş yumrunun üzerine kapandı. Nefesini içine çekerek, nefes nefese ve iniltili bir şekilde onun bakımları altında kaldı ve iki parmağını ıslaklığına doğru kaydırdığında, onlara ve ağzına karşı itti - hareketleri ateşli ve ritmikti.

Kadının sıcaklığı arttıkça, bunu neredeyse kendisi de hissedebiliyordu; tenine, etine nüfuz eden görünmez bir sıvı sıcaklığı gibi üzerine akıyordu, onu içten dışa doğru ateşlendiriyor. *Gel, bebeğim. Benim için gel.* Bunu görmek istiyordu, bunu gerçekleştirmek istiyordu.

Ve sonra oldu. Ağzına karşı doruğa ulaştı, hıçkırarak ağlıyordu, yüzü acı çekiyormuş gibi görünüyordu ama o bunun saf bir rahatlama olduğunu biliyordu. Onun böyle kendini bıraktığını hissetmek hoşuna gitmişti, onu tamamen terk etmesini sevmişti.

O an geçip de kadın kanepenin minderlerine gömüldüğünde, adam tekrar onun üzerine çıktı ve göz kırparak, "Sanırım Noel Baba'nın güzel liste, Candy."

Kıkırdadı ve sonra gözleri daha karanlık, daha seksi bir hal aldı. Küçük Bayan Şeker Kamışı'nın bu yönüne neredeyse hiç kimsenin tanık olmadığını bilmek ona kendini düpedüz ayrıcalıklı hissettirdi. Özellikle de "İçime geri dön Shane" diye fısıldadığında.

Mmm, bundan çok memnundu, bu yüzden hiç zaman kaybetmedi - "Dön, tatlım" diye talimat vererek işleri biraz değiştirmek dışında.

"Ha?"

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök." Ve sonra ona yardım etti, rehberlik etti, ellerini kullanarak, yüzü ona dönük, avuç içleri kanepenin koluna dayalı olana kadar onu konumlandırdı.

Sonra tekrar içine doğru itti. Tanrım, evet. Orası rahat ve sıcaktı. Hiç ayrılmak istemediği bir yerdi. Ve bildiği bir sonraki şey, vücudunun kontrolü ele geçirdiği ve ona doğru sürdüğü - sert, sert, sert - onu tekrar çılgınlık attırıyordu.

Boşaldığı an tam bir mutluluk anıydı. O kadar doluydu ki... Kahretsin, bu neden bu kadar farklıydı? Diğer kadınlardan farklıydı. Ama o

Daha sonra yavaşça üzerine çöktüğünde, onun Şeker Kamışı tatlılığına, iyiliğine ve açıklığına geri döndüğünü düşündü. Bu evden, aptal kedisinden kurabiyelerine kadar onun olduğu her şeye geri döndüğünü düşündü. sevdiği filmleri ve sevgili küçük kasabası için bir parti düzenlemek için harcadığı kalbi.

Ve sadece birkaç dakika sonra uykuya dalarken, ikisi yumuşak bir örtünün altında, kanepede çıplak, onun sıcak kıvrımları Ona sarılmıştı ve Noel ağacı hâlâ karanlığın içinden renkli bir parıltı saçıyordu. Kendini güvende hissediyordu. Her şeyiyle. *Onunla* ilgili her şeyi.

Güvenli bir yerdi. Kolay bir yer. Ve belki de şimdiye kadar hayatında pek güvenli ve kolay bir yer olmamıştı. Uzun, çok uzun zaman öncesine, anne babası ayrılmadan, Montana'dan öncesine ait belli belirsiz anıları vardı ama bunu, etrafındaki o güvenlik hissini neredeyse unutmuştu. ona. Candy ve Destiny de ona bunu veriyordu.

Uzun sürmemesi çok kötü oldu.

Candice yüksek sesle, "Miami'ye gideceğin şu işten bana hiç bahsetmemiştin," diye düşündü. Şimdi onu daha iyi tanıdığı için daha da meraklanmıştı.

Ama loş oturma odasındaki kanepede kucaklaştığı Shane'in bakışlarıyla buluşmaya çalıştığında, Shane ona tam olarak bakmadı. gözleri gölgelenmişti. Neredeyse hiç cevap vermeyeceğini düşünecekti ki, adam sonunda şöyle dedi: "İşin doğrusu, tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Sadece üst düzey bir parça tedarikçisi olmasını umuyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Umut etmek mi?"

Yine onun bakışlarıyla doğrudan karşılaşamadı. "Şey... muhtemelen burası bir doğrama dükkanı."

"Chop shop mu?" Bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildi.

"Çalıntı arabaları alıyorlar ve parçalarını satmak için söküyorlar" derken yüz ifadesini bir parça pişmanlık renklendirdi.

Sadece gözlerini kırıştırdı, midesinden bir dehşet dalgası geçti. "Araba mı çalacaksın?"

"Hayır," dedi hızlıca, vurgulayarak. "Ben sadece mağaza müdürü olacağım. İş denetleyeceğim. Arabaların alındığından emin olmaktan başka bir şey yapmayacağım."

doğru şekilde ayırıp, tüm parçaları iyi durumda tutuyorum. Çünkü arabalarla aram iyidir."

Dudağını ısırdı, hâlâ kafasını toparlamaya çalışıyordu. "Ama bu yasadışı. Değil mi?"

Bir iç geçirdi. "Şey ... kimseyi gerçekten incitecek şekilde değil."

Adamın ellerinde hafifçe kaskatı kesildi. "Kurbansız suç diye bir şey yoktur. Yani, arabaların sahibi olan insanlar-"

"Onlara bakmak için iyi sigorta poliçeleri olacak."

"Ve sigorta şirketleri çok fazla para ödemek zorunda kalacak. Ve insanların ücretlerini yükseltecekler. Ya da çalışanların maaşlarını düşürecekler. Kim bilir nasıl bir yol izleyecekler."

Bir süre sessiz kaldı ve sonunda şöyle dedi: "Bakın, yanılıyor olabilirim. *Umarım* yanılıyorumdur. Dedğim gibi, tamamen yasal bir yedek parça dükkanı olabilir." Sonra durdu, iç çekti. Ve biraz daha kendini beğenmiş görünmeye başladı. "Gördün mü? Sana sorunlu olduğumu söylemiştim."

Nedenini bilmiyordu ama ses tonundaki bir şey onu yumuşatmıştı. Bu kadar hızlı karar vermek. Belki bu aptalca olsa bile. Çünkü onu önemsemeye başlamıştı. "Sanırım daha kötülerini de tanıdım."

Onu hâlâ kendisine doğru tutarken başını yastığa yasladı. "Gerçekten mi?"

Ve bu sözlerdeki gerçeği düşündü ve eğer o kendisine bir şey itiraf ettiyse, belki kendisinin de ona bir şey itiraf edebileceğine karar verdi. "Bir zamanlar bir erkek arkadaşım vardı... şey, sonuçta onu sevdim ve o da Benden biraz para ve mücevher çalarak -aslında o madalyonu; sana bahsettiğim madalyonu- ve en iyi arkadaşım ile kaçarak bana borcunu ödedi."

Tanrım, bunu yüksek sesle söylememişti - belki de hiç. Hiç söylemek zorunda kalmamıştı çünkü Destiny'nin dedikoduları sayesinde kasabadaki herkes olanları biliyordu. Şimdi bile bunu dile getirmek zor bir şeydi.

"Ciddi misin?" Shane gözlerini kısarak sordu. "Vay canına. Lanet olsun, tatlım. Bu oldukça korkunç. Ve o adam da aptalın teki olmalı."

Nedenini bilmiyordu ama nedense gerçeğin geri *kalanı* da o anda ağzından çıkıvermişti. "Bu beni gerçekten incitti, gerçekten Ben ... çok geri çekildim. Yani ..." Durdu, başını salladı. "Bu olay olduğundan beri kimseyle çıkmadım. Ta ki ... şey ... sana kadar."

Aman Tanrım. Sözcükler onu terk ettiğinde itirafının büyüklüğünü ve etkisini fark etti.

Ve gözleri odanın gölgelerinde buluştuğunda, onunla seks yapmanın kendisi için ne kadar büyük bir şey olduğunu anladığını biliyordu.

Bir an sessiz kaldı ve sonra fısıldadı, sesi biraz gırtlaktan geliyordu, "*Beni bu kadar özel yapan ne Candy?*"

Bir cevap bulamayınca başını adamın geniş göğsüne doğru salladı. Sonra da dürüst olmaya çalıştı. "Sen . . . beni heyecanlandırdın. Ve bu yüzden . . . Sanırım zamanı gelmişti, hepsi bu." *Evet, bu iyi. Gerçekte olduğu kadar büyük bir şey değilmiş gibi görünmesini sağla.*

Ama adam nazıkçe "Ben gittiğimde iyi olacak mısın Şeker Kamışı?" diye sorduğunda bunun işe yaradığından emin değildi.

"Ben büyük bir kızım," diye söz verdi, kalbi çok hızlı atıyordu. O Şu anda göğüs göğüse yattıkları için onun da hissedip hissetmediğini merak etti. "Bu benim sorunun cevabı değil," dedi.

Derin bir nefes aldı. "Bak, birkaç gün oldu ve bunun geçici olduğunu biliyordum. Ve en azından birkaç gün *daha* süreceği için mutluyum. Ve sen gittiğinde üzüleceğim." Sonra yavaşladı, duygularının etkisiyle hızla ilerlemeyi bıraktı. "*Gerçekten* üzgünüm. Ama ..."

"Ama . . . ?"

"Ama gitmeye oldukça kararlı görünüyorsun... Kalırsan buradaki pek çok insanın mutlu olacağını bildiğini düşündüğüm halde."

Onun bakışlarıyla karşılaştığında kaşları hafifçe kalktı. "İnsanlar mı?"

"Büyükbaba. Edna," dedi. "Mick ve kasabadaki diğer çocuklarla arkadaş olmuşa benziyorsun."

"Kalırsam mutlu olur *musun?*" diye sormadan önce biraz tereddüt etti.

"Tabii ki."

"Ama benden bunu istemeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. Bu kararı sen vermelisin." Bobby'ye karşı muhtaçtı. Bir daha asla öyle olmak istemiyordu.

"Hiç fazla bir şeyim olmadı," dedi usulca.

"Ve . . . ?" diye sordu, adamın ne demek istediğini merak ediyordu.

"Bu işle birlikte gelen para, Candy-kaçırılmayacak kadar çok. Ve eğer dürüst bir iş olmadığı ortaya çıkarsa, şey ... En azından yapabildiğim kadar dürüst yapacağım. Ve bunu sonsuza kadar yapmayacağım. Ama bu ... yeni bir başlangıç, kendim için daha iyi bir gelecek inşa etmenin bir yolu."

Bir an için neredeyse ona kalmayı düşündüğünü söyleyeceğini sanmıştı. Ama şimdi yanıldığını fark etti. Ve bu sorun değildi. Eğer

kalbi biraz düştü.

Bir zamanlar Bobby'den ona verebileceğinden daha fazlasını istemişti. Ve belki Shane'den de bunu istemişti. Bu seferki fark şuydu.

Ondan bunu istemeyecek, özgürce verilmemiş bir şeyi ondan almaya çalışmayacaktı. Aradaki fark, bir şeyi bırakıp size geri dönüp dönmeyeceğini görmekle ilgili tüm o şeyin doğru olduğunu bilecek kadar büyümüş olmasıydı.

Ve Shane'in gitmesine izin vermeye hazırdı. Ve o geri gelmeyecekti. Ama onu hala sevebiliyordu.

Aman Tanrım. Yine oldu. Onu seviyorum. Bu kadar hızlı. Şimdiden. Onu seviyorum.

Yine de ... bu onun kalbini tekrar kırsa bile, kötü bir şekilde kırsa bile ... sorun değildi. Garip bir duyguydu ama doğruydu. Çünkü aşk kısmı buna değerdı.

Ve belki de *bu* Noel'de öğrendiğı şey şuydu: Bir şeyi geri almaya çalışmadan verdiğın sevgi, gerçek sevgiydi.

On yedi

"Unutmayın, dostları olan hiç kimse başarısız değildir."

Clarence Odbody, 2. Sınıf Melek, *Şahane Hayat*

Candice, Bayan Ellie'nin ön kapısının önünde durmuş, Destiny Noel partisini izliyordu. Uzakta, Shane'le birlikte yaptıkları kardan adamın yanından, donmuş, pitoresk Blue Valley Gölü'nde buz pateni yapan insanlar, birkaç çıplak

Kıyı şeridindeki ağaçlar beyaz ışıklarla süslenmişti.

Çocuklar evin yan tarafındaki bahçede koşup oynayarak Noel Baba'nın gelmesini bekliyorlardı ve her yeni gelen Noel Baba'nın getirdiği bir süs eşyasını asıyordu.

Bahçe kapısının hemen içindeki küçük bir çam ağacının üzerinde, kuzeni Tessa'nın organize edilmesine yardım ettiği bir etkinlik. Masmavi gökyüzünden parlayan parlak bir güneş, soğuk havayı katlanılabilir kılıyordu.

Arkasında, içeriden, Caroline'ın ilahi çaldığını duyabiliyordu.

Bayan Ellie'nin piyanosundan "Up on the Roof Top" şarkısına eşlik eden birkaç ses duyuluyordu. Ve ön pencereden bakıldığında Bayan Ellie'nin kendisinin de müzik eşliğinde ellerini çırparak harika bir öğleden sonra geçiriyor gibi görüldüğü anlaşılıyordu.

Daha sonra kızları ona dışarıda yardım ederek açık hava etkinliklerinin tadını çıkarmasını sağladılar. Çoğu insan şu anda böylesine ayrıntılı bir partiye ev sahipliği yapmanın ve bu kadar çok aksiyonun dayatmasını hissediyor olabilirken

Evlerinin içinde ve çevresinde olup bitenler Bayan Ellie'nin çok hoşuna gidiyor gibi görünüyordu ve Candice'e partinin her *zaman* yapılması gerektiği fikrini verdi

Kilise tamamen onarıldıktan sonra bile burada.

Brody'lerin Mike ve Logan'ın açtığı patikadan ön taraftaki yürüyüş yoluna çıktıklarını görünce gülümsedi. Hepsi sıkı sıkı giyinmişti ve Mick küçük Dustin'i bir kalçasında taşıırken, Jenny buz patenlerini ve plastik bir kurabiye kabı.

Candice konteyneri almak ve merhaba demek için yaklaştığında Jenny ona gülümsedi. "Candice, bu harika bir fikirdi! Tam bir kış harikalar diyarı!"

Kendi gülümsemesini gizleme zahmetine girmedi. "Teşekkürler, ortaya çıkan sonuçtan memnunum."

"Baba, Noel Baba nerede?"

Mick yürümeye başlayan oğluna baktı, sonra etrafına göz gezdirdi. "Muhtemelen onu burada yeneriz. Ama beklerken annenin kurabiyelerinden yeriz- ve asmak için süsünü getirdin, değil mi?"

Küçük çocuk usulca başını salladı ve Candice'in o ana kadar eldivenli elinde fark etmediği süsü havaya kaldırdı. Minik bir ren geyiği şeklindeydi. Kahverengiye boyanmış ve hem boynuzları hem de bacakları oluşturmak için birbirine yapıştırılmış mandallardan yapılmış ve bazı başka detaylar da eklenmiş. Gerçi boyası kenarlarından aşınmıştı ve daha iyi günler görmüş gibi görünüyordu. Dustin gururla Candice'e, "Büyükannem 'Nita ağacından bir tane seçmeme izin verdi," dedi.

"Çok güzel bir tane seçmişsin," diye onu temin etti.

Sonra ona "Bu bir ren geyiği" diye bilgi verdi.

Daha yakından bakarken şaşırmış gibi yaptı. "Peki, buna ne dersiniz- kesinlikle öyle!"

"Bu ren geyiklerinin büyük hayranı," dedi Mick. "Birdenbire onlara doyamaz oldum."

Sonra Jenny nefesinin altından Candice'e konuştu. "Ama Anita o süsü alması konusunda biraz tuhaf davrandı, bu yüzden onu canımız pahasına korumayı planlıyoruz." Başını iki yana salladı. "Onun için özel bir anlamı olduğunu söyledi, ben de Dustin'e başka bir tane seçmesini önerdim ama Anita onu alması için ısrar etti. Yine de ona çok dikkat edeceğiz ve ayrılırken yanımızda götüreceğimizden emin olacağız."

Candice başını salladı ve Dustin tekrar sordu: "Noel Baba nerede? Burada mı? Ne zaman geliyor?"

Hepsi onun sabırsızlığına güldü ve Candice ona, "Her an kızağıyla gelebilir," dedi.

Hem Jenny hem de Mick gözlerini kocaman açarak ona baktılar. "Kızağında mı?" Mick sordu. "Bu yeni bir şey."

Başını salladı, omuz silkti. "Ne diyebilirim ki, parti planlama görevimi ciddiye alıyorum. Büyük adamla bazı torpiller yaptım."

"Etkileyici," diye düşündü Mick.

Candice cevap olarak başını eğdi ve sessizce küçük bir itirafta bulundu. "Aslında tüm övgüyü, hatta hiç övgüyü ben alamam. Bu Shane'in fikriydi."

Sonra tekrar Mick'e baktı. "Anita'dan bahsetmişken, kilisede işler nasıl gidiyor?"

Başını hafifçe arkaya eğdi. "Güzel. Bu hızla devam ettiğimiz sürece düğün için hazır olacağız. Yeni halı yarın geliyor, hasarlı ön sıralar da tamir edildi ve yerleştirilmeye hazır.

ait oldukları yere geri dönecekler. Sadece kısa süreli çatı onarımları yapıldığı için tavan çok iyi görünmeyebilir, ancak kimse yukarı bakmadığı sürece

iyi." Sözlerini göz kırparak bitirdi ve Dustin'in dürtmesiyle, çocuk hâlâ kucağındayken bahçeye doğru yöneldi.

Candice Jenny'ye, "Anita için ne büyük bir rahatlama," dedi.

Jenny başını salladı, gülümsedi. "Bunu tekrar söyleyebilirsin. Anita ve babam tüm yardımlar için çok minnettarlar ve bugün herkese teşekkür etmek için sabırsızlanıyorlar."

Bunu duymak Candice'in kalbinin biraz daha genişlemesine neden oldu. "Geldiklerine sevindim. Son zamanlarda oldukça bunaldığınızı biliyorum ama bir parti ona iyi gelecektir."

Tam o sırada Tessa ve Rachel bahçeden çıkıp ön sahanlığın yanında onlara katıldılar. "Süs ağacı çocukların çok hoşuna gitmiş gibi görünüyor," dedi Tessa ve Jenny'ye baktı. "Dustin kendi ağacını yeni astı. tam olarak doğru noktayı seçin."

Rachel rahat bir gülümsemeyle, "Mike bir süre önce Farris'in kendininkini asmasına yardım etti," diye ekledi.

Tessa, "Sanırım içeride biraz ısındıktan sonra Lucky ve ben buz pateni yapmayı deneyeceğiz," diye duyurdu. "Amy ve Logan zaten buzun üzerinde." Belli belirsiz göl yönünü işaret etti. "Ve yine Candice, parti için harika bir iş çıkardın! Muhteşem olmuş."

Candice göz ucuyla Shane'in ön kapıya doğru yaklaştığını gördü. Paltosunun altına kapüşonlu bir kazak giymiş, kapüşonu yukarı çekmiş ve ellerini ceplerine sokmuştu. Onu görmek bile Candice'in içini ısıttı ve kışlık kıyafetinin altındaki teninin karıncalanmasına neden oldu.

"Sanırım tüm sıcak çikolata makineleri sonunda kuruldu," dedi ve ardından şakacı bir göz kırpışı ekledi. Bir milyon tane falan olduğunu ima ediyordu.

"Sadece üç tane var," diyerek onun alaycı gülümsemesine karşılık verdi.

Hafif bir kahkaha attı. "Üç. Bir partide. Sanırım az önce benim için ne demek istediğimi anladın."

"Hangisi?" diye sordu, kaşlarını şakacı bir meydan okumayla kaldırarak.

"Buranın ciddi bir sıcak çikolata takıntısı var," dedi. "Sıcak ikolata ve kediler." Sonra başını hafifçe salladı. "Bu kasabada hiç köpek sahibi olan var mı?"

"İstiyorum."

Başlarını kaldırdıklarında Adam ve Sue Ann'in Bayan Ellie'nin evinden çıktıklarını, patenlerini kollarına geçirdiklerini gördüler. "Ama kaldığı için şanslıyım," diye ekledi Adam başını acımasızca sallayarak, "buralarda kedilere ayrıcalıklı davranıldığı için."

Sue Ann, "Daha çok kediler kalmasına *izin* verdiği için şanslı sayılır," dedi.

Shane kıkırdadı, sonra eve doğru işaret etti. "İskeledeki sıcak çikolata standı için içeriden birkaç bardak daha almam gerekiyor."

Ve Candice onun gidişini izledi, ne kadar çok sevdiğinin farkındaydı. Şimdi onun yanında olmak. Ya da belki de hep öyleydi. Ama artık bu yoğun çekime, bu katıksız manyetizmaya karşı koymak zorunda değildi.

Adam ve Sue Ann, Tessa ve Rachel'a yakında onlara katılacaklarına dair söz vererek göle doğru yürümeye başladılar ama onlar içeri girmeden önce, Candice, Rachel'ın ona baktığını fark etti.

"Ne?" diye sordu. "Yüzümde krema mı var?" Birkaç dakika önce kenarlarına beyaz krema sürülmüş bir zencefilli kurabiye adam yemişti.

"İşler değışti," diye tahmin yürüttü Rachel, sesi kuşkuluydu, gözleri neredeyse suçlama gibi görünen bir ifadeyle kısılmıştı.

Candice aptalı oynamaya çalıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen ve Shane." Rachel bir parmağıyla -elini şık bir leopar desenli eldivenle kapatmıştı- Shane'in az önce kaybolduğu yönü işaret etti. "İkinizin arasında bir şeyler oldu. Artık ona karşı küskün değilsin. O da sana göz kırptı."

"Ne olmuş yani?" Candice bunun pek de güçlü bir cevap olmadığını fark ederek cevap verdi.

Özellikle de dondurucu soğukta bile yanaklarının ısındığını hissettiği için.

Rachel gülümsedi, Jenny de yumuşak bir nefes verdi. İkisi ve Tessa sanki büyük bir sırrı keşfetmiş gibi görünüyorlardı. Her ne kadar bu tamamen varsayımdan ibaret olsa da. Rachel sinsice, "Asıl soru ne olduğu," dedi.

Sonra Jenny onu işaret etti, açıkça bir vahiy yaşıyordu. "Mick, Shane'in dün gece senin evine bırakılmak istediğini söyledi. "Mick, Shane'in dün gece

Son dakika parti işleri için sana yardım ediyordum. Ama aslında parti işi değildi, değil mi?"

Candice, Shane'in aralarında geçenleri örtbas etmeye çalışacak kadar kibar olmasını takdir ediyordu ve görünüşe göre işe de yaramıştı Ta ki Rachel daha az şeyle bunu anlayana kadar. Ve şimdi ekledi, "Sanırım *özel* bir partiydi. Seksi türden."

Candice onları susturmaya çalışarak, "Tamam, tamam, iyi ama sessiz olun," dedi.

Bunun üzerine Tessa'nın kaşları havaya kalktı - çünkü görünüşe göre Candice'in az önce verdiği onayı bekleyerek. "Gerçekten mi?" diye sordu. "Tavsiyemi dinledin mi?"

"Sanırım biraz öyle oldu," diye itiraf etti

Candice. "Ve?" Tessa sordu.

Üç kadın da beklentiyle daha da yaklaştı.

Bu yüzden Candice gerçekçi ama aynı zamanda hafif olmaya çalıştı. "Harikaydı," dedi usulca. "İnanılmaz, mucizevi ve mükemmel bir tatil kaçamağı gibi. Ne de olsa sadece birkaç gün daha burada olacak. Ama şimdilik eğlenceli.

Gerçekten eğlenceli."

Kuzeni ve diğer ikisi gülümsedi. "Tatil neşesi," dedi Rachel kendini beğenmiş bir ifadeyle.

Candice de basitçe "Onun gibi bir şey" diye cevap verdi.

Ve elbette, tatil neşesinin aynı zamanda Yeni Yıl kalp ağrısı olacağını zaten biliyordu - ama yine de pişmanlık duymuyordu. Nasıl olabilirdi ki? Ona fena halde aşık olmuştu. Ve anı yaşıyor, onunla geçirdiği zamanın tadını sonuna kadar çıkarıyordu. Bunun sonuçlarını daha sonra düşünecekti. Başka seçeneği kalmadığında.

"Senin adına çok sevindim," dedi Tessa, ona sarılmak için uzanarak.

Sonra Rachel da sarıldı.

Candice, "Nişanlandığımız falan yok," diyerek durumu geçiştirmeye çalıştı. Ama arkadaşlarının desteğini takdir ediyordu ve bunun bir kaçamaktan öte bir şey olduğunu bildiklerini biliyordu - bu gerçekten yeniden yaşamakla ilgiliydi. Gerçekten yeniden açık olmak. Olasılıklara. Romantizme. Aşka.

Bilmeleri *gerekmeyen* şey, onun aşka *açık* olmaktan çok daha fazlası olduğuydu; o zaten aşkın içindeydi.

Rachel ve Tessa ısınmak için içeri girip onu Jenny'yle bırakırken, o yine tüm bu kış ihtişamını seyre daldı. İnsanlar gelmeye devam ediyordu ve artık daha fazla çocuk -ve hatta birkaç yetişkin- kapının yanındaki ağacın yanında sıraya girmişti,

süslerini asmak için bekliyorlardı. Çocukların gülüşmelerini ve daha fazla şarkı söylediklerini duyabiliyordu. Şimdi de "Jingle Bells "in coşkulu bir yorumu. Lettie Hart ve LeeAnn Turner'ın durup Lettie'nin Candice'in koluna elini koyarak ne kadar harika bir parti olduğunu söylediği sırada Adam'ın ergenlik çağındaki ikiz oğullarının kendisinin ve Shane'in yanında kendi kardan adamlarını yaptıklarını gördü.

Gülümsedi, iltifatı kabul etti ve kendini çok iyi hissetti.

Rüya. Normalde içine kapanık olan Candice sadece harika bir parti vermekle kalmamıştı, aynı zamanda ateşli ve gizemli bir sevgilisi de vardı.

Ve evet, Shane'in etrafındaki bazı gizemler . . . rahatsız ediciydi.

Miami'deki işi hakkında ona söyledikleri biraz fazla hayal kırıklığına uğrattı. Onun yaşamak için yasadışı bir şey yaptığını düşünmek hoşuna gitmiyordu. Belki de tanıdığı adamın bir melek olmadığı doğrudur.

-Ama suçlu gibi de görünmüyordu.

Ve tabii ki bu ona temkinli olmakta haklı olabileceğini hatırlatmıştı. Onu gerçekten tanımadığını, buradaki hiç kimsenin tanımadığını.

Ve belki de ona söylediği şey onu korkutmalıydı. Eskiden olduğu gibi.

Ama nedense öyle olmadı.

Büyükbabaya bir Noel ağacı vermek istemişti. Harvey'nin eldivenlerini geri vermeyi ihmal etmemişti. Kar fırtınasında kedisini kurtarmıştı. Ve kilisenin tamirine yardım etmişti.

Nasıl bakarsa baksın, o kötü bir adam değildi. Ona ne kadar kötü olduğunu söylese de.

Miami'deki işe rağmen.

Tam o sırada arkalarından kapı açıldı ve Shane elinde bir kol bardak ve birkaç kırmızı parti peçetesiyle dışarı çıktı. Onların yanından hızla geçerek

Candice'e yolda seksi bir sırıtma.

"Biliyor musun," dedi Jenny ona, "kilisenin çatısının çökmesinin iyi bir şey olduğunu asla söylemem, özellikle de düğün orada olmak üzere. Ama ... belki de bu parti kar fırtınasından çıkan iyi bir şeydir." Komşusu onun eldivenli elini sıktı, sonra da kocası ve çocuğunun yanına gitti.

Ve elbette Candice'in aklına kar fırtınasından çıkan bir *başka* iyi şey daha geliyordu. Şu anda Mavi Vadi Yolu'ndan göle doğru gidiyordu.

Birkaç dakika daha orada durup izledi. Fincanları ve peçeteleri sıcak çikolata masasına getirip her birinden birer tane Ed'e uzatırken

Fisher, onun ilk tanıştıklarından ne kadar farklı göründüğünü fark etti. Bir an sonra onu Noel tatili için üniversiteden dönen Tyler Fleet'le konuşurken, gülerken ve sonra Yaşlı Bayan Lampton'ın fincanına küçük şekerlemeler ve krem şanti eklemesine yardım ederken görebiliyordu.

Belki de tüm bu olanlar -kar fırtınası, kamyonunun hurdaya dönmesi- sadece onun için değil, Shane için de iyi olmuştu.

Sonsuza kadar yaşayacak biri olmasa bile.

Shane rıhtımda durmuş göldeki buz patencilerini seyrederken iki avucunu sıcak çikolata dolu kâğıt bardağa sardı. Elbette, buz pateni yapmayı severdi.

Bütün kasabaya sıcak çikolata tüketimleri konusunda zor anlar yaşatsa da, şu anda sıcak çikolataya sahip olduğu için çok memnundu; içerken hem ellerini hem de içinin geri kalanını ısıtıyordu.

Soğuğa rağmen güzel bir gündü. Güneş parlıyordu ve buradaki insanlar iyiydi. Destiny'nin -topluluk duygusuyla birlikte- ona biraz alıştığını düşünüyordu.

"Şehirde kalmayı mı planlıyorsun?"

Soru Raybourne Fleet'ten gelmişti, yerel bir polisti.

Adamın sömestr arasında üniversiteden eve gelen oğluyla da tanıştıktan sonra sohbet ettik.

Shane başını salladı. "Hayır, Florida'ya gidiyorum." Sonra bir sonraki soruyu daha sorulmadan cevapladı. "Beni bekleyen bir iş var, Noel'e kadar oraya gitmem gerekiyor."

"Bu çok utanç verici."

Döndüğünde Edna'nın yaklaştığını gördü. Toz mavisi bir elbise giymişti. parka ve ona uygun kabarık kulaklıklar. "Gideceğini biliyordum ama tatilden önce olacağını bilmiyordum. Büyük partide olmanı bekliyordum. Noel yemeği benim evimde. Ben büyük bir hindi pişiririm, Willie de patates püresi yapar."

Hmm, Shane kulağa hoş geldiğini inkar edemezdi. Ve orada olamadığı için neredeyse küçük bir pişmanlık duyuyordu. Kulağa kolay geliyordu. Olunacak kolay bir yer gibi. Ve, eğer kendine karşı tamamen dürüst olursa, babasız geçirdiği ilk yıl beklediğinden daha iyi bir Noel gibi. Ve Miami'de geçireceğinden daha iyi.

Ama Noel'i gerçekten *istemediğine* ya da ona *ihtiyacı* olmadığına karar vermemiş miydi? Bu yüzden olayı hafife almaya çalıştı. "Zencefilli çörek olacak mı?" diye sordu Edna'ya.

"Tabii ki."

Yaşlı kadından hoşlandığı için ona alaycı bir sırıtışla karşılık verdi. "Bununla beni neredeyse baştan çıkarabilirsin, Edna."

"Tecrübelerime göre," dedi, "neredeyse her şeyin belki de -Genellikle hayır anlamına gelir." Sonra bakışlarını onun ellerine dikti. "Ama eldiven giymeyi bile akıl edemeyen aptal bir çocuktan başka ne bekleyebilirim ki?"

Sadece güldü ve ona "Ben iyiyim" dedi.

"Parmakların donmadığı için şanslısın."

Edna belki de gezegende ona zor anlar yaşatmasına aldırmadığı tek kişiydi. Tamam, o ve küçük bayan Candy Cane. Aslında Edna'nın *herhangi birinden* böyle bir şey görmesi çok şaşırtıcıydı. Bu yüzden aynı küçük kasabada böyle iki insan bulması ona garip gelmişti.

Gücümü kaybediyor olmalıyım. Belki de bu şehir onu yumuşatıyordu. Bu yüzden buradaki zamanının neredeyse bitmiş olması muhtemelen iyiydi. O kadar emin olmasa bile

Donnie V. ile olan işi hakkında eskiden olduğu gibi. Ve belki de, sadece belki de, o gittiğinde burayla ilgili birkaç şeyi özleyebilirdi.

Kafasını kaldırdığında o şeylerden birinin karlı patikadan iskeleye doğru yürüdüğünü gördü. Candy'nin parlak bakışlarıyla karşılaştı ve ona gülümsedi.

Hatta bunu düşünmek bile. Lanet olası kız son zamanlarda onun üzerinde böyle bir etki yaratıyor gibiydi - onu sebepsiz yere gülümsetiyordu.

Sonra tekrar, belki de sebepleri *vardı*. Ateşli seks bir nedendi. Güzel yüzü bir nedendi. Bu partiyi düzenlemenin onu ne kadar mutlu ettiğini görmek de iyi bir nedendi. Bu partiyi düzenleyenlerden biri olduğu ve onu gururlandırdığı için memnundu.

Ona gurur duyduğunu söylememişti ama o bunu anlayabiliyordu. Ve bunu hak ediyordu. Herkes harika vakit geçiriyordu ve Noel Baba henüz gelmemişti bile.

Onlara ulaştığında, eldivenli bir elini bileğine dolayarak Edna'ya gülümsedi. "Onu bir dakikalığına çalmamın sakıncası var mı?"

"Hiç de değil," dedi Edna. "Buraya bu banklardan birine oturup kayan insanları seyretmek için geliyorum, amacım da bu." Ahşap banklar Shane'in kilisenin bodrumundan getirilmesine yardım ettiği eşyalar arasındaydı.

"Paten kaymıyor musun?" Shane onunla alay etti.

"Bu dizlerin üzerinde mi?" Aşağı baktı. "Hayır, bu çılgınlığı siz gençlere bırakıyorum. Ama senin yaşında olsaydım, senin etrafında daireler çizerdim - tam olarak sekiz figürü." Göz kırptı.

"Bundan hiç şüphem yok. Muhtemelen şimdi de olabilir," diye ekledi gülerek. Edna da güldü. "Ben çeviğim oğlum, ama *o kadar* değil."

"Fazla bir şey gerekmez," diye güvence verdi ona. Kızın kaşları kalktı.

"Nedenmiş o?"

"Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Hiç buz pateni yapmadın mı?" Yaşlı kadın Candy'ye doğru başıyla kısa bir selam verdi. "Bunu düzeltsen iyi olur Candice. Bu adam yakında güneye gidiyor- Onu o buzun üzerine çıkarmadan, yaşayabileceği son kış tadını bırakmasına izin veremem."

Ancak bunun üzerine, neredeyse boş olan fincanını yere bırakırken hafifçe geri çekildi. "O-ho-ho hayır, sanmıyorum," dedi ellerini savunmak için havaya kaldırarak.

Edna kuru bir sesle, "Korkak kedi," diye suçladıktan sonra patenlerini giymiş birkaç kişinin oturduğu banklara doğru ilerleyerek konuşmayı sonlandırdı. Shane başını iyi huylu bir şekilde sallamakla yetindi.

Candy, onu kaçırmak istediğini hatırlıyordu. "Neye ihtiyacın var, Şeker Kamışı?"

Cevap olarak elini tuttu ve onu rıhtımın uzak tarafına çekti, orada daha fazla mahremiyetleri vardı, etrafta başka kimse yoktu. Sonra da adamın içini ısıtan bir gülümseme takındı - sıcak çikolatadan bile daha fazla. vardı. "Sadece sana bir şey vermek istedim." Noel Baba kâğıdına sarılmış ve etrafına beyaz bir kurdele bağlanmış küçük bir paketi havaya kaldırdı.

Bu onu şaşırttı, midesinin hafifçe sıkışmasına neden oldu. Kahretsin, bunun olacağını tahmin etmemişti. "Tatlım, özür dilerim," dedi. "Sana hiçbir şey almadım. Senin ... olduğunu bilmiyordum. . ." Sonra kendini garip hissederek sözünü kesti.

Ama cevap verirken sesi tamamen rahatlamıştı, "Bu umurumda değil, Shane. Bu kalpten gelen bir hediye. Büyük bir şey değil, söz veriyorum. Sadece sahip olmanı istediğim bir şey."

Ve Shane paketi ondan alırken, bir şekilde onun tüm tatlılığının, içinde ne varsa onunla birlikte paketin içine sarıldığını hissetti. Karmaşık duygular içinde savaşıyordu, aynı anda hem hoşlanıyor hem de bunu yapmasından hoşlanmıyordu.

Kağıdı yırttı ve içinde ne olduğunu görünce bunu bilmesi gerektiğini anladı. Tabii ki. Bir çift erkek kış eldiveni. Koyu kırmızıydı ve üstünde şaşırtıcı derecede erkeksi görünen beyaz bir kar tanesi deseni vardı.

Haklıydı, küçük bir hediye idi. Basit ve çok açıktı. Yine de ona kolayca anlayabileceğinden çok daha fazla dokunmuştu.

Hayatında ona pek fazla hediye verilmemişti, hele yetişkinliğe ulaştığından beri.

Ama bunu belli etmemeyi seçti. En azından pek belli etmedi. Ona bir gülümseme verdi.

"Eldivenler."

O da gülümsedi. "Gittikten sonra onlardan pek yararlanamayacağını biliyorum ama yine de önümüzdeki birkaç günü kolaylaştıracaklardır."

"Olur," diye kabul etti ve giydiğinde tam oturduğunu gördü. O da artık ellerinin soğuğa maruz kalmamasının iyi hissettirdiğini inkâr edemezdi. "Teşekkür ederim."

Sonra yeni eldivenli ellerini kızın yüzüne doğru kaldırdı, yanaklarını kavradı ve dudaklarına sert ama nazık bir öpücük kondurdu. Kimsenin görüp görmediğini umursamadan.

Ve o da umursuyor gibi görünmüyordu. Sadece gözlerini onunkilerden ayırmadı. Daha sonra bu bağlantının sıcaklığını içine çekti. Eldivenlerin ya da sıcak çikolatanın sağlayabileceğinden farklı bir sıcaklık. Ve gittiğinde bunu özleyeceğini biliyordu.

"Tek sorun şu ki, artık ellerini sıcak tutmak için bana ihtiyacın olmayacak," diye alay etti.

"Merak etme Candy," dedi. "Diğer parçalarımı da sıcak tutabilirsin." Adam göz kırptı ve Candy güldü.

Sonra ona doğru fısıldadı, "Bu kesinlikle benim için bir zevk olacak."

Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırdı. "Bu partiyi bırakıp doğrudan senin evine gitme isteği uyandırırıyorsun bende."

Ama yumuşak kahkahasının bir başka tonu havayı doldururken, "Asla olmaz bayım. Bu suarenin ev sahibesi benim ve son kişi gelene kadar burada olacağım.

buz pateni ya da ilahi söylemeyi bitirdi. Şimdi gel sana nasıl buz pateni yapılacağını öğretelim." Bunun üzerine başını eğdi. "Uh, hayır teşekkürler. Bana göre değil, tatlım."

Yine de omuz silkti. "Noel de değildi. Noel ağaçları da değildi. Ama şimdi kendine bir bak. Her şey değişiyor ve bunun da değişme zamanı geldi."

"Hiç patenim yok," dedi muzaffer bir edayla, bunun sorunu çözeceğini biliyordu.

Tam o sırada Logan Whitaker parmaklarının ucunda sallanan iki yıpranmış kahverengi deri buz pateniyle çıkageldi. "Al dostum, benimkini ödünç al. İşim bitti ve içeri girip ısınmaya hazırım."

Kahretsin. "Muhtemelen aynı bedende değiliz," dedi Shane ona. "Ben on buçuk bedenim."

Logan'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Ben de." "Bu bir Noel mucizesi," diye duyurdu Candy.

Logan'ın karısı Amy arkasından, "Her yerdeler," dedi.

Shane hala teklif edilen patenleri kabul etmek için harekete geçmedi ama gerekmedi çünkü Candy uzanıp onları yine de aldı ve ödünç verdiği için Logan'a teşekkür etti. Ve Shane bu konuda mücadele edebileceğini ve bir kadına -ve bütün bir kasabaya- bir pislik gibi görünebileceğini fark etti. Onun için oldukça iyi. Ya da bunu kabullenebilirdi. Buraya geldiğinden beri her şeye katlandığı gibi. Ve her ne kadar kabul etmekten nefret etse de, kendine bile, oldukça iyi sonuçlanmıştı. Hem de *çok iyi*.

On dakika sonra, o ve Candy patenleri giymişlerdi ve Ayağa kalkana kadar her şey yolundaydı, ikisi de dengede durması imkânsız gibi görünen ince bıçakların üzerinde sallanıyordu. Adam biraz kafası karışmış bir halde ona baktı. "Neden bu işte benden daha iyi görünmüyorsun?"

"Bu işte hiçbir zaman çok iyi olmadım," dedi omuz silkerek. "Ve uzun zaman oldu."

Biraz şaşkınlıkla burnunu hafifçe kaşıdı. "O zaman bunu neden yapıyoruz?"

"Eğlenceli olduğu için," diye bilgilendirdi onu, açıkça ikna edici görünmeye çalışarak.

Rıhtımdan buzun üzerine doğru beceriksizce ilerlerken, birbirlerine can havliyle tutunarak, "Seninle eğlenmek için çok daha iyi yollar düşünebilirim," diye homurdandı. Ve buzun üzerine çıkmaya başladıklarında

Diğer patencilerle birlikte donmuş gölde kayarken Shane kendini yepyeni, sallantılı bacakları olan bir buzağı gibi hissediyordu. Candy gerçekten de bu konuda kendisinden daha yetenekli değildi ve körün köre yol göstermesi gibi olduğu için gülünç görünmeleri gerektiğini düşünüyordu. Kör.

Ve tam da bunu neden yaptıklarını merak etmeye başlamıştı ki, nedenini *anladı*. Birlikte güldüklerini fark ettiğinde.

Düşmemek için el ele tutuştuklarını ya da birbirlerinin paltolarına, kollarına, bellerine tutunduklarını fark ettiğinde. Aslında hiç düşmediklerini ve hâlâ sallanan ayaklarının üzerinde durduklarını fark ettiğinde.

Ve çok geçmeden, yan yanaydılar, el ele tutuştular ve bir pateni diğerinin önüne yavaşça iterek hafifçe ileri doğru kaymaya başladılar,

ve Shane dedi ki, "Hey, biz bunu yapıyoruz. Paten kayıyoruz."

"Gördün mü?" dedi kıkırdayarak. "Sana söyledim, çok eğlenceli!"

İşte o zaman uzaklarda bir yerde kızak çanlarının belli belirsiz şingirtisini duydu, gittikçe yükseliyor, yaklaşıyordu ve ikisi de başlarını kaldırıp bir

büyülü bir manzara: Noel Baba atlı kızıyla Mavi Vadi Yolu'ndaki virajı henüz dönmüştü.

On sekiz

"Harika değil mi? Mutlu Noeller!" George

Bailey, *It's a Wonderful Life*

Nefesler kış havasını doldurdu ama Noel Baba kıyafetleri içindeki Büyükbaba Hoskins yaklaşırken kimse tek kelime etmedi. Büyükbaba içten bir sesle "Ho-ho-ho!" diye seslenirken at ve kızağın üzerindeki çanlar şingirdamaya devam etti. Neşeli Noel! Mutlu Noeller!"

Shane'in Candy'ye söylediğı gibi, bu bayramın hiçbir zaman büyük bir hayranı olmamıştı ve çocuklara oyuncak ve neşe dağıtan kırmızı elbiseli yaşlı bir adam kadar basit ve saf bir şeye inandığı bir zamanı pek hatırlayamıyordu.

Noel Arifesi'nde sebepsiz yere çocuklar. Ama birkaç kısa saniye için, çocuksu bir yanı neredeyse bu tür bir büyüye inanıyordu, bir şekilde onu keskin, soğuk esintide etraflarında hissediyordu.

Yolun karşısında, hem yetişkinler hem de çocuklar evden ve bahçeden çıkıp yaklaşan kızağa hayranlıkla bakıyorlardı.

"Bu Noel Baba! Noel Baba geldi! O burada!" diye bağırان küçük bir çocuğun sesi bahçeden duyulabiliyordu.

Candy'yle birlikte buzun üzerinde sessiz bir şekilde durmuşlardı ve şimdi aşağıya baktığında yanındaki kadının ona gülümsediğini gördü. "Bunu sen yaptın," dedi yumuşak bir sesle.

"Ne?" diye sordu. "*Ben mi?*"

Başını salladı. "Evet, tabii ki *sen*. Noel Baba'nın kızakla gelmesi tamamen senin fikrindi."

Oh. Evet. Evet. Her nasılsa bunu neredeyse unutmuştu. "Ve bu inanılmaz."

Ve böylece kollarını onun boynuna doladı ve onu uzun, sıcak bir öpücüğün içine çekti. Belki de hayatının en güzel öpücüğüydü. Buzla kaplı bir gölün üzerinde bir çift ince metal bıçağın üzerinde sallanırken bile. Çünkü onun ağzı

sıcaktı. Tüm vücudu sıcaktı. Ve daha önce hiç harika bir şey düşündüğü için öpülmemiştı.

Shane büyük bir şaşkınlıkla buz pateninin sona ermesine neredeyse üzülyordu ama Noel Baba'nın ziyaretini organize etmek gibi yapılması gereken işler vardı. Sıraya sokulması gereken küçük çocuklar ve dağıtılması gereken küçük hediyeler vardı.

Büyük kırmızı ipli çuval kızakta onlarla önceden paketlenmişti.

Ayakkabılarını giymek için acele ettiler ve Büyükbaba'nın daha fazla ho-ho-ho-ing ile büyük bir giriş yapmasını izlemek için zamanında yola ulaştılar ve "Bugün burada toplanan bazı küçük çocukların benimle tanışmak ve bana ne olduğunu söylemek istediklerini duydum.

"Doğru yerde miyim?"

Elinde kırmızı çantayla kızaktan inerken Shane ve Candy de ona katıldılar ve çocuklara şunları söylerken eve doğru ona eşlik ettiler "Noel Baba'nın bir dakikalığına içeri girmesi gerekiyor ama ben birazdan bahçede olacağım."

Plana göre Shane, büyükbabam içeride dinlenirken onunla kalacaktı. Kısaca, uzun bir çocuk kuyruğunu resmi olarak selamlamaya başlamadan önce sakalının ve kostümünün geri kalanının hala yerinde olduğundan emin oldu. Candy çocukları sıraya dizecek ve bu süre boyunca bir tür kostümsüz elf gibi davranacaktı.

Büyükbabanın keyfi yerinde görünüyordu ve kurabiye masasının yanında Edna'nın yanından geçerken Shane birbirlerine gülümsediklerini fark etti.

"Seni gördüğüme sevindim Noel Baba," dedi ona göz kırparak.

"Bu yıl uslu durdun mu Edna?" diye sordu her zamankinden daha derin Noel Baba sesiyle.

Sadece güldü. "Sanırım her yılki kadar iyi."

"Bu seni benim yaramazlar listeme sokabilir, genç bayan," diyerek evin içinde ilerledi ve Shane ona bir bakış fırlattı. Yaşlı adamın içine ne girmişti? İyi bir şeye benziyordu belki de.

Yatak odasına girip kapıyı kapattıklarında Shane büyükbabaya bir fincan sıcak çikolata verdi ve yolculuğun nasıl geçtiğini sordu.

"Çok eğlenceliydi, işte böyle. Yolun kenarlarına yapışmak ve yolumu dikkatli seçmek zorunda kaldım - artık karların çoğu temizlendiği için - ama ne zaman bir arabanın yanından geçsem ve bir el sallama ya da korna sesi duysam kendimi gerçek bir kırmızılı adam gibi hissettim. Büyüleyici

bir şeydi."

Büyüleyici. Bu kelime son zamanlarda sürekli aklına geliyordu. Shane'in nedenini bilmiyordu ama o anda kafasına dank etti: Büyükbabasına daha önce hiç sormadığı bir şey vardı. Ve bu neden daha önce aklına gelmemiştir?

Bu ana kadar?

Belki de şimdiye kadar bunu düşünmek istemediğin içindir. Belki de gerçek bir Noel mucizesi olacak, buradaki insanların bir adamı neredeyse inandırabileceği türden. "Hey büyükbaba," dedi. "Gary Dalton adında birini tanıyor musun?"

Zamanlama Shane'in büyükbabanın evet diyeceğinden ve bu bağlantının Shane'in babasının onu buraya gönderme nedenini bir şekilde ortaya çıkaracağından neredeyse emin olmasını sağladı.

Bu yüzden yaşlı adam başını sallayıp "Hayır" dediğinde biraz sarsıldım. Neden sordun?"

Ama içinde oluşan beklenti ne kadar hızlıysa, o kadar çabuk kayboldu. Bu önemli değildi. Babası onu buraya herhangi bir nedenle göndermemiştir, hepsi bir hataydı. Belki de hiç de kötü olmayan bir hataydı ve bu hata onu bir daha asla dönmeyeceği bir yola sokmuştu.

başka türlü seyahat edebilirdi. Ama yine de bu bir hataydı.

Bu yüzden şimdi sadece başını salladı. "Bunu daha önce söylemeyi hiç düşünmemiştim ama buraya tamamen tesadüfen gelmedim." Sonra büyükbabaya ne olduğunu açıkladı

onu Destiny'ye getirmişti ve geldikten sonra bulduğu çeşitli çıkmaz sokaklar.

"Bu, oğlum," dedi büyükbabam işi bittiğinde, "tam bir kafa karışıklığı." Shane omuz silkti. "Sormak için denemeye değer diye düşündüm."

Sonra Noel Baba sakalının arkasından başını eğerek, "Dünyada sıkışıp kalınacak daha kötü yerler de var. Ama bana öyle geliyor ki sen bunu şimdiye kadar biliyorsundur."

Shane başıyla kısa bir selam verdi. "Anlıyorum."

"Evlat, Miami'de kalmaya kararlı olduğumu biliyorum ama bana kalırsa, nasıl bakarsan bak, buraya gelmen gerekiyordu. Babanın seni buraya göndermesine *sevindim*. Senin etrafımda olman hayatımı sen gelmeden önceki halinden biraz daha iyi hale getirdi, hepsi bu."

Shane buna ne diyeceğinden emin değildi. Tıpkı Candy'nin eldivenleri gibi, bu da ona dokunmuştu ama bunu göstermekte, nasıl göstereceğini bilmekte iyi değildi. Sonunda şöyle dedi: "Hislerimiz karşılıklı, büyükbaba." Ağzından çıksa bile

Sesi biraz sert çıkıyordu. "Bana karşı çok iyiydin. Bütün kasaba iyi davrandı. Ve ben

bunu unutmayacağım." Ama sonra doğrudan "Bahçedeki Noel Baba gösterisinden önce ihtiyacın olan başka bir şey var mı?" sorusuna geçti.

"Sanmıyorum," diye cevap verdi büyükbaba.

"O zaman bacağını kır," dedi Shane. "Ya da sahte Noel Babalar ne yaparsa." Sonra büyükbabanın kırmızı giysili omzunu sıvazladı ve odadan çıktı.

Bayan Ellie'nin girintili yan verandasına doğru yürüdü ve bahçede toplanmış olan büyük çocuk kuyruğuna baktı. Candy ve Jenny Brody ve Amy Whitaker adındaki diğer birkaç hanım onları bahçede tutmaya çalışıyordu.

kurabiyeler ve diğer ikramlarla eğleniyordu ve Şeker Kamışı'nın baston şeker dağıttığını görünce kendi kendine gülümsedi.

Karla ve parıldayan ışıklarla kaplı kış harikalar diyarına doğru yürürken, yolundan çekilmeye çalışan çocukların arasından sıyrıldı. Ve süslerle asılı ağacın yanında bulduğunda partiye katılanlar, süslemeleri incelemeye başladı - ta ki gözü özellikle bir süslemeye takılana kadar: yapıştırılmış mandallardan yapılmış bir ren geyiği

bir araya getirilir, ardından küçük keçe parçaları ve siyah boncuk gözlerle süslenir.

Garipti. Bununla ilgili bir şey onu zamanda geriye, tam olarak kavrayamadığı bir anıya götürdü. Büyükanne ve büyükbabasının evinden bir başka belirsiz hatıra mıydı bu? Okuldan mı? Başka bir yerden mi? Elini uzattı, hafifçe avucunun içine aldı.

avuç içi, daha iyi görebilmek için dallardan biraz uzakta tutarak.

Tam o sırada Candy yaklaştı, gülümseyerek ona takıldı. "Şimdi ne kadar Noel adamı olduğunu gördün mü? Ev yapımı süsleri bile takdir ediyorsun."

Elini aşağı çekerek ren geyiğinin tekrar asılı kalmasına izin verdi. "Bu bana tanıdık geliyor." Ama nedenini hâlâ bilmiyordu. "Bir yerlerde buna benzer bir şey görmüş olmalıyım." Mandallar çok zekiceydi. Belki de bu yüzden benzerini gördüğü yerden hatırlanabilirdi.

"Anita'ya ait, Noel arifesinde evlenecek olan kadına. Bugün Jenny'nin küçük oğlunun getirmesine izin verdi. O ve Walter'ın da buralarda bir yerde olması gerekiyor, yani sizi tanıştırmam gerekecek."

Kibarlık olsun diye başını salladı ama sadece belli belirsiz ilgilendi. Buradaki insanları seviyordu ama bugün zaten pek çok yeni insanla tanışmıştı. Ve kilisedeki işlere katkıda bulunduğu için mutluydu ve bu büyük düğün için zamanında bitecek olmasından memnundu - ama bu özellikle önemli değildi
gelin ve damatla tanışıp tanışmadığını sordu.

"Büyükbaba büyük girişini yapmaya hazır mı?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla," dedi Shane. "Henüz burada olmamasına şaşırdım."

Tam o sırada Edna verandanın köşesinden baktı. "Shane," diye seslendi. "Willie bir konuda yardımına ihtiyacı olduğunu söylüyor."

Büyükbaba, Bayan Ellie'nin fırfırlı yatak odasındaki aynanın önünde durmuş, elinde kırık siyah bir Noel Baba kemeri tutuyordu. Biraz sıkmak için gitmişti ve

O şey eski bir lastik gibi ikiye ayrılmıştı. Ama eski bir kemerd. Ucuz plastikten yapılmıştı. Bu yüzden bunun er ya da geç olacağını düşündü - yıllardır aynı kostümü giyiyordu.

Umarım Shane günün geri kalanında kendini toparlamanın bir yolunu bulabilirdi. Yardımına herhangi birinin gelebileceğini tahmin ediyordu ama çoğu insan aileleriyle eğleniyordu ve Shane kendisinden istendiğinde yardım etmekten asla çekinmezdi. Büyükbaba onun bu yönünü severdi.

Elbette Edna'ya da sorabilirdi. Ama nedense şu anda bu konuda huzursuz hissediyordu. Son zamanlarda onun hakkında, Shane'in önerdiği şey hakkında çok düşünüyordu. Ve gerçek -kendisine yeni yeni itiraf etmeye başladığı gerçek- belki de ona karşı bir şeyler hissediyor olduğuydu. Ama şimdi bu konuda ne yapmak istediğini bilmiyordu. Onlar uzun süredir arkadaştı. Ve bunu kaybetmek istemiyordu. Böyle büyük şeylerin değişmesi zordu. Ve belki de risk almaya değmezdi.

Bu yüzden yatak odasının kapısını açıp dışarı baktığında Edna'nın orada durup birkaç kişiyle konuştuğunu görünce içgüdüsunü dinledi ve ondan Shane'i getirmesini istedi.

Tam o sırada Shane yatak odasına girdi. "Ne oldu?" diye sordu, kara kaşları çatılmıştı.

"Bu," dedi büyükbaba, kırık kemeri tutarak.

Shane ağzını buruşturarak sessizce problemi değerlendirdi.

"Kemer olmadan gerçek bir Noel Baba olamazsın."

Shane ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "Aslında, muhtemelen yapabilirsin. Onlar küçük çocuklar. Fark etmezler."

Ama büyükbabam bunların hiçbirini kabul etmedi. "Hayır, hayır, hayır. Noel Baba büyük siyah bir kemer takıyor ve o olmadan bir şeyler eksik kalıyor. İnsanlar

"Şömineleri için resimler falan ve kostüm de doğru olmalı."

Shane dudaklarını büzdü ve Büyükbaba onun sinirlendiğini mi yoksa bir çözüm mü düşünmeye çalıştığını -ya da her ikisini de- anlayamadı. Sonunda, "Bana bir saniye ver." dedi. Sonra da arkasından kapıyı kapatarak kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Birkaç dakika sonra, bir yumruğunda gümüş renkli bir koli bandı rulosu, diğerinde siyah bir Magic Marker ile geri geldi.

Büyükbaba gülümsedi. "Bir şeyler bulacağını hissediyordum." "Babamın bana öğrettiği bir şey var: Bant her şeyi düzeltir."

Büyükbaba, Shane'in kırık kemeri ondan almasını, iki parçayı yatağın üzerine koymasını ve onları düzgünce bantlamaya başlamasını izledi.

"Göl kenarında küçük tatlı Candice'i öperken görüldüğünü duydum." Büyükbaba cesaret etti. Edna, Shane'i bulmasını istemesi için geçen kısa süre içinde bu dedikodu külçesini ağzından kaçırmıştı.

Shane başını işinden kaldırmadan, "Suçluyum," dedi. "Peki bu sadece öpüşme mi? Yoksa öpüşmekten fazlası mı?"

Bunun üzerine Shane durdu ve ona sert bir bakış attı. "Son duyduğumda, bir erkeğin öpüşmekten ve anlatmaktan fazlasını yapmaması gerekiyordu."

Bu büyükbabayı daha da gülümsetti. Candice'in hayatında biraz romantizm ve heyecana ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Ve iki insan birlikte böyle bir şey bulduğunda iyi hissetmemek zordu.

"Tüm bu göz göze gelmelerin sonunda göz göze gelmekten daha iyi bir yere vardığını duyduğuma sevindim." Sözlerini gülerek bitirdi.

Shane şimdi yeni bantlanmış kemeri bir eline almış ve kalın keçeli kalemle bandı siyaha boyamaya başlamıştı. "Bizi bir araya getirmeye bu kadar hevesli olduğuna göre, öpüşmenin senin evinde kızakla gezintiye çıktığımızda başladığını bilmekten mutlu olacaksın."

"Bu doğru mu?" Büyükbaba göğsünü gururla kabartarak sordu.

Shane koli bandını gümüşten siyaha çevirmeye devam etti. "Görünüşe göre," dedi gözleri kemere odaklanmış bir şekilde, "kızak yolculuğu üşümek, sonra ısınmak istemek ve sonra öpüşmek için iyi bir yer." Sonra başını kaldırıp büyükbabasına baktı. "Kızakla ilgili önerimi hiç düşündün mü?"

Edna ile birlikte olmak?"

Shane'in "birlikte olmak" deyişi büyükbabayı güldürürdü... eğer onu bu kadar gergin yapmasaydı. İşin en zor yanı da, uzun yıllardır gergin *olduğu* bir zamanı hatırlayamamasıydı.

Bu tür duyguların ortaya çıkmasına neden olabilecek her şeyi çoktan geride bıraktığını düşünmüştü. Ama bazen hayatın insanı şaşırtmak gibi bir huyu vardı.

"Sanırım var, evlat. Ve gerçek şu ki," boğazında büyüyen bir kalınlığın etrafında söylemeyi başardı, "belki de ben ... bir tür onlara sahibim onun için hissediyorum. Sanırım diğer şeylerin arasına fazla karışmışlar.

şimdiye kadar onları gerçekten tanıyamadım. Ama olay şu ki, bu kadar uzun zaman sonra ..." Durdu, Noel Baba şapkasının altından başını salladı. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Daha önce olduğu gibi, Shane bir dakika sessiz kaldı, ağzını biraz bozdu, ama aynı zamanda kemer üzerindeki çalışmasını durdurarak açık mavi tüllere baktı en yakın pencereyi kapatıyordu. Büyükbaba da ön bahçeye baktı. Manzara karla, insanlarla, birkaç kardan adamla ve uzakta donmuş bir gölle doluydu. Ama Shane'in hâlâ Charley'e bağlı olan ve posta kutusunun yanında duran kırmızı kızağa baktığını hissediyordu.

Bir dakika sonra bakışlarını tekrar içeri çekti ve Büyükbaba'ya dikti. "Belki birlikte üşürsünüz," diye önerdi, "ve bunun ısınmaya yol açmasına izin verirsiniz."

Büyükbaba bunu anladı. O ve Edna'nın kızakla dışarıdaki görüntüsü, bir Yüzlerinde sert bir rüzgâr, birbirleri dışında herkesten uzakta. Soğuk, ikisinin de kucağından geçen bir battaniye, bunun kolayca, doğal olarak getirebileceği yakınlık.

Çok iyi bir fikirdi.

O kadar iyiydi ki, bu onu cesur hissettirdi, neredeyse cesur.

O kadar iyiydi ki... bunu hemen şimdi, şu anda gerçekleştirmek istiyordu.

Çünkü işin özüne indiğinizde, sahip olduğumuz tek şey hayattaki bu andı. Ve bu yepyeni arzu, yanan bir ateşle birlikte geldi. Zaten çok uzun süre beklediğini biliyordu - çok fazla zamanın geçmesine izin vermişti. Shane bu konuda haklıydı. Ve eğer beklerse - bir gün, bir saat daha beklerse, şu anda üzerine gelen tüm cesaret azalabilirdi. Ve bunun olmasını istemiyordu. Yaşamak istiyordu. Hayatından en iyi şekilde yararlanmak istiyordu. Yapacak daha çok şey varken, oturup ölmeyi bekleyen yaşlı bir adam olmak istemiyordu.

"Haklısın," dedi büyükbaba kararlı bir şekilde. "Bunu yapacağım. Artık gençleşmiyoruz ve Tanrım, şimdiden ne kadar çok zaman harcadığımı fark ettim." Sonra kırmızı, kürklü Noel Baba ceketinin fermuarını açtı, çıkardı ve Shane'e doğru itti.

"Ne yapıyorsun?" Shane, bir elinde Noel Baba paltosu, diğerinde bitmiş kemeriyle sordu.

"Edna'yı kızakla gezintiye çıkarıyorum, işte bu." Shane gözlerini kırptırdı. "Şimdi mi?"

"Evet, şimdi." Büyükbaba hayatında hiçbir dürtüyü bu kadar güçlü hissetmemiştir.

"Ama şu Noel Baba olayı ne olacak?" Shane biraz şaşkın görünüyordu. "Peki ya dışarıda bekleyen onca çocuk?"

Büyükbaba az önce Noel Baba pantolonunu indirmiş, altındaki tulum ortaya çıkmıştı ama bu onu olduğu yerde durdurdu. Sorumsuzca davrandığını fark etmesini sağladı. Acele kararlar veriyordu.

Ama bunu daha önce hiç yapmamıştı, hiçbir zaman ve şimdi başladığına göre durmak da istemiyordu. Çünkü belki de arada bir aceleci olmak iyi bir şeydi. Acelecilik kararlılıktı. Acelecilik işi bitirirdi. Shane'e, "Bu kızak yolculuğu bekleyemez, evlat," dedi. "Cesaretimi kaybedebilirim. Şimdi olması gerek."

Shane iç geçirdi. "Birdenbire ne demek istediğimi anlamana sevindim büyükbaba, ama yine de... çocuklar? Noel Baba?"

Büyükbaba bu ikilemi bir dakika boyunca düşündü ve mükemmel, kolay çözüm aklına geldi. "Sen yap."

"Ne?"

"Sen yap," dedi tekrar. "Ben mi?"

"Evet." Bu iş Shane'in anlattığından çok daha basit görünüyordu. "Ben bunun için doğru adam değilim," diye iddia etti genç arkadaşı. "I

Yani ... bunu yanlış anlama ama ... göbek bölgen benden biraz daha büyük."

Bunun üzerine Büyükbaba küçümseyen bir elini havada gezdirdi. "Eminim Bayan Ellie'nin paltosunun altına koyabileceği bir yastığı vardır. Az önce tamir ettiğin kemeri sıkarsan onu yerinde tutar."

"Lanet olası kemeri asla tamir etmemeliydim," diye mırıldandı Shane. "Ve inan bana, kimse benim Noel Baba olduğuma inanmayacak."

"Elbette yapmalıydın." Büyükbaba kırmızı şapkasını yatağın üzerine bıraktı. "Bir adamı Noel Baba yapan kıyafeti ve tavrıdır, şişman ya da sıska olması değil."

"Şey, benim *kötü* bir tavrım var," dedi -ama bu sadece büyükbabayı güldürdü. "Adam Becker birkaç yıl önce benim yerimi doldurdu ve kimse daha akıllı." Başını hızlıca sallayarak sözlerini tamamladı.

"Evet, Adam Becker bir baba. Ben değilim. Ve çocuklarla aram kötüdür."

Yine de büyükbaba Shane'in olumsuz konuşmalarının onu yıpratmasına izin vermedi. "Bunu değiştirmek için şimdiki zaman gibisi yok," diye ısrar etti. Ve bununla birlikte kostümün son parçasını, kabarık beyaz sakalını da

başından çıkardı. Yattı

Shane'in kolunun üzerinden geçirdi, sadece küçük bir suçluluk duygusu yaşadı ve Hayata karşı uzun zamandır hatırlayamadığı kadar coşkuluydu. Edna ve kızak onu bekliyordu.

Shane'in sırtına bir tokat atarak, "Bana şans dile, evlat!" dedi ve kapıdan çıkıp geleceğine doğru yola koyuldu.

Shane orada öylece durmuş, yatak odasını kaplayan Noel Baba kostümü parçalarına bakıyordu. Noel Baba patlamış gibi görünüyordu.

Tam o sırada kapı yeniden açıldı ve büyükbabanın aklının başına geldiğini görmeyi umarak bakışlarını kaldırdı. Ama onun yerine sadece Candy vardı.

"Burada ne oldu böyle?" diye sordu, etrafa saçılmış eşyalara bakarak. Kostüm. "Büyükbaba nerede? Yerliler dışarıda huzursuzlanmaya başladı."

"Gitti," dedi Shane kederle.

Yüz ifadesi ciddileşti. "*Sol mu?* Ne demek *gitti?*" "Edna'yla aşk yaşamaya gitti."

"Romantik Edna mı?" Candy şimdi hafifçe öne eğildi. "Büyükbaba ne zamandan beri Edna'ya romantik davranıyor? Ve bunu *şimdi mi* yapmak zorunda kaldı?"

"Belki de ben önerdiğim içindir," diye itiraf etti Shane. Sonra onun bakışına kendi bakışıyla karşılık verdi. "Ama inan bana, şimdi kısmı tamamen *onun* fikriydi."

Candy içini çekerek fırfırlı kapitone yatak örtüsünün üzerine çöktü. "Peki, ne yapacağız? Özellikle de yaptığı o görkemli girişten sonra. Çocuklar Noel Baba'yı bekliyor."

Shane başını sallayarak, "Yaşlı adam bunu yapabileceğim gibi çılgınca bir fikre kapıldı," dedi. "Bunun ne kadar çılgınca bir şey olduğunu hiç anlamadı."

Ancak bunun üzerine Candy ona baktı, başını önce bir yana, sonra diğer yana eğdi.

Ve aniden devam etme ihtiyacı hissetti. "Yani, Noel Baba yaşlı ve beyaz saçlı. Ben değilim. Noel Baba neşeli, yaşlı bir ruh. Ben değilim. Noel Baba'nın jöle dolu bir kase gibi bir göbeği var. Benim yok. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Yine de sessiz kaldığında, başının belada olduğunu anladı. Özellikle de küçük şirin burnunu kıvrıp "Gerçekten, mantıklı geliyor" dediğinde.

Shane ona ters ters baktı. "Mantıklı mı? Hangi çılgın dünyada mantıklı olabilir ki?"

"*Birinin* bunu yapması gerekiyor. Ve çocukların hiçbirini seni tanımıyor - kasabadaki diğer adamlardan herhangi birini tanıyabilirler."

Shane öne sürebileceği diğer argümanları düşündü. Görünüşe göre Adam Becker'ı birkaç yıl önce tanımamışlardı, yani gerçekten, herhangi biri yapabileceğini. Çocuklarla nasıl konuşulacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Gülünç görüneceğini ve bunu asla başaramayacağını. Ama şimdiden bunun kaybedilmiş bir dava olduğunu hissediyordu.

Onun yerine "Bu bir kabus." dedi. Sonra da parmağıyla onu işaret etti. "Ve eğer biri beni kalmaya ikna etmeye çalışıyorsa, bunun yolu bu değil."

Ve nedense, kadının sadece omuz silkip, "Zaten kalmıyorsun, unuttun mu? Miami'ye giderken buradan geçiyorsun. Şimdi gel de küçük çocuklar ayaklanmaya başlamadan önce seni şu takım elbisenin içine sokalım ve şu çardağa çıkaralım."

On dokuz

"Bu bir mucize!"

Mary Bailey, *Harika Bir Hayat*

Shane kendini yabancı bir ülkede bir yabancı gibi hissediyordu - devasa bir

aptaldan bahsetmiyorum bile

-Karla kaplı bahçeye doğru ilerlerken. Bu nasıl olmuştu?

Destiny'de hoşuna gittiğini itiraf ettiği pek çok şey vardı: Candy, Büyükbaba, Edna, kiliseyi onarıırken tanıdığı çocuklar, tüm bu topluluk duygusu ve hatta kendisine rağmen Noel'e bu kadar düşkün olmaları hoşuna bile gitmişti. Ama kar fırtınasında burada mahsur kalmak nasıl olmuştu da bu gerçeküstü ana yol açmıştı: bol bir Noel Baba kıyafeti içinde, bir yastık

karnına bağlanmış ve yüzünde kaşındıran sahte bir sakalla çardağa doğru ilerlerken kulağa oldukça zayıf gelen "Ho-ho-ho" mu diyordu?

Ama sonra çok garip bir şey oldu. Mahalledeki tüm küçük çocuklar Küçük paltolarına ve şapkalarına sarınmış bahçedekiler, sanki hayatlarında gördükleri en havalı şeymiş gibi ona, girişine bakıyorlardı. Tamam, belki bir

Birkaçı yakından incelendiğinde biraz korkmuş görünüyordu. Ama çoğunlukla huşu içindeydiler. Ve bunun ne anlama geldiğini fark ederek endişeyle yutkundu.

Kahretsin, bunu gerçekten yapmalıyım. İyi bir iş yapmalıyım. Yapmak zorundayım inanmalarını ve Noel'lerini mahvetmemelerini sağlayacaktı. Büyükbabam böylesine önemli bir görevi ona devrederken ne düşünüyordu acaba?

Ama sonra anladı. *Gerçekte olduğumdan daha iyi bir adam olduğumu düşünüyor. Belki de gerçekte olduğumdan daha iyi biri gibi göründüm.*

Çünkü bir şey

Bu yer, bu insanlar beni olduğumdan daha iyi bir adam yaptı. Ama belki de bunda gerçek ya da en azından değişen bir şey vardı. Çünkü bir ay önce bir grup küçük çocuğu hayal kırıklığına uğratmayı umursamayacağından oldukça emindi, özellikle de tekmeleyerek ve çığlık atarak sürüklendiği bir

durumda - ama Şimdi, bir nedenden dolayı umursuyordu.

Ve çardaktaki büyük Noel Baba sandalyesinin yanında duran Candy ile göz göze geldiğinde, bunun onun yüzünden olduğunu biliyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Artık kötü bir adam olduğunu düşünmesini istemiyordu. Olsun ya da olmasın gerçekten doğru değildi.

"Gel ve buraya otur, Noel Baba," dedi Candy yüksek bir sesle, belli ki kendisinden çok çocukların duyması için tasarlanmıştı. "Noel Baba süper Bugün burada olduğun için heyecanlısın, değil mi Noel Baba?"

Ona basit de olsa bir cümle söylediği için sessizce teşekkür etti. Çünkü bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Ama çardağa girip büyük kırmızı Noel Baba tahtına oturduğunda, sesini yansıtmaya ve sırada bekleyen çocuklara "Evet, evet Candy, kesinlikle öyleyim!" derken daha derin konuşmaya çalıştı.

Kocası ve küçük kızıyla ayakta duran Rachel Farris'in yanındaki Tessa Romo'ya baktığını ve sessizce, *Candy?* Çünkü burada ondan başka kimse ona böyle seslenmiyordu. Ama umursamadı, devam etti. "Tüm bu küçük zıpzırlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Bu büyükbabanın söyleyeceği bir şey gibi görünüyordu. "Ve onlara ne getirmemi istediklerini duymak için.

Noel Arifesi."

Candy yüksek sesle, "Acaba hepsi iyi birer küçük kız ve oğlan oldular mı?" dedi, gülümsemesini ondan kalabalığa doğru kaydırarak.

"Umarım öyledir!" dedi. Sonra çocuk denizine bakarak "Bu yıl hepiniz iyi miydiniz?" diye sordu.

Koro halinde evet sesleri yükseldi ama aslında küçük bir çocuğun "Hayır" dediğini, bir diğerrinin "Pek sayılmaz" dediğini ve üçüncüsünün üzgün bir şekilde "Denedim ama muhtemelen çok iyi değildi." Sahte beyaz sakalının arkasından hafifçe güldü ve bu çocuklar ona ulaştığında, özgüvenlerini artıracak bir şeyler söylemesi gerektiğine karar verdi ve her şeyin yolunda olduğunu ve muhtemelen o kadar da kötü olmadıklarını bilmelerini sağladı.

"Pekâlâ, işe koyulsak iyi olacak," dedi ve bakışlarını sıradaki ilk çocuğa, sıcak pembe bir parka ve tüylü kar botları giyen altı ya da yedi yaşlarındaki küçük bir kıza çevirdi. "Gel ve Noel Baba'nın kucağına otur, küçük kız."

O da öyle yaptı, eski bir profesyonel gibi onun dizine yerleşti ve birkaç fotoğraf çekerken ikisi de annesine baktı.

Sonra dedi ki, "Bana Noel için ne istediğini söyle." Ve böylece başladı . . .

Candice, Shane'in her bir çocukla keman çalar gibi oynamasını izledi. Başlangıçta biraz sarsılmıştı ama etkili bir Noel Baba'ya dönüşmesi çok çabuk olmuş ve onu tamamen hayrete düşürmüştü. Shane'in daha önce görmediği bir yönünü görmüştü. Her bir çocuğu çardakta karşılarken bunu asla hayal edemezdi ve bu devam ettikçe, belki de onun hiç görmediği bir yönü olduğundan şüphelendi Kendisi.

Her çocuğa bu yıl iyi olup olmadıklarını sordu ve küçük çekiç kafalı Caleb Johnson okulda başının sürekli belaya girdiğini söylediğinde, Shane aslında ona biraz danışmanlık yapmak zorunda kaldı. "Noel Baba bunun nasıl bir şey olduğunu bilir, Caleb, önemli olan elinden gelenin en iyisini yapman. Eğer elinden geleni yapıyorsan, Noel Baba'nın iyi listesindesin demektir."

"Gerçekten mi?" Caleb gözlerini kocaman açarak sordu. "Gerçekten," diye güvence verdi Santa Shane.

"Yani yine de bana beyzbol sopası ve eldiveni getirecek misin?"

Shane'in Caleb'in annesine doğru attığı hızlı bir bakış, başını hafifçe sallamasına neden oldu: "Elbette sana bir sopa ve eldiven getireceğim. Sadece evlerin çok yakınında top oynamamaya dikkat et."

"Yapacağım, söz veriyorum!" Caleb heyecanla cevap verdi.

Noel Baba gittiğinde Candice, Caleb'in annesinin de diğer pek çok ebeveyn gibi memnun olduğunu söyleyebilirdi. Birçoğu bu Noel Baba'nın kim olduğunu bilmiyordu - çünkü büyükbabası olmadığını görmek oldukça kolaydı - ama çocukları Noel Baba'nın kucağından mutlu ayrıldığı sürece kimsenin umurunda değildi.

Bir süre sonra Tessa elflik görevini devraldı ve Candice'in bir fincan sıcak çikolata alıp bahçeye kurulan açık hava ısıtıcılarından birinin yanında durmasına izin verdi.

"Oradaki yeni erkek arkadaşın mı?" Sue Ann sormak için öne çıktı Candice, devam eden Noel Baba gösterisini uzaktan izlemek için karla kaplı birkaç çobanpüskülü çalısının yanına yerleşti.

Soğuk havanın yanaklarını pembeleştirmiş olmasından memnundu, "Erkek arkadaş biraz ağır bir terim olabilir, yakında gideceğini düşünürsek... evet."

Sue Ann gülümsedi. "Harika bir iş çıkarıyor."

"Biliyorum," diye onayladı Candice. "Özellikle de hiçbir uyarı almadan. Büyükbaba kostümünü Shane'in ayaklarının dibine bıraktı ve ondan haber vermeden yerine geçmesini istedi."

Sue Ann bir fincan sıcak çikolatayı dudaklarına götürüp bir yudum

aldıktan sonra belli belirsiz yola doğru bir işaret yaptı. "Evet, onu ve Edna'yı kızakla giderken gördüm.

kısa bir süre önce. *Ne oldu?*"

Candice'in bunun bir sır olması gerekip gerekmediği konusunda hiçbir fikri yoktu ama kendisinden hiçbir şey söylememesi istenmemiştir, o yüzden paylaşmasında bir sakınca olmadığını düşündü. "Eh," dedi, "kış havasında sadece ben ve Shane'den daha fazlası için romantizm var gibi görünüyor."

Sue Ann'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Büyükbaba ve Edna mı?" "Umut öyle görünüyor. En azından büyükbabamın tarafında."

"Vay canına. Bu hiç aklıma gelmemiştir. Ama ..." Başını öne eğdi. "Bir bakıma mantıklı."

Candice'in henüz bunu düşünecek fırsatı olmamıştı ama Sue Ann'in sözlerini reddedemedi. "Sanırım öyle. Ama sanırım asıl soru şu -Edna da aynı şekilde hissedecek mi?"

Sue Ann başını düşünceli bir şekilde yana eğdi. "Muhtemelen zor olurdu O yaşta. Böyle şeyleri değiştirmek için. Bu tür duygusal riskler almak. Demek istediğim, ilişkiler karmaşıktır."

Candice, "Bence *her* yaşta zor olabilir," dedi. "En azından bazı insanlar için." En azından bazı kadınların ilişkilere kolaylıkla girip çıktığını biliyordu ama onun için bu her zaman daha zor olmuştu. Ve bunun bir kısmı Bobby'nin hatasıydı, ama bir kısmı da onun yapısından kaynaklanıyordu. Birine bağlandığında, bu güçlü bir bağdı ve kolay kolay kopmazdı.

Bunların hiçbirini söylememiş olsa bile, Sue Ann onun düşüncelerini net bir şekilde okumuş gibiydi. "Shane'le aranızdaki şu şey, o gittiğinde iyi olacak mısınız?"

Sue Ann'i bazı kızları tanıdığı kadar iyi tanımıyordu ama onun gerçekçi tavrını ve bağımsız ruhunu her zaman sevmişti. Bu yüzden her zamanki gibi dürüst olmaya karar verdi ve "Muhtemelen hayır. Ama bu işe gözüm açık girdim ve hiçbir pişmanlık duymayacağım."

Sue Ann bu sözlerin bir an için etraflarındaki soğuk havaya karışmasına izin verdikten sonra, "Belki başka biri gelir. Belki de Shane sadece ... seni bir sonraki büyük şey için ısıtıyordur."

Candice gülümsedi. Güzel bir fikirdi. Eğlenceli bir fikirdi, kız arkadaşlarının önerdiği basit bir kaçamak gibi kulağa kolay gelen bir fikirdi. Ama içten içe biliyordu *ki...* bu büyük bir şeydi ve Shane onu biraz daha fazla ısıtmıştı.

Ona karşı hissettiği şey gerçektir. Bunun hızlı olduğunu biliyordu, ama bazen böyle şeylerin bu şekilde gerçekleştiğini de biliyordu, tıpkı bir

Görünüşe göre kışın bile çakabilen bir yıldırım.

Ve ona olan bağlılığı bu öğleden sonra her geçen dakika daha da artmıştı. Onunla buzda gülüşü, eldivenler için teşekkür ederken onu öpüşü ve şimdi Destiny'deki her küçük çocuk için Noel Baba'yı oynayışını izlemesi.

Zaman ve deneyimler ona iyi bir adam bulmanın zor olduğunu göstermişti. Shane ne düşünürse düşünsün, kalbinde onun iyi bir adam *olduğunu* ve onu bulduğunu biliyordu. Ve tek sorun onun gideceğini bilmektir.

Bunu başından beri kabul etmişti. Bir ya da iki kez kalmasını önermiş olsa bile, gidişinin paketin bir parçası olduğunu biliyordu.

Ve bugün istemeyerek de olsa Noel Baba kıyafetini giyerken şöyle demişti: Kalmakla ilgili bir şey, neredeyse bunu düşünüyormuş gibi bir şey.

Ama oraya gitme bile. Yapabileceğini düşünmeye başlarsan, yapmadığında canın daha çok yanar. Kendisine yakışmadığından şüphelendiği bir iş için Miami'ye gidiyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Tam o sırada başını kaldırdığında hoş bir manzarayla karşılaştı: Anita Garey ve Walter Tolliver birkaç adım ötedeki bahçe kapısından içeri girmişlerdi. Her iki kadın da hemen onları karşılamaya gitti ve Candice, "Sizi görmek çok güzel. Partiye hoş geldiniz!" dedi.

Anita Candice'in ne kadar güzel bir iş çıkardığını söylerken, Candice ve Sue Ann de düğünün planlandığı gibi gerçekleşmesinin ne kadar harika olduğunu dile getirdiler. Anita gülümseyerek rahatladığından ve sonunda Walter'ı kocası yapmanın kendisi için ne kadar mutlu bir gün olacağından bahsetti.

Yine de Candice, Anita'nın onların düşünmesini istediği kadar mutlu görünmediğini düşünerek şaşırıldı.

Anita parmak uçlarında yükselerek hâlâ Noel Baba'yı görmek için bekleyen çocukların oluşturduğu kuyruğu kontrol etti. "Görünüşe göre Dustin'in büyük adamın kucağına oturmasını izlemek için tam zamanında geldik," dedi iri yapılı, gri bıyıklı bir adam olan Walter'a. Ama sonra gözlerini kısarak ekledi: "Gerçi o adam o kadar da büyük görünmüyor."

Candice, "Bir dublör," diye açıkladı.

Sonra Sue Ann onlara büyükbabanın beklenmedik bir şekilde dışarı çıkmak zorunda kaldığını ve yerine başka birinin geçtiğini söyledi.

Anita, Walter'ın eldivenli elini kendi eline aldı ve "Hadi yukarı çıkıp küçük adamımızı görelim" dedi.

Onlar gittikten sonra Candice Sue Ann'e, "Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa ... ?" Sue Ann başını salladı. "Hayır, sadece sen değilsin."

"Çok mutlu olacağını düşünmüştüm."

Sue Ann cevap olarak dudaklarını büzdü. Sonra da, "Bu bir sır sayılır ama... Jenny bana Anita'nın düğün konusunda ne kadar rahatlamış olsa da aynı zamanda üzgün olduğunu çünkü ... görünüşe göre yirmi yıldır görmediği bir oğlu olduğunu söyledi."

Candice başını salladı. "Evet, bunu bir keresinde Jenny'den de duymuştum." "Jenny bunun onu biraz üzdüğünü, aklından çıkmadığını söyledi,

düğün yaklaştıkça diğer her şeyle birlikte."

"En azından artık Dustin var," dedi Candice. "Aynı değil, biliyorum -Ama onun için ne kadar önemli olduğunu, belki de o boşluğu biraz olsun doldurduğunu söyleyebilirsiniz."

İkisi de çardağa doğru baktı ve Jenny'nin küçük Dustin'i Shane'in kucağına oturttuğunu gördü.

Shane'in "Peki, kim bu yakışıklı ufaklık?" diye sorduğunu duydu. Sue Ann ona baktı. "Az önce whippersnapper mı dedi?"

Candice, "Sanırım büyükbabamı taklit ediyor," dedi.

Büyükbaba kızak hareket ederken dizginleri Charley'nin sırtına hafifçe vurdu. Sugar Creek yakınlarındaki bir çayırdan geçiyordu. Edna'nın meyve bahçesi uzakta uzanıyordu; elma ağaçları hâlâ bir kısmı zamanla eriyip yeniden donarak güneşte parıldayan bir kar örtüsüyle kaplıydı. Yine de hava değişiyor gibiydi - bulutlar içeri giriyordu. İlk başta sadece birkaç tane olan bulutlar kısa süre içinde mavi gökyüzünü soluk bir kış beyazına çevirdi.

"İşte bu eğlenceli Willie," dedi Edna, içini aydınlatan bir gülümsemeyle. "Soğuk ama eğlenceli."

Gerçekten de, güneş bulut perdesinin arkasına geçtiğinden beri, esinti daha canlı ve daha ısırtıcıydı. Ama büyükbabam bu durumdan yararlandı. "Yanıdaki koltukta duran battaniyeyi al ve kucağımıza ört."

Edna battaniyeyi üzerlerine sererken, Edna'nın fark edip etmediğini merak ederek biraz daha yaklaştı.

O yaptı. "Bana sokulmaya falan mı çalışıyorsun, ihtiyar?"

Edna'yı iyi tanıyordu ama şu anda ses tonunu okuyamıyordu. Ve muhtemelen gergin olmak için gerçekten iyi bir zamandı. Ama kendini tuttu. Daha önce

Partiden kaçıp burada korkakça davranarak her şeyi mahvetmek. "Belki de öyleyimdir," dedi ona, gözlerini önlerindeki karlı manzaradan ayırmadan.

Onun kendisine doğru kararsız bir bakış attığını hissetti ve bunu da anlayamadı.

Sonunda "Senin için sorun olur mu?" dedi.

Cevap vermesi uzun sürdü. Ve soğuğa rağmen Büyükbaba her an terleyebileceğinden korkuyordu.

Ta ki sonunda "Sanırım sorun yok." diyene kadar.

Ve rahatlama bir yük treni gibi içinden geçti.

Ama yine de daha fazlasını söylemenin zamanı gelmiş gibiydi. Gerçekten bunun için gitme zamanı.

Edna'yı yakaladığında ve bu plansız kızak gezisinde ısrar ettiğinde

niyetlendiği gibi. Edna ilk başta anlaşılabilir bir şekilde şaşırmıştı.

Ona spontane hissettiğini ve bunu harekete geçiremeyecek kadar yaşlandığını söylemişti. O da bunu benimsemiş, bu yolculuğa katılmaktan mutluluk duymuş görünüyordu. Ve şimdi buradaydılar. Ve bu gerçek anıydı.

Bu yüzden dizginleri geri çekti, alçak sesle "Oha" dedi ve hem atı hem de kızıağı karla kaplı yolun tam ortasında durma noktasına getirdi. meyve bahçesi. "Sorun şu ki Edna, senden hoşlanıyorum."

Tanrım, bunu öylece ağzından kaçırmak istememişti ama artık ortadaydı ve bekleyip nasıl karşılayacağını görmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Ona baktı, gözlerinin içine baktı, açıkça şaşırmıştı. "Peki, *bu* ne zaman başladı?"

Sinirle yutkundu. Taktığı kışlık atkının altından ensesi terlemeye başladığında bile soğuğun kemiklerine sızdığını hissetti. "Sadece Son zamanlarda," dedi ona. "Eğer sen de aynı şekilde hissetmiyorsan, o kapıyı açtığımızı unutabiliriz. Her zaman olduğumuz gibi olabiliriz. Sen benim dünyadaki en iyi arkadaşımsın ve buna asla zarar vermek istemem.

"Ama bana öyle geldi ki, yapılacak en mantıklı şey sana söylemekti. Belki sen de aynı şekilde hissedersin diye. Çünkü ... şey, ben ve sen, bahar tavuğu değiliz ve hayatın fırsatların geçip gitmesine izin vermek için çok kısa olduğunu düşündüm.

"Ama yine de, fikir cazip gelmiyorsa, yaşlı köpeklerin yeni numaralar öğrenmesi için çok geçse, her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyorsanız, sadece söyleyin."

"İşte bu spontane kızak gezintisinin arkasındaki gerçek neden bu," diye onayladı.

Başını salladı. "Evet hanımefendi. Gerçi bu fikir spontane *gelişti*."

Hayatındaki herkesten daha uzun süredir tanıdığı kadın hala belirsiz ve alışılmadık derecede utangaçtı. Edna'nın utangaç bir yapısı olduğunu bilmiyordu ama belki de onun daha önce hiç karşılaşmadığı bir yanını ortaya çıkarmıştı.

Adam endişeyle bekledi, içindeki bütün soğuk sinirler tetikte bekliyordu, ta ki kadın temkinli bir şekilde, "Bir çift yaşlı köpek böyle yeni bir numara öğrenecekse, nasıl başlamalarını önerirsin?" diyene kadar.

Ve kalbi ısındı. Ve neredeyse sürpriz bir şekilde, başka birkaç parçası da ısındı.

"Bana, üşüyorsanız birbirinizi ısıtmanın iyi olabileceği söylendi. Ve ben üşüyorum."

"Ben de," dedi. Ve sonra ona olduğundan biraz daha yaklaştı.

Kadın eldiven giymişti ama adam eldivenli eliyle kadının ellerinden birine uzandı ve onu tuttu. Ve onun da kendi elini tuttuğunu hissetti. O tatlı Duygu, beklediği ya da tahmin ettiği her şeyden farklıydı. Güvenli. Ve gerçekten de sıcaktı. Tüm vücuduna alçak, doyurucu, yeni bir tür sıcaklık yayıldı.

Bu şekilde sessizce oturdular, her ikisi de bunun yeniliğine alışmaya çalışıyordu, ta ki adam sonunda, "Bu çok güzel," diyene kadar.

Ve sonra ona pek çok kez gördüğü o gülümsemeyi verdi Ama bu sefer farklıydı. Çok daha fazlasını barındırıyordu. Sadece onun içindi. Ama yepyeni bir şekilde. "Bana nasıl hissettiğini söylediğine sevindim, Willie."

"Böyle devam edersek," dedi ona, "sonunda kendimizi o kadar da yaşlı köpekler gibi hissetmeyebiliriz."

Birlikte yumuşak bir kahkaha attılar ve kız, "Hayatın bazen hiç beklemediğin anda karşına çıkardığı sürprizler ne tuhaf," diyerek onun daha önceki düşüncesini yineledi.

Ve o *zaman* ona verdiği gülümsemeyi göğsünde hissetti, sanki bir şey patlayıp açılmıştı, bir şey serbest kalmıştı, sanki ona şimdiye kadar aldığı en iyi Noel hediyesini vermişti. Sonra anlık bir şey daha yaptı. Eğildi ve onu öptü.

Uzun bir öpücük değildi; derin bir öpücük de değildi. Sadece bir öpücüktü. Ama hayal edebileceği en güzel öpücüktü.

Ve kızın da hoşuna gittiğinden emindi ki, kız hafifçe soluyarak, "Vay, vay-bugün sürprizlerle dolusun," dedi.

Büyükbaba o anın hiç bitmemiş olmasına aldırmazdı.

Ve sonra tuhaf bir şey oldu; kar yağmaya başladı, beyaz taneler hafifçe üzerlerinden aşağı süzülüyordu.

"Kar yağması mı gerekiyordu?" Edna başını arkaya yaslayıp gökyüzüne doğru bakarak yüksek sesle merak etti.

"Sanmıyorum," diye cevap verdi büyükbaba. "Sanırım bu sadece Noel meleklerinin bizi onayladıklarını bildirmeleri."

"Ya da... belki de seni biraz daha sıcak tutmamı istiyorlardır, ihtiyar," diye önerdi.

Hmm, Edna'nın kendine göre bazı sürprizleri olabilir.

Ona sırtıttı. "Bu eski kızağı evime götürüp bir ateş yakmaya ve rahatlamaya ne dersin?"

Şimdi biraz geri çekildi. "Biriyle samimi olmayalı çok uzun zaman oldu."

Ama o anladı. Değişim zordu. Biraz da korkutucuydu.

Yine de aniden bu konuda rahat hissetti, sanki bu işte birlikteydiler ve her şey yoluna girecekti. İyiden de iyi. "Aynı şekilde," dedi ona. "Ama yavaştan alacağız. Şimdi acele etmeye gerek yok. Sanki doğru yerdeyiz gibi hissediyorum.

olmamız gereken yerde."

Büyükbaba dizginleri tekrar eline alıp Charley ve kızağı eve doğru çevirirken Shane'i düşündü ve ona teşekkür etmek için sabırsızlandı. Çocuk kısa sürede hayatına pek çok iyilik getirmişti.

Bazen genç insanlar, yaşlandığınızda ve biraz yalnız kaldığınızda küçük şeylerin bile ne kadar anlamlı olabileceğini fark etmezlerdi ama genç adamlarla tanışmanın en iyi yanının bu olacağını hissediyordu. Yeni bir başlangıç, yeni bir romantizm... Shane gelip de başından beri gözünün önünde duran şeyi işaret etmeseydi asla sahip olamayacağı bir şey.

Son çocuk da çardaktan ayrıldığında insanlar dağılmaya başlamış ve parti sona ermişti. Kar yağmaya başlamıştı ve insanlar yolların kötüleşmesi ihtimaline karşı evlerine dönmek istiyordu.

Shane yolun karşısındaki Amy Whitaker'ın "Neredeyse Noel geldi, taze bir kar tabakası iyi olabilir" dediğini duydu.

Mike Romo küçük kızını kucağına alıp yola çıkmaya hazırlanırken, "Dilini ısır Amy," dedi. "İlk bir buçuk ayak sana yetmedi mi?"

"Hadi Mike, Noel'deyiz, havaya gir," diyerek Logan'ın elini tuttu ve bahçe kapısına doğru ilerlemeye başladı.

Gerçek şu ki, Shane kendini canlanmış hissediyordu. Noel Baba'yı oynamaktan bu kadar keyif alabileceğine asla inanmazdı. Başta gergindi ama Çocukların yüzlerine baktığında bir şekilde bu duyguları kaybolmuştu. onları mutlu etmenin aslında çok kolay olduğunu fark etti. Ve bu iyi hissettirdi.

Elbette, birkaç ağlayan ve tanımadıkları kötü sakallı bir adamdan ölesiye korkan birkaç kişi olmuştu ve bu onu her seferinde biraz şaşırtmıştı. Ama Candy genellikle yanında oluyor, sakinleştirici şeyler söylüyor ve söyleyecek doğru şeyleri *bulmasına* yardımcı oluyordu.

Bu yüzden bir yanı onu bu şekilde zor durumda bıraktığı için büyükbabasını dövmek istese de -ve yaşlı adama bundan zevk aldığını kesinlikle itiraf etmeyecekti- kendini ... doğru kelime neydi? Yükselmek mi? Gerçekleşti mi?

Doğru kelimenin ne önemi vardı ki? Bilmemesine de şaşmamalıydı; o güne kadar yükselmiş ya da tatmin olmuş bölgelerde pek fazla zaman geçirmemişti. Bu yüzden boş verdi ve Candy'yle birkaç kişinin daha ortalığı toplamaya başladığını fark edince o da katıldı, insanların masaların üzerinde ve birkaçının da yerde bıraktığı peçeteleri ve bardakları topladı.

Candy, "Harikaydın Shane," demek için yanımıza geldi.

Yine de hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştı. "Sadece bittiği için mutluyum." Bu doğrudu ama kısmen de yalandı.

Sadece başını salladı. "Beni cidden şaşkına çevirdin. Yani, iyi yapacağını düşünmüştüm, ama sen tamamen başardın. Bugün pek çok çocuğu çok mutlu ettin. Kendinle gurur duymalısın."

Sözler içindeki o güzel duyguya katkıda bulundu ama eski alışkanlıklar öldü. zordu, bu yüzden kırmızı elbisenin içinde hâlâ sadece omuz silkiyordu. "Bunu başardığıma sevindim. Ve büyükbabamın kışını bu yangından kurtarmak için burada olduğuma sevindim." O ona göz kırptı. Sonra hâlâ Noel Baba kıyafeti ve sakalı içinde olduğunu hatırladı ve belki de kendine dönme zamanının geldiğine karar verdi. Evi işaret etti. "Ben içeri girip bu şeyden kurtulacağım. Yardım etmek için bir dakika içinde döneceğim."

Gülümsedi. "Yapacak pek bir şey yok. Eşyaları topla, sıcak suyu getir İçerideki çikolata makineleri, bunun gibi şeyler. Büyük şeyler için yarın tekrar gelebiliriz."

Başını salladı, sonra kulübeye doğru ilerledi, kapının yanındaki süslü ağacın yanından geçti - gerçi çoğu insan süslerini evlerine götürmek için çoktan çıkarmıştı ve ağaç artık daha çıplaktı. Tanımadığı bir kadın ağacın yanında durmuş, daha önce gözüne çarpan küçük ahşap ren geyiğine bakıyordu.

Shane normalde dışa dönük biri olmamasına rağmen Tesadüf -belki de son birkaç saattir dışa dönük olmaya zorlandığı gerçeğiyle birleşince- onu daha da yaklaştırdı.

"Bu benim de gözüme çarptı," dedi.

"Bunu oğlum yaptı," dedi kadın ona. "Uzun yıllar önce." Yine de sesi onun zevkine göre fazla hüzünlüydü ve onu anında geldiğine pişman etti.

"Orada iyi iş çıkardın," diye devam etti. Hâlâ üzgün görünüyordu ama sanki bunu tersine çevirmeye çalışıyordu. Kendine rağmen bu iltifatı takdir etti. Özellikle de bunu ballandıra ballandıra anlatmak için hiçbir nedeni olmayan bir yabancidan.

Nedenini bilmiyordu ama bu onu neşelendirmek istemesine neden oldu. Ne de olsa bugün bütün o küçük çocukları mutlu etmişti; belki bu kadını mutlu etmek de aynı derecede kolay olabilirdi. Bu yüzden ona bir sırtış fırlattı.

"Noel için ne istersin?" diye sordu.

İğneleyici kahkahası onu hazırlıksız yakaladı. "Oh, hiç kimse bana *benim* istiyorum. Noel arifesinde evleniyorum ve-"

"Oh, sen osun," dedi. "Kilisede düğün yapan kadın."

Başını salladı. "Ve bu yeterli olmalı, değil mi? Dünyadaki en harika adamla hayallerimin düğününü yapmak. Sahip olacağımı hiç düşünmediğim gerçek, ikinci bir mutluluk şansı." İç çekti. "Ama ne kadar çabalasam da Her yıl Noel'imde bir şeyler eksik oluyor ve düğünümde de aynı şey eksik olacak. Sanırım bunu hiçbir zaman gerçekten kabullenemedim." Başını üzgün bir şekilde salladı.

Shane hâlâ bu konuşmayı başlatmamış olmayı dilemekle, bu kadını mutlu olması gereken bir anda bile bu kadar üzgün yapan şeyin ne olduğunu merak etmek arasında gidip geliyordu. "Ne oldu?" diye sordu temkinli bir şekilde. "Eksik olan ne?"

Sonra utanmış göründü, gözlerini indirdi ve başını bir kez daha salladı. "Özür dilerim, seni tanımıyorum bile ve burada seninle ilgili sıkıntılar. Bu benim her zamanki tarzım değil." Sonra bakışlarını tekrar ona çevirdi ve gülümsemeye çalıştı. "Noel Baba kıyafetinden olmalı. Her zaman mucizeler yaratma işinde olduğunu duymuştum."

Shane ne söyleyeceğinden emin değildi ama büyükbabasının hatırı için kendini takım elbiseye uymaya çalışırken buldu. O andaki bir şey - ya da belki de

Bu kadının açık sözlülüğü ve hüzünlü gözlerindeki bir şey onu buna itti. "Mucizeler hakkında pek bir şey bildiğimi söyleyemem ama yine de bana anlatabilirsin. Eğer istersen."

O da dedi ki, "O benim oğlum. Onu dokuz yaşından beri görmedim."

Vay be. Nasıl karşılık vereceğini bilemiyordu, arkasındaki duyguyu özümsemişti ama bunu gerçekten istemiyordu ve Candy'nin ortaya çıkmasıyla kurtuldu,

O anın ağırlığından habersiz, gülümseyerek onları tanıştırdı.

"Ben de ikinizin tanışmasını istiyordum," dedi neşeyle. "Anita, Bu Shane. Geçici bir süreliğine şehirde ama kilisedeki tamirat işlerine yardım ediyor."

Ve kadın gözlerini kırıştırdı, gözleri onunkilerle buluştu. Birdenbire tanıdık gelen gözler. Sesi kısıldı, ifadesi değişti ve "Bu çok komik, oğlumun adı Sean'dı" dedi.

Ve sözleri Shane'in nefesini kesti.

Anita. Annesinin adı Anita'ydı. Ve evet, son birkaç hafta içinde bu kadından yüzlerce kez Anita diye bahsedildiğini duymuştu ama alışılmadık bir isim değildi; Anita adında milyonlarca kadın vardı; şimdiye kadar düşünmek için bir neden yoktu.

O lanet geyik süsünü neredeyse tanıyacak -hatırlayacak- olmasına şaşmamalı.

Gözlerinin tanıdık gelmesine şaşmamalı.

Babasının onu Kader'e göndermesine şaşmamalı.

Hâlâ Noel Baba kıyafetinin içinde olması, yüzünün kısmen saklı olması, bu şaşırtıcı farkındalığı içine çekerken en azından biraz korunmuş hissetmesine yardımcı oldu. Kadının yüzünü, kıyafetlerini, saçlarını, onunla ilgili her şeyi daha fazla içine çekti. O Farklı olan şeylerin yanı sıra aynı kalan şeyler de vardı.

Bu onun annesiydi.

Annesi.

Yıllar önce onu terk eden kişi.

Yirmi

"Bana yolu göster. Yolun sonuna geldim. Bana yolu göster, Tanrım."

George Bailey, *It's a Wonderful Life*

Yine de içinde, korunmuş olsun ya da olmasın, titrek hissediyordu. En azından bir tür koruma, aslında sadece bir yanılsamaydı. Aptal bir Noel Baba kostümü onu, içinde zamanla kapanmaya yüz tutmuş bir delikten koruyamazdı

Ama şu anda sanki açılıyor, genişliyor, onu yutuyormuş gibi hissediyordu.

O anlamadı. Bunların hiçbirini. Babası onun burada olduğunu nereden biliyordu? Neden Shane'in onu bulmasını istemişti? Neden şimdi? Ve yüzündeki ifade

Yüzü, içinden akan hissedilir acı. Onu başka biri sandığında, oğlunun o olduğunu bilmediğinde bu çok daha anlamlıydı.

Ne de olsa onu göndermiş, gitmesini istemişti.

Kaybının yasını bu şekilde mi tutuyorsun? *Onun* yasını bu şekilde tutmak mı? *Ben ölmedim, bunca zamandır buradaydım, hayattaydım ve tekmeliyordum, peki sen neredeydin?* Bu şekilde değer görme fikri ona çok yabancı geliyordu.

Annesi söz konusu olduğunda tüm hayatı boyunca hissettiği şey gerçek miydi? Ne kafası ne de kuyruğu çalışıyordu.

Bu nasıl olmuştu? Nasıl olmuştu da kendini burada bulmuştu?

Yirmi uzun yıl önce onu reddeden annesiyle yüz yüze? Onunla olan çocukluğuna dair anıları belirsizdi, tıpkı bir rüya gibi, ardındaki gerçeği tam olarak bilmediği hatıra parçacıklarıyla doluydu.

Patlamak üzereymiş gibi hissediyordu. Ve şimdi dışarıdan da titremeye başlamanın eşiğindeydi. Artık burada kalamazdı. Olamazdı.

"Gitmem gerek" diye mırıldandı ve hızla uzaklaşmak için ani bir dönüş yaptı.

Neredeyse Candy'nin üzerinden geçiyordu - lanet olsun, o kadar hızlıydı ki onun orada olduğunu bile unutmuştu. Tüm dünya ona ve onu doğuran yabancıya dar gelmişti.

Candy'nin gözleri, adamın ona doğru hızla ilerlemesinin şokuyla açıldı. "Hayalet görmüş gibisin!"

"Belki de yapmışımdır," diye mırıldandı, sonra onun etrafından dolaşıp buradan uzaklaşmaya çalıştı.

Ama tam o sırada bir el omzuna kapandı, onu döndürdü ve kendini yeniden Anita adındaki kadınla, annesiyle yüz yüze buldu. Tanrım, bunca zamandır kurtarmaya çalıştığı şeyin onun düğünü olduğuna inanamıyordu.

Sonra bakışları onunkilere kaydı. Ve onun da bunu anladığını biliyordu.

Gergin ve titrek görünüyordu, gözleri kocaman açılmıştı ve dudakları titriyordu. "Yüzünü görebilir miyim?" Kelimeler boğuk bir fısıltıyla ağzından döküldü.

Ama o bir hamle yapmadı, cevap vermedi. Ona yüzünü göstermek *istemedi*.

Yine de bu onu durdurmadı. Uzanıp sakalını aşağı çekti. Ve çıplak olduğundan daha fazla teşhir edildiğini hissetti. Uzun zaman olmuştu ama bunu anlayacaktı. Bunu anlayabilirdi. Bunu iliklerine kadar biliyordu.

"Sen . . . benim Shane'im misin? Shane Dalton?"

Arkasında bir yerde Candy'nin soluğunu tuttuğunu duydu. Bütün Bahçe sakinleşti, hâlâ orada olan birkaç kişi kapının önündeki gergin sahneyi izliyordu. Karın içine gömülüp kaybolmak, buna bir son vermek, bununla yüzleşmemek istiyordu.

Ama yine de yapamadı. Bundan kaçamazdı çünkü bu kadın, annesi, ona izin vermemişti. Bir zamanlar onu olabilecek en kötü şekilde uzaklaştırmıştı ama şimdi gitmesine izin vermiyordu, lanet olsun.

"Nasıl yapabildin?" Kelimeleri söylemeyi hiç planlamamıştı ama bir anda ağızdan döküldüklerini duydu. "Nasıl yapabildin?"

Başını çaresizce salladı, onun hissettiği kadar şaşkın görünüyordu. "Neyi nasıl yapabilirim?"

Ağzı titremeye başladı, göğsü çukurlaştı. Sanki başka birinin kâbusuna girmiş gibi hissediyordu. "Beni babamla birlikte gönderdin. Beni bir daha hiç görmedin. Bir telefon bile etmedin. Bir telefon bile etmedin.

doğum günü kartı." Şimdi susmak istiyordu -bunların hiçbirinin ortaya çıkmasına izin vermek istemiyordu, bunun önemli olduğunu, umurunda olduğunu görmesine izin vermek istemiyordu.

onu herhangi bir şekilde incitti. Ama bir cümle daha onu terk etti - en azından

biraz daha sessiz çıktı. "Sen benim annemsin ve ben seni tanımıyorum bile."

Karşısındaki kadın şok olmuş, yaralanmış gibi görünüyordu. Ama neden olduğundan emin değildi. Ne de olsa ne bekliyordu ki?

Ve sonra başını sallamaya başladı, terk edilmiş ve kafası karışmış görünüyordu. "Shane, ben asla ... bu değil ... böyle bir şey olmadı. Hem de hiç."

Göğsünde bir şey sıkıştı. Sıkıştı. Ama hiçbir şey söylemedi. Kılını bile kıpırdatmadı. Bir yanı onun ne demek istediğini, bu konuda ne söyleyeceğini duymak istemiyordu. Ama kaldı, orada durmaya devam etti - başka bir parçası bekliyor, merak ediyor ... korkuyordu. Gerçek yalan mıydı

Her zaman inandığı yerden farklı bir yer mi?

"Tatlım, seni asla göndermedim." Ellerini ceketinin üzerinden göğsüne bastırdı. "Bunu *asla, asla, asla* yapmazdım. Sen *benim dünyamdın, hayatımdın*. Seni kaybetmek . . ." Durdu, başını tekrar salladı. "Bu beni yok etti. Beni değiştirdi, içimi sertleştirdi. Sen benim her şeyimdin."

Şimdi kafasını sallayan Shane'di. Çünkü bu hiç mantıklı gelmiyordu. Her annenin söylemesi gereken güzel sözlerdi ama bu hiç mantıklı gelmedi. "O zaman ne oldu? Neden senden bir daha haber alamadım?"

"Bebeğim, baban ..." Çok acı çekmiş görünüyordu, sanki bir yığın halinde çökmek üzereydi, ama bunun onu etkilemesine izin veremezdi. Şaşırsa bile

Kalbine bağlanan ve onun acı çektiğini görmek için onu çeken görünmez küçük bir ipliğin kaldığını keşfetti. Ayrı geçen bunca korkunç yıldan sonra bile tamamen kopmamış küçük bir bağ vardı.

"Baban ... seni aldı. Seni kaçırdı."

Shane'in göğsü gerilmiş bir lastik bant gibi sıkıştı. "Ne?" Bu çok saçmaydı. Kaçırılmış mı? Kim kendi çocuğunu kaçırır ki?

"Seni hafta sonu için aldı ve bir daha geri getirmedi. Sadece seninle birlikte kayboldu. Ve bu çok uzun zaman önceydi. Amber alarmı gibi şeyler henüz yaygın değildi ve insanları takip etmenin kolay yolları yoktu. aşağı."

Bir anı Shane'in zihnine kurşun gibi saplandı. Babasının arabasını başka bir arabayla değiştirmek için Illinois'de mola vermişti. *Ben her zaman Ford'u daha çok sevmişimdir, Shaney. Peki bu eski Dodge'u sürerek ne yapıyorum? Ne düşünüyorsun? Buna ne dersin? Sen ve ben bu Taurus'a güzel bir sürüş yapalım ve eğer*

Beğenirsen alırız, tamam mı? Birlikte yeni bir başlangıç için yeni bir araba, buna ne dersin?

Shane bunun onun için bir hediye falan olduğunu düşünmüştü. Annesinin onu göndermesi konusunda kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacak, dikkatini dağıtacak bir yol. Taurus her zaman kullandıkları arabalardan daha yeni ve daha güzeldi ve Shane onu otoparkta göstermiş, deniz mavisi renginin diğer sıkıcı sedanlardan daha keskin görünmesini sağladığını düşünmüştü. Ama şimdi ... sanki ... bir

Kaçış arabası mı? Kolayca takip edilmelerini engelleyecek bir yol mu?

"Yerel polisler yardımcı olmadı," diye devam etti. "Seni getirmediğini söylediğimde olayı abarttığımı düşündüler.

Pazar günü eve döndüğümde, mantıksız ve duygusal davrandığımı hissettim, sanki mantıklı bir açıklaması olmalıymış gibi. Bu yüzden bekledim. Ama beni ciddiye aldıklarında artık çok geçti."

Candy'nin tam da bunu, babasının ona karşı dürüst olmadığını söylediğini çok iyi biliyordu ama buna nasıl inanabilirdi ki?

Çünkü bunu çok basitmiş gibi anlatıyordu. Aklının bir köşesinde insanların kendi çocuklarını her zaman kaçırdıklarını gayet iyi bilse bile, bu o olamazdı. Bu *onun* başına gelmiş olamazdı. Kalbi çok hızlı atıyordu ve onunla tartışma isteğine boyun eğdi. "Benden kurtulmak istedin. Sana çok fazla yük oluyordum. Babam çocuk sahibi olmaya hazır olmadığını ve bu sorumluluğu almak istemediğini söyledi."

Annesinin gözleri öfkeyle irileşti. "Bunu sana o mu söyledi? Orospu çocuğu!"

Ve Shane'in göğsünde şimdi daha da büyük bir öfke alevlendi. "Kapa çeneni! O beni severdi. Bana karşı iyiydi. Nasıl iyi olunacağını bildiği kadar iyi."

Şimdi karşısındaki kadın -annesi, bir yabancı- ortaya çıktı "Ah Shane-Shane, hayatın iyi geçti mi?" diye sorarken zayıflamış, neredeyse nefessiz kalmış ve sesi de zayıf çıkmıştı. Bunca zamandır neredeydin?"

"Montana," dedi ona. "Ve her şey yolundaydı. Ta ki babam geçen ay ölene kadar. Kanserden."

Ve iyi olmanın neredeyse abartı olduğunu biliyordu. Eğer hayatı o kadar iyi olsaydı, şu anda tutunacak daha fazla bir şey olurdu ve yeni ve daha iyi bir şey aramak için tüm ülkeyi dolaşıyor olmazdı. Ama bunu bilmesine izin veremezdi. Babasının başarısız olduğunu düşünmesine izin veremezdi. ona. Ya da bir şeye ihtiyacı olduğunu. Ya da herhangi birine.

Ve işte o anda beklediği son şeyi yaptı; kollarını onun boynuna doladı ve güçlü, sıkı ve çaresiz bir şekilde ona sarıldı. Onun sarılışında bunu hissetti - çaresizliği. Özlem. Bir sızı. Bir anne sevgisi. Her ne kadar bunu hissetmek *istemese de*, hissetti, adeta bedenine nüfuz etti, damarlarında dolaştı.

Ve hiçbirini hissetmemek için deli gibi çabaladı, onu susturmaya, ona karşı bir çeşit duvar örmeye, ne olursa olsun öfkesinin her zerresini yerinde tutmaya çalıştı.

gerçek olabilirdi ya da olmayabilirdi. Ama sonra ... içindeki bir şey harekete geçti - ta ki ona sarılana, kollarının kendisini doğuran ama çok az tanıdığı bu kadına sarılmasına izin verene kadar.

Kış güneşi, Ohio'nun doğusundaki ağaçların ve tepelerin ardında erkenden batmıştı ve yeni yağan kar soğuk havaya bir ısırık eklemişti ama Shane'in daha önce hiç bilmediği bir duygu bedenini kaplamıştı. Ve o an için kendini bu duyguya bıraktı, annesi tarafından kucaklanmanın ne demek olduğunu anladı.

Ta ki bunun delilik olduğunu ve kaldıramayacağı kadar ağır olduğunu fark edene kadar ve "Bunu yapamam" diyerek ondan uzaklaşana kadar.

Sonra döndü ve hala giydiği aptal Noel Baba kıyafetiyle, kendini gerçeküstü bir Noel canavarı gibi hissederek amaçsızca bahçeden uzaklaştı.

Nereye gittiğini bilmiyordu - hatta gidebileceği kendine ait bir arabası bile yoktu - ama umurunda değildi. Sadece gitmesi gerekiyordu, başka bir yere.

Kulübenin önündeki patikadan aşağı inerken bakışlarını ayaklarına indirerek hızla ilerledi ve artık çoğunlukla arabaların olmadığı yola çıktı. Candy'nin evine doğru ilerlemeye başladı çünkü daha önce de olduğu gibi Gidecek başka bir yer yok.

Candy, Shane'in bahçeden çıkışını dehşet içinde izledi. Onun peşinden gitmek istedi, ama ayakları olduğu yerde donup kalmıştı. Görünüşe bakılırsa Anita da aynı dürtüyü hissederek kapıya doğru yöneldi.

Tüm bunlar başladığından beri Walter öne çıktı, nişanlısının yolunu kesti ve sakın, bilgili bir şekilde, "Şimdilik bırak gitsin tatlım. Bu onun için bir şok, hepimiz için bir şok; ona biraz zaman tanı."

Candice kendine rağmen onun haklı olabileceğini düşündü. Kendisi de hâlâ az önce gördüklerini anlamaya çalışıyordu, o yüzden

diğerlerinin yaşadığı sarsıntıyı hayal bile edemezdi. Tek başına uzaklaşmasına izin vermek ona ne kadar acı verse de, muhtemelen şu anda hiçbirinin peşinden gelmesini hoş karşılamazdı.

Anita şimdi onun karşısında titreyerek duruyordu, belli ki karmakarışık duygular içindeydi. "Burada olduğuna inanamıyorum," dedi, "ve Tanrım, iyi olduğu için çok minnettarım. Walter, onu gördün mü? Ne kadar iyi olduğunu gördün mü?

Büyüdüğünde yakışıklı bir adam mı olacak?" Gözyaşlarına boğulmadan hemen önce sevinç ve rahatlamayla dolu olduğu belli olan niyetine gülümsedi. "Ama bunca zaman onu istemediğimi düşündüğünü düşünmek ..." Ve sonra Walter'ın kollarına yığıldı.

Candice ne yapacağından emin değildi ama geri çekilmeye karar verdi, özellikle de partinin son birkaç misafiri de bahçeyi terk etmişken. Gerçi ne zaman

Anita'nın "Buraya gelmesi mucizeden başka bir şey değil. Bu nasıl olabilir?" dediğini duyunca muhtemelen kalması gerektiğine karar verdi.

"O kısmı sana anlatabilirim," diye gönüllü oldu ve temkinli adımlarla Anita'ya doğru geri döndü. "Kar fırtınasının olduğu gece geldi. Kamyonunu bir kar yığınının çarptı ve gecenin bir yarısı yürüyerek evime geldi." Kadın Miami'ye doğru yola çıktığını ama babasının ölüm döşeğindeyken ona bunu söylediği için Destiny'de mola verdiğini anlatmaya devam etti.

İşi bittiğinde Anita, "Onu tanımaya başlamışsın gibi görünüyor," dedi.

Candice başını salladı. "Birbirimizle görüşüyoruz." Basit versiyonu *Her an gidebilecek olmasına rağmen ona aşığım.*

Anita, Walter'ın uzun süren kucağından ayrılıp Candice'in eldivenli elini tutmak için uzandı ve nazikçe sordu: "Bana ondan bahset. Oğlum nasıl biri?"

Kar etraflarında yağmaya devam ederken, Anita'nın paltosunun omuzlarında toplanıp saçlarına serpilirken Candice ne kadar büyük bir şey olduğunu düşündü,

Yüzlerce farklı şekilde cevaplayabileceği karmaşık bir soruydu bu.

Sonunda şöyle dedi: "Muhtemelen düşündüğünden daha zeki.

Kendine güveniyor. Ve düşündüğünden daha nazik. İsteddiği zaman tatlı.

Sert bir adam ... ta ki öyle olmayana kadar. Etrafında olup bitenlere dikkat eder.

ve küçük şeylerde mizah görür. Ve bugün öğrendim ki, kucağına oturana kadar muhtemelen hiç bilmediği çocuklara karşı yumuşak bir noktası var.

"Sanırım sert bir yetiştirilme tarzı var. Kendini bela olarak görüyor. Ama benim gördüğüm ... sadece biraz kaybolmuş iyi bir adam." Şimdi Candice

Karşılığında Anita'nın elini tuttu, onu teselli etmeye, güven vermeye çalıştı. "Onunla konuşacağım, Anita. Anlamasını, yola gelmesini sağlamaya çalışacağım."

Tam o sırada, rıhtımda temizlik işlerine yardım eden Adam Becker, kemerli bahçe kapısından kafasını uzattı. "Az önce bir Karda yolda yürüyen bitkin bir Noel Baba mı yoksa biri yumurtalı içkiyi mi karıştırdı?"

Candice ona "İkisi de," diye bilgi verdi.

İşte o zaman Adam ağır bir şeylerin döndüğünü sezmiş gibiydi ya da belki de Anita'nın gözyaşlarıyla dolu yüzünü fark etmişti.

Candice, Shane'i bir süreliğine kendi haline bırakmanın akıllıca olacağını düşünmüş olsa da, şimdi onun nereye gittiğini merak ediyordu. Karın içinden geldi. Normalde evet ama şu an normal değildi ve onun ruh hali için endişeleniyordu.

Adam'a yaklaştı ve ceketinin kolundan koluna dokundu. "Senden büyük bir iyilik isteyebilir miyim? Bayan Ellie'yi bırakıp gitmekten nefret ediyorum ama gerçekten gitmem gerekiyor.

Bugün temizlenmesi gereken her şeyin temizlendiğinden emin olur musun ve geri kalanını yapmak için yarın döneceğime söz verir misin?"

Adam onun gözlerinde durumun ciddiyetini görmüş olmalı ki, "Yarın gelmeyi dert etme Candice. Her şeyin halledildiğinden emin olacağım. Partide harika bir iş çıkardın -Sue Ann hâlâ burada, Mick ve Jenny de öyle. Bayan Ellie için her şey yerine oturdu. Git ve ne yapman gerekiyorsa yap."

Kalbi ısındı ve Sue Ann'e ne kadar iyi bir insan olduğunu söylemek için aklına bir not aldı.

kaleci Adam'dı. "Teşekkür ederim," diye karşılık verdi, Adam'ın minnettarlığının derinliğini hissedebilmesini umarak.

Gitmeye hazırlanırken Anita ona seslendi: "Onu sevdiğimi söyle. Onu her şeyden çok sevdiğimi ve hep seveceğimi söyle."

Shane Noel Baba kıyafetinin altına uzandı ve altına giydiği paltonun cebine girerek Candy'nin ona verdiği eldivenleri çıkardı. Elleri çok soğuktu. Muhtemelen bir süredir öyleydi ama şimdi farkına varıyordu. Bu kasabaya geldiğinden beri elleri üşüyordu ve belki de her şeyden etkilenmediğini kendine itiraf etmesi bu kadar uzun sürmüştü.

Aslında, belki de *hiçbir şeye* karşı dayanıklı değildi. Şu anda kendini bitkin hissediyordu. Beş dakika önce bahçeden çıkarken olduğundan biraz daha sakindi,

ama sadece ... yorgun-çok yorgun. Üşümüştü, ıslaktı ve çok şaşırmıştı. Ve annesinin söyledikleri hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu.

Kahretsin, annesi - bugün *annesiyile* konuşacağını *kim* bilebilirdi ki? Ama belki de bunların hiçbir önemi yoktu. Zaten başka bir yerde yeni bir hayata başlamıştı, o yüzden belki de bu hiçbir şeyi değiştirmede.

Onu sevmiş olsun ya da olmasın, babası ona yalan söylemiş olsun ya da olmasın, bunlar da hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Kimse geri dönüp geçmişe düzeltmezdi.

Çocukluğu, yetiştirilme tarzı. Gerçeğin nerede yattığı ne fark ederdi ki?

Candice'in hâlâ yağmakta olan taze karla kaplı araba yolundan yürüdü ve arka kapıdan içeri girdi. Candice'in arka kapıyı kilitli değildi. Ve bunu yapabileceğiniz yerlerin hâlâ var olmasının güzel olduğunu düşündü, ama aynı zamanda bunun için onu azarlaması gerektiğini de kendine hatırlattı

-Çünkü ne düşünürlerse düşünsünler hiç kimse hiçbir yerde gerçekten güvende değildi.

Neredeyse *burada* güvende olduğunu hissediyordu. Kader'de. Neredeyse gardını indirecekti. Rahatlamaya başlamıştı. İnsanlardan hoşlanmaya başlamıştı,

onlara güvenmek. Ve sonra, burada hiç de güvende olmadığı ortaya çıktı. Ve bu kimsenin hatası değildi, sadece öyleydi.

Arka kapıdan mutfığa girdi ve güzel bir koku aldı, sonra Candy'nin bu sabah güveçte dana yahnisi pişirdiğini hatırladı. Sonra oturma odasına yürüdü, evin sıcaklığı için minnettar, ayaklarının dibindeki muhtaç beyaz kediden rahatsızdı. "Uzaklaş," dedi Frosty'ye.

Bağlantı kurmanın sorunu da bu. Zaman harcamaya başlıyorsun İnsanlarla -ya da kedilerle- ve sizi önemsemeye başlarlar. Ve sonra sizden bir şeyler isterler. Onlar için Noel Baba'yı oynamanızı isterler. Ya da Bir kiliseyi onarmalarına yardım et. Ya da onlarla buz patenine gidin. Ya da onları sev.

O

Noel Baba kostümünü ve paltosunu çıkarmaya çalışırken bile hala ayak bileklerine sürtünen kediye ters ters baktı.

Ve bunların hiçbirisi aslında o kadar da kötü değildi. Bazıları iyiydi, hatta düpedüz iyiydi, yoksa o da kabul etmezdi. Ama şimdi birdenbire annesi karşısındaydı -hâlâ aklını başından alan, hasarlı kilisedeki Noel arifesi düşününden Anita- ... ne istiyordu?

Bağışlanma mı? Bağışlanma mı? Sevgi mi? Yirmi beş yıl ayrı kaldıktan sonra normal bir anne ve oğul gibi davranması için

ondan nefret ettiğini mi düşündü? Neye inanması gerektiğinden bile emin değildi. Ya da bunun bir önemi olup olmadığını. Sonuçta olan olmuştu. Artık düzeltilemezdi.

Normale dönmenin rutinini yaşamak onu daha sakin hissettirdi. Ocakta ateş yakma adımları onu sakinleştirdi. Islak Noel Baba kıyafetini kuruması için yakına koymak onu sakinleştirdi. Paltosunu ve ayakkabılarını çıkarmak onu sakinleştirdi. Ve itiraf etmekten ne kadar nefret etse de, sonunda dinlenmek için kanepeye oturduğunda ve Frosty yanına zıplayıp kalçasına kıvrıldığında - bu da onu sakinleştirdi.

Gerçek şu ki, partiden ayrıldığında, Mercantile'ın üstündeki evine geri dönüp yalnız kalabilmeyi çok istemişti. Ya da belki Cebindeki son değerli paranın bir kısmını bir içki dükkanında bir şişe bir şeye yatırır ve iyice sarhoş olup bunu bir süreliğine unuttur.

Ama bu daha iyiydi. Candy'nin evinde olmak. Onun aptal kedisiyle. Sıcak şöminesi ve dost canlısı Noel ağacıyla. Ve bir süre sonra eve döneceğini bilmek.

Bütün bunlar hakkında onunla konuşmak zorunda kalmak istemiyordu. Sadece o orada olacaktı. Ve bu, yalnız kalmayı seçmekten daha iyi hissettiriyordu.

Ön kapı beklediğinden daha erken açıldı. Anita'nın yanında olacağına dair kısa süreli bir korku yaşadı ama neyse ki Anita yalnızdı.

Koltuktaki yerinden başını kaldırıp baktı. "Partini mahvettiğim için özür dilerim." "Mahvetmedin," diye güvence verdi ona. "Aslında harikaydı. Ve bu ... şey, o zamana kadar ..."

"Çocukluğumdan beri annemle ilk kez karşılaştığım zamana kadar mı?" Kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırdı. Tüm bunlar kulağa kesinlikle gerçeküstü geliyordu.

Yumuşak bir nefes verdi. Ve gözleri buluştuğunda, sessizlikte kelimelerle anlatabileceklerinden daha fazlasını anlatırken, soğukta geçen bir günün ardından bile ne kadar güzel görüldüğünü fark etti. Kar ve soğuk hava gibi kokuyordu, her tarafına sinmişti. Ama soğuğun o taze, tuhaf kokusunu hiç bu kadar sevmemişti.

"Ne hissettiğini hayal bile edemiyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Hâlâ kar yağıyor mu?" diye sordu. Ve dalgınca kedinin yan tarafını okşadı. Dikkat dağıtıcı şeyler. Çünkü henüz oraya gitmeye hazır değildi.

Başını salladı. "Şimdi ağır geliyor." O da başını salladı. "Ateş yaktım."

"Teşekkür ederim. Eve dönmek çok güzel." Ona doğru yürüdü ve eldivenlerini şömine perdesinin üzerine koydu ve parmaklarını sıcaklığın içine çekmesi için uzattı.

Birkaç dakika sessiz kaldılar, o kadar sessizdi ki keşke o gelmeden önce televizyonu açsaydı ya da müzik falan açsaydı diye düşündü.

Sonunda, "Biraz güveç ister misin?" diye sordu.

Bir kez daha başını salladı. "Harika kokuyor. Soğuk bir gecede mükemmel." Ve Gerçekten de kar yağışı ve yılın en kısa günlerinden biri olması nedeniyle hava çabuk ve erken kararmıştı.

Paltosunu çıkardı, ön kapının yanındaki palto ağacına doğru yürüdü ve birkaç dakika önce kendisininkini astığı yere astı. "Gidip biraz yemek hazırlayayım ve burada, ateşin yanında yiyelim. Kulağa hoş geliyor mu?"

Kediyi daha fazla okşamak. Ve başını salladı. "Kulağa mükemmel geliyor."

Ancak kadın kanepenin arkasından mutfığa açılan kapıya doğru yürürken kendi kendine, "Sence nereden biliyordu?" diye sorduğunu duydu. Onun burada olduğunu?"

Bu soruyu sorarken kalbi daha çok çarpıyordu. Candy'nin bu işin peşini bırakmaya razı olmasından oldukça memnundu, o halde neden bu konuşma kapısını açmıştı?

Durdu, kanepeye doğru yürüdü ve ona baktı. "Belki eski tanıdıkları ya da başka bir şey aracılığıyla bir şekilde nerede olduğunu öğrenmiştir. Ya da belki Google'da aratmıştır. Bir barı var-"

"Öyle mi?" Bu onu şaşırttı.

"Evet, kasabanın dışındaki Dew Drop Inn. Yani muhtemelen internette az da olsa aranabilir. Ya da ... birinin adresini almak için internetten para ödeyebileceğiniz yerler olduğunu biliyorsunuz. Sanırım bilebileceği pek çok yol var."

Shane derin bir nefes aldı ve geri verdi. Bunu hissetmemeye çalıştı. Birkaç dakikalığına bunda başarılı olmuştu ve yine neden böyle bir şey yaptığını merak ediyordu. konuya geri döndü.

"Nasıl biliyorsa bilsin, belli ki buraya gelmemi istemesinin nedeni o. Ama mesele şu ki, neden? Neden zahmet etti? Beni o mu gönderdi yoksa o mu aldı, neden beni ona geri gönderdi?"

Candy onun yanındaki kanepenin koluna oturdu, uzanıp omzuna dokundu. "Belki de klasik bir ölüm döşeyiydi. İtiraf, duyduğunuz türden. Belki de bu yüzden hepsini söyleyemedi - belki de söylemeyi hiç planlamamıştı ama o son anlarda ağzından çıkmaya başladı."

Shane gözlerini kısarak ona baktı, iyice düşündü. Babasını hiç görmemişti. hayatındaki herhangi bir şey hakkında çok fazla pişmanlık ifade etti. "Eğer bilmemi isteseydi, bana daha önce söylemesi çok daha mantıklı olurdu. En azından doğru düşünebildiği ve kendini ifade edebildiği bir zamanda."

Candice cevap olarak sadece hafifçe omuz silkti. "Bu yüzden buna ölüm döşegi itirafı deniyor - insanın hayatının son birkaç dakikasında fark ettiği ve size söylemeden ölemeyeceği bir şey. Belki de aniden O öldüğünde senin bir ebeveynin olmasını istediğini fark etti. Ve . . . belki de yıllar önce sana yanlış yaptığını biliyordu ve Hayattayken bunu düzeltmeye cesaret etti, ama sonra senin yalnız kalmanı istemediğini, sonunda gerçeği öğrenmeni istediğini fark etti."

Bu kısımla ilgili bir şey onu derinden etkiledi. Çünkü hala *bilmiyordu* Belki de hiçbir zaman gerçeği öğrenemeyecekti ama babasının onunla yeniden bağlantı kurmasını istediğini öğrenmek ona bir şeyler hissettirdi. savunmasız. Babasının onun için endişelendiğini düşünmek.

Ama eğer gerçek *buysa* da çok kızgındı. Eğer babası ona yalan söylediyse, Onu çalmak, bu gerçekten aşk mıydı? Biri bunu nasıl yapabilirdi? Bunun dünyada bir anlamı olduğunu kim düşünebilirdi?

Bu yüzden artık kime kızacağını, küçük bir çocuğun kalbini böylesine pervasızca ele geçirenin kim olduğunu bilmiyordu. Yine de içindeki sonuçsuz öfke, dışarı çıkmak, her şeyi parçalamak, bir tür saldırıya geçmek isteyen bir canavar gibi yeniden kabarmaya başladı.

Candice onun gözlerinde bunu görmüş olmalı ki, "Sorun yok Shane," diye fısıldadı.

Ama göğsüne, gövdesine, ruhuna doğru yayılırken, anında "Değil. Şu anda senin yanında olmamalıyım." Sonra koltuktan kalktı ve tıpkı böyle karlı bir gecede onunla ilk kez karşılaştığı verandaya doğru hışımla yürüdü. Yumruğunu geri çekti ve çatıyı üstten tutan kalın, ahşap sütunlardan birini yumrukladı. "Allah kahretsin!" diye bağırdı avazı çıktığı kadar sessiz, karanlık ve karlı Gece.

Kadının arkasında bir yerde durup onu izlediğini biliyordu. Ama sorun yoktu - ya da olabileceği kadar sorun yoktu. Ona en kötü halini görmesine izin verecek kadar güveniyordu, tüm duvarları yıkıp öfkesini kimseye zarar vermeyecek bir şekilde kusmasına izin verecek kadar güveniyordu. O zaman biraz çöktüğünü görmesine izin verecek kadar ona güveniyordu - dizleri tutmadı ve ıslak zemine çöktü,

karlı verandada. Sonra başını arkaya yasladı ve içinde derinlerde bir yerden yükselen bir tür ilkel çığlığı serbest bıraktı.

Ona güveniyordu ama kendisini bu şekilde görmesine izin vermekten *hoşlanmıyordu*. Bu yüzden gözyaşları arkalarında toplandığında gözlerini sıkıca kapattı -gözyaşları geçene, yok olana kadar gözlerini kapalı tuttu.

Sonra onunla birlikte verandaya çıktı, arkasına eğildi, diz çöktü, kollarını arkadan ona doladı.

Ve kendini çok aptal hissetti. Savunmasızdı. "Özür dilerim, Tatlım. Dramıma dahil olmak zorunda olduğun için üzgünüm, şu anda bana katlanmak zorunda olduğun için üzgünüm. Kahretsin, beni eve bile götüremezsin, çünkü şu lanet yollara bak."

Yoğun bir şekilde yağmaya devam eden ve gittikçe derinleşen karla kaplıydılar. ay ışığını kapatıyor ve sadece evin dış ışıkları ve bir sokak lambası tarafından aydınlatılıyordu.

"Üzgün olmana gerek yok," diye söz verdi ona usulca. "Sorun değil."

Ama o sadece başını salladı. Ellerinden birini kendi eliyle kapattı. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun? Özellikle-" durdu, aslında biraz güldü "-eskiden ne kadar kaba olduğunu düşünürsek."

Başını çevirdiğinde onun tatlı gülümsemesinin yüzüne yaklaştığını gördü. "Çünkü seni seviyorum, Shane."

Şaşırmış bir halde gözlerini kırıştırdı. Kendini pek de sevimli hissetmediği kesindi. Kahretsin, belki de hiç sevmemişti. Ve şimdi bunu içinde hangi ebeveyninin başlattığından emin değildi ama ona şöyle dedi: "Beni sevmemelisin tatlım. Ben buna değmem."

"Evet, öylesin." Sesi çok emin geliyordu. O kadar emindi ki neredeyse inanacaktı.

Ancak şimdi ona hatırlatmak zorundaydı. "Beni sevmemelisin çünkü ... birkaç gün içinde gideceğim, hayatından çıkıp gideceğim ve bir daha arkama bakmayacağım. Çünkü bir yanım kalmayı düşünüyor. Bir yanım bunu istiyor. Ama şimdi . . . Yapamıyorum. Yapamıyorum işte. Bu yüzden beni sevmemelisin Candy. Bu kaybettiren bir teklif."

Arkasında, göğsü sırtına bastırılmış ve yüzü hala Güzelce yaklaştı, fısıldadı, "Yine de biliyorum. Ve gideceğini biliyorum. Keşke gitmeseydin. Kalacak o kadar çok şey var ki, şimdi daha da fazla. Ama ne olursa olsun, bunun için seni affediyorum."

Kadının sözleri adamın nefesini kesti. "Bunu yapmadan önce bile beni affediyor musun?"

Başını salladı. "Bana öyle geliyor ki ... bazen aşk ... affetmekle ilgilidir."

Başka bir şey söylemedi. Kız onun için fazla iyiydi. Bu bir bakıma kalbini kırdı. Ve onu tekrar sevmesini sağladı.

Gerçi bunu söylemek faydasız görünüyordu. Eğer kalmıyorsa faydasız. O yüzden Bunu kendine sakladı ve verandada, etraflarında kar eserken ne kadar üşüdüğünü tekrar fark etti. Ve onun iki elini de sıktı.

Sonra onlara, ellerine baktı, parmakları onunkilerin üzerindeydi ve "Sonunda ellerini sıcak tutabileceğim" dedi.

Kulağının dibinde tatlı bir iç çekti, sonra onu yanağından öptü ve "İçeri girmeliyiz" dedi.

"Haklısın."

Ve birlikte, artık ıslak çoraplı ayakları ve ıslak giysileriyle ayağa kalkıp kapıdan tekrar sıcaklığa ve kuruluğa doğru adım attılar. "Etli güveç için hazır mısın?" diye sordu.

"Evet," dedi. Ve sonra, "Hayır."

Kadın ona baktı. "Hayır mı?"

Çünkü onu öpmesi gerekiyordu. Ve öyle de yaptı. Onu yakaladı ve içindeki tüm tutku, ateş, korku, öfke ve sevgiyle öptü. "Şu anda ihtiyacım olan şey yemek değil Candy," diye kulağını tırmaladı.

Ve nefes nefese, "Neye ihtiyacın var?" diye mırıldandı.

"İçinde olmak, seni eritmek, boşalmanı sağlamak, çığlık atmanı sağlamak."

Yirmi bir

"Seni ölene kadar seveceğim."

Mary Hatch, *Harika Bir Hayat*

Candice buna itiraz edemezdi. Aslında, adamın sesindeki sıcak törpüyle birlikte bu öneri kalbinin daha hızlı atmasına ve kalçalarının çılgınca karıncalanmasına neden oldu. Adamın yüzüne bakarken alt dudağını ısırды. karanlık yakışıklı yüz. "Bunu ben de istiyorum."

Adamın gözleri yanıt olarak yarı kapalı kaldı ve bir elini kaldırıp çenesini kavrayıp başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirirken bakışları kızın ağzına kaydı. Ve Candice onun içindeki tüm acıyı ve tutkuyu hissetti.

Az önce bu acının bir kısmını verandaya dökmüştü ve kadın onun yanında olmaktan, onu rahatlatmaya çalışmaktan ya da en azından Ona elinden geldiğince destek oluyordu. Anita Garey'nin Shane'in annesi olduğuna inanmak hâlâ zordu, kafasını toparlaması zordu ve eğer *kendisi* için bu kadar zorsa, *onun* için ne kadar zor olduğunu ancak hayal edebilirdi.

Şimdi bu tutkunun bir kısmını dökmeye, bir kısmını onun bedeninde eritmeye hazırdı. Ve o da bu şekilde onun yanında olmaktan mutluydu.

Ve bunun geçici olduğu bilgisine gelince, bu gerçeğe çoktan teslim olmuştu. Bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Hiçbir şey beklemiyordu, onu hiçbir şeye zorlamıyordu - onunla yatağa girmesine ilk izin verdiği andan itibaren, bu özgürce verilmişti ve belki de koşulsuz sevgiye en yakın şeyi deneyimlemişti.

"Sana kötü olan her şeyi unutturmak istiyorum Shane," dedi, sesinde daha önce hiç duymadığı hafif bir törpü vardı. *İçimdekileri dışarı çıkarıyor. Orada olduğunu hiç bilmediğim parçalarımı ortaya çıkarıyor. Beni ... olmak istediğim kadın yapıyor.*

O zaman her şey tamamen kafasına dank etti. Shane'le birlikte, kafasını - ve kalbini- kuma gömen, evde oturan teknik yazar değildi. Shane ile,

Artık korkmuyordu, hatta çekingen bile değildi. Kabuğundan çıkmıştı. -Sadece onunla değil, bir şekilde hayatının diğer bölümlerinde de. Shane'e karşı cesur, savunmasız ve ... gerçektir.

Adamın gözlerindeki bakış değiştiğinde -yabani ihtiyaç biraz yumuşadığında ve adam nazikçe mırıldandığında- şaşırdı, "Yapıyorsun. Bunu benim için yapıyorsun."

Ve bunu duymak onu daha da şaşırttı, arzusunu daha da alevlendirdi, onu ona o kadar derinden bağladı ki, sadece kelimeler bunu asla ifade edemezdi; sadece vücudu yapabiliyordu. "Al beni," dedi.

Boğazından alçak bir inilti yankılandı. Shane yavaş gitmek istemiyordu; aslında denese de yapabileceğini sanmıyordu. Bedenini onunla kaynaştırmaya, içine girmeye, onu doldurmaya ihtiyacı vardı; *onun kendisini* bambaşka bir şekilde doldurmasına izin vermeliydi.

Ağzını onun yumuşak dudaklarına bastırırken, keskin bir açlıkla, az önce söylediği gibi yapma ihtiyacıyla doluydu - onu almak, ondan almak, sunduğu şeyi almak. Elleri içgüdüsel olarak onun kışını kavradı. mavi kot pantolon, vücudunu kalçasına doğru çekiyor, onu orada hissetmeye ihtiyaç duyuyor, ereksiyonunu ona bastırmaya, ona da hissettirmeye ihtiyaç duyuyor.

Kızın ağzından çıkan nefesi ona öyle olduğunu söylüyordu ve bu onu daha da sertleştirdi.

Ve sonra onun önerdiği diğer şeyi yapmasına izin verdi - kötü şeyleri ortadan kaldırdı. Tamamen ona odaklandı. Ellerinin altındaki kıvrımlarına. Aç ağzının altındaki dudaklarına. Tatlı, ateşli, seksi bir şekilde ona sarılması, kollarını boynuna dolması, onun arzusunun da kendisinininki kadar güçlü olduğunu bilmesini sağlıyordu.

Elleri ince belinde gezindi, sonra göğüslerine doğru yükseldi, onları şekillendirdi, başparmaklarını uçlarında gezdirdi. Ona çıplak ihtiyacı vardı, bu yüzden giydiği kırmızı kazağın alt kısmına uzandı ve kısa süre sonra onu başının üzerinden çekti. Kapüşonlunun fermuarını açtıktan sonra, adam fermuarını çekip kot pantolonunu kalçalarından sıyrırken o da hararetle gömleğinin düğmeleriyle uğraştı.

Ve sonra ağzı kurudu. "Aman Tanrım," diye mırıldandı, nefesi daralmıştı.

Kırmızı bir sütyen ve şeker kamışlarıyla süslenmiş beyaz bir külot giymişti. Gözlerini ayıramadı.

"Bir keresinde şeker kamışlarına karşı bir ilgin olduğunu duymuştum," diye fısıldadı yumuşak ve seksi bir sesle.

"Biliyorum," diye güvence verdi ona, ereksiyonu artık neredeyse acı

veriyordu. Sonra aralarına uzandı ve orta parmağını kızın ortasına doğru okşadı.

tam orada basılmış olan yaramaz küçük şeker kamışı. "Ve *bunu* yalamak istiyorum."

Bir başka güzel nefes daha onu daha da ateşledi ve ağrıyan sikini rahatlatmak için ne kadar istekli olsa da, bunun yerine iki eliyle külotunu aşağı çekti ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Sırtını kanepeye yasla," diye derin bir talimat verdi. Ayağa kalktılar Arkasında, ve böylece onu külottan tamamen kurtarıırken talimat verdiği gibi yaptı, sonra bacaklarını ayırmak için iki elini kullandı.

Başlangıçta onunla nasıl olduğunu hatırladığında bu onu daha da güzel ve ateşli yapıyordu - o kadar endişeli, temkinli ve korkulu. Ve dilini kalçalarının arasındaki yarığa bastırdığında, onun kendisiyle birlikte dönüştüğü kişiyi sevdi.

Adam onu tekrar tekrar yalarken, kızın yüksek zevk iniltileri onu körükledi. Bir yanı bunu uzatmak, hem onun hem de kendisi için kalıcı kılmak istiyordu ama öte yandan bütün gece onlarındı. Bu yüzden onu sonuna kadar götürme dürtüsünü takip etti, ağzını onun en can alıcı noktasında çalıştırdı.

yükseldiğini, yükseldiğini, o sıcak, kritik zirveye ulaştığını hissedene kadar zevk -Ve sonra onun ağzına doğru boşalıyordu, ağılıyordu, gözleri onun üzerinde kapalıydı, onun en özel, en mahrem halini görmesine izin veriyordu.

Aşağı indiğinde, dizlerinin çözülmeye başladığını hissetti. "Bana yaslan bebeğim, bana yaslan" diye fısıldayarak onu kollarına almak için ayağa kalktı.

O da ona sarıldı, başını, saçlarını öptü, sadece birkaç saniye sonra kendini daha fazla tutamadı ve vücudunu çevirerek Yüzünü ondan uzaklaştırdı ve onu kanepenin arkasına doğru eğdi. Kadın onu yönlendirmesine izin verdi ve adam aceleyle elindekini almak için koşarken onun da aciliyetinin yeniden yükseldiğini hissetti. Pantolon açık.

Ereksiyonu serbest kaldı, sabırsızlıkla ısı arıyordu ve hiç vakit kaybetmeden ellerini kadının kalçalarına yerleştirdi, kendini konumlandırdı ve sonra içine doğru ilerledi.

İkisi de sert giriş karşısında derin derin inlediler ve - lanet olsun, sanki Eve dönüyorum. Tatlı, sıcak bir rahatlama. Olması gereken yere. Çok sıkı, çok ıslak, çok sıcak.

Adam kızın içine girdi, bir ritim buldu, kızın vücudu da ona katıldı, onunkiyle buluştu. Onun nemine her dalışında. Her sıcak vuruşta haykırdı ve onun tüketen mutluluğunda kaybolurken düşük hırıltılar kendi boğazını terk etti.

Çıplak, solgun, ince sırtına baktı, kırmızı sütyen askısı hâlâ üzerindeydi ve onu bundan kurtarması gerektiğine karar verdi, bu yüzden kancaları açtı ve önündeki uzanmış kollarının üzerine düşmesini izledi. O ellerini yukarı doğru hareket ettirerek iki yumuşak et tümseğinin üzerinde kaymalarına izin verdi, sonra daha sert, daha sert hareket ederken onları daha sıkı kavradı.

Geri dönüşü olmayan noktaya ulaşması uzun sürmedi. Ve tıpkı onun tatlı etini yalarken olduğu gibi, kendini tutabilir, uzatabilirdi ama bunun yerine, onun içine boşalmak için duyduğu güçlü dürtüyü takip etti. İtti, itti, itti, içine boşalırken kızın haykırışına bayıldı.

Ve sonra biraz çöktü, vücudunun kanepenin arkasından onunkinin üzerine yığılmasına izin verdi.

"Kahretsin, tatlım," diye nefes aldı. "Bu inanılmazdı."

Ondan ayrılırken bir şey unuttuğunu fark etti ve onu düzenli tutmak için sehpanın üzerindeki peçetelere uzandı.

Onları bir çöp sepetine attı, sonra onu usulca kollarına aldı ve kanepenin arkasından bilerek yuvarlanarak ön tarafa düştü Candy'yi de yanına çekti. Sırt üstü yattı, Candy onun göğsüne sokuldu, avuç içleri oraya bastırdı.

"Şu kağıt mendiller hakkında . ." diye başladı.

Ve onu temin etmekte gecikmedi. "Özür dilerim bebeğim. Ama iyi olacağına söz veriyorum, çünkü ben asla unutmam."

"Şimdiye kadar," diye

ekledi. Adam başını

salladı. "Şimdiye kadar."

"Ben iyiyim, peki ya sen?" dedi şakacı bir tavırla. "Belki de ben bir sürü farklı erkekle çılgınca seks yapıyordu, bu yüzden başınız büyük belada olabilir bayım."

Kızın güzel bakışlarıyla karşılaştığında küçük bir kıkırdama onu terk etti. "Olabilir ama sanmıyorum."

Gözlerini indirdi ve "Evet, asla unutmayorsun... ve benim de hatırlamama gerek yok" diye itiraf etti.

"Şimdiye kadar,"

dedi. "Şimdiye

kadar."

"Bu bencilce ama memnunum."

Kaşlarını kaldırdı. "Memnun

musun?" "Bir süreliğine tek

olmak." "Nedenmiş o?" diye

sordu.

Cevabın normalde asla kabul etmeyeceği bir şey olduğunu düşünüyordu. Ama Candy'yle bu daha kolaydı. "Sanırım bu beni özel hissettiriyor."

"Sen özelsin," diye söz verdi ona.

Ve onun böyle hissettiğini zaten bildiğini fark etti. Ve sadece Çünkü ona onu sevdiğini söylemişti. Bunu daha önce de biliyordu, hissedebiliyordu. Daha önce çok fazla insan ona böyle hissettirmemişti.

Ama duygusal ve derin konulara girecek biri olmadığından emindi -ve Tanrı biliyordu ki bugün zaten yeterince şey olmuştu, öyle olmasını istese de istemese de- bu yüzden konuyu değiştirmek için iyi bir zaman gibi görünüyordu. "İştahım açıldı," dedi. "Hadi biraz güveç yiyelim."

İşte o zaman, mutlu bir süre için kızın gerçekten de kötü olan her şeyi alıp götürdüğünü fark etti. İçeri girdiklerinden beri daha önce öğrendikleri hakkında hiç düşünmemiştir. Ancak şimdi yavaş yavaş geri geliyordu. Lanet olsun.

Son zamanlarda uğraşması gereken yeterince şey yok muydu? Babasının ölümü. Beş parasızken kamyonunu mahvetmiş ve yolda kalmıştı. Ve şimdi de bu - annesini yirmi beş yıldır görmemişken Noel Baba'yı oynadığı Noel partisinde ortaya çıkması.

Ama burada, Candy'yle olmak yardımcı oldu. Kahretsin, o sevimli külot da yardımcı olmuştu. Onunla ilgili *her şey yardımcı oldu.*

"Konuşmak ister misin? Anita hakkında?"

Candice'in yatağında çıplak yatıyorlardı, örtüleri bellerine kadar çekilmişti. Sorması gerektiğinden emin değildi ama etli güveç yemişlerdi. Bunu tartışmadan parti hakkında konuşmuşlar, Shane'in bir kablolu kanalda bulmaktan memnun olduğu *Jingle All the Way*'i tartışmadan izlemişlerdi. Belki de şimdi bu konuda konuşmaya hazırdı.

"Yapmasam daha iyi olur. Burada seninle çıplak yatmak daha güzel." Sonra beyaz bir kedinin oturduğu yatağın ayak ucuna doğru baktı. "Ve senin kedine. Gerçi bana bakma şeklinden hoşlandığımdan emin değilim."

"Kankalık senin için biraz ağırlaşmaya mı başladı?" diye alay etti.

Güldü. Sonra sırtarak sordu: "Nasıl biri? Anita."

Candice, Anita'nın küçük kasabalarındaki geçmişini düşündü. "Ne zaman Destiny'e ilk geldiğinde ve Dew Drop Inn'i satın aldığında, insanlar onun

kenarları biraz sertti. Ya da belki sert demek daha doğru olur. Tipik bir Destiny sakini değildi.

"Ama sonra Şef Tolliver onunla çıkmaya başladı ve insanlar onu tanıdı ve ... o iyi biri. Yani, onu çok iyi tanımıyorum ama size şunu söyleyebilirim ki

O iyi bir kadın. İnsanlar onu seviyor ve yeniden mutluluğu bulduğunu görmekten memnunar - karısı uzun zaman önce öldü ve Anita onu bir nevi

...

hayata geri döndü. Jenny ve Mick'in küçük oğlunun üzerine titriyor. Belki de *seninle ilgilenmeyi* özlediği içindir."

Bu son düşünceyi eklediği için neredeyse üzülüyordu.

Yüzü karardı. Ve keşke onu bu konuda, annesiyle kaybettiği onca yıl hakkında düşündürmeseydim diye hayıflandı.

"Hâlâ neye inanacağımı bilmiyorum," dedi. "Geçmiş hakkında. Ne olduğu hakkında."

Bunu anlıyordu. Gerçek nerede olursa olsun, ebeveynlerinden biri onu hayal edebileceği en korkunç şekilde yüzüstü bırakmıştı. Ya kendi babası şu anda geri gelseydi? Ya bir şekilde suçu çok sevdiği, ona göz kulak olan ve her zaman yanında olan annesinin üzerine atarsa?

onun için orada? Kolay olmayacaktı. Tüm hayatının, onu yetiştiren ebeveyniyle olan tüm ilişkisinin bir anda yalan ve aldatmacadan ibaret olduğunu görmek kolay olmayacaktı. Ve Shane'in babası kendini savunmak için burada bile değildi, yani cevaplar her zaman bir gizem olarak kalacaktı.

Sonunda şöyle dedi: "Belki de mesele ne olduğunu ya da suçlunun kim olduğunu bulmak değildir. Belki de her şeye yeniden başlamakla ilgilidir."

Yine de Shane ona deliymiş gibi baktı. Ve belki de bu anlaşılabilir bir şeydi. Ne de olsa haberler çok tazeydi. "Bunu düşünemem

Şu anda. Bunların hiçbirini düşünemem." Sonra yüzü yumuşadı, sert çizgiler kayboldu ve "Öp beni Candy" derken gözlerini yadsınamaz bir ihtiyaç doldurdu.

Ve o da onu tekrar istedi. Acısını dindirmek istedi. Ve onunla o çok yoğun ve çok zevkli şekilde bağlantı kurmak istedi.

Ve böylece onu öptü - kara sakallı yüzünü avuçlarının arasına aldı ve onu sıcak, uzun ve derin öptü. Ve sonra onu başka yerlerinden öptü. Sert yanağını öptü. Yumuşak boynunu öptü. Öptü geniş, kaslı göğsünden aşağıya doğru öptü. Sonra da karnının ortasından aşağıya doğru bir çizgi çizerek kasların hatlarını takip etti.

Orada, göbeğine varana kadar ve sonra daha aşağı.

Sert ereksiyonunu eline alarak onu da öptü. Yumuşakça. Şefkatle.

Sonra, ondan gelen nazik inlemeleri severek, onu ağzına aldı.

O anda ona her şeyini, elinden gelen her şeyi vermek istiyordu. Ve onun gitmesinden nefret ediyordu. Ve merak ediyordu.

Anita hakkındaki haberler muhtemelen her şeyi değiştirebilir, bu fikre alıştıktan sonra kalmasını sağlayabilirdi. Neredeyse umut ediyordu ama korkuyordu. Ve sonunda o da bu andan, onun ateşli, erkeksi bedeninden ve onu cennete götürmekten başka her şeyi unutmayı seçti.

Birbirlerinin kollarında uykuya dalmadan önce birbirlerini iki kez daha oraya götürdüler.

"Bir hobiye ihtiyacın var."

Adamın sesinin onu uykusundan uyandırdığı bir anda Gece, dışarıda kar yağışının durduğunu haber veren ay ışığının aydınlattığı karanlık odada gözlerini açtı. Ve Shane'in, yatağın ayak ucunda duran ve dikkatle ona bakan Frosty'ye seslendiğini fark etti onların yolu.

Sadece yumuşak bir kıkırdamaya izin verdi, göğsünü öptü, gözlerini kapatırken başını orada dinlendirdi ve her zaman böyle olmasını diledi.

Candy'nin yatağının yanındaki telefonun tiz sesi Shane'i derin uykusundan uyandırdı. Yanındaki kadın yüzünden derin olduğunu biliyordu. Aslında bu kadar iyi uyuduğuna şaşırmıştı ve dışarıdaki güneş de ona uzun süre uyuduğunu söylüyordu.

Kadın cevap vermek için eğildiğinde, adam saate baktı ve saatin dokuzu geçtiğini gördü.

"Alo?" dedi. Sonra, "Hayır, görmedim." Ve yüzü karardı. "Ne? Şaka yapıyorsun. Bu nasıl olabilir, bu nasıl mümkün olabilir?"

Kadın aramayı bitirene kadar sessizce bekledi, yüz ifadesi asıktı.

Telefonu kapattığında, "Arayan Tessa'ydı. Ve bana söylediklerine inanamıyorum."

"Ne?" diye sordu.

"Olabilecek en kötü haber. Dün gece bir metre kar yağdı ve görünüşe göre çok da rüzgar vardı."

Belli ki henüz meselenin özüne inmemişti, bu yüzden onu dürttü. "Ve?"

"Ve kar yine kilisenin çatısını çökertti." Hafifçe daha yakına eğildi. "Gerçekten mi?"

Başını salladı.

Ve dedi ki, "Size bunun nasıl mümkün olduğunu anlatabilirim.

Yaptığımız onarımlar bir başka büyük kar fırtınasının ağırlığını kaldıracak nitelikte değildi. Sadece tatilleri ve ... düğünü atlatmaya yetecek kadar olması gerekiyordu." Annesinin düğünü. Artık sadece bir yabancının düğünü değil. Ama devam etti. "Sadece birkaç muşamba ve kontrplak, başka bir şey yok."

Candy onun yanında iç çekti. "Noel'den önce büyük bir kar daha yağacağına kim inanırdı ki? Yani, bu kadar büyük *bir kar* oldukça sıra dışı. Ama iki ..." Başını iki yana salladı. "Hayatım boyunca burada böyle bir şey olduğunu hiç hatırlamıyorum."

"Eminim başka kimse de bu kadar erken beklemiyordu," diye onayladı. "Zavallı Anita," dedi Candy.

Ve Shane'in göğsü sıkıştı. Zavallı Anita. Herkes Anita için çok üzülüyordu. Ve muhtemelen şimdi onun için daha da üzülüyorlardı - çünkü o

Uzun zamandır kayıp olan oğlu onu terk etmiş *ve* düğünü mahvolmuştu, *Tekrar.*

Tek kelime etmemiş olsa da Candy onun tepkisini hissetmiş olmalı. çünkü ona "Üzgünüm. Düğün konusunda onun için üzülmeden edemiyorum. Ve . . . senin için. İkiniz için de üzülüyorum. Tüm bu durumun zor olduğunu biliyorum."

Sadece başını salladı çünkü nasıl hissettiğinden bile emin değildi.

Kadının düğününün tekrar mahvolduğunu düşünmek de hoşuna gitmiyordu. İnsanların son birkaç haftadır harcadıkları onca emeğin bu hale gelmesini düşünmek bile istemiyordu. Noel arifesine sadece üç gün kalmıştı ve eğer çatı yine çökerse, düğünü tamir etmek mümkün olmayacaktı. kilisede bir düğün yapmak için zamanında.

Ama aynı zamanda hâlâ öfkeliydi. Anita'nın söylediği her şey doğru olsa bile, onu bulmaktan vazgeçmiş miydi? Montana uzak bir mesafeydi elbette ama bunca zamandır orada, aşağı yukarı aynı yerdeydi.

Ve tüm bunların ardındaki ayrıntıları ya da gerçekleri bilmeseydi bile, onu bu kadar çok sevseydi bir yolunu bulamayacağına, aramaya devam etmeyeceğine inanmak zordu. Gerekirse dünyanın öbür ucuna kadar.

İşte o zaman Candice, sesi ihtiyatla karışık bir şekilde sordu: "Seni Anita'yı görmeye götürmemi ister misin? Ya da belki Walter'ı? Her ikisi de

onları?"

"Hayır," diye hızlıca cevap verdi. Hâlâ o taze öfke sarsıntısının içindeydi. Babasının hatalı olabileceğini az da olsa düşünmeye başlamıştı ama bu nedense kendisini her ikisi tarafından da terk edilmiş hissetmesine neden oluyordu. Sanki ikisi de onun ilgisini hak etmeyen birer pislikmiş gibi.

"Emin misin?" diye sordu.

Başını salladı. "Bugün Bayan Ellie'nin evini temizlemene yardım etmeyi tercih ederim." Ne de olsa Bayan Ellie'de çok daha az drama var.

Yine de Candy güzel alt dudaklarını ısırıp ve ona şu bilgiyi verdi: "Adam bana, Sue Ann, Jenny ve Mick'in her şeyi halledeceğine söz verdi, böylece bugün geri gelmeme gerek kalmayacaktı. Yani bir nevi paçayı kurtardık." Yine de ses tonundan bu haberin onun için bir anlam ifade etmediğini çok iyi bildiği anlaşıyordu.

İçini çekti. "O zaman kahvaltı ile başlamaya ne dersin?"

Cevap olarak güzel kız ona bir gülümseme ve günaydın öpücüğü verdi ve onun yanında çıplak ama yüzünde o tatlı, masum ifadeyle biraz yaramaz bir meleğe benzediğini düşündü. Tek eksiği halesi ve kanatlarıydı.

Filmdeki Clarence gibi. Eğer Clarence kadın ve seksi olsaydı.

Shane kalkıp duş aldıktan sonra tekrar giyindiğinde kendini bir çeşit sis içinde hissetti. Çünkü kıyafetlerini giydi ve mutfakta Candy'ye katıldı. Nane şekerli krepleri denerken ona, melek gibi Şeker Kamışı'na odaklandı. kalbur. Dün gece birlikte hareket ettikleri tüm yolları hatırlamaya odaklandı. Ayak bileklerinin etrafında sekiz rakamı örmeye devam eden aptal kediye odaklandı, yere bakıp "Cidden. Hobi. Bunu düşünün."

Tam krepleri tabaklara koyarken kar küreme araçları geçti. Bir süre sonra yemeklerini bitirdiklerinde Shane, "Kar küreğin var mı Candy? Arabayı kazıp çıkarmaya çalışsam iyi olacak."

"Evet, alet deposunda."

Tam o sırada kapı çaldı, yoğun kar birikimi göz önüne alındığında bu bir sürprizdi.

Candy cevap vermek için sessizce ayağa kalkmadan önce birbirlerine baktılar. Shane de ayağa kalktı ama mutfak kapısının eşiğinde geri çekildi, Uzaktan izliyordu, çünkü kapının diğer tarafında kimin olacağına dair iyi bir fikri vardı.

Birkaç saniye sonra annesini tekrar gördü - aslında yüzünün sadece bir parçasını, çünkü Candy kapıyı sadece yarıya kadar açmıştı. Nişanlısının yanında duruyordu ve belki de Candy onun yorgun ve telaşlı olduğunu görmekten çok hissedebiliyordu. "Walter'a kar küreyiciler geçer geçmez beni getirmesini söyledim," dedi. "Seni rahatsız ettiğim için çok üzgünüm tatlım ama buna mecburdum. Bakmam gerekiyordu, oğlum seninle mi? Shane burada mı?"

Candy henüz cevap vermemişti ki, Anita'nın gözleri onu görmüş olmalı, çünkü o sırada kapının yanından eğilip ona baktı. Küçüklüğünden beri görmediği annesine.

Ve şimdi o bir erkekti.

Ve aradaki her lanet şeyi kaçırmıştı.

Ve ona söyleyecek hiçbir şeyi olmadığını daha önce olduğundan daha fazla fark etti -Hiçbir şey.

Yirmi iki

"Her şeyi bir kenara atmanın ne büyük bir hata olacağını görmüyor musun?" Clarence Odbody, 2. Sınıf Melek, *It's a Wonderful Life*

Shane yanıt vermeyip kılını bile kıpırdatmayınca Walter, Anita'nın arkasından, "Ona belki de aceleyle gelmememiz gerektiğini, sana biraz zaman tanımamız gerektiğini söyledim, evlat," dedi.

Shane orada durup onlara bakmaya devam etmek, konuşmamak istemiyordu, özellikle de Candy kapıyı daha geniş açtığına - ama Sadece dünyada söylemek istediği hiçbir şeyi düşünemiyordu. İkisine de. Walter'a karşı hiçbir kötü niyet beslemiyordu -duyduğu kadarıyla adam toplumun temel taşlarından biriydi ve mantıklı görünüyordu ama Shane'in zihni bomboştu. Kelimeler gibi önemsiz bir şeyin araya giremeyeceği kadar duygularla doluydu.

Hâlâ cevap vermeyince Candy boşluğu doldurmak için acele etti. "Kilise için çok üzgünüm. Kiliseyi ayın için zamanında onarmalarının bir yolu var mı?

Düğün mü?"

Anita şimdi kapıdan içeri adım atmış, eşiğin hemen üzerinde durmuş, ellerini ovuşturuyor, gözleri Shane'den Candy'ye, oradan yere kayıyordu -Shane bunu onun için kolaylaştırmadığını biliyordu. Ama bu zalimlikten değildi. Sadece verecek cevabı yoktu.

Walter uzun bir iç çekti ve Candy'nin sorusuna cevap verdi. "Pek olası görünmüyor, ama insanlar şu anda yukarıda ne düşündüklerini görmek için bir göz atıyorlar."

"Bunun bir önemi yok," diye araya girdi annesi. "Yani, önemli. Tabii ki önemli. Ama ..." Durdu, kararsız ve şaşkın görünüyordu, ama sonra doğrudan Shane'e baktı. "Şu anda benim için önemli olan Shane. Ve ... belki de Walter haklıydı, beklemeliydim, kendimi zorlamamalıyım."

çok hızlı. Ama Shaney, o kadar uzun süre bekledim ki. Nasıl uzak kalabilirdim ki?"

İşte o zaman Shane sesini buldu. "Sen benim bütün Hayat. Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Ya da neye inanacağımı." Başını salladı ve acımasızca dürüst davrandı. Dürüstlük burada iyi bir fikir gibi görünüyordu. "Ve sanırım bu bana anlamsız geliyor. Yani, beni tanımıyorsun bile. Ve belli ki beni aramaya gelmemişsin."

Bunun üzerine gözleri fal taşı gibi açıldı. "Elimden geleni yaptım, yemin ederim. Hiç param, kaynağım yoktu. Babanın izini bulmaya çalıştım ama kimse bana yardım etmedi. Ve ... ve ..." O anda sesi biraz kesildi. "Bunun sana ne kadar boş geldiğini anlayabiliyorum."

"Biraz, evet." Onu herhangi bir şeyle suçlamayı planlamamıştı ama belki de söylenmesi gerekiyordu.

"Nerede olduğunu bilmek ve yanımda olman için sızlanmadığım bir gün bile geçmedi," dedi ona. Bir gün bile, Shaney."

"Bunu doğrulayabilirim evlat," diye ekledi Walter. "Anita'yı tanıdığım yıllar boyunca -İlk buluşmamızda bana senden bahsetti. Ve sürekli senden bahsediyor. Seni aramaktan hiç vazgeçmedi, ben de yardım etmeye çalıştım ama izler çok uzun süredir çok soğuktu ve takip edilecek herhangi bir ipucu ya da ipucu yoktu. Seni çok seviyor ve hep sevdi."

Shane yine sessizliğe gömüldü. Anita bir adım öne çıktı, ellerini birbirine sıkıca kenetlemişti. Eldiven takmamış olması neredeyse ironik görünüyordu - gerçi Shane eldiven takmadan aceleyle çıktığını tahmin ediyordu ya da

bir şey. "Bunu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim bir şey var mı? Herhangi bir şey?"

Shane soruyu düşünürken, aslında her şeyin buna bağlı olduğunu fark etti. Ve yine dürüst bir cevap verdi. "Mesele de bu. Öyle olduğunu sanmıyorum. Sadece ... çok fazla zaman kaybı. Çok fazla kayıp ... her şey."

"Her şeyi yaparım. *Her şeyi*." Ve işte o zaman öne, ona doğru atıldı, şiddetli bir kucaklamayla üzerine yığıldı.

Cehenneme kadar yolu vardı. Dün bahçede olduğu gibi, bunu, onunla bu yakınlığı istemiyordu. Tanımadığı bir anneyle yaşadığı bu zoraki mahrem anı. Yine de oradaydı, çaresizce ona tutunuyordu ve ona yapışan soğuk ve duyguların arasında bile eski bir aşinalık buldu, Görünmez ve uzun zamandır unutulmuş bir şey. İçini parçaladı ve onun da kıza sarılmasına neden oldu. Yine, tıpkı dün olduğu gibi.

Ama lanet olsun, o kaybettiği küçük çocuk değildi ve uzun zamandır kimsenin küçük çocuğu olmamıştı, bu yüzden canı cehenneme. Kollarını omuzlarından çözmek için uzandığında kalbi çok sert atıyordu ve ondan bir adım uzaklaştı.

O zaman onun gözlerine bakmadı, bakamadı. Göreceklerinden korkuyordu. Onun incinmiş. Hatıralar. Bu işi bitirmek istiyordu. Bu yüzden bakışlarını yere indirdi ve alçak sesle, "Yapamam. Üzgünüm ama yapamam."

Sonra Anita'nın omzundaki kayışa asılı büyük çantayı karıştırdığını hissetti. Derisi, Anita'nın bir an önce gitmesini dilemekle diken diken oldu - keşke gidebilseydi. Ama böyle bir lüksü yoktu.

İşte o zaman küçük ahşap bir resim çerçevesini ona doğru itti.

Onu gerçekten almak, içinde ne olduğunu görmek istemiyordu. onu tutma şeklini seçti. Ve belki de bunu yaparsa, bu onun gidişini hızlandıracaktı.

Kabul ettikten sonra, elinde yedi yaşlarında, esmer, küçük bir çocuk tutan kızıl saçlı bir kadının resmine baktı. Kendisinin o yaşta ya da daha küçük birkaç fotoğrafı vardı ama elbette o olduğunu biliyordu. Çocuk gülümsüyordu, kadın da öyle. Arkalarında yanan bir Noel ağacı duruyordu ve birdenbire onun anısına saldırdı.

Büyükanne ve büyükbabasının evini, giydiği küçük kırmızı kazak yeleği hatırladığını, büyükannesinin elinde tuttuğu yıldız şeklindeki kurabiyeyi yaptığını hatırladığını. Her şeyi hatırlıyordu. Aniden ve çok canlı bir şekilde. O

Unuttuğunu sandığı bambaşka bir hayatı hatırladı. Göğsünün içi boşaldı.

Çünkü onun sevgisini de hatırlıyordu. Sadece yaramazlık yapıp bağırıldığını ve cezalandırıldığını değil. Ama onunla oynadığını ve Onun için aldığı hediyeleri açmak ve geceleri yatağına sokulmak- ve geçmişten sevgi dolu yüzlerce başka kesit.

"Bunu yatağımın yanında tutuyorum," dedi resim için. "Her zaman. Ama ... ama senin almanı istiyorum. Benden bir hatıra olsun diye. Benim için bir anlamı olur."

Shane nefesini içine çekti, daha fazla kelime bulmaya çalıştı. "Sen . . . istemiyor musun?"

Cevabı hızlı geldi, nefes alış verişi gergin ve düzensizdi. "Bu benim Birlikte çekildiğimiz en sevdiğim fotoğraf ve bende kopyaları var, bir tane daha çerçeveletebilirim. Bu sadece ... sadece ... sana gösterme şeklim . . .seni ne kadar sevdiğimi. Fazla olmadığını biliyorum. Sadece sahip olduğum tek şey bu."

"Tamam," diye mırıldandı. Sonra gözlerini bir kez daha indirdi. Fotoğrafi çekecekti ama hepsi bu kadardı.

Ve görünüşe göre onu yüksek sesle ve net bir şekilde okuyordu çünkü bu "Seni seviyorum Shane. Güvende olduğun için çok mutluyum ve seninle gurur duyuyorum."

Sonra döndü ve kapıdan çıkıp gitti. Onu biraz hissiz bırakarak ve az önce ilan ettiği gururu düşünerek. Garipti, çünkü o Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama yine de bir şekilde içinde bir şeyler ısınmıştı.

Bakışlarını yavaşça kaldırdığında Walter'ın hâlâ açık olan ön kapının yanında durduğunu gördü; oda soğumaya başlamıştı. "Şu anda ne hissettiğini biliyormuş gibi davranmayacağım," dedi Walter ona, "ama tek söyleyebileceğim, eğer kabul edersen, sana verecek çok sevgisi olduğu, evlat."

Sonra o da dönüp gitti ve Shane'i rahat bir nefes aldı.

Ta ki aklına Frosty ve o açık kapı gelene kadar. Candy'ye baktı. "Kedi nerede?"

Soru karşısında şaşırmış gibi görünerek, Frosty'nin ateşin yanında ısınmak için uzandığı ocağı işaret etti.

Shane başını salladı ve nihayet kapıyı kapatmak için ayağa kalktı. "Ben sadece korkuyorum ..." Durdu, başını salladı. "Sadece karda beyaz bir kediye kovalayacak havamda değilim."

"Her şey yolunda. O hâlâ burada." Sesi yumuşak ve rahatlatıcı çıkmıştı. Sonra ona doğru yürüdü ve omzuna dokunmak için uzandı. "İyi misin? Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Onun güzel bakışlarıyla sadece kısa bir süre karşılaştı, sonra bakışlarını bıraktı. "Şu anda sadece kar küremek istiyorum."

Gözleri hafifçe açıldı. "Kar küremek mi istiyorsun?"

"Evet, ben de bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim. Ama şu anda içimden böyle yapmak geliyor." Ve annesinin ona verdiği çerçeveli resmi yakındaki bir masaya yüzüstü bırakıp dün gece şöminenin yanında bıraktığı ayakkabılarını bulmaya gitti.

Candy'nin ona verdiği eldivenleri giyip sarınırken, "Dışarıda çok kar var. Mola vermeyi ve ısınmak için içeri gelmeyi unutma. Ve sırtını incitme. Ya da kalp krizi geçirme. Ya da başka bir şey."

"Ben büyük bir çocuğum tatlım," dedi kapıdan çıkmaya hevesli bir şekilde. "Biliyorum. Ben sadece ... önemsiyorum. Hepsi bu."

Ve bu ona ne *kadar* önemsediyiğini hatırlattı. Onu seviyordu. Bunu ona söylemişti. Ve o zamandan beri aklında çok fazla şey vardı, bu yüzden belki de her şeyin içinde biraz kaybolmuştu - ama şimdi geri döndü. Ve bu çok güzel bir histi. Belki birkaç hafta önce böyle düşünmeyecek olsa bile.

Şimdi ona doğru döndü, eldivenli elini ensesine koydu ve alnından öpmek için eğildi. "Teşekkür ederim bebeğim," dedi. Fısıldadı. Sonra kapıya doğru yürüdü.

Yine de oraya ulaştığında durdu ve arkasına baktı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne olursa," dedi.

"Ya baban geri gelirse? Ne yapardın?"

Yüzünden belli bir karanlık geçti, anında ona kolay bir cevabı olmadığını söyledi, bu da en azından onu burada haklı hissettirdi. Şu anda ne hissettiğini gerçekten anlamasını sağlayacak doğru soruyu sormuştu. Bakışlarını indirdi, ifadesi kasvetli ve ciddiye, ta ki adamın gözleriyle bir kez daha buluşup sessizce "Belki ona bir şans verirdim. Bunun kolay olacağını söylemiyorum ama sanırım verirdim. Sanırım vermek zorundayım."

Shane bunu anladı, başını salladı, sonra kapıdan çıktı, araba yolunun arkasındaki, evle aynı renge boyanmış küçük kulübeye doğru ilerledi. Belki de daha fazlasını söylemeliydi ve babası hakkında değil. Daha çok ona olan hisleri hakkında. Ama duygularının tam olarak ne *olduğundan* emin değildi.

Ya da ... belki de biliyordu ama bunu söylemenin mantıklı olduğundan emin değildi. O da onu önemsiyordu. Hatta belki de onu seviyordu. Tam olarak emin değildi.

o çizginin nerede olduğunu.

Ve şu anda kafası çok karışıkta ... ve oturup duyguları hakkında düşünen, onları ölçen, etiketleyen bir adam değildi. Bırakın en kötüsünü, en iyi gününde bile. O yüzden susması daha iyiydi.

Kahretsin, kar çok derindi. Walter ve Anita'nın bıraktığı patikayı takip ederek, şimdi yürüyüş yolunu kaplayan yeni kar tabakasının içinden geçti ve neredeyse Candy'nin arabasının tekerleklerinin tepesine ulaştı. Kalın denizin içinden geçti, kabarık beyaz, soğuk yanaklarını ve burnunu ısıırıyordu, ta ki kürek ve işe başladı. Yavaş ilerliyordu. Ama soğukun ve sıkı çalışmanın içindeki ağırlığın bir kısmını eritmesine izin vermek iyi hissettirdi.

Tam ilerlemeye başlamıştı ki Mick Brody'nin kamyonu geldi ve Mick bir kar küreme makinesini boşaltmaya başladı. "Biraz yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Geri çevirmezdim," dedi Shane. Çünkü evet, şu anda kar küremenin tuhaf yanları vardı ama buradaki kar yığınının bunu Herkülvari bir görev haline getireceğini çoktan fark etmişti.

Mick uzun araba yolunun dibinden başlarken Shane de diğer ucunda kürek çekmeye devam etti. Mick, küreğin gürültüsünden yüksek sesle şöyle diyene kadar, arkadaşça bir sessizlik içinde çalışacaklarını düşünüyordu

"Beni ilgilendirmez ama dün büyük bir haber aldığını duydum. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Cehennem. Burada herkesin her şey hakkında konuşmasının sebebi neydi? "Hayır."

Mick kıkırdadı. "Endişelenme dostum, anlıyorum. Ben de bu tür şeyleri pek sevmem. Sadece bir şeyler söylemem gerektiğini hissettim sanırım. Bu büyük bir şey."

Shane küremeye devam etti. "Teşekkürler ama böyle iyiyim." Sonra durakladı, başını salladı. "Kahretsin, burada haberler hızlı yayılıyor."

Mick, "Anita benim kayınpederimle evleniyor," diye belirtti. Belki de bu hatırlatma işe yaramıştı, çünkü bazen her şeyi takip etmek zor oluyordu. İnsanların burada çeşitli şekillerde birbirine bağlı ve bağlantılı olduğunu.

"Ama evet, biliyorum, öyle. Buna alışmam biraz zaman aldı, herkesin birbirini tanınması

herkesi ilgilendirir." Kendi başını kısa bir süre salladı. "İnanın bana, böyle bir yerin parçası olmak isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama işte buradayım."

Ve bu konuda sesi yeterince memnun geliyordu. Shane sordu, "Ne değişti?"

Mick kar küreme makinesini itmeyi bıraktı. "Her şeyi." Sonra işaret etti belli belirsiz yolun yukarısındaki kulübesine doğru baktı. "Jenny. İstedikimi sandığım şeyleri değiştirdi. Ya da bana düşündüğümünden daha fazlasını verdi.

var. Ve eskiden içine kapanık biri için bu kesinlikle bir değişim. Ama bu şehirdeki insanlar - evet, çok konuşabilirler ve işinize burunlarını sokabilirler ama iyi insanlardır."

"O iyi bir insan mı? Anita mı?"

Mick başıyla onayladı. "Doğduğundan beri oğluma büyükannelik yapıyor. Bunu herhangi birinin yapmasına izin vermezdim. Son zamanlarda işi başından aşkın ama güçlü bir kadın, kaya gibi sağlam."

Shane tüm bunları düşünerek iç çekti. Sonra kürek çekmeye geri döndü. Mick'e konuşmasının bittiğini gösteren bir işaret.

Mick onu aldı ve ara sıra daha az yoğun konular hakkında küçük

konuşmalar dışında nispeten sessizlik içinde araba yolunu ve ön yürüyüşü bitirdiler.

Garaj yolu bittiğinde ve Shane yardımları için ona teşekkür ettiğinde Mick'e, "Bahse girerim bugün o kar küreme makinesiyle kasabadaki en popüler adam sensindir," dedi.

Mick sadece güldü. "Evet, Bayan Ellie'ninkini yaptıktan sonra kasabaya gidip Mercantile ve Under the Covers'ın önündeki kaldırımlara ya da yardıma ihtiyacı olan başka biri olup olmadığına bakacağım. Ondan sonra da sanırım

kiliseye gidip orada neler olduğunu öğreneceğim." Gerçi bu son kısım hakkında şimdiden kuşkulu gibiydi. Sanki Noel arifesinde orada bir düğün olmayacağı kesinmiş gibi... Walter gibi o da hâlâ biraz umut beslese de.

Soğuğa rağmen Shane, Mick gittikten sonra dışarıda biraz daha dolaştı. Kulübede bir torba kaya tuzu buldu ve kayganlaşmasını önlemek için yürüyüş yoluna biraz serpti. Sonra da arabanın üzerindeki karları temizledi. Süpürge.

Sonunda kulübenin kapısını kapattığında kasları iyice ağrımişti. Mick gittiğinden beri biraz daha düşünmüştü. Şu anda içinde bir araya getirmesi gereken çok şey vardı. Ve yine de ... belki de o parçalardan bazılarının yavaş yavaş yerine oturmaya başladığını hissediyordu.

İçeri adımını attığı anda Candy'nin evinin sıcaklığı etrafını sardı. Ve onu büyük bir fincan sıcak şarapla karşıladığında çikolata, gülmemeye çalıştı. Kadın eldivenlerini ve paltosunu aldıktan sonra omuzlarına rahat bir şal atarken göz kırptı ve "Bir erkek buna alışabilir" dedi.

Ve onun gözlerinde umut gibi bir şeyin parladığını gördü. Ama bu aynı hızla kayboldu. Ve bundan nefret ediyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu. İçten içe nefret ettiğini hissediyordu. Çünkü o daha iyisini hak ediyordu. Ve o... muhtemelen tanıdığı en iyi insandı.

Bu yüzden şimdi ne düşündüğünü saklamadı. Belki de soğuk ve ağır iş kafasını bulandırmıştı. Ya da ... belki de temizlemişti. Ya da "Bunu düşüneceğim, Şeker Kamışı." dedi. "Ne hakkında?" diye sordu.

"Kalmak hakkında."

Gözleri parladı ve adamın midesindeki bir şey sıkıştı. Çünkü emin değildi. Hiçbir şeyden emin değildi.

Belki de bir şeyler değişiyordu. Onun içinde. Tıpkı Mick için olduğu gibi. Belki de Mick gibi, onun gibi bir adamın bunu kabul ettiğini duymak, kendi içinde bunu kabul etmeyi kolaylaştırıyordu.

"Sadece Anita için değil," dedi ona.

"Hayır mı?"

Başını salladı ve dürüst davrandı. Ona olduğu kadar kendisine karşı da.

"Senin için. Çünkü ... aşk hakkında pek bir şey bilmiyorum Candy, ama düşünüyorum da ... . Ben de seni seviyor olabilirim."

Yirmi üç

"Şu adama ona hayatının şansını verdiğimi söyler misin?" Sam
Wainwright, *It's a Wonderful Life*

Candy anlaşılır bir şekilde şok olmuş görünüyordu, elbette göğsü kabarmıştı giydiği süveterin altından hafifçe görünüyordu. Onun inanmak istediğini ama aynı zamanda inanmaktan korktuğunu hissedebiliyordu. Ve onun gibi bir adamla, ona defalarca bela olduğunu ve bunun geçici olduğunu söyleyen bir adamla, onu suçlayamazdı.

Ama onun tanıdığı diğer kadınlardan farkı, onu hiçbir şeye zorlamıyor olmasıydı. O değildi Onu itiyor, çekiyor ya da dürtüyordu; ona istediğini yaptırmaya çalışmıyordu. Ona zaman tanıyor ve ne istediğini düşünmesine izin veriyordu.

"Ve seni terk etmekle aptallık edeceğimi düşünmeye başlıyorum," dedi ona. "En azından işlerin nereye gittiğini görmeliyiz. Aramızda."

Yine de yumuşak bir sesle "Peki ya iş?" diye sorarken temkinli görünüyordu.

İşi. Tanrım, şu anda pek de önemli görünmüyordu. Ve gerçek şu ki, Miami'ye gitmeye ne kadar kararlı olursa olsun, son zamanlarda iş hakkında pek düşünmemişti. Aklının bir köşesine, Candy'nin, Büyükbaba ve Edna'nın, Noel partisinin ve Destiny kasabasının arkasına düşmüştü.

"Dürüst olmak gerekirse, kaçacak bir yerdi. Ama şimdi neyden kaçıyorum?" Başını hafifçe salladı. "Daha önce hiçbir şeyim yoktu, ama şimdi ... . Belki de vardır diye düşünüyorum."

Candice bu noktaya kadar kendini tutmaya çalışmıştı ama onunla bir gelecek için gerçek bir umut beslemeye başladığını hissetti. İzin verdi başını sallamaya başladı ve onun bakışlarını kendi bakışlarıyla karşıladı. "Yapacaksın, Shane," diye söz verdi ona. "Vereceksin." Sonra onun elindeki sıcak çikolata fincanını aldı.

Ellerini bir kenara bıraktı, iki avucunu da onun kirli ve hâlâ soğuk olan yanaklarına götürdü ve onu öptü.

Adamın öpücüğünün sıcaklığı, sevinciyle birlikte kadının içine aktı. Görmekten korktuğu rüyaların gerçekleşmeye başladığını fark ediyordu. Bir yanı Shane'in gerçekten de onu sevdiğini söylediğine ve Destiny'de kalabileceğine inanamıyordu. Ama öte yandan, kalması dünyadaki en mantıklı şeydi. Annesi burada olduğu için şimdi daha da anlamlıydı.

Shane'in güçlü kolları onu sarıp sarmalayıp sıcacık battaniyeye sararken, öpücüklerin içinde kayboldu. Shane'in onu cesur yapmasına izin verdiği için çok minnettardı, onunla ve hayatındaki şeyleri değiştirdiği için. Çünkü şimdi onlara bir bakın.

Öpüşme sona erdiğinde, ellerini göğsüne bastırarak ona gülümsedi ve "Üzerindeki etkisi buysa belki de daha sık kar küremelisin" dedi.

Birlikte gülüştüler ve sonra yanan lambanın yanındaki kanepeye uzandılar. Noel ağacı. Frosty, tahmin edilebileceği gibi, ayağa fırladı ve aralarına girmeye çalıştı, ancak çoğunlukla her ikisinin de kucağına yayıldı.

Shane başını kanepeye yasladığında onun uykuya daldığını fark etti, günün erken saatleri olmasına rağmen kar küremekten yorulduğu belliydi. Orada öylece oturmaktan mutluydu, hâlâ ona sarılmıştı ve yeni neşesini içine çekiyordu.

Elbette, sadece düşüneceğini söylemişti - belki de bunun bitmiş bir anlaşma olduğunu varsayarak gitmemeliydi. Ama öte yandan, Shane gibi bir adam için bu büyük bir şeydi. Shane'in her gün bir kadına aşkını ilan etmediğinden emindi. Ve şu ana kadar ayrılmaya çok kararlı görünüyordu. -Miami ona öylesine yeni bir başlangıcı temsil ediyormuş gibi gelmişti ki, bu fikirden vazgeçmeyi, *daha iyi bir* yeni başlangıca sahip olabileceğini görmeyi reddetmişti.

başka bir yerde başlıyor. Şimdiye kadar. Bu yüzden Candice'e sonunda ışığы görmüş gibi geldi. Ve bazen bu gerçekten oluyordu.

Diğer zamanlarda olmadı. Babası her neredeyse, hiçbir zaman ışığы görüp eve dönmemişti. Bobby de hiçbir zaman tam olarak ışığы görmemişti. Belki de bir yerlerde buna olan inancını kaybetmişti -birinin birdenbire *anlayabileceği*, fikrini değiştirebileceği, kendisi için neyin iyi, neyin doğru olduğunu görebileceği fikrine olan inancını.

Ama şimdi, aniden, hayalini kurduğu her şeyden çok daha zengin bir gelecek önüne seriliyordu. Tessa'yı ve diğer pek çok

Son birkaç yıldır kadınlar beklenmedik Prens Cazibelerini buluyorlardı ve içten içe onlara imreniyor, kendisinin asla bir prensi olamayacağını düşünüyordu. Ve şimdi Shane bunu değiştiriyordu.

Çok geçmeden karla kaplı günün sessiz ve huzurlu sükûnetine kendini bıraktı ve Shane'in omzuna yaslanarak uykuya daldı. Ona doğru kıvrılmış ve pek çok türden sıcaklıkla çevrelenmiş olarak, bu şimdiye kadar yaptığı en tatlı şekerlemeydi.

Bir saat sonra Shane'in de uyandığına dair hafif kırıltılarla uyandı. Ona yumuşak bir sırıtışla bakarken biraz şaşırılmış görünüyordu. "Vay canına, uyuyakalmışım." Sonra bakışlarını şöminenin üzerindeki saate doğru kaydırdı. "Saat kaç?"

"Neredeyse üç," diye cevap verdi, daha da kendine gelerek.

İşte o zaman gözlerinde uzaklara dalıp gitmiş bir ifade belirdi, kızın düşündüğü gibi, "Yollar yeterince açıksa, beni kasabaya götürür müsün? Kiliseye? Orada neler olduğunu ve yardım edip edemeyeceğimi görmem gerektiğini düşünüyorum."

"Elbette," dedi. Ama bunu büyük bir mesele haline getirmedi. Anita'nın düğününü, gerçekleşmesine yardım etmek isteyecek kadar önemsedığı gerçeğinden yola çıktı.

Ayrıca Anita'nın kapıdan çıkmadan önce yanında bıraktığı resmi aldığı da bunu fazla büyütmedi. Her ne kadar çerçeveli, ceketinin cebine sığacak kadar küçüktü, bu yüzden sessizce oraya sıkıştırdı.

Belli ki bu durumla kendi yöntemleriyle başa çıkmaya çalışıyordu. Annesiyle onu bunca yıl ayrı tutan şeyin ne olduğuna dair hâlâ kafasında bir sürü soru işareti ve kafa karışıklığı olduğunu biliyordu ama burada kalma fikri bile onu hayatında tutmaya açık olduğunu gösteriyordu. Ve Candice onun içinde Bu ikisi için de mümkün olan en iyi şeydi.

Kilisenin önüne geldiklerinde park yerinde çok sayıda araba ve kamyon vardı ve ön kapılar ardına kadar açıktı, bu da içeride durumu değerlendiren insanların olduğunu açıkça gösteriyordu.

"Bu akşam saat yedide annemlerde yemek yiyeceğim," dedi ona. "Eğer gelmek istersen." Bunu ağzından kaçırdığı için kendini biraz utangaç hissetti ama

Dürüstlük ve açıklık Shane'de işe yaramış gibi görünüyordu. "Gerçek şu ki, Destiny'de dedikodular dolaşıyor ve seninle tanışmak için can atıyor. Ama geç kalırsan ya da sadece büyükbabayla takılmak istersen baskı yok. bir şey. Sizin için ne uygunsa."

"Bak ne diyeceğim," dedi. "Saat altıya kadar benden haber alamazsan, hâlâ yardım ettiğimi farz et ve sonra senin evinde görüşürüz. Olur mu?"

Başını sallayarak ona hatırlattı. "Arka kapı kilitli değil."

Ve arabada onun yanında başını kısa bir süre salladı. "Bu arada, bu beni deli ediyor."

Ama o sadece gözlerini devirdi. "Burası Destiny, Shane. Güvenlidir."

Adamın gülmesi onu biraz şaşırtmıştı, ta ki adam, "Şu ana kadar güvenli" diyene kadar.

bir baltalı katil tipi kar fırtınasında kapınıza dayanır. O zamanlar güvenli olduğundan pek emin değildin, hatırladın mı?"

Utangaç bir tavırla gözlerini indirdi. "Sonuçta baltalı bir katil olmadığın ortaya çıktı."

Arabanın içinden ona seksi bir göz kırptı. "Hâlâ sorun var Candy."

Ve tüm vücudu ısınırken, ona küçük bir gülümseme attı ve "Eğer belaysan, o zaman aradığım türden bir bela. Ve istediğin zaman kapıma gelebilirsin."

İşte o zaman eğildi ve avucunu kadının ensesine koydu.

ve ona yavaş, buharlı bir veda öpücüğü verdi. Onun çıkışını izledi, eğer bu akşam annesiyle yemeğe gelmeyecekse bunun önemli olmadığını düşündü -Belki de dünden beri annelerden bıkmıştı. Yolcu camını indirdi ve eğilerek, "Yemeğe gelsen de gelmesen de, daha sonra ... benim tatlım olacaksın," dedi.

Shane'in ona verdiği yeni güven ve cinsellik duygusunun tadını çıkararak camı açıp uzaklaşmadan önce sadece bir saniye onun gözlerinin açılmasını izledi. Ya da uzun zaman önce elinden alındıktan sonra ona geri vermişti.

Shane geride durup Mick, Duke, Logan ve diğer bazı adamların durumu tartışmalarını izledi ve dinledi. Şimdiye kadar tüm bu olaylara kişisel olarak karışmamış olsa bile, yeni değiştirilen

Halı ve sıralar, tamirat sırasında olduğu kadar kötü durumdaydı.

birkaç hafta önce başladı. Bir yanı annesinin kötü şansına inanamıyordu.

Çocuklar da başlarını sallayarak "İyi görünmüyor" ve "Bundan emin değilim dostum" gibi şeyler mırıldanıyorlardı.

Sonunda Mike Romo söz aldı ve şöyle dedi: "Gerçekçi olmak adına, kimsenin söylemek istemediği şeyi söyleyeceğim. Zamanında düzeltilemez. Noel arifesine iki gün var ve bu fiziksel olarak imkansız. Yılbaşına kadar tekrar bir araya getirmemiz çok zor olur. Kimsenin bu konuda havlu atma fikrinden hoşlanmadığını biliyorum, özellikle de onca şeyden sonra.

ama üzücü gerçek şu ki Noel arifesinde burada bir düğün olmayacak."

Konuşma devam etti ama Shane sessizce dışarı çıktı, ön kapıdan çıkıp karla kaplı Kader gününe geri döndü ve General Mercantile'e doğru yol almaya başladı. Şu anda neden oraya gittiğinden bile emin değildi - Candy'yi arayıp onun için geri gelmesini isteyebilirdi - ama bu haber aklını karıştırmıştı. Evet, o

Walter'ın görünümün kötü olduğunu söylediğini duymuştu ama her nasılsa oraya vardığında farklı bir sonuçla karşılaşmayı bekliyordu. Buradaki insanlar oldukça becerikli görünüyordu ve o da bir tür Noel mucizesi bekliyordu.

Ve şimdi ortada bir mucize olmadığına göre... belki de bu onu son birkaç saattir üzerinde bulunduğu buluttan biraz indirdi. Belki de ona burada hiçbir şeyin basit olmadığını hatırlattı. Anita'nın düğünü ya da iptal etmek basit olmayacaktı ve onunla olan ilişkisindeki hiçbir şey basit değildi.

Ve acı gerçek şuydu ki... Candy'yle işleri birdenbire basitmiş gibi davranmaya başlamıştı, ama öyle miydi? Bir kadın gerçekten de görüldüğü kadar verici, sevgi dolu ve iddiasız olabilir miydi? Elbette, o bir çeşit

Kısa bir süre önce onu tatlı niyetine yeme vaadiyle aklını başından almış ve aletini sertleştirmişti ama gerçekçi olmak gerekirse, işler daha karmaşık hale gelmeden önce bu ne kadar sürebilirdi ki?

Belki de şu anda aptalca bir endişeydi, ama her nasılsa annesinin düğününün planlandığı gibi gerçekleşmeyeceği haberi, zemini kaplayan ve kilisenin çatısını yeniden çökerten kar örtüsü kadar kalın bir gerçeklik dozunu üzerine düşürdü.

Mercantile'e ulaştığında Mick'in ya da bir başkasının ön taraftaki karlar temizlenmiş ve park yeri sürülmüştü. Büyükbaba, parkası ve kulaklarını örten klasik ekose avcı şapkasıyla ön kapıdan çıktığında, arka tarafta odalarına çıkan merdivenlere doğru ilerlemeye başladı.

Yaşlı adamı, Shane'i Noel Baba kıyafeti ve istemediği bir işle bırakıp kızakla aceleyle gittiğinden beri ilk kez görüyordu - sadece yirmi dört saat önce, ama sanki çok daha fazla zaman geçmiş gibiydi

O zamandan bu zamana kadar olanları düşününce.

Büyükbaba doğrudan konunun özüne girdi. "Duyduğuma göre şok edici haberler almışsın."

Kiliseden ayrılmaya karar vermesine neden olan şeylerden biri de buydu; dikkatler onarımlardan uzaklaştığında, kiliseye yöneleceği düşüncesi.

şok edici haberi. Yani tam da kaçmaya çalıştığı şeyle karşılaşmıştı. "Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum," dedi ve yoluna devam etti Binayı.

Büyükbaba cevap verdiğinde rahatladım, "Yeterince adil. O zaman seni yalnız bırakayım."

Normalde Shane yürümeye devam ederdi ama bazı sorunlarla uğraşan tek kişinin kendisi olmadığını hatırlayınca merakına yenik düştü.

Drama. Durdu ve arkasına baktı. "Edna ile işler nasıl gitti?"

Büyükbaba kocaman bir gülümsemeye boğuldu, belki de Noel ağacını gördüğü zamankinden bile daha büyüktü. "Gerçekten iyi. Gerçekten çok iyi. Ve bu senin sayende."

Bu haber Shane'in kalbine iyi geldi. "İşlerin senin için yolunda gitmesine sevindim." Başını salladı, yaşlı adama üstünkörü bir gülümseme gönderdi ve sonra tekrar yoluna devam etti.

"İşler senin için de yoluna girebilir."

Durdu, içini çekti ve büyükbabaya bir bakış attı. "Bu konuda konuşmamak için çok fazla."

Büyükbaba ona, "Sadece şunu söyleyeceğim, sonra seni rahat bırakacağım," dedi. "Gördüğüm kadarıyla Florida'daki bu işi kafana koyduğunu biliyorum. Ama bana öyle geliyor ki burada kalman için sebepler birikmeye devam ediyor.

Orada seni bekleyen bir şey yok, evlat. Ama burada . . . çok şey var."

Shane bunu biliyordu. Candy'ye de aşağı yukarı aynı şeyi söylemişti. Ve bir saat önce, kalma fikriyle ve bunun getireceği her şeyle -belki annesini de içeren bir gelecekle- kendini oldukça rahat hissetmeye başlamıştı. Şimdi tüm bunları sindirmek için biraz yalnız kalmak istediğini tahmin ediyordu. Bu yüzden büyükbabasına, "Farkındayım. Sebeplerin."

"Onlardan biri benim," dedi büyükbaba, onu hazırlıksız yakalayarak. Shane gözlerini kısarak ona doğru baktı. "Ha?"

"Candice ve Anita'yı kastettiğimi düşündüğünü anladım. Öyle de düşünüyorum. Ama ben de bencilce davranıyorum. Belki bu kasabada

yüzlerce arkadaşım varmış gibi görünüyor,

ama . . . Etrafımda olman hoşuma gidiyor. Ve umarım senin için orada olduğumu biliyorsundur. Bir şeye ihtiyacın olursa."

Shane sadece başını salladı. "Biliyorum. Bana bir iş teklif ettiğinden beri biliyorum. Kalacak bir yer. Sanırım biraz düşünmem gerekiyor. Her şeye alışmaya çalışıyorum."

Büyükbaba başını arkaya eğdi. "Yani her şeye rağmen gitmeyebileceğini mi söylüyorsun?"

Shane'den kısa bir baş sallama daha. "Bu mümkün." Sonra döndü ve yoluna devam etti.

Cep telefonu çalmaya başladığında Mercantile'in arkasındaki merdivenlerden çıkıyordu.

cebinden çıktı. "Şimdi ne olacak?" diye mırıldandı. Görünüşe göre dünya, bir adamı kendi haline bırakmayı en çok istediği anda rahatsız etmenin bir yolunu bulmuştu

Kendisi.

Ancak aramanın A1 Body Shop'tan geldiğini görünce cevap verdi.

"Haberler iyi," dedi diğer uçtaki ses. "Kamyonunuz hazır. git."

Hah. "Bu iyi haber." Yeniden kendi tekerleklerine sahip olmak rahatlatıcı olacaktı. "Gelip almak için ayarlamalar yapmam gerekecek."

"Mo bize durumunuzu anlattı," dedi A1 görevlisi. "Ulaşım aracınız yok, değil mi?"

"Doğru."

"İsterseniz sizi alması için birini gönderebiliriz."

Kahretsin, bazen buradaki insanların ne kadar iyi olduğunu unutuyordu. Miami'de ya da başka bir yerde aynı türden bir teklif alabileceğinden şüpheliydi. "Bunu kabul edeceğim," dedi.

Bir saat sonra, yeni boyanmış pikabını Crestview'den Destiny'ye geri götürüyordu.

Bir bakıma garip hissettirdi çünkü en son direksiyon başına geçtiğinde, Bu kamyonu Destiny'ye sürerken kaza yapmış ve kar fırtınasında Candy ile karşılaşmıştı. Babasının ortaya attığı küçük bir gizemi çözmek için oradan geçiyordu. Şimdi çözmüştü ama bir yanı çözmemiş olmayı diliyordu. Bir parçası her şeyin olduğu gibi kalmasını diledi. Kim olduğunu ve hayatının neyle ilgili olduğunu anlamış, tüm cevaplara sahip olmuştu.

Bu yüzden daha önce onu ağırlaştıran aynı ağırlık hâlâ üzerindeydi. Mercantile'in arkasına park etti ve seyrek döşenmiş küçük odasına giden merdivenleri tekrar tırmandı.

Candy'nin evinde olmak kesinlikle çok daha rahattı - ve şu anda oraya gidebileceğini ve onun aptal kedisi, sıcak ateşi ve tatlı kucaklaması tarafından karşılanabileceğini biliyordu ve muhtemelen onun kadar nazik ve misafirperver olacak olan annesiyle güzel bir ev yemeği yiyebilirdi. Destiny'deki diğer herkes gibi. Ve General Mercantile bugün için kapalıydı, ama eğer farklı türde bir şirket istiyorsa, o da Büyükbabanın evine kolayca gidebilirdi. Turta yemek için Dolly's Café'ye gidebilir, hatta nane şekerli yemek için Edna'ya uğrayabilirdi. Tüm bu yerlerde ve daha fazlasında hoş karşılanırdı.

Ama yine de... tüm bunlar birdenbire onu rahatsız etmeye başlamıştı.

Tüm bu insanlarla başa çıkmak çok zordu, özellikle de içlerinden biri annesiyken.

Annesi.

Ona inanırsa babasıyla olan tüm ilişkisi yalan olurdu. Ona inanmazsa... şey, ona inanmazsa burada kalamazdı.

Çünkü burada kalırsa, kız onun hayatında olacaktı. Bu şekilde olmasını engellemek için çok küçük bir kasabaydı. Ve belki de buna hazır değildi.

Belki de, derinlerde bir yerde, bunların hiçbirine hazır olduğundan emin değildi. Sözler. Taahhütler. Arkadaşlar. Aşk.

Ne de olsa, bu küçük kasabaya doğru o kaderli dönüşü yapmadan önce, bunların hiçbirisi için endişelenmesine gerek yoktu. Tek derdi Miami'ye zamanında varmak, iyi yapabileceği bir iş bulmak ve çok para kazanmaktır.

Kahretsin, yine kulağa hoş geliyordu. Ya da en azından basit. Ve bu onun planladığı Noel'di.

Burada gerçekten ne yapacaksın ki? İnsanların sırtından biraz daha mı geçineceksin? Al Body Shop'ta düşük maaşlı bir iş mi bulacaksın? Kendini seni terk eden annenle bir ilişkiye mi bağlayacaksın? Bir kadına bağlanmak mı?

Gerçekte seni çok az tanıyan biri mi? Şu anda sendeki kötülüğü görmüyor, ama er ya da geç görecektir.

Ve şimdiden "onu eve, anneme götürmek" mi istiyordu?

Miami'deki işinin son kullanma tarihi olmasaydı belki her şey daha farklı -daha iyi, seçenekleri varmış gibi- hissedebilirdi. Ve evet, dünyadaki en dürüst operasyon gibi görünmeyebilir ama bu kadar para kazanmak için başka bir fırsat bulmak zor olurdu. Ve bu özel fırsat ağırlık olmadan geldi. Burada kalmaya kıyasla şu anda kulağa çok kolay geliyordu.

Ve gerçek şu ki, Miami'ye hala zamanında varabilirdi.

Kıyafetlerini toplayabilir, çantalarını kamyonete geri atabilir ve gidebilirdi. Başından beri planladığı gibi.

Ve bu planın basitliği, güneş, kum ve sonsuz yaz gibi şeyler hakkında düşündükçe daha da mantıklı geliyordu.

O kadar ki, kendini tam da bunu yaparken buldu - birlikte seyahat ettiği spor çantalarına kıyafet tıktırıyor, küçük Banyo.

Öyle ki kalbi bu kararla, bu kararın doğruluğuyla daha hızlı atmaya başladı. Ya da en azından kolaylığı. Birkaç saat önce Destiny'de kalmak ona iyi gelmeye başlamıştı. Ama sadece biraz beyni yıkanmış ya da Bir şeyler. Çünkü şu anda kulağa hoş gelen şey gitmekti. Ve burayı olabildiğince çabuk unutmak.

Karanlık çöktüğünde ve eşyalarını kamyona attığında, yola çıkmadan önce yapması gereken birkaç şey olduğunu biliyordu. Birkaç yerde durması ve elindeki az miktardaki paranın son bir kısmını harcaması gerekiyordu ama bu durakları metodik bir şekilde yaptı, kalbi hala çarpıyordu.

Kasabadan çıkarken kamyonetini kasaba meydanında durdurdu ve indi. Kaldırımlara serpiştirilmiş birkaç insan Dolly's'e gelip gidiyor ya da gecenin içinde parlayan büyük Noel ağacının ihtişamını seyrediyordu. Shane de her şeyi içine çekti. Huzur veren kar örtüsü. Elektrik direklerindeki çelenkler. Vitrinlerdeki buzlu camlar.

Burayı unutmayı bu kadar çok istiyorsan, ne yapıyorsun?

Ama kendini rahat bıraktı. Burada çok şey olmuştu ve hepsi de hiç beklenmedik şeylerdi. Belki de bağlantıyı koparmak için bir dakikasını ayırıyordu.

Ancak çok geçmeden, sert bir rüzgâr onu kesti ve gökyüzünden birkaç kar tanesi düşmeye başladı.

Artık seçme şansı kalmadan Destiny'den defolup gitme zamanı gelmişti.

Kamyona tırmanırken, ellerinde sıcak eldivenler olduğu için şükretti ve Candy'yi düşündü ve içinde bir şeyler sıkıştı.

Ama bunu görmezden gel. Güneye doğru gidiyorsunuz ve sabaha kadar eldivenlere bile ihtiyacınız kalmayacak.

Yirmi dört

"Tuhaf, değil mi? Her insanın hayatı diğer pek çok hayata dokunuyor ve o etrafta olmadığında korkunç bir boşluk bırakıyor, değil mi?"

Clarence Odbody, 2. Sınıf Melek, *Şahane Hayat*

Candice verandaya çıktığında penceredeki Noel ağacının ışıltısını ve pencere kenarındaki kedinin silüetini gördü. Kapıya doğru ilerlerken kalbi ısındı, Shane'i içeride bulmaya hevesliydi ve daha önce söz verdiği tatlı için çok hazırdı.

Onu oturma odasında göremeyince seslendi, "Shane? Burada mısın?" diye seslendi.

Bir cevap alamadı. Ve hiçbir şey kıpırdamadı. Ve kalbi biraz düştü.

Birkaç ışık yanıyordu ama onlar da ayrılırken kedi için açık bıraktığı ışıklardı. İşte o zaman, Shane buradaysa muhtemelen bir ateş yakmış olduğunu ve ocağın karanlık, soğuk ve küllerle grileşmiş olduğunu fark etti.

Tatlının beklemek zorunda olması hayal kırıklığı yarattı, ama kesinlikle yakında geleceğini düşündü. Bu düşünceyle çantasına uzandı ve mesajlarını kontrol etmek için telefonunu çıkardı. Ne arama vardı, ne de mesaj. Bu da ona garip gelmişti. Saat onu geçiyordu ve eğer şimdiye kadar burada olmayacaksa, ona haber vermesi gerekirdi.

Tam bir sorun olmadığını umarak ona mesaj atacaktı ki, Frosty geniş pervazdan aşağıya inip koşar adımlarla ona doğru geldi. Kanepeye oturup onu sevmek için eğildiğinde, yakasına takılı bir şey fark etti.

Bakışlarını kısarak küçük bir hediye gördü. Küçük bir kutuya sarılmış gümüş kağıt ve metalik mavi bir fiyonkla süslenmiş. "Bu da ne böyle? ?" diye mırıldandı, kediye uzandı ve onu yanına çekti.

Ama sonra-oh, bu Shane'den bir çeşit sürpriz miydi? Frosty'ye gülümsedi, çünkü bu şimdiye kadarki en şirin fikirdi. Ve belki de . . . Belki yakında Shane'in burada bir yerde *olduğunu* öğrenecekti. Belki de onu yatakta bekliyordu? Ve belki de cevap vermemiştii çünkü bu onu ona götürecek bir çöpçü avı gibi eğlenceli, seksi bir plandı?

Küçük hediyeeyi Frosty'nin yakasından çıkarırken dudağını ısırđı, bunun mükemmel bir eve dönüş olduğunu düşünüyordu ve eğer Shane'e yol açarsa, o kesinlikle mükemmel bir Noel hediyesi.

Gümüş ambalajı yırttı, sonra küçük kutunun kapağını kaldırdı ve bir madalyon buldu. Madalyon. Kasabada onu bakarken gördüğü madalyon. Kar arabası yarışmasının olduğu gece. Gümüş madalyonu bir eliyle alıp diğeri eliyle göğsüne bastırırken kalbi ona karşı daha da büyük bir sevgiyle doldu. Bunun için parası olmadığını bilmek onu kötü hissettirdi ama aynı zamanda bunu ona vermeyi ne kadar çok istemiş olabileceğini de söyledi.

Kolye kutunun içinde küçük bir şekilde katlanmış bir kâğıt parçasına sarılmıştı, bu yüzden kolyeyi dikkatlice sehpanın üzerine koydu ve el yazısıyla yazılmış bir not bulmak için kâğıdı çıkardı.

İçindeki resmin yerini tutamam, ama umarım bu yine de hatırlamanıza yardımcı olur. Ve belki bu da beni hatırlamana yardımcı olur. Üzgünüm Candy, ama burada kalamam.

Shane

Candice orada öylece oturmuş, kelimelere bakıyordu. Gerçek gibi görünmüyorlardı. Hiçbir şey bu gerçek gibiydi.

Çünkü onun hâlâ kalmayabileceğini biliyordu. Kalbi ona kalacağını söylese bile, bunun kesin ya da nihai olmadığını biliyordu. Ama o gideceğini hiç düşünmemişti. Bu şekilde. Ona haber bile vermeden. Ona veda etme şansı bile vermeden. Onu öpmesine, ona sarılmasına, son bir kez. Hiçbir şeyin bu kadar aniden, hiçbir uyarı olmadan bitebileceğini hayal bile edemezdi.

Aralarındaki her şeyi daha az hissettiriyordu. Eğer çok kolay bir şekilde çekip gidebilseydi -tekrar, bir veda bile etmeden, hatta görmeden Onun için son bir kez, hissetmeye başladığından çok daha az önemli olmalıydı. Birlikte yaptıkları her şey, birlikte geçirdikleri her an bir hiç olmalıydı.

Kes şunu. Bu işe gözünü dört açarak girdin. Bunun bir kaçamak olduğunu biliyordun. Geçici olduğunu biliyordun. Başının belada olduğunu bile biliyordun, çünkü sana defalarca söyledi. Ve sen yine de buna degeceğine karar verdin.

Acıtacağını da biliyordunuz ama buna degeceğine de karar verdiniz. Sadece bu şekilde biteceğini hiç düşünmedin.

Ve ... tamam, bu öğleden sonra söylediklerinden sonra, bunun gerçekten biteceğine inanmayı bırakırsınız.

Gözlerini kapattı ve arkalarında biriken gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. *Tanrım, bu gerçekten acıtıyor. Unutmuşum. Ne kadar acıdığını.* Ama şimdi hatırladı. Şimdi neden bu kadar uzun süre içine kapandığını, neden tekrar kalp kırıklığı riskine girmek istemediğini hatırlıyordu. Şimdi bunun kalbinin ve ruhunun sökülüp atılması gibi bir his olduğunu hatırlıyordu.

Ama en azından ona kötü bir şey yapmamıştı. Ona ihanet etmemiş ya da ondan bir şey almamıştı.

Tek yaptığı, ona en başından beri söylediği şeydi. Gitmişti.

Yani kızmaya bile hakkı yoktu - en azından teknik olarak.

Seçim soğuk görünse bile.

Belli ki bir hediyenin işleri yumuşatacağını, daha iyi hale getireceğini düşünmüştü.

Görünüşe göre adam aşk kelimesini ondan çok daha kolay kullanıyordu. Ortada bir suç varsa, o da onu önemseydiğini düşünmesine izin vermiş olmasıydı. O da

Onu sevdiğini düşünmesine de izin verdi. Ve bunu ona sadece bugün söylemiş olsa bile, aralarındaki ilişki ona bunu daha önce de hissettirmişti.

Sonunda gözyaşlarına boğuldu. Kocaman, yığın yığın, hıçkırı hıçkırı gözyaşları.

Kanepeye uzandı, bir yastığa sarılıp hıçkırı hıçkırı ağlarken, sehpanın üzerinde oturmuş kendisine bakan Frosty'nin hayal meyal farkındaydı. Bir adam daha hayatından çıkıp gitmişti.

Gözyaşlarının arasından kediye, "Yine sadece sen ve ben kaldık," diye mırıldandı.

"Miyav," dedi.

"Ama bu o kadar da kötü değil," diye devam etti ağlamasını durdurmaya çalışarak. "Ondan önce de iyiydik, ondan sonra da iyi olacağız."

Ancak bu sözleri söylerken neden yalan olduklarını anladı. Gerçekten özel, gerçekten büyük bir şeyin tadına bakmadan önce iyiydiler. Aşk, arkadaşlık, seks ve bütünlükle dolu daha zengin bir hayat.

Ve elbette, her modern kadın gibi Candice de bir erkek olmadan da kendini tamamlanmış hissetmek istiyordu, hatta bir erkek olmadan da kendini tamamlanmış *hissediyordu*. Ama Shane'in hayatında, evinde olması, ona aşık olması... dünyasını inkar edilemez bir şekilde daha tatlı, daha iyi, daha dolu hale getirmişti. Ve buna sahip olduktan sonra bir daha asla eskisi kadar iyi hissedebilir misiniz?

İç geçirdi ve bu yeni boşluk hissi kemiklerinin derinliklerine yerleşirken gözlerinin kapanmasına izin verdi. Shane'in başının belada olduğu ortaya çıkmıştı. Sadece şimdiye kadar korktuğundan farklı bir tür. O öyle bir belaydı ki veda bile etmiyor.

Büyükbaba, General Mercantile'in etrafındaki herkese baktı. öğlen dükkânda buluşmak için haber yaydığında toplanmıştı. Bir yüz özellikle yoktu.

Bu sabah Mercantile'in kapısında bir not bulmuştu:

Benim için yaptığın her şey için teşekkürler. Bunu unutmayacağım, seni de.

Shane

Ve gerçek şu ki, bu ona acı veriyordu. Genç adamın arkadaşlığını, varlığını kaybetmek. Canını yakıyordu çünkü Shane'in yanlış yaptığını düşünüyordu.

ve muhtemelen bunun için daha kötü bir hayat sürecekti. Ve doğru dürüst bir veda bile etmeden aniden gitmesi canını acıtmıştı.

Candice Sheridan kapının yanında, Tessa ve Lucky Romo'nun yanında duruyordu. Yanakları gözyaşı lekeli, gözleri yorgundu ve muhtemelen o büyük evine kapanıp yaralarını sarmayı tercih edecekken kendini buraya, soğuğa sürüklemesinin çok hoş olduğunu düşündü.

Ama Noel arifesi yarındı ve saati durduramazdı. Ve eğer Anita'nın oğlu gittiyse... Büyükbaba, kadın için işleri daha iyi hale getirmeye çalışmak için bir *şeyler* yapmak zorunda hissetti. İşe yarayıp yaramayacağı başka bir konu.

Jenny Brody'ye göre, Shane'in gittiği haberi Anita'ya çoktan ulaşmıştı ve tabii ki bunu pek iyi karşılamıyordu. Jenny büyükbabasına

Bu ve kilisenin çatısının çökmesi arasında, yarın bir düğün olacağını düşünmüyordu.

Ama Büyükbaba bunu değiştirmeyi umuyordu. Bu kasaba sorunlu zamanlarda bir araya gelme konusunda iyiydi ve bu sadece bir başka sorunlu zaman olduğu için, birlikte çalışırlarsa bir çözüm bulabileceklerini biliyordu.

Büyükbaba dükkâna doluşan herkese, "Şöyle düşünüyorum," dedi. "Arkadaşlarımız Anita ve Walter yarın için bir düğün planladılar. Kilisede yapılamayacak olması başka bir yerde yapılamayacağı anlamına gelmiyor. Bu yüzden yarın akşam bu ikiliye nasıl mükemmel bir düğün yapacağımızı bulmayı öneriyorum, Anita'ya her şeyi unutturacak bir düğün. ve diğer üzücü şeyler hakkında. Şimdi kimin bir fikri var?"

Jenny, "Her şeyi Dew Drop'ta yapmayı önerdim ama Anita hayır dedi. Ve sanırım bunu anlayabilirim. Bunu." Büyükbaba da öyle. Anita'nın barı arkadaşlarla buluşmak için yeterince iyi bir yerdi, ancak tek katlı cüruf taşlı binanın pek bir ambiyansı yoktu.

"Eminim hepimiz düğün için evlerimizi açarız," dedi Tessa, "ama çoğumuz yeterince büyük değiliz."

"Kış dışında başka bir mevsim olsaydı, bunu Creekside Park'ta yapabilirdik," diye gönüllü oldu Amy, "ya da birinin arka bahçesinde."

"Evet," dedi Logan iç çekerek, "kış mevsimi işleri zorlaştırıyor. Seçenekleri gerçekten kısıtlıyor."

"Tabii," dedi büyükbaba, başını düşünceli bir şekilde eğerek, "biz sadece . . havayı kucaklarız. Ne de olsa Bayan Ellie'nin Noel partisinde işe yaramıştı."

"O beyninin içinde ne üretiyorsun, ihtiyar?" Edna onun sağından sordu.

Ona sırtarak hızlıca bir bakış attı ve ardından herkese, "Kasaba meydanında bir düğüne ne dersiniz? Hemen yanında Noel ağacı. Ben kendi adıma, Destiny'de bundan daha güzel bir manzara düşünemiyorum."

Fikrin insanların kafasında süzüldüğünü görebiliyordu, bariz dezavantajları aşmaya ve zihinlerini bu fikir etrafında toplamaya çalıştıklarını görebiliyordu.

Mike Romo umutla, "Orada yürüyüş yolları zaten açılmış durumda; sadece birkaç sandalye koyacak kadar kar temizlememiz yeterli olacak" dedi.

Adam, "Ve kasabanın Bayan Ellie'nin evindeki parti için aldığı açık hava ısıtıcılarını da kullanabiliriz," diye ekledi.

"Ve Tanrı biliyor ki bu kasaba insanları sıcak tutmak için sıcak çikolata da sağlayabilir," diye ekledi Candice küçük bir gülümsemeyle ve Büyükbaba onun gözlerinde yeniden bir ışık kıvılcımı görmekten mutlu oldu.

Edna daha sonra bu fikre şöyle bir ekleme yaptı: "Biliyor musun, benim bir ahırım var.

Her mevsimde çok güzel oluyor, kışın da güzel olmaması için bir neden göremiyorum. Düğünden sonra ısıtıcıları buraya taşıyız ve düğün sonrası parti için iyi bir yer olur."

"O halde," diye bitirdi büyükbaba, "zamanın bizden yana olmadığını göz önüne alırsak, bu iş üzerinde hemen çalışmaya başlamamız gerektiğini düşünüyorum."

Mike Romo tekrar konuştu. "Ben Rachel, Logan ve bize katılmak isteyen başka kim varsa onlarla birlikte ahır hazırlıklarının başına geçeceğim." Edna'yla birlikte meyve bahçesini Rachel'la birlikte işlettikleri için bu mantıklıydı.

Adam da, "Mick'le birlikte kasaba meydanını hazırlama işini ben üstleneceğim, ikimiz de kar küreme makinelerimizi daha iyi kullanacağız," dedi. Mick'e doğru bir kahkaha attı.

"Bana uyar," dedi Mick. "Bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapalım."

"Pekâlâ millet," dedi büyükbaba, her şeyden cesaretlenerek, "bir planımız var."

İnsanlar iki mekan üzerinde çalışmaya hevesli bir şekilde dağılmaya başladıklarında, Grampy'nin bakışları Candice'e takıldı.

ve mağazanın diğer ucundan ona doğru yürümeye başladı. Durumu dzeltmeyeceğini çok iyi biliyordu, ama ona teşekkür etmek zorunda olduğunu hissetti

Keder.

Alçak sesle konuştu. "Shane gittiği için çok zgnm hayatım."

Candice başını kaldırdı, ona gülümsemeye çalıştı ama başaramadı, bunun yerine kısa bir baş sallama hareketi yaptı. "Ben de."

"Bu, ... pek çoğumuz için farklı şekillerde bir hayal kırıklığı.

ocuğu ben de çok özleyeceğim. Ama . . . Burada geçirdiği zaman için minnettarım. Henüz erken olduğunu ve tamamen farklı bir duygu olduğunu biliyorum ama umarım siz de böyle hissedersiniz."

Candice bir cevap bile veremeden Jenny ikisinin yanına geldi ve "Büyükbaba, beni yanlış anlama, bu fikir harika ama..." dedi. Anita'yı nasıl ikna edeceğimizden emin değilim. Babam Shane'in gittiğini duyduğundan beri tamamen umutsuzluğa kapıldığını söylüyor." Başını iki yana salladı.

"Buna hâlâ inanamıyorum. Yirmi beş yıl sonra birbirlerini buluyorlar ve o bir gün sonra gidiyor."

Candice sözlerini tartmadan şöyle dedi: "Bence o sadece ... önemsemekten korkuyordu. Güvenmekten. Bilirsiniz, hepimiz gibi. incinmiş." Sonra başını öne eğdi ve düşündükçe daha mantıklı olduğunu fark etti. "Hepsi buydu. Önemsemekten korkmak."

Tıpkı ilk başta *onu* önemsemekten korktuğu gibi. Bazı insanlar bu sıçramayı yapabilirken bazıları yapamıyordu. Bu onu kötü biri yapmazdı. Sadece hayatında onu sevemeyeceği anlamına geliyordu. Ki bu hala kalp kırıcı ama onu sadece uzaktan sevecekti. Ve belki de bunu keşfedemediği için hep üzgün olacaktı. Ama ona kızmayacaktı. onun için.

Jenny Candice'e, "Shane'i en iyi sen tanırsın," dedi. "Belki Anita için durumu biraz aydınlatabilir, kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olacak bir şeyler söyleyebilirsiniz."

Candice perişan haldeki kadını görmeye can atmıyordu ama bu isteği geri çevirmesi de mümkün değildi. Özellikle de büyükbabası ona, "Neden birlikte Anita'yı görmeye gitmiyoruz?" diye önerdiğinde.

Anita kapıyı açtığı anda -büyük olasılıkla büyükbabası kapıyı çalmayı bırakmadığı için- Candice onu zar zor tanıdı. Üzerinde bornoz vardı, makyajsızdı ve saçları taranmamıştı, Candice'in hiç düşünmediği kadar yaşlı görünüyordu. Belki toplum içinde bunu iyi saklıyordu ama birden Candice, Anita'nın gözlerinin altındaki çizgilerde ve dudaklarının solgunluğunda yılların endişesini ve mücadelesini gördü.

"Kapımı çalıp duracak kadar önemli olan şey nedir?" derken gülümsemeye çalışmadı.

Candice, büyükbabanın da şaşırdığını hissetti - Anita'nın her zamanki tarzı bu değildi - ama "İçeri girebilir miyiz?" diye sordu.

"Pek arkadaş havasında değilim," dedi, sesi şimdi daha yumuşaktı ama ifadesi düpedüz hüznüydü.

Büyükbaba, "Bu önemli," diye ısrar etti ve hemen yanından geçip oturma odasına girdi, Candice de onu takip etti.

Mütevazı bir evdi ve mobilyalar dışında her şeyin Walter'ın evine taşınmak üzere kutulara doldurulmuş olması bu mütevazılığı daha da artırıyordu.

Onlarla yüzleşmek için kapıdan döndü. "Bakın, onun gittiğini biliyorum ve bunun sebebinin ben olduğumu da biliyorum. Eğer buraya beni daha iyi hissettirmek için geldiyseniz, bu

gerçekten güzel, ama bu bir insanın üstesinden gelebileceği türden bir şey değil. Daha önce hiç yapmadım.

-Şimdi olmayacağına eminim."

Odadaki gerilim o kadar yoğundu ki Candice'in ilk içgüdüğü geri çekilmek, gitmek ve Anita'nın kendi yasını tutmasına izin vermektir. Ama büyükbaba sebat etti ve ona doğru bir adım attı. "Bunu atlatmanı asla beklemiyorum ama bunun seni canlı canlı yemesine de izin veremezsin. Bu evliliği uzun zamandır planlıyordun ve bence bunu gerçekleştirip yarın Walter'la evlenirsen çok daha mutlu olursun."

Düğünden bahsedildiği anda, Anita daha da çok ortaya çıktı. sönmüştü. "Elbette Walter'la evlenmek istiyorum," dedi. Sonra onu salladı Başını. "Ama *doğru* olmasını istiyorum, *mutlu* bir düğün olmasını istiyorum çünkü Walter bunu hak ediyor."

"Onun var, senin de var," dedi büyükbaba. "Ve bunu yarın da alabilirsin."

Gözlerini daha da açarak ona baktı, bakışları alışılmadık bir şekilde Alaycı. "Öyle mi? Kusura bakmayın ama bu mutlu düğünü nerede yapacağımızı sanıyorsunuz?"

"Kasaba meydanı," dedi büyükbaba basitçe. "Herkes şu anda onun üzerinde çalışıyor." O daha ayrıntılı bir şekilde anlatmaya devam ederken Candice, Anita'nın duygularıyla savaştığını gördü.

Tüm kasabanın kendisi için bir kez daha bir araya geldiğini duyunca çok duygulandığı belliydi. "Burada kendimi bir şeylerin gerçek bir parçası gibi hissetmem uzun zaman aldı," dedi, "ve sanırım bu artık gerçekten öyle olduğum anlamına geliyor. Ama ..." O başını bir kez daha salladı ve bakışlarını yere indirdi. "Yapabilir miyim bilmiyorum. Çok şey oldu ve ben çok yorgunum. Kalbim şu anda parçalara ayrılmış durumda."

Candice bu kısmın Shane'le ilgili olduğunu bildiğinden, bunu bir işaret olarak algılayıp öne çıktı ve Anita'nın ellerinden birini kendi eline aldı. "Benimki de öyle," dedi.

diğer kadına güvence verdi. "Ama mesele şu ki, o sadece korktuğu için gitti. Babasının ona senin hakkında yalan söylediği gerçeğiyle yüzleşmekten korkuyordu. Geçmişle yüzleşmekten korkuyordu. Önemsemekten korkuyordu." Sonra gözlerinin arkasındaki nokta

Bir an için gözlerini sınıksız kapatmasına neden olan başka bir gerçek. "Ve onu gitmeye ben *zorlamış* olabilirim. I . . . Onu sevdiğimi söyledim. O da bunu sorun etmedi ama şimdi düşünüyorum da belki de buna hazır değildi. Bunların hiçbirine hazır değildi. Bana, sana, her şeye. Ama bu umursamadığı anlamına gelmiyor. Beni. Ve seni de."

Anita temkinli bir şekilde gözlerini kaldırdı ve sessizce, kasvetli bir şekilde konuştu.

"Ben

önemsediğini düşünmek için bir nedenim yok. Aslında, bence beni hiç görmemiş olmayı diliyor. Ben onun ihtiyacı olmayan bir karmaşaydım."

"Sana nasıl sarıldığını gördüm," dedi Candice. "Onun yüzündeki ifadeyi gördüm. Yüzünü. Ve . . . fotoğrafı çekti. Ona verdiği fotoğrafı. Yanında götürdü.

Küçük bir şey belki ama umursamasaydı

Aldım. Ve ikinizin arasındaki şey en iyi ihtimalle karmaşık, biliyorum ama seni sevdiğine tüm kalbimle inanıyorum. Ve *senin* de *onu* sevdiğini biliyor. Ve . . . bu yeterli olabilir. Onun hayatta ve iyi olduğunu bilmen için. Ona onu sevdiğini söylemen gerektiğini bilmen. Bunu kabul ettiğini ve her zaman sahip olacağını bilmek." Durdu, başını salladı. "Ama bunun hayatındaki diğer mutlulukları çalmasına izin veremezsin."

Anita bir nefes aldı, geri verdi ve Candice'in bakışlarıyla karşılaştı. "Peki ya sen?" diye sordu nazikçe. "Onu kaybetmenin mutluluğunu çalmasına izin verecek misin?"

Kayıp hâlâ Candice'in omuzlarında, göğsünde bir çapa gibi hissediliyordu. Onun öldüğünü her hatırladığında nefes almakta zorlanıyordu. Dün gece hiç uyumamıştı, sadece yastığının üzerinde ağlamıştı. Ama Anita'ya, "İşte bu yüzden şu anda buradayım. Sadece devam etmeye çalışıyorum. Çünkü bu beni ne kadar öldürse de, sanırım yapılacak en iyi şey devam etmeye çalışmak."

"O haklı, biliyorsun," dedi büyükbaba. "Geri kalan her şey sadece zaman kaybı. Kendini ne kadar zorlarsan, yaşamaya o kadar çabuk dönersin. Ne düşünüyorsun, canım? Yarın gece güzel bir elbise giyip şu büyük Noel ağacının ışıkları altında evlenmek ister misin? Yaşamaya devam etmek ister misin?"

Anita bu konuda tamamen kararsız görünüyordu ve Candice diğer kadının nasıl yanıt vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu; ta ki Anita büyükbabasına bakıp, "Bir şartla," diyene kadar. Ailem uzun zaman önce öldü ve bu yüzden . . .

beni verme onurunu bana bahşeder misiniz?"

Büyükbabanın gözleri bu istek karşısında parladı ve Candice anladı: İşte bu Kötü şeylere rağmen yaşamaya devam ettiğinizde olur. Bunu anlıyorsun-yaşamak için. Sevmek için. Ve sevinçler geldiğinde onları kutlamak için.

Ohio ve Kentucky, Tennessee'nin kuzeyindeki dağlarla birlikte karla kaplıydı. Ama Georgia eyalet sınırını geçtiğinde,

Karlı hava bir anıdan başka bir şey değildi. Geri kalanının da yakında olacağı gibi. *Sadece Miami'ye gitmeliyiz ve diğer her şey unutulacak.*

Shane, Adairsville, Georgia'da I-75'in hemen dışında kamyonuna benzin doldururken, The Kinks, benzin istasyonu hoparlörlerinden "Father Christmas" şarkısını söylüyordu. Cüzdanını aramak için ceketinin cebine uzandı ve onun yerine annesiyle birlikte çekilmiş bir fotoğrafını çıkardı.

Destiny'den ayrıldığından beri paltosunu çıkarmamıştı -gecenin çoğunu araba kullanarak geçirmiş, sonra Tennessee'de bir mola yerinde kamyonetinin içinde bir süre uyumuştı- yoksa resim hâlâ orada olmazdı. Ona bakmak istemedi ve görmemeye çalıştı ama artık çok geçti.

Önce karede yanında duran kadına baktı. O kadını hatırladı. Gülümsemesi, çoğu kadından daha sıcak anıları geri getirdi. Hayatını odaklanarak geçirdiği zamanlar. Her zaman onun kendisine kızgın olduğunu, hayal kırıklığına uğradığını hatırlıyordu ama bu resim ... onu çoktan unutulmuş zamanları hatırlamaya zorladı. Onu kahkahaları, oyun parklarını, piknikleri, tatilleri hatırlamaya zorladı. Onu sevdiğini hatırlamaya *zorladı*.

Ama pompa kapandığında resmi tekrar cebine soktu. Bunun hakkında ya da babasının anlattıklarıyla ilgili ne anlama geldiği hakkında daha fazla düşünmek istemiyordu. Çünkü Anita'ya söylediği gibi, bunların hiçbirinin önemi yoktu. Belki de önemli olan tek şey bu pisliği geride bırakmak ve yeni hayatının işlerine geri dönmekti. Çok daha basit olacağı kesindi.

Annesiyle uğraşmaktan daha kolay.

Candy'yle çok çabuk ciddileşmekten daha kolaydı. O eğlenceliydi. Hatta özeldi. Harika bir kızdı.

Ve birazcık da olsa, artık gittiğine göre onu özleyip özlemeyeceğini merak etmesine izin verdiğinde göğsünde bir şeyler sıkıştı. Bu onun hayatını gerçek anlamda değiştirecek miydi?

Ama muhtemelen değil. İnsanlar birbirlerinin hayatlarına her zaman girip çıkarlar. Kim oluyordu da birinin hayatını değiştirecek kadar önemli olduğunu düşünüyordu? Melek Clarence'ın insanların boşluk bırakması hakkında söylediklerinin hiçbir önemi yoktu.

Geleceği Miami'deydi ve sonunda Montana'dan ayrılırken hedeflediği varoluşa doğru yol aldığı için mutluydu.

İz. Hızlı arabalar, hızlı kadınlar, güneşte eğlence, işte geliyorum bebeğim. Artık geriye bakmak yoktu.

Yirmi beş

"Ne zaman bir çan sesi duysanız, bu bir meleğin kanatlarını taktığı anlamına gelir." Clarence Odbody, 2. Sınıf Melek, *It's a Wonderful Life*

Candice Noel arifesinde hava karardıktan hemen sonra Amy'nin kitapçısının önünde, kasaba meydanının karşısında dururken buna inanamıyordu ama kendini mutlu hissediyordu. Tamam, Shane aklına geldiğinde değil - hala onun dokunuşunu özlemekten, gözlerine bakmayı arzulamaktan ve hatta sadece kalın, kucaklanmaya değer çoraplarını görmeyi arzulamaktan acı çekiyordu çünkü görünüşe göre onda bir tür Tuhaf bir erkek çorabı fetişiydi ama insanlar Anita ve Walter'ın düğünü için toplanmaya başladığında bu manzara kalbini ısıtmıştı.

Meydan, büyükbabanın çok sevdiği büyük Noel ağacının üzerinde parıldayan binlerce renkli ışıkla ışıldıyordu; Mick ve Adam da direklere beyaz ışıklar asmış ve beyaz sandalyelerden oluşan grubun etrafındaki daha küçük ağaçlara daha fazla ışık serpiştirmişlerdi. Orta koridor boyunca uzanan sandalyeleri kırmızı kadife fiyonklar süslüyordu.

Gün aydınlık ve ılıktı, hava sıcaklığı da normalden daha yüksekti. Haftalardır böyle bir şey olmamıştı ve hava hala kış olmasına rağmen, sıcaklıklar ve portatif ısıtıcılar arasında hava oldukça tolere edilebilir hissediliyordu. Havadaki değişim göz önüne alındığında Etkinlik mekânı gündelik olarak ilan edilmişti, bu yüzden birçok konuk kot pantolon ve parka ile gelmişti, ancak yine de küçük kızların En iyi Noel kıyafetleri, takım elbise ve palto giyen birkaç erkek ve parlak renkli paltolar, şapkalar ve atkılar. Etkinlik için tutulan gitarist ısıtıcılardan birinin yanına kurulmuş ve Noel şarkılarının hoş akustik versiyonlarını hafifçe tıngırdatıyordu.

Walter meydanın karşısındaki polis karakolundaki ofisinde hazırlanırken, kitapçı Anita'nın giyinme odası olarak hizmet veriyordu. Candice dükkânın kapısını açıp içeri baktığında Anita'nın uzun beyaz bir elbise giydiğini gördü,

omuzlarında beyaz bir suni kürk pelerin vardı. Nefes nefese kaldı ve şöyle dedi: "Beyaz kürk mükemmel! Kar prensesi gibi görünüyorsun."

"Bu anneme ait," dedi Amy neşeyle, yanında durduğu yerden başını kaldırarak. "Düğünün dışarıda olduğunu öğrenince Anita'nın kullanması için ısrar etti."

Candice içeri girip kapıyı arkasından kapatırken, Anita gülerek, "Prenses olmak için biraz yaşlıyım, ama belki ... bir kar Kraliçe?"

"Kesinlikle," dedi Jenny, uzun kollu kırmızı bir elbise giymiş Anita'nın arkasında durup duvağını ayarlarken, ikisi de ayakta duran oval aynaya bakıyordu getirilmişti. Jenny ve Mick baş nedime ve sağdıç olarak görev yapacaklardı ve tabii ki küçük Dustin de yüzük taşıyıcısı olacaktı. Rachel köşede, küçük kızına kabarık kırmızı çiçekçi kız elbisesinin üzerine ışıltılı beyaz bir hırka giydirdiyordu.

Candice Anita'ya, "Güldüğünü duymak çok güzel," dedi.

Anita ona baktı, yüzünde hüznü bir ifade vardı. "Hâlâ Shane'in burada olmasını isterdim elbette ama sen ve büyükbabam haklıydınız; yaşamaya devam etmek daha iyi."

Candice, Anita'nın oturduğu yerin yanına eğildi ve ona özel olarak, "Ne olursa olsun, Shane senin hayatını mahvetmek istemezdi. düğün. Daha dünden önceki gün bile kiliseye gidip herhangi bir konuda yardımcı olup olamayacağını soruyordu."

Anita başını eğdi, şaşırmış ve duygulanmış görünüyordu ve Candice bunun neden önemli olduğunu ve muhtemelen bunu daha önce söylemesi gerektiğini anladı.

Anita'nın elini sıktı ve "Ben sizi diğer hazırlıklarınızla baş başa bırakayım. Düğün saatine sadece on beş dakika kaldı."

Candice tekrar soğuğa doğru adım atıp güzel manzarayı seyretmeye başladığında kalbi biraz burkuldu. Çünkü gerçek şuydu ki... bu Düğün büyük bir dikkat dağıtmaydı. Belki de Anita'nın bunu yapmasını kendi iyiliği için olduğu kadar Candice'in iyiliği için de istemişti. Candice bütün günü Edna'nın ahırında kalabalık bir grupla çalışarak geçirmişti.

Bu gece için dekore edilmiş. Ayak işlerini halletmiş, portatif ateş çukurlarının, masa ve sandalyelerin kurulmasına yardım etmişti. Dallardan oluşan masa süsleri yapmıştı.

çobanpüskülü, mumlar ve Mason

kavanozları. Ve yarın her şey

bitecekti.

Anita için değil. O ve Walter Karayipler'de balayındaydı, gemi seyahati yapıyorlardı. Walter'ın yanına taşınıyordu ve

onunla ve küçük Dustin'le daha fazla zaman geçirebilmek için Dew Drop Inn'i satıyordu. Anita'nın önünde birçok büyük değişiklik ve yepyeni bir varoluş vardı.

Büyükbabanın bile hayatında eğlenceli, yeni bir yön vardı. O ve Edna birdenbire çıkmaya falan başlamışlardı. Candice de dahil olmak üzere kasabadaki herkes bunun çok sevimli olduğunu ve artık zamanının geldiğini düşünüyordu.

Ama Candice için yarından sonra, Noel'den sonra hayat, Shane'in gecenin bir yarısı kapısını çalmasından önceki sıkıcı rutinine dönecekti. O kar fırtınasıyla birlikte kasabaya uçmuş ve sonra tekrar geri dönmüştü. Ve tüm bu olanlar için göstermesi gereken şey ... bir sürü kardı. Ve bazı büyük anılar. Ve şu anda paltosunun altında taşıdığı madalyon.

İçgüdüsel olarak uzandı, eldivenini paltosuna bastırdı ve sert metali göğsünde hissetti.

Tam o sırada kitapçının kapısı açılarak Anita, Jenny ve diğer hanımların -ve küçük Farris'in- Anita'nın koridorda yürümesi için dışarı çıkmalarına izin verildi. Candice ona, "Çok güzel görünüyorsun, Anita," dedi. gerçekten yaptı.

Birkaç dakika sonra kalabalığın tamamı yerlerine oturmuş, Walter ve Mick bir papazla birlikte Noel ağacının yanında durmuşlardı. Gitarist "What Child Is This?" şarkısını tıngırdatarak koridorda yürüyen Jenny'yi, koridor boyunca Atatürk çiçeği serpiştiren sevimli Dustin ve Farris izledi. şekilde. Bir noktada Farris, beyaz sandalyelerden birinde oturan babası Mike'a doğru sürüklenmeye başladı ama Dustin onun elinden tuttu ve koridorun geri kalanında anne babasının ve büyükbabasının beklediği yere doğru çekerek nazikçe onu ileriye doğru ikna etti.

Candice arka sıradaki koridorda, Büyükbaba ve Anita'nın durduğu yere yakın bir yere oturdu. Anita kolunu Candice'in koluna doladığında hafifçe kar yağmaya başladı - hatta geçtiğimiz ay Destiny'de kar ne kadar dram yarattıysa o kadar,

Bu karın zamanlamasında büyülü bir şeyler vardı ve hatta birkaç kişi şaşkınlıkla nefesini tuttu.

"Kötü günleri geride bırakmaya hazır mısın, canım?" Candice büyükbabasının fısıltısını duydu.

"Evet" derken Anita'nın gülümsemesi biraz gergin ama içten görünüyordu.

İşte o zaman Candice çok garip bir şey gördü, bir imgelem ya da onun gibi bir şey. Başını eğdi, odaklandı, anlamlandırmaya çalıştı. Işık loştu ama Shane'e çok benzeyen bir adam gelin ve refakatçisinin birkaç metre arkasında duruyordu.

Sonra temkinli bir şekilde Büyükbaba ve Anita'nın arkasına geçerek "Çok mu geç kaldım?" diye sordu.

Candice'in kalbi boğazına kaçarken nefesi kesildi ve hatta eldivenli elini kaldırıp ağzını kapattı. Çünkü o bir hayal değildi, etten ve kemikten biriydi.

"Hayır," diye kekeledi Anita, tıpkı geçen gün Bayan Ellie'nin bahçesinde onun oğlu olduğunu anladığında olduğu gibi şok olmuş görünüyordu.

Shane şimdi bakışlarını Büyükbaba ile Anita arasında gidip getiriyordu. "Araya girebilir miyim?"

"Yüce Tanrım, elbette," dedi büyükbaba kenara çekilerek. "Burası senin ait olduğun yer, evlat."

Her şeyin bu kadar çabuk değişebilmesi ne tuhaftı. Candice daha önce hiç bu kadar neşe dolu bir düğünde bulunmamıştı. Shane onu karlı koridorda Walter'a doğru yürütürken Anita'dan dökülen sevgi ve coşkuyu gerçekten hissedebiliyordu. Walter'ın ve aslında herkesin mutluluğunu da hissedebiliyordu - papaz bu kadını kimin evlendirdiğini sorduğunda ve Shane sessizce "Oğlunun" dediğinde Destiny kasaba meydanında neredeyse tek bir kuru göz yoktu. Dudaklara, burunlara ve omuzlara düşen her kar tanesi bile saf Noel sevinciyle doluydu.

Shane'in geri döndüğüne inanmakta güçlük çekiyordu. Ve Anita için doğru şeyi yapmış olması onu daha çok sevmesine neden oluyordu. O açıkça

annesiyle bir ilişki kurmaya ve geçmişi geride bırakmaya hazırdır.

Ama düğün bittiğinde, onunla yüzleşeceği için neredeyse gergin olduğunu fark etti. Çünkü buraya annesiyle yürümek için gelmişti. ama bu Candice'i geride bıraktığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Bu yüzden hemen ardından insanların etrafını sarması neredeyse bir rahatlamaydı -Grampy ve kasabada edindiği tüm yeni arkadaşlar. Ve bu da sinsice yaklaşmasını kolaylaştırdı. tek başına arabasına doğru hızla uzaklaştı.

Walter ve Anita Edna'nın ahırındaki resepsiyona görkemli bir şekilde gittiler -Büyükbabanın kızığını süren düğün konukları, arkalarında bir araba kervanı oluşturarak onları yoldan aşağıya, taş köprüden geçip meyve bahçesine kadar takip ettiler.

Oraya vardığında, Candice insanları selamlamakla ve bazı son hazırlıklarla meşgul oldu - Elvis'in "I'll Be Home For Christmas" şarkısını daha önce yerleştirilmesine yardım ettiği hoparlörler aracılığıyla seslendirdi.

Shane'in nerede olduğu ya da resepsiyona katılıp katılmayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Tabii ki, Shane'in buraya gelmesi ama kim bilebilirdi ki? Evet, Noel için eve gelmişti ama belki de hâlâ Miami'ye gidiyordu ve hemen gitmesi gerekiyordu. Belki de Destiny'yi hâlâ evi olarak görmüyordu ve aslında Belki de bunu yapması gerektiğini düşünmek bile küstahlıktı. Bir kule dolusu şekerleme ve beyaz kekin yanındaki kırmızı peçeteleri düzeltirken aklında sorular ve duygular dönüp duruyordu.

İşte o anda koluna bir dokunuş geldi ve Shane'in büyüleyici mavi bakışlarına baktı.

"Hey," dedi usulca.

"Hey," diye fısıldadı, tek kelime titreyerek çıkmıştı. Tıpkı içinde hissettiği gibi.

"Ayrılış şeklim için özür dilerim Candy."

Çabucak başını salladı. "Sorun değil. Kendini çok baskı altında hissettiğinin farkındayım."

"Yine de yanlış bir yoldu," dedi ona. "Frosty hediymiyi teslim etti mi?"

Hediyeyi kedisine ilıstırmış olmasının ne kadar sevimli olduğunu bir kez daha fark etti. "Evet," dedi. "Teşekkür ederim. Şimdi takıyorum." Gerçi bu kısmı tam olarak söylemek istememişti. Madalyon onun için çok özelmış gibi gelmişti. Sanki ona her zaman değer verecekmiş gibi. Ki bu doğrudu. Ama şu anda onun ne kadar aşık bir aptal olduğunu bilmesine ihtiyacı yoktu.

"İçine babanın resmini mi koydun?" diye sordu, kolyeyi takmış olmasına biraz şaşırmış gibiydi.

Başını salladı. Ve bir gerçeği daha ağzından kaçırdı. Çünkü görünüşe göre duramıyordu. Görünüşe göre o bir doğruluk makinesiydi. "Hayır, içine senden birini koydum. Telefonumdan. Frosty sana tırmanıp beni güldürürken ateşin yanında çektiğim fotoğraf. Çıktısını aldım." *Ve belli ki seninle olan tek fotoğrafımın kıymetini bilmeye niyetliyim.* Tanrım, kapa çeneni. "Çünkü onu bana sen verdin. Ve babam aslında bana hiç pek bir şey yok. Ben de bunun daha mantıklı olduğunu düşündüm." *Çünkü sana aşık olduğum çok açık ve bunu acı verici bir şekilde belli etmeden duramıyorum.* Sonra başını salladı. "Son zamanlarda pek uyuyamadım." *Tanrım, kes şunu.*

Neden tutarsızca gevelediğini açıklamak istemişti, ama bunun yerine sadece onun ayrılışı yüzünden uykusunun kaçtığını doğruladı. Gerçek makinesi.

Ve tüm bu utanç verici gerçek, düşüncelerinin geri kalanını da masaya koyabileceğine karar vermesine neden oldu. "Buraya gelmen gerçekten harika

Düğün için geri döndün, Shane. Döndüğüne çok sevindim. Ve bu gerçekten Seni görmek harika. Ve madalyona bayıldım. Ve senin ne olduğunu bilmiyorum Planlar öyle, ama aramızdaki şeyleri muhtemelen senin istediğinden daha fazla büyüttüğümün farkındayım." Kalbi onu içine çekerken, varlığını hissederken çok hızlı atıyordu,

O gözlere bakarken, bunun onu tüketebileceğini düşündü. "Yani bunun aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum."

Tam o sırada Anita koşarak geldi ve kalabalığa dönerek, "Herkes! Herkes! Eğer onunla henüz tanışmadıysanız. Hepinizi yakışıklı oğlum Shane ile tanıştırayım!" Bir sonraki bölüm için onun gözlerinin içine baktı. "Onun beni Walter'a vermek için burada olması gerçekten hayatımın en mutlu günüydü."

Herkes alkışladı, ahır soğuğa rağmen sıcaklıkla doldu ve bu duyuru bir başkasına kapı açacak gibiydi, özellikle de Tessa baldızı Anna'yı dürterek "Söyle onlara, söyle onlara!" dediği için.

Anna, Tessa'ya susturucu bir yüz ifadesi takındı ve biraz utanmış görünerek, "Hayır, bu gece Anita ve Walter'ın gecesi. Benim haberlerim başka bir zaman bekleyebilir."

Anita ise gülümsemekte gecikmedi ve "Anna, tatlım, bu çok neşeli bir gece ve eğer buralarda başka iyi haberler de varsa, duymak istiyorum!" dedi.

Anna, "Peki, tamam, eğer eminsen" dedi. Sonra uzun süredir birlikte olduğu erkek arkadaşı Duke Dawson'a baktı ve gülümseyerek, "Görünüşe göre

Sırada biz varız. Bu akşamki düğüne gelmeden önce Duke bana şöminenin üzerinde asılı duran çorabama baktırdı ve içinde bir nişan yüzüğü buldum."

Duke ve Anna o kadar uzun süredir birlikteydiler ki kalabalık alkışladı ve Duke ayağa kalkarak, "Sanırım Anita ve Walter'ın evlenmek için neler çektiğini görmek, bundan dürüst bir kadın yapma zamanımın geldiğini anlamamı sağladı," dedi ve kolunu Anna'nın omzuna dolayarak onu öptü.

İşte o zaman Amy, "Tamam, bunu burada yapmayacaktım ama sanırım yapacağım" dedi. Anita'ya baktı, o da onayladı,

devam etmesi için dürtme hareketleri yaptıktan sonra bir ahır dolusu insana gülümsedi. "Hepinize Logan ve benim yakında ailemize bir üye daha ekleyeceğimizi söylemekten mutluluk duyuyorum." Ancak, zaten iki kedileri ve bir köpekleri olduğu ve Amy'nin kedi delisi olduğu göz önüne alındığında, herkes sessizce onun sadece başka bir kediye kastettiğini varsaydı, ta ki o ekleyene kadar, "Bir dahaki sefere bir bebeğimiz olacak. yaz!"

Kalabalık yine alkışladı ve daha da geniş bir sırtışa büründü ama Amy araya girerek, "Ve şimdi Walter ve Anita'ya hediyemi vermek için mükemmel bir zaman gibi görünüyor" dedi.

Gelin ve damadı resepsiyonun ortasında, daha kadeh kaldırılmadan hediyelerini açmaya zorlamak alışlagelmiş bir şey olmamasına rağmen, İnsanlar Amy'ye belli şekillerde şaka yapmaya alışkındı, şimdi de Walter'ın yanında durduğu Anita'ya bir kutu taşıırken öyle yapıyorlardı.

Walter kutuyu aldı, Anita kapağı çıkarırken kutuyu tuttu ve "Bir kedi!" derken şaşkın şaşkın baktı. Holly, kitapçıdan

Tam olarak. Sonra etrafına bakınmaya başladı, biraz paniklemiş görünüyordu, gözleri sonunda Amy'ye takıldı. "Bu çok tatlı Amy, gerçekten, ama ... . Kedi sahibi olmak konusunda pek emin değilim."

Yine de Amy yılmamış görünüyordu. "Bir kedi sahibi olmayı *seveceksin!* Ve bunun gerçekten bir eve ihtiyacı var! Ve olabildiğince tatlı, kime sorsan var."

Anita'nın gözleri etrafta dolaşmaya devam etti, görünüşe göre başka birini arıyordu, daha istekli bir kurbandı - bakışları Shane'e takılıp kaldığında çaresizliği tam anlamıyla ortaya çıkmıştı. "Bu güzel kediye sevmez miydin?"

Ama o sadece ellerini havaya kaldırdı. "Kim, ben mi? Hayır, Candice'le zaten bir kelim var. Frosty yeterince tuhaf zaten, bir tanesine daha ihtiyacımız yok."

Candice başını çevirip ona baktı, adamın sözlerini anlamaya çalışırken biraz kafası karışmış ve bayılacakmış gibi hissediyordu. "Senin zaten bir kedin mi var? Benimle birlikte mi?"

Kalabalığın dikkati yeniden Anita ve Walter'ın üzerindeyken Shane ona şöyle dedi: "Eğer ... bu şekilde olmasını istiyorsan. İstemiyorsan da anlarım."

Gözlerini kırptırdı. "Ben ... düğün için döndüğünü sanıyordum."

Yine de Shane başını salladı. "Bu da bir parçasıydı, elbette. Ama hepsi değil."

Biraz nefessiz kalmıştı. "Belki bana gerisini anlatabilirsin."

Onun yanında iç geçirdi, gözlerinin içine baktı ve şöyle dedi: "Güneye doğru giderken sanırım George Bailey'i düşünüyordum. Ve . . . şey, Buraya gelmeden önce, hiç kimsenin özleyeceğine inanmazdım.

Ama sen bana kendimi önemli hissettirdin, önemliymişim gibi. Ve hayatıma giren en iyi insanı geride bıraktığımı fark ettim. Ve bunu neden yapayım ki? Yani, Miami'ye gidiyordum.

Yeni bir başlangıç ve yeni bir tür mutluluk arıyorum.

Onu zaten burada, seninle bulmuşken. Eğer benim sana ilgi duyduğum kadar sen de bana ilgi duyuyorsan."

Hala nefes almakta zorlanırken, "Oh, öyleyim. Kesinlikle öyleyim. Seni seviyorum, Shane."

Kaşları çatıldı ve neredeyse şaşırılmış görünüyordu. "Gerçekten mi? Hâlâ mı? Her şeyi berbat etmeme rağmen mi?"

Başını salladı. "Aşk sadece biri işleri berbat ettiğinde bitmez."

Annesine doğru baktı, sonra tekrar ona döndü. "Evet, sanırım bunu anlamaya başlıyorum." Sonra kollarını onun beline doladı. "Kahretsin, Şeker Kamışı, ben de seni seviyorum. Ve senin için daha iyi bir adam olacağım, söz veriyorum."

"Sen zaten benim için yeterince iyi bir adamsın, Shane."

Ve buna karşılık olarak Shane onun elini tuttu ve onu Ahırın girintileri, gölgeli bir köşe buldu - orada iki elini yüzüne kaldırdı ve onu öptü. Yavaş, tatlı, derin ve el ve ayak parmaklarının uçlarına kadar inen bir şekilde, arada özellikle hassas birkaç sıcak noktaya çarparak.

Candice için hiçbir an bu kadar mükemmel olmamıştı ve bittikten sonra, "Seni bir daha öpemeyeceğimi sanıyordum," dedi.

"Ben de öyle. Aklımın başıma gelmesine çok sevindim. Şimdi seni öpebileceğim. sonsuza kadar. Ve başka şeyler de," diye göz kırparak ekledi. Ardından etrafına bakındı ve "Bir süre daha kalmamız gerektiğini biliyorum ama tek düşünebildiğim seni eve götürmek" dedi.

"Sabırsız mıyız?" diye sordu.

"Elimde değil," dedi ona her zamanki yaramaz sırıtişıyla. "Hatırladın mı? Şeker kamışı benim zayıf noktam."

Sonsöz

Bir yıl sonra

Noel'den önceki geceydi ve tüm kasaba
Kediler yemek masalarına tırmanıyor ve aşağı inmeleri
söyleniyordu. Çorapların hepsi neşeyle bacaya asılmıştı.
Bu yılki Noel'in daha dramasız geçtiğine şükrederek. Anita
jambon pişirdi ve Shane bir tıkırtı duyduğunda,
O ve Walter sorunun ne olduğunu anlamak için mutfağa
koştular, ama ne yazık ki sadece kedi Holly ortalığı
karıştırıyordu.
Candice de "Umarım jambon kedi tüyleriyle kaplanmaz" dedi.
Jenny, Mick ve Dustin de oradaydı ve akşam yemeğinin servis
edilmesini bekliyorlardı,
Ve Anita sonunda hak ettiği aileye kavuşmuştu.
Kutlanacak çok şeyin olduğu yoğun bir yıl
olmuştu,
Shane Destiny'de bir kaporta dükkânı açmıştı ve harika gidiyordu!
Montana'daki ev satıldıktan sonra işe başlamıştı,
Babası ve ona söylenenler hakkında barışmaya başlamıştı.
Duke ve Anna Half Moon Hill'de evlenmişlerdi ve Amy ve
Logan'ın güzel, sağlıklı bir kız çocukları olmuştu.
Candice, *Destiny Gazette*'nin başına geçmek için el kitapları
yazmayı bırakmıştı,
Ve hayatı hayal edebileceğinden çok daha tatmin ediciydi.
Ancak akşam yemeği bittiğinde ve hediye verme faslı sona
erdiğinde Shane iyi geceler dilemeye ve vedalaşmaya fazlasıyla
hazırdı.
Candice'in evde ve yataklarında rahat olmasını istiyordu.
Şeker kamışlarının yaramaz hayalleri kafasında dans ederken.
Biraz sıcak çikolatadan sonra Shane vedalaşmalarını
önerdi,
Candice, "Haklısın-Grampy ve Edna bizi turta yemeye
bekliyorlar!" dedi.
Noel arifesi kutlamaları uzadıkça uzadı
Ve Shane yaramaz Noel eğlencesinden vazgeçmeye başladı,
Gezinen gözüne ne görüldüğünde
Ama baston şekeri kırmızı, seksi ve şeffaf bir şey giyiyordu.
Baştan çıkarıcı bir sırıtışla, "Sonunda seni yalnız yakaladım.
"Bize bakan tuhaf kedi dışında," diye homurdandı.

Ancak kediler ve gecikmeler bir yana, sevgi, neşe ve neyin doğru olduğunu öğrendiği bu hayatı takas etmezdi. Ve ışıkları söndürürken "Herkese mutlu bir Kader Noel'i ve herkese iyi geceler" dediği duyuldu.

Teşekkür

Bu teşekkürlerin bazıları daha önceki kitaplardan tanıdık gelebilir, çünkü çalışmalarında yardım için aynı kişilere başvurmayı alışkanlık haline getirdim. Sonuçta, eğer bozuk değilse, tamir etmeyin. Ve biri size tekrar tekrar yardım ettiğinde, kesinlikle teşekkür edilmeyi hak ediyor.

Bu projede bana tekrar tekrar görüş ve önerilerini sunan Renee Norris'e teşekkür ederim. Onun çözemeyeceği ya da üzerinde çalışamayacağı bir edebi sorun olduğunu sanmıyorum.

Lindsey Faber'e yazım süreci boyunca, ihtiyaç duyduğum her an geri bildirim ve tepkileri için teşekkür ederim. vizyonu açıktı.

Beyaz bir kedi için bir isme ihtiyacım olduğunu söylediğimde hemen "Frosty!" diyen Robin Zentmeyer'e teşekkür ederim. Ve Frosty, en yeni Kader Kedisi, doğdu.

Yayın ekibime - temsilcim Christina Hoglebe, editörüm May Chen ve Avon Books'taki herkese - benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

benim işim! Uzun birlikteliğimiz için çok minnettarım - bu kitap birlikte geçirdiğimiz on mutlu yılı kutluyor!

Ve son olarak, bu yıl Noel'de Destiny'ye geri dönmekten mutluluk duyduklarını bildiğim sadık ve sevgili okuyucularıma teşekkür ederim. Hepinize güzel, iç açıcı bir tatil diliyorum!

Toni Blake için Övgüler

***USA Today* çoksatan yazarı TONI BLAKE ve nefes kesici aşk romanları için övgüler!**

"Toni Blake'in romanları çok lezzetli, çok sarhoş edici ve Bağımlılık yapıcı, iyi bir gece uykusu bir seçenek bile değil. *Pervasız Bir Yaz*, romantik ve heyecan verici bir serinin başlangıcını yapıyor. yoğunluğu ve tutkusu. Kimse bunu Toni Blake gibi yapamaz."

New York Times çoksatan yazarı Robyn Carr

"Toni Blake'in *Pervasız Bir Yaz*'ı çılgın bir yolculuk! Bu tam da plaj çantanızda olmasını isteyeceğiniz bir kitap - seksi, duygusal ve Sayfaları çevirmeye devam edeceğiniz ters köşelerle dolu."

New York Times çoksatan yazarı Susan Wiggs

"Toni Blake harika kitaplar yazıyor!"

New York Times çoksatan yazarı Jennifer Crusie

"Toni Blake okumak istediğim türde kitaplar yazıyor!"

New York Times çok satan yazarı Elizabeth Bevarly

"Toni Blake güçlü erotik öyküler yazıyor."

New York Times çoksatan yazarı Stella Cameron

"Toni Blake yükselişte olan bir yıldız! Kitapları seksi ve kalp dolu!"

New York Times çoksatan yazarı Teresa Medeiros

"Blake'in Destiny çağdaş serisinin tatlı beşinci bölümü, kitabevi sahibi Amy Bright'ın büyüleyici hikayesini sunuyor... Bu kitapta Amy ile empati kurmamak ve onun için tezahürat yapmamak imkansız büyüleyici bir hikaye."

Publishers Weekly (Starred Review) *Willow Springs* hakkında

"Mükemmel bir küçük kasaba romantizmi."

USA Today çoksatan yazarı Eloisa James ile *Pervasız Bir Yaz* üzerine

"Kalp durduran duygusallık!"

New York Times çöksatan yazarı Lori Foster

Yazar Hakkında

USA Today çoksatan yazarı Toni Blake'in yazma aşkı beşinci sınıfta bir kompozisyon yarışmasını kazanmasıyla başladı. Kısa süre sonra ilk kitabını kaleme aldı.

On dokuz defter sayfası uzunluğunda bir roman. O zamandan beri Toni, yirmiden fazla çağdaş romantik romanın RITA® aday yazarı oldu.

Romanları, kitapları Ulusal Okurların Seçimi Ödülü ve Bookseller's Best Ödülü'ne layık görüldü ve eserleri *Cosmo*'da yer aldı. Orta Batı'da yaşayan Toni seyahat etmekten, el işi yapmaktan ve açık havada vakit geçirmekten hoşlanıyor.

Toni ve kitapları hakkında daha fazla bilgiyi www.toniblake.com adresinden edinebilirsiniz.

www.avonromance.com

www.facebook.com/avonromance

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Toni Blake tarafından

KADERDE NOEL BENİ

SONUNA KADAR GÖTÜR

CESARETİN VARSA SEV

BENİ TEK İSTEDİĞİM

SENSİN HALF MOON

HILL

WILLOW SPRINGS

HOLLY LANE

WHISPER FALLS

SUGAR CREEK

PERVASIZ BIR YAZ GIZLI BIR

SEVGILIYE MEKTUPLAR BU

GECE BENI BAŞTAN ÇIKAR

EN ÇILGIN

HAYALLERİ SİLİP

SÜPÜRDÜ

KIRMIZI GÜNLÜK

* AVON BOOKS

Ödüller kazanmak, özel içerikler ve daha fazlasını
elde etmek için Avon'un From the Heart
bültenine katılın!

SIGN UP NOW

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

KADERDE NOEL Telif hakkı © 2016 Toni Herzog'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, açık yazılı izin olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, d e r l e n e m e z , tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz. HarperCollins e-kitaplarının izni.

EPub Baskı KASIM 2016 ISBN: 9780062392602

Basılı Baskı ISBN: 9780062392596

Avon Ticari Marka Tescili. U.S. Pat. Off. and in Other Countries, Marca Registrada, Hecho en U.S.A. Avon, Avon Books ve Avon logosu HarperCollins Publishers'ın ticari markalarıdır. HarperCollins® HarperCollins Publishers'ın tescilli ticari markasıdır.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20. Kat
Toronto, ON M4W 1A8, Kanada
www.harpercollins.ca

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com